

MTERS Masal

HATİCE YILMAZ IŞIKTAŞ

Belki de en güzel masallar tersten başlar...

Ezman, Londra'da eğitim almış, özgürlüğüne düşkün, kendi ayakları üzerinde duran bir gençtir. Yaz tatili için döndüğü memleketinde hayat ona ters köşe yapar ve bir berdel kararıyla hiç tanımadığı Asmin'le evlenmek zorunda kalır.

Fakat Ezman bildiğiniz "Ağaoğlu" tiplerden olmadığı gibi, Asmin de sessiz, boynu bükük klişe bir gelin olmaya hiç niyetli değildir. Üstelik bu masalda üçüncü bir karakter daha var ki o sizden biri!

Ezman, ilk fırsatta Londra'ya kaçmanın yollarını arar. Asmin'in ise etrafına ördüğü duvarlar vardır. Ne kolay yıkılır ne de kolay unutulur o duvarlar.

Peki, iki inatçı kalp ve yarım kalan bir kaçış hikâyesi, gerçek aşka dönüşebilir mi?

Ters Masal, törenin kıyısında, geleneğin gölgesinde ama aşkın tam kalbinde geçen hem güldüren hem düşündüren bir romantik komedi.

*Bir berdel evliliği gerçek aşka kapı açar mı?
Ya da en azından, kahkahalarla okunan bir masala?*

MTERS Masal

HATİCE YILMAZ IŞIKTAŞ

KAKTÜS
S A N A T

Ninova

Ters Masal
Hatice Yılmaz Işıktas

Kaktüs Sanat #46
Roman #29

Genel Yayın Yönetmeni: Agâh Ensar Can
Yayın Koordinatörü: Çağla Fulya

Editör: Deniz Ardiç
Son Okuma: Servet Eren
Kapak Tasarım: Çağla Fulya
İç Tasarım: Agâh Ensar Can

1. Baskı, Ağustos 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-96272-1-2

© Hatice Yılmaz Işıktas, 2025
© Kaktüs Sanat, 2025

Kaktüs Sanat
Üniversite Mahallesi, Civan Sokak. Allure Tower, 1/271, Avcılar/İstanbul.
editor@kaktussanat.com
Sertifika No: 78258

Matbaa: Uzunist Matbaa
Akçaburgaz Mahallesi, 1584 Sokak, No 21, Esenyurt/İstanbul
Sertifika No: 68922

*

Bu eserin tüm hakları anlaşmalı olarak Kaktüs Sanat Yayınevi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

MTERS Masal

HATİCE YILMAZ IŞIKTAŞ

HATİCE YILMAZ IŞIKTAŞ

Hollanda doğumlu olan Hatice Yılmaz Işıktaş, ortaokul yıllarında yabancı dil öğretmeninin düzenlediği şiir yarışmasıyla başladı yazmaya. Büyüdükçe şiirleri de büyüdü, hikâyeler, öyküler eklendi yazılarına. Türk edebiyatını keşfedince anadilinde yazmaya gönül verdi ve kelimelerle olan ilişkisini daha da perçinleştirmek için uzun bir yolculuğa çıktı. 2020 yılında edebiyat kökenli sanat dergisi Darağacı Sanat'a katıldı. Dergide yayımlanan öykü, deneme ve şiirlerinin yanı sıra, henüz okuyucuyla buluşmamış olan iki romanı bulunmaktadır. Hatice Yılmaz Işıktaş bir şirkette gelişim koçu ve eğitmen olarak çalışmaktadır, aynı zamanda psikoloji okumaktadır.

Yayımlanmış Diğer Eserleri

Bir Kutu Kadın (Şiir)

*Canım Annem,
Hayat yolculuğumun her adımında bana eşlik ettiğin için,
sadece annem değil, en iyi arkadaşım, sırdaşım,
en güçlü dayanağım olduğun için...
Her zaman yanımda olup mutluluğumu paylaştığın
ve en karanlık anlarımda bile ışık tuttuğun için...
Sevginle, sabrınla, inancınla bana güç verdiğin için...
Bu romanı sana ithaf ediyorum.
Senin gibi bir anneye sahip olmak,
hayatımdaki en büyük şansım.
Seni her şeyden çok seviyorum annem.*

1. Bölüm

“Ezman Seyhanlı, Asmin Yıldız’ı eşin olarak kabul ediyor musun?”

Nikah memurunun sorusu tekrar tekrar yankılandı zihnimde. Bakışlarım masanın üzerindeki çiçeklerin yapraklarına dalarken kendi içimde yokladım bu sorunun cevabını. Kabul ediyor muydum? Yanımda oturan, hiç tanımadığım, yüzünü dahi görmediğim ve belki de bana göre yaşı çok küçük olan, bu kızın eşim olmasını kabul ediyor muydum? O da beni tanı mıyordu, beni önceden görüp görmediğini de bilmiyordum, fakat nikah memurunun sorusuna olumlu cevap vererek benim eşim olmayı kabul etmişti o. Ya da kim bilir, belki de kabul etmek zorunda bırakılmıştı. Koskoca Berzan ağasının oğlu Ezman Seyhanlı’yı nikah masasına oturtan aşiret meclisi, taşralı bir kızı mı oturtamayacaktı?

Ne yazık ki yıllar önce kaçtığım topraklarda daha hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ insanların gıyabında hükümler veriliyor, istemedikleri hayatlara esir ediliyorlardı. Yine de yıllar sonra memleketime tatil için dönerken kendimi nikah masasında bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ne kadar da aptalmışım. Buralarda kararların ne kadar kolay alındığını ne çabuk unutmuşum.

Ben Ezman Seyhanlı. 26 Yaşındayım. İngiltere’ye okumak için giderken ardıma bile bakmamıştım. Üniversiteyi bitirdikten sonra dönüp aşiretin başına geçmeyi değil, Londra’da kalıp bir inşaat şirketinde menajerlik yapmayı seçmiştim. Aslında çalışmamı gerektirmeyecek kadar zengin sayılırdım, sonuçta babamın tek varisi bendim. Fakat ne babamın şirketinin başına geçmek ne de çocuk yaşta berdel olmayı reddettiği için infaz edilen ilk aşkımı benden alan topraklara geri dönmek niyetindeydim. Sadece annemin ısrarlarına dayanamamış ve birkaç haftalığına tatile gelmişim. Nerden bilebilirdim ki kız kardeşim Dilan’ın bir çiftçinin oğluyla kaçacağını

ve bunun ardından alınan berdel kararıyla kendimi hiç tanımadığım biriyle nikah masasında bulacağımı.

Nikah memuru hafifçe öksürerek boğazını temizleyince bakışlarımı daldırdığım noktadan kaldırıp yanımdaki geline kaçamak bir bakış attım. Daha nasıl görüldüğünü bile bilmiyordum. Belki de evlenme meraklısı, kara kuru, karga burunlu çirkince bir şeydi, hemen evet dediğine göre.

“Ezman Seyhanlı. Asmin Yıldız’ı eşin olarak kabul ediyormusun?” diye tekrarladı hâlâ benden bir cevap alamayan nikah memuru ısrarla. Sorduğu sorunun benim için ne demek olduğunun farkında mıydı acaba? Kabul etmesem... Buradan kalkıp direkt havaalanına gitsem ve Londra’ya, sevgilim Angelina’nın huzurlu kollarına, geri dönssem... Gözlerimi kapatıp kısa bir müddet düşündüm bu olasılığı. Oradaki yalın hayatım meğer ne kadar da değerliymiş. Orada ben sadece bendim, yani Ezman’dım sadece.

Bizim buralarda törenin hükmünü uygulamamak gibi bir seçeneğin yok derler. Aslında insan neye inandırılmışsa onun esiri. Uygulayanlar da uygulamayanlar kadar esir bu hayata. Bu esarete ben bir kez daha sevdiğim birini kurban edemezdim. Dilan çok kıymetliydi benim için. Hem annemin de babamın da yeniden evlat acısı yaşamalarına müsaade edemezdim.

Hayat sana iki seçenek sunuyorsa ve her ikisi de seni bir çıkmaza sürüklüyorsa, herkesin canını en az yakan yolu seçersin. Ben de öyle yapacaktım. Herkesin mutluluğuna karşılık benim esaretim, benim mutsuzluğum. Hüznülenen bakışlarımı konağın avlusundaki kalabalığın üzerinde gezdirdim bir süre. Cevap vermeme bekleyen aileme, konağın terasına dizilen aşiret meclisine ve ağa düğününde ziyafet çekmek için gelen insanlara baktım. Sonra derin bir nefes alıp başımı nikah memuruna çevirdim.

“Kabul ediyorum.” dedim. “Asmin Yıldız’ı eşim olarak kabul ediyorum.”

Nikah memurunun, “Ben de sizleri karı koca ilan ediyorum.” demesiyle konağın avlusunda kopan zılgıt sesine davul ve zurna ahenkle eşlik etmeye başladığında omuzlarıma hazin bir ağırlık çöktü. Gençler halay çemberi kurup üç ayak çekmeye başladılar. Benim ayaklarım ise balçığa saplanmış gibi çabaladıkça dibe çekiyordu beni.

Bir ara annem kalabalığın arasından sıyrılarak kulağıma gelinle birlikte reyhani oynamamı fısıldadığında gözlerimi yuvalarından pörtleterek anneme baktım. Neyin kafasını yaşıyordu bu kadın an-

lanıyorum ki? Bu masaya zorla oturduğumu bilmezmiş gibi bir de gelinle reyhani oynamamı istiyordu. Tabii ki onu reddettim. Israrcı olmaya kalkışınca, “Anne şansını fazla zorlama istersen, bak bırakır giderim düğünü!” diye tehdit ettim.

Annem bunu duyar duymaz söylenerek uzaklaştı yanımdan. Onun en büyük korkusu benim gitmemdi. Ben Londra’ya gittikten sonra çok ağlamış ardından, babam söyledi. Şimdi başımı bağladığı için mutluydu kendince, gidemeyeceğimi düşünüyordu.

Konakta bir yandan çalgılar çalınıp halaylar çekilirken bir yandan da kurbanlar kesilip sofralar hazırlanıyor ve etler dağıtılıyordu. Yemeklerle birlikte zerde tatlısı da vardı, buralarda düğünlerin olmazsa olmazı. Belki de sadece pirinçle safranın bu muhteşem birleşimini özlemiştim Londra’dayken. Benim topraklarımda doğan güneşin rengini anımsatıyordu bana. Aynı güneşin altında yanıp kül olan hayatları unutmuştum. Berdel diye bir gerçek vardı bu topraklarda. İki insanın kalbine kelepçe vurmak gibi bir şeydi bu. Bir ömür sürecek olan bir mahkûmiyet.

Akşam olup misafirler bir bir dağılınca benim de hücreme, yani odama çıkma vaktim gelmişti. Bir süre önce yanımdan kalkıp giden hücre arkadaşım, yani karım şu an beni bekliyor olmalıydı odada. Karım... Bu kelimeyi hiç tanımadığım, yüzünü dahi görmediğim biri için kullanmak ne tuhaftı. Neyimdi o benim? Aşkım değildi, sevdiğim hiç değildi. O benim için sadece kız kardeşimin hayatını kurtarmak için evlenmek zorunda kaldığım biriydi. O benim berdelimdi. Kelepçe vurulan kalbimin mahkumiyeti, mecburiyetim...

Odama çıkan merdivenin basamaklarını ağır ağır çıkarken içimde anlam veremediğim tuhaf bir gerginlik peyda oldu. Heyecanlanmış mıydım? Hayır, hayır, heyecan değildi bu. Öfke desem öfke de değildi. Sanki ben merdivenin basamaklarını çıktıkça ruhum ikiye bölünüyor ve bölünen ruhumun diğer yarısı ikişer adım atlayarak iniyordu basamakları. Odanın kapısına geldiğimde derin bir nefes aldım. Kapıyı üç defa tıklattıktan sonra ağır adımlarla içeri girdim. O an içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

Oda karanlıktı. Buna rağmen beyaz gelinliğiyle yatağın üzerinde oturduğunu görebiliyordum. Odaya girdiğimi fark edince ayağa kalkıp bana doğru birkaç adım attı. Galiba şimdi benim de ona doğru birkaç adım yaklaşmam gerekiyordu, ama çok beklerdi! Annemin odama çıkmadan önce elime tutuşturduğu yüz görümlüğünü hemen kapının yanındaki makyaj masasının üzerine fırlatıp duvardaki düğmeye basarak odayı aydınlattım. Yüz görümlüğümü... Şeytan görsün yüzünü.

Yanından hızla geçerek gardirobun kapağını açtım ve dolaptan temiz çarşaf ve battaniye çıkardım. Sonra yatağın üzerindeki yastığın birini alıp çarşaf ile birlikte dinlenme koltuğunun üzerine fırlattım. Koltuğun üzerindeki kırlentleri yere atıp üzerine çarşafı serdim. Yastığı da elimle kabartıp yerine yerleştirdikten sonra doğrulup benim ne yaptığımı anlamak için dikkatlice her hareketimi izleyen berdelime başımla hazırladığım yeri işaret ettim.

“Benim boyum uzun. Sığmanı. Sen yat burada.” dedim. Sesim öfkeliydi.

Duvağının ardından, “Anlamadım Ağam.” diye cevap verdi. Kulağa hoş gelen kadifemsi bir ses tınısı vardı.

“Anlamayacak ne var!” diye atıldım. “Sen koltukta yatıyorsun ben yatakta!”

“A-anlamadım.”

“Angut musun sen? Beraber yatacağımızı düşünmedin herhâlde!”

Başındaki duvağı sıyrıp öfkeli bir şekilde karşıma dikildi.

“Bana bak ağa bozuntusu! Centilmen ol biraz. Yatakta ben yatacağım, çünkü koltukta belim ağrır.” diye atıldı yüzüme doğru.

Bana neler saydırıyor hiç duymuyordum, gözlerine bakakalmıştım. Eğer bunlar göz ise tüm dünya kör olmalı çünkü en mavi elmaslara zümrüt karışmıştı adeta. Karımın yüzünü ilk defa görüyordum, daha doğrusu gözlerini, çünkü efsunlanmış gibi maviye yeşilin karıştığı harelere asılı kalmıştı bakışlarım. Gördüğüm en güzel göz rengine olabiliyordu gözleri.

“Hani o senin mecburiyetindi? Karın mı oldu şimdi?” diye cırtlak bir ses yankılandı odada.

Ürkekçe geriye sıçradım. Kim konuşmuştu? O mu?

“Bir şey mi dedin?” diye sordum titrek bir sesle.

Ellerini beline yerleştirip, “Yatakta ben yatacağım dedim.” dedi kendinden emin bir şekilde.

Yok duyduğum o cırtlak ses hiç benzemiyordu onun kadifemsi sesine. Huzursuz bakışlarımı odada gezdirip sesin nereden geldiğine baktım. Bizden başka kimse yoktu odada. O zaman o cırtlak ses

kimindi? Büyük adımlarla pencereye yürüyüp dışarıyı kontrol ettiğimde,

“Beni dışarda değil içinde ara Ezman Ağa!” diye yankılandı yeniden. Korkmaya başlamıştım. Dönüp ardıma beni şaşkınca izleyen mavi mi yeşil mi daha karar veremediğim gözlere baktım. O mu konuşmuştu yine de? Vantrolog muydu yoksa? Hani şu ağzını açmadan sesler çıkartanlardan?

“O değil ben konuştum. İç sesinin ben senin!” diye yankılandı tekrar odada.

“İç sesim mi?” diye sayıkladım içimden. Ben miyim vanetrolog? İnsanın iç sesini sesli bir şekilde duyması normal miydi? Kimsenin duymadığı sesleri duyduğun o psikolojik hastalığın adı neydi? Frenli bir şeydi hani.

“Frene bas Ezman Ağa! İşin o kısmını fazla kurcalama. Sen soruma cevap ver! Hani o kız senin mecburiyetindi? Karın mı oldu şimdi?”

İç ses, miç ses ya da her neyse işte... Onun sorusu istemeden de olsa beni kendime getirmişti. Bu kız benim karım değil sadece mecburiyetimdi. Gözlerinin bu kadar güzel olması bunu değiştirmeyecekti. İçimden besmele çekerek pencereden uzaklaşıp beni şaşkınca izleyen kadının karşısına geçtim.

“Centilmenlikle alakası yok. Söyledim sana, boyum uzun, sığmam oraya.” dedim sesimi düz tutmaya çalışarak. Dudağımı hafif yana kaydırıp kaygılı halimi kamufle etmek için şımarıkça gülümsedim.

“Merak etme rahattır, en pahalısını aldık koltuğun.” diye ekledim havalı bir şekilde. Aslında maddiyata önem veren biri değildim, sonuçta bu kadar malı mülkü bırakıp, Londra’da çalışmayı seçmiştim. Fakat ben bende değildim şu an. İç ses, dış ses, boğazımda atan kalbimin sesi, hepsi birbirine karışmıştı.

“Haklısınız Ağam benim gibi bir gariban dururken siz ne diye koltukta yatasınız ki? Benim için o koltuk bile çok, ben yerde de yatarım.” diye cevap verdi alaylı bir ses tonunda. Sonra yatağın üzerindeki geceliğe uzanıp eline aldı.

“Çıkar mısın soyunacağım.” dedi o muhteşem gözlerini gözlerime temas ettirerek.

“Hayır çıkmam!” diye itiraz ettim. “Karısı ağayı kapıda bekletti dedirtmem kendime. Odada banyo var orada üzerini değiştirebilirsin.”

Gidip gitmemek arasında tereddütte kaldı bir süre. Sonra o muhteşem gözleriyle bana öfkeli bakışlar atarak banyoya doğru yol aldı. O gidince ben de rahat bir nefes aldım. Hemen damatlığımı çıkarıp bir eşofman altı giyindim. Üzerime de beyaz sade bir tişört geçirirken onun az önceki tepkisini hatırlayıp gülümsedim. Ben, ‘Tamam Ağam, olur Ağam.’ diyen itaatkâr ruhlu bir kadın beklerken benim gibi asi ruhlu biri çıkmıştı karşıma. Gerçi bu onun benim berdelim olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Yüzümde solan tebessümümle birlikte yatağa girip yorganı göğsüme kadar çektim. Bir süre onun odaya dönmesini bekledikten sonra yataktan kalkıp banyonun kapısını tıklattım.

“Orda mısın hey? Çıkamadın bir türlü.” diye seslendim.

“Hay Allah ses de vermiyor, bayılmış falan olmasın?” diye yanılandı yine odada.

Ürkekçe sıçradım. Şu iç ses midir nedir? Böyle hort diye hortlayacak mıydı her defasında?

Besmele çekerek kapıyı tekrar tıklattım. “Hey... Sana diyorum! Ayıldın mı bayıldın mı bir ses ver artık!”

Tam elimi kapının koluna götürüp bükecekken bir çift yeşilimsi maviler görüş alanıma girdi.

“Asmin. İsmim Asmin. İsmimle seslenirseniz memnun olurum.” dedi sahte bir tebessümle.

Ani bir hareketle tekrar banyoya dönerken savrulan saçlarının çiçeksi kokusu yüzümü okşadı. Aldığım koku içime işlerken içimde bir şeylerin titrediğini hissettim. Gelinliğinin hâlâ üzerinde olduğunu görünce,

“Ama sen daha üzerini değiştirmemişsin ki.” dedim şaşkınlık içinde.

“Değiştiremedim çünkü fermuarımı açmayı bir türlü başaramadım.” dedi.

“Ben açarım.” diyerek bir adımda banyoya girdim. İtiraz ede-

ceğini düşünmüştüm ama hiç sesini çıkarmadan elleriyle saçlarını topladı. Elim gelinliğin fermuarına uzandığında elimin titrediğini gördüm. Allah'ım neler oluyordu bana böyle? Neden titriyordu elim? Açılan fermuar tenini açığa çıkarırken, teninden yayılan çiçeksi kokunun beni etkilememesi için yüzümü kaldırıp aynadaki yansımasını seyrettim. Neden çiçek kokuyordu bu kadın? Ya da ben neden kokusuna karşı bu kadar hassastım? Ayrıca karga burunlu mu demiştim ben? Hiç de karga burunlu değildi. Küçücük, çıtı pıtı bir burnu vardı. Gözlerini uzun kirpiklerin altına gizlemiş, yanaklarında hafif bir pembelik belirmişti. Dolgun dudakları da pembeydi. Pembe ona çok yakışıyordu.

Allah'ım neler diyordum ben yine? Bakışlarımı aynadaki yansımasından kaçırarak gelinliğin fermuarını tamamen açıp arkama bile bakmadan çıktım banyodan. Ben çıkar çıkmaz o da kapının kilidini çevirdi. Ne yapacağımı bilmeden yatak odasında bir iki volta attım.

“Oğlum Ezman, kendine gel, ne oluyor sana? Bıyığı yeni terleyen delikanlılar gibi heyecanlandın hemen, bir kendine gel.” diye söylenerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Derin bir nefes alarak makyaj masasına doğru eğilip aynada kendi yansıma dik dik bakmaya başladım.

“Bir an önce Londra'ya dönmen lazım senin.” dedim kararlı bir şekilde.

Doğrulup yatağa doğru yönelecektim ki aldığım kararı pekiştirircesine tekrar aynaya eğildim.

“Gidene kadar da o kadının gözlerine bakmak yok.”

“Gözlerine bakarsan ne olur Ağam? Nasılsa o senin mecburiyetin değil mi?” diye yankılandı odada cırtlakça.

Of ya! Bu iç ses sürekli cırlayacak mıydı böyle? Cırtlak bir hortlak mıydı yoksa bu iç ses?

“Sana ne be! Mecburiyetimse mecburiyetim. Sana mı soracağım?” diye yüksek bir ses tonuyla iç sesime öfkelenirken ardımda duyduğum sesle birden irkildim.

“Kimmiş bakalım senin mecburiyetin Ağam?”

Sıçrayarak başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Kabarık gelinliğiyle küçük prensesleri andıran mecburiyetim gitmiş, yerine her erkeğin kalbini yerinden hoplatacak kadar çekici bir kadın gelmişti.

Neyse ki, saldığı dalgalı saçları dantel işlemeli beyaz saten geceliğin üst kısımlarını örtecek kadar uzunmuş. Geceliğin boyu ayak bileklerine kadar uzansa da derin yırtmacı sol bacağıının bir kısmını açıkta bırakarak nefes kesen bir manzara ortaya çıkarmıştı. Esmer tenine beyaz ne kadar da yakışmıştı. Daha yeni bu kızın gözlerine bakmama kararı almamış mıydım? Fakat güzel olan sadece gözleri değildi ki. Ondan tamamen uzak durmak en iyisi olacaktı.

Göz kapaklarımı indirerek yüzümü çevirdim. “Tövbe tövbe... Senin giyecek başka bir şeyin yok mu?” diye homurdandım.

“Niye ki? Beğenmedin mi?” diye sordu laubali bir şekilde.

“Sen buralı olduğuna emin misin kızım? Bizim buranın kızları utangaç olur normalde. Sen karşıma bu şekilde çıkmaya utanmıyor musun?”

“Düğün o kadar çabuk oldu ki, yanıma pijama getirmeye unuttuğum. Hiçbir şey giymemekten bunu giymek daha iyidir diye düşündüm.”

Ayaklarının ucunda bana yaklaşarak ters istikamete çevirdiğim yüzüme doğru eğildi. “İyi etmemiş miyim Ağam?” dedi sırtarak.

Panikleyerek yan yan kaçmaya başladım. “İyi etmişsin aferin sana da... Ben yorgunum uyuyacağım.” dedim.

“Senin de yerini hazırladım.” diyerek yatağıma yöneldim. Yatağa yatınca yorganı başımın üzerine kadar çekip derin bir nefes aldım. Kısa bir süre sonra ışıklar sönünce rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapayacaktım ki yatağın diğer tarafının çöktüğünü hissettim.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen!” diye öfkeyle dönüp tısladım.

“Demıştim ya.” dedi kadife ses tonuyla. “Koltukta belim ağrır, uyuyamam ben.”

Sinirden hırlayarak üzerine doğru eğildim. Gözlerim karanlığın bile gizleyemediği yeşil harelerine temas ederken sesimin tonunu yumuşatmadan tekrar sordum.

“Söyle neden inat ediyorsun böyle?”

“Ş-şey ağam ben... Ben yatakta yatmak istiyorum, k-koltukta değil.” diye kekeledi. Birden diva gitmiş yerine ürkek bir dana gelmişti. Onun bu ürkek hali beni de kendime getirmişti. Ben ne

yapıyordum böyle? Mecburiyetim dediğim kadına fazlasıyla yaklaşımtım. Oysa ondan uzak durma kararını daha az önce almıştım. Aramıza mesafe koyarak yatakta doğrulup sesli bir şekilde söylenmeye başladım.

“Sen benim başımın belası mısın ya? Bir rahat bırakmadın beni! Güzelce yerini hazırladım. daha ne istiyorsun benden anlamıyorum ki.”

“Yatağı.” derken uzattı sonunu.

Öfkeyle üzerimdeki yorganı tekmeleyerek, “İyi al senin olsun!” deyip ayağa kalktım. İllallah çekerek tıpış tıpış dinlenme koltuğuna geçtim. Yatar yatmaz battaniyeyi omuzlarıma kadar çekip sırtımı ardımdan sırtarak baktığına emin olduğum kadına döndüm.

Gecenin sessizliğinde hızlanan kalp ritmim tekrar huzur bulurken, Londra’dan döndüğüm günden beri kendimi ilk defa tuhaf bir şekilde evimde gibi hissetmişim. Bu duruma şaşıramayacak kadar yorgundum ve bana ninni gibi gelen kadının nefesiyle kendimi tam derin bir uykunun kollarına bırakacaktım ki onun sesi ilişti yine kulaklarıma.

“Siz de benim mecburiyetimsiniz Ağam.”

“Böyle mecburiyete can kurban.” diye mırıldandığımda, mırıldanan iç sesimdir diye fazla aldırmadım. Karşı taraftan da bir tepki duymayınca, “Kesin iç sesimdi.” diye pekiştirerek beni ele geçirmeye çalışan uykuya teslim oldum.

2. Bölüm

Sabah gözümü açar açmaz yatağında çaprazlama yatan mecburiyetim gözüme çarptı. Ne mecburiyet ama! Resmen bacak kadar boyuyla yatağıma ele geçirip beni de kavak kadar boyumla bu dinlenme koltuğuna sürgün etmişti. Belim, bacaklarım, her yerim tutulmuştu. Acı içinde inleyerek doğrulup ayaklarımı yere sarkıttım ve karşımda uyuyan kadını dikkatlice seyretmeye başladım.

Benim sert yüz hatlarımın aksine küçük ve yumuşak bir yüzü vardı. Uyurken dün akşamki asiliğinden eser yoktu üzerinde. Aksine çok masum görünüyordu. Dün mavi mi yeşil mi bir türlü karar veremediğim gözlerini örten uzun kirpiklerinin gölgesi pembe yanaklarının üzerine düşmüş, dolgun dudakları uyku sersemliğiyle şişmişti. Yatağın kenarından bir şelale gibi sarkıttığı uzun dalgalı saçları neredeyse yere değecekti. Ben artık her sabah uyandığımda bu manzarayı mı görecektim? Mahkûmiyet yetmedi bir de eziyet mi etmek istedin bu kuluna Allah'ım?

Derin bir nefes alıp koltuktan kalktım. Bakışlarımın yönünü değiştirip yataktan uzaklaşırken, ona elimi değil gözümü dahi süzmem gerektiğini tekrarlardım kendi kendime.

“Dün akşam kızın gözlerine dalıp dalıp çıkarken öyle demiyordun ama?” diye yankılandı odamda cırtlakça.

Önce sıçradım. Sonra dün akşam bana musallat olan şu iç sestir yine diye düşünerek rahatlardım. Onu yok sayarsam zamanla susar diye umuyordum.

Dolaptan gri takımımı çıkarıp üzerimi giyinmeye başladım. Gömleğimin kol düğmelerini takarken gözüm parmağımdaki alyansa takıldı. Ne kadar da eğreti duruyordu elimde? Çıkarmaya çalıştım fakat yüzük parmağıma oturmuş, çıkmıyordu. İnatla parmağımdaki

zoraki evliliğimin simgesini çekiştirmeye başladım. Zorlu bir mücadelede sonra bu çekiştirmeyi ben kazanmıştım kazanmasına fakat bu defa de yüzük elimden düşerek yatağın altına doğru yuvarlanınca, söylenerek dizlerimin üzerine çöküp yüzüğü aramaya başladım. Mecburiyetim'in saçlarından yayılan o çiçeksi koku dikkatimi dağıtmamış olsaydı, kesin bulacaktım o lanet halkasını fakat kısa bir süre sonra kendimi kemik kokusu almış köpek misali karımın saçlarını koklarken buldum. Bir taraftan ona yakalanmaktan ölesiye korkarken bir taraftan da ayrılamıyordum saçlarının arasından. Cennet kokusu dedikleri bu olmalıydı. Kıpırdamaya başladığını fark edince panikleyerek ayağa kalktım. Uyku sersemliğiyle şaşkın şaşkın bana bakan kadına,

“Amma da uykucu çıktın sen kızım, kalkmayacak mısın? Ağa evinde kadın kocasından önce kalkar.” diye ufak bir azar çektim.

“Kızım değil karım.” dediğinde kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Ne demek istediğini anlamamıştım.

“Ben senin kızın değil karınım Ağam. Adım da Asmin.” diyerek karşılık verdi şaşkınlığıma karşılık. “İsmimle seslenirseniz sevinirim.” diye pekiştirdi ardından.

“Adı da kendi gibi hırçın, Dağ Çiçeği.” diye cırladı iç sesim.

İç sesimi yine yok saydım çünkü beni tersleyen bu asi kadına laf sokma yarışına hazırlıyordum kendimi.

“Kalkmayı düşünmüyor musun Dağ Çiçeği?” diye sordum son iki kelimeye vurgu yaparak.

“Asmin.” diye düzeltti beni yattığı yerden hafifçe doğrulurken. Eliyle yatağın kenarından sarkan saçlarını toplayıp yana attığında istemsizce yutkundum. Aşırı güzeldi Mecburiyetim.

“Tamam işte, Kürtçe isminin Türkçede anlamı Dağ Çiçeği. Ot yani.” diye sırttım huzursuzca.

“Ot mu!” diye atıldı. “Ben otsam sen de Gazman'sın o zaman.”

“Pardon da ismimin anlamı Türkçede gökyüzü bir kere!” diye çemkirdim.

“Tamam işte gökyüzü. Gökyüzünde ne var? Hava var. Havada ne var? Bol miktarda gaz var.” diye cevapladı çok bilmiş bir tavırla. “Ezman eşittir Gazman işte.” diye güldüğünde bakışlarım

dudaklarının kenarında beliren çukurlara kaydı bir an. Gülmek ona çok yakışıyordu.

“Havadaki o gazlar olmasa çiçekler açmazdı bir kere!” diye cevap verdiğimde,

“Çiçekler olmasa havada oksijen de olmazdı.” diye kikirdedi.

“Kalkmayacak mısın Bayan Çok Bilmiş?” Onunla böyle atışmak hoşuma gitmişti.

“Hayır kalkmayacağım, Bay Kendini Beğenmiş.” dedi.

“Nedenmiş o?” diye sorduğumda,

“Çünkü öylesin de ondan.” diye karşılık verdi.

“Hayır onu demiyorum. Neden kalkmayacaksın? Ayrıca kendimi beğeniyorum evet, ne var bunda?”

“Giyecek kıyafetim yok da ondan. Geceliğimle avluya çıkmamı istemezsin sanırım?”

Onun dün geceki görüntüsü gözlerimde canlanınca başımı olumsuz bir şekilde salladım. Nedense onu benden başkasının o şekilde görmemesi gerektiğini hissediyordum. Oysa Angelina’nın bazı kıyafetleri onun geceliğinden daha cüretkardı ama bu beni hiç rahatsız etmezdi. Kıskanıyor muydum acaba onu? Yok hayır! Bu çok saçma! O benim neyimdi ki? O sadece benim mecbu....

“Tamam tamam anladık! O senin mecburiyetin. Bozuk plak gibi takıldın bu kelimeye.” diye cırladı yine iç sesim.

Tam iç sesime laf yetiştirecektim ki onun yataktan kalkmak için hazırlandığını görüp hemen öne doğru atıldım.

“Sakın ha yataktan çıkayım deme! Ben Ayşe’ye sana kendi kıyafetlerinden getirmesini söylerim. O gelene kadar da sakın çıkma bak!” dedim panik içinde.

Ayşe bizim kâhyanın kızıydı. Ev işlerinde anneme yardım ederdi.

Başını olumlu bir şekilde sallayıp hafifçe gülümsediğinde bakışlarım yanaklarında beliren çukurlara kaydı yine. Gözlerinden kaçıracağım bakışlarımı hep o çukurlara takılıp tökezliyordu. Kendimi yine ona bakarken yakaladığımda belirsiz bir şekilde ondan uzak

durmam gerektiğini mırıldanarak koşar adım çıktım odadan.

“Bu kızın her yeri güzel oğlum nasıl uzak duracaksın?” diye sordu iç sesim aklımdakini.

“Zırt pırt cırlayıp durma. Kes sesini!” diye iç sesimi azarlarken annemin yanından geçtiğimi fark etmemiş olacağım ki, annem,

“Kim? Ben mi?” diye sorduğunda aniden sıçradım.

Baktım ki annem her an ayağındaki terliği kavramaya pek bir hevesli bakıyor, üzerime ortopedik bir terlik topuğu yemeden önce hemen bu yanlış anlaşılmayı düzeltmeye karar verdim.

“Yok ana sana öyle bir şey der miyim hiç? Ben kendi kendime konuşuyordum öyle.” diye güldüm huzursuzca.

“Ha, iyi bari.” deyip ardından kaşlarını çattı hemen. “Karın daha uyuyor mu?”

Başımı olumlu bir şekilde sallayarak annemin sorusunu yanıtladığımda annem memnuniyetsizlik içinde yüzünü buruşturdu.

“Ağa karısının ağadan sonra kalktığı nerede görülmüştür. Ben gideyim de uyandırayım şunu, daha ilk günden yüz vermeye gerek yok.”

Yönünü odama doğru çevirdiğinde hemen onun önüne geçip buna engel oldum.

“Ana elleme uyusun.”

“Ne uyuması oğlum! Öğlen olacak nerdeyse.”

“Bak ana, benim tepemin tasını attırma. Tasımı tarağımı toplar İngiltere’ye dönerim. O odada kim kalkar kim uyur sadece beni ilgilendirir!” diye çıkıştığım da annem geri adım attı.

“İyi aman ne halin varsa gör.” diyerek benden uzaklaşırken ardından kıs kıs gülmeye başladım. Muhtemelen İngiltere’ye döneceğimi duyduğu için ürkmüştü bu kadar. Bu İngiltere tehdidi her zaman işe yarayacaktı belli ki. Karımın daha fazla göze batmaması için alelacele mutfığa inip Ayşe’yi yanıma çağırdım ve ondan Gelin ağaya kendi kıyafetlerinden götürmesini istedim.

Bir süre sonra ailecek konağın terasındaki kahvaltı sofrasına yer-

leşmiştik. Ben, babam, annem ve rahmetli ağabeyim ve yengemin yadigârı olan ikiz yeğenlerim Sefa ve Merve. Bir tek o eksikti. Annem tam homurdanacaktı ki, onu Ayşe'nin yöresel düğün kıyafetleriyle merdivenlerden koşturarak indiğini görünce gülmek için alt dudağımı ısırđım. Görünen o ki Ayşe dolaptaki en güzel elbisesini vermişti Gelin ağasına. Geciktiğı için özür dileyip masaya oturduğunda daha 13 yaşında olan Merve muzipçe kikirdemeye başladı.

“Yenge yalnız düğün bitti ha.”

“Ya sorma Merveciğim. Apar topar gelin edilsen böyle Ayşe'nin düğün kıyafetlerini giymek zorunda kalırsın.” diye karşılık verdi tebensümle.

Kahretsin. Yine dudağının kıvrılan kısımlarına kaymıştı bakışlarım. Yanağındaki çukurlarda çiçekler açıyordu o gülümsedikçe.

Annemin katı bir şekilde, “Biz seni apar topar almadık, senin ağabeyin apar topar alıp götürdü kızımızı bizden.” demesiyle yanımdaki kadının yanağındaki çiçeklerin boyun büküşü içimi burktu. Onu anneme karşı korumam gerektiğini hissettim.

“Biz berdel yoluyla evlendik ya anne.” diye araya girdim. “Bizim kızımız apar topar gidince Asmin de apar topar gelmiş oldu.”

“İyi o zaman, kahvaltıdan sonra kapıdaki İbo'ya söyle de evinden apar topar bıraktığı kıyafetlerini getirsin.” dedi annem katılığını sürdürerek. Ardından bala batırdığı ekmeğini ağzına götürüp hızlıca çiğnemeye başladı.

“Gerek yok, kahvaltıdan sonra birlikte çarşıya çıkar alırsız giyecek bir şeyler.” diye itiraz ettim.

“Daha dün düğünü olan gelin çarşıya mı çıkarmış? Hiçbir yere gidemez!”

Tam ağzımı açıp anneme karşılık verecektim ki, “Evden kıyafetlerimi getirsinler ağam, ben onları giyerim.” diyerek Asmin buna engel oldu. Ortamı daha fazla germek için sustum ben de. Annem gibi ekmeğimi bala batırıp ağzıma götürdüm ve keyifsizce çiğnemeye başladım.

Kahvaltıdan sonra biraz işim var diyerek çarşıya çıktım. Annemin hoşuna gitmeyecek ne kadar kıyafet gördüysem inadına aldım. Bir de normal bir pijama aldım ona. Etrafımda dün giydiğı gecelikle

dolaşmasını istemiyordum. Konağa, elimde poşetlerle geri döndüğümde, onun odamızda olduğunu düşünerek ilk oraya çıktım, fakat odada bulamayınca elimdeki poşetleri yatağın üzerine bırakıp terasa çıktım. Zemin kattan Ayşe'yle birlikte merdivenlerden çıktığını gördüğümde,

“Asmin! Hemen buraya gel.” diye seslendim.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakakalırken, Ayşe kikirdemeye başladı. Galiba farkında olmadan ilk defa ona ismiyle seslenmiştim. Terasa çıkıp karşıma dikildi. Hâlâ yüzünden atamadığı o şaşkın ifadeyle, “Buyur Ağam.” dedi.

Uysallığına şaşırsam da belli etmedim. Herkesin içinde yine onun kocaman kocaman bakan zümrütlerine, evet karar vermişim zümrüt yeşiliydi şu an gözleri, dalmadan önce, onu bileğinden kaptığım gibi odamıza götürdüm.

Ardımızdan, “Bu gençlerde hiç utanma kalmamış.” diye söylenen anneme laf yetiştirmeyecek kadar acelem vardı.

Odamıza geldiğimizde bileğini elimden sıyrıp öfkeyle yüzüme baktı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen! Herkesin içinde beni nasıl bileğimden tutup odaya götürürsün? Ayıp denen bir şey var!” diye atıldı.

Tekrar bileğinden tutup onu inatla kendime doğru çektim. Sinirlenince gözleri daha yeşildi sanki. Bakışlarım gözlerine doğru çekilirken sanki yemyeşil ormanlarda şelalelerin çağladığını, kuşların öttüğünü duyar gibiydim. İçimden bakışlarını benden çekmesi için dua ediyordum, fakat inatla o da bana bakmaya devam ediyordu. Bakmamalıydım gözlerine. Bana iyi gelmiyordu. Bileğindeki kavramamı gevşetip onu hafifçe geriye doğru ittirirken içim allak bullak olmuştu.

Eliyle az önce tuttuğum bileğini ovalarken,

“Beni odaya niye getirdin?” diye sordu.

“Bunun için.” dedim elimle yatağın üzerindeki poşetleri gösterek. “Bunları sana aldım.”

“Ne bunlar?”

“Yeni giysiler işte.”

“Bunların hepsi benim mi?” diye sordu çocuksu bir mutlulukla. O eşsiz gözlerine yerleşen parıltılar içimi aydınlatırken mutlulukla

indirip kaldırdığı kirpiklerinin ucunu kalbime batırdığının farkında mıydı acaba?

Bir kelebek edasında poşetlere doğru ilerleyip ona aldığım kıyafetleri tek tek inceledi. İç çamaşırların olduğu poşete baktığında utanıp alt dudağını ısırırken yanağında açan güllerden bihaberdi. İçimdeki bütün kelebeklerin uçup konmasını istedim o güllere. Of inanmıyorum. Ben neler düşünüyordum yine.

“Ağam bunlar çok modern şeyler, bana olur mu ki?” diye sordu.

Bana *Ağam* diye hitap etmesi hoşuma gitmiyordu.

“Ağam değil, Ezman.” diye düzelttim onu. “Olur neden olmasın?” diye ekledim ardından.

“Ne dedin Ağam?” diye sordu gözlerini üzerinde tuttuğu pudra rengi tül bir elbiseden ayırmadan. Çok beğenmişti elbiseyi galiba.

“Bu odadayken bana Ezman diyebilirsin.” dedim tekrar.

“Olur mu hiç Ağam?” diye mırıldanırken hâlâ bana bakmıyordu. Bütün ilgisini o pudra elbise çekmişti ve bu durum biraz canımı sıkıyordu.

“İyi ben de sana Asmin demem bir daha.” dedim çocuksu bir küskünlükle.

İsmi ikinci kez ağzımdan duyduğunda yine aynı şaşkınlıkla baktı yüzüme. “Ezman Ağam.” dedi çocuksu bir utangaçlıkla.

Memnuniyetle gülümsedim. İlk kez duymuştum adımlarının ağzından. İçimi anlam veremediğim bir mutluluk kaplamıştı.

“Elindeki elbiseyi denemeyecek misin Asmin?” diye sordum içimdeki mutluluğu sesime yansıtarak.

Beğendim ama bu elbisenin boyu çok kısa. Hanım Ağam küplere biner beni böyle görünce.”

“Ben de tam bunun için aldım sana bu elbiseyi.” dedim gözümü kırparak. “Hep biz mi onlara ayak uyduracağız biraz da onlar bize ayak uydursun. Hem bana bunu Ezman aldı dersin sana hiçbir şey yapamaz. Yaparsa da karşısında beni bulur.” dedim kendimden emin bir tavırla.

Muzip bir şekilde dudakları kıvrılırken, “Var ya... Siz de az de-
ğilmişsiniz Ağam.” dedi.

“Ezman.” diye düzelttim.

“Ezman Ağam.” dedi başıyla beni onaylarken.

“Hayır. Ağamsız Ezman.” diye düzelttim yine.

“Tamam Ağam.” deyip duraksadı. Sonra ne dediğin farkına varıp,
“Siz Ezman.” diye eklediğinde başımı olumsuzca sallayarak gülme-
ye başladım. Pabuç kadar dili olan bu kız benim adımı söylemeye
gelince neden bu kadar bocalıyordu anlamıyordum ama hoşuma
gitmişti. Demek âsi ruhlu berdelimin de küçük dilini yuttuğu anlar
oluyormuş.

“Hadi git de giyin artık.” dediğimde, birden kollarını boynuma
sarıp yanağımdan öptü.

“Teşekkür ederim.” dedi. “Hem aldığın hediyeler için hem de sa-
bah masada beni savunduğun için.” diye ekledi sarılmasını gevşe-
tirken.

Huzursuzca gülümsedim. Afallamıştım. Beklemiyordum böyle
bir tepki.

Aramıza biraz daha mesafe açarak elindeki pudra elbiseyle bir-
likte koşarak banyoya gittiğinde derin bir nefes aldım. Ne oluyordu
bana anlamıyordum. İçimde bir at yarışı vardı ve kalbim bu yarışta
başı çekiyordu sanki.

Banyodan çıkması çok sürmedi. Manken edasıyla yürüyerek tek-
rar odaya girdiğinde bana doğru yaklaşıp saçlarını yana savurdu ve
havalı bir şekilde önümde poz verdi. “Nasıl olmuşum?” diye sor-
duğunda yutkundum. Adımı söylerken utanan kız gitmiş yine dün
akşamki diva gelmişti. Bu kız bu tarz şeyler giyince mi cesaretleni-
yordu acaba? Keşke ona şalvar falan alsaydım.

“Bir şey demedin?”

Nasıl mı olmuştu? Onun beni büyüleyecek kadar güzel olduğunu
nasıl söyledim ona? Gözlerine baktığımı andan beri yavaş yavaş ona
doğru çekildiğimi, ama bütün gücümle buna karşı durmak istediği-
mi. Keşke seninle berdel yoluyla değil de Londra’da karşılaşıyordum
demek istediğimi...

Amanın ben neler düşünüyordum yine? Sen aklıma mukayyet ol Allah'ım.

“Sen asıl kalbine sahip ol Ezman Ağa! Tekme yemiş eşek gibi koşturuyor kızı görünce!” diye yankılandı yine cırtlakça.

Başımı olumsuzca sallayıp yönümü değiştirdim. Bu iç sesi duymak istemiyordum. Bu kadına da bakmak istemiyordum, ama bakmadan duramıyordum ona.

Berdelim benden cevap alamayınca soru şeklini değiştirip tekrar sordu. “İngiliz karılarına benzemiş miyim Ağam, onlar kadar güzel olmuş muyum?” diye sordu.

“İngiliz karıları senin yanında halt işlemiş.” dedim içimden. Tabii ki bunu ona sesli bir şekilde söylemedim. “Eh işte biraz.” diyerek geçiştirdim sorusunu.

Bana doğru yaklaşıp sırtını dönünce başta ne yapmak istediğini anlamadım. “Fermuarımı açar mısın?” diye sorduğunda elim titreyerek gelinliğini açtığım geldi aklıma.

“Hayır açmam.” dedim.

“Neden?”

“Bu elbiseyi çıkarmayacaksın çünkü akşam yemeğine böyle ineceğiz.”

Ciddi olup olmadığımı anlamak için anlını buruşturup o yeşillerini bana diktiğinde, “Biraz bizimkilerin damarına basmaya var mısın?” diye sordum sırtarak.

Ne yapmak istediğimi anlayınca gözlerine küçük parıltılar yerleşti. Oldukça sırtkan bir tebessümle, “Varım.” dedi.

Gözlerinin parıltısı içimin kıpırdamasına sebep olurken, “Kanka var ya bu kız tam senin kafadan.” diye iç geçiren iç sesime ilk defa hak verdim.

Elini tutup sabırsızca, “Hadi gel Asmin.” dediğimde, “Dur çekiştirme... Geliyorum Ezman.” dedi.

3. Bölüm

Yaz mevsiminde konakta akşam yemeği terasta yenirdi. Gündüz toprağı yakıp kavuran güneş boz tepelerin ardına çekilirken, kızıl-lan gökyüzü masalsı bir ambiyansa bürünürdü. Biz terasa indi-gimizde bizimkiler masaya oturmuş bizi bekliyorlardı. Bizi gören yeğenlerimin kikir kikir gülüşleriyle Asmin'in elini hâlâ tuttuğumu fark edip hemen elimi elinden çektim. Masaya oturmak istediğim-de annemin, "Oğlum karın yanlışlıkla geceliğiyle inmiş aşağı, söyle şuna gitsin üzerine doğru düzgün bir şey giysin." demesiyle durak-sadım.

"Ne varmış ki karımın kıyafetinde? Bugün ben aldım ona bunu." dedim alıngan bir tavırla. Annemin tavrına bozulan Asmin'i gözlerimle teselli edip onu kolundan tutarak yanımdaki sandalyeye yönelttim.

Asmin masaya otururken anlaştığımız gibi suçu bana attı. "Benim suçum yok Hanım Ağam. Oğlunuz zorla giydirdi bana bu elbiseyi. İngiliz karıları hep böyle giyiniyormuş Londra'da." dedi yapmacık bir masumiyetle.

Annem dediklerine inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırsa da be-nimle ağız dalaşına girmemek için ses etmedi.

"Yenge sen İngiliz karılarını da geçmişin ha!" dedi Sefa sırtarak. "Bu ne güzellik böyle?"

"Oğlum Sefa, sen yengene göz koymaya utanmıyor musun? Yen-gen oğlum o senin, ağır ol bakayım." dedim gülerek.

Onu sahiplenmem Asmin kadar beni de şaşırsa da bozuntuya vermeden konuşmaya devam ettim. "Sen hele bir büyü de ben sana Londra'dan has İngiliz gelini ithal edeceğim, hem de en sarışının-

dan.” diye sııttım.

“Sefacığım ‘Esmer ata atlamış, sarışınlar çatlamış’ derler. Sen bakma amcanın o sarı İngilizleri allandıra pullandıra anlattığına. Sen yine de esmerden şaşma.” diye atıldı Asmin alingan bir tavrıla.

“Esmer neden ata atlamış yenge?” diye sordu Sefa.

“Eskiden arabalar yokken gelinler at üzerinde götürölürdü koca evine de ondan.”

Sefa elini havada sallayarak, “Ohoo! Esmer ata binene kadar benim sarışın spor model arabasıyla çoktan gelmiş olur yenge.” diye gülünce Asmin de sesli bir şekilde gülmeye başladı. Merve’nin de ona eşlik etmesiyle masada gülücükler havada uçtu. Gözümün kenarıyla onun gülüşünü izledim. O güldükçe kelebekler konuyordu dudak uçlarına. O kelebeklerden kalbime de konuyordu. Babam masada atılan bu kahkahalara sesli bir şekilde tövbe estağfurullah çekse de masadaki bu mutluluk hoşuna gitmişti sanki. Oğlu ve gelini öldükten sonra ilk defa bu masada bu kadar mutluluk ve neşe vardı.

“İngiliz karıya ne hacet torunum, yengenin o gavur İngilizlerden ne farkı kalmış, her yeri meydanda!” diyen annem sözleriyle yine masadaki mutluluğu bıçak gibi kesmişti. Dönüp dolaşıp lafı tekrar Asmin’in üzerindeki elbiseye getirmişti. Kolay kolay pes etmeyecekti anlaşılan.

“Bence çok güzel oldu. Bu renk ona çok yakıştı.” dediğimde onun yeşillerini üzerimde hissettim.

“Güzellik saklandıkça güzelleşir, ortalığa saçıldıkça değil.” dedi annem çok bilmiş bir tavrıla. “Güzelse güzelliğini sana saklasın.”

Annemin söylediklerine karşılık verecektim ki babam boğazını temizleyerek araya girdi. Beni konuşturmayın demekti bu babamın dilinde. Babam az ve öz konuşan bir adamdı. Benim gevezeliğim kime çekti bilmiyorum.

Annemle ben susunca babam Asmin’e çevirdi bakışlarını. “Akşamları teras soğuk olur kızım, bir daha çıkarken üzerine bir şey al olur mu?” dedi babacan bir tavrıla.

Asmin başını itaatkâr bir şekilde sallayınca, “Bu dört duvar içinde istediğin gibi giyinebilirsin kızım.” diyerek devam etti babam.

“Madem bizim oğlan İngilizlere heves sarmış, sen de hevesi ge-

çene kadar onun istediği gibi giyin, ama konaktan çıkarken Berzan Ağanın gelini olduğunu unutma sakın ve ona göre giyin.”

Babam sözleriyle son noktayı koyunca masada herkes yemeğini yemeye devam etti. Yemekten sonra terasta çaylarımızı da içtikten sonra odamıza çıktık.

Asmin, “Elbisenin fermuarını açar mısın?” diye önüme durduğunda, ikiletmeden açtım. Elim bu sefer daha az titremişti, gün geçtikçe bu duruma alışacaktım galiba. Yine de her ihtimale karşı hemen yüzümü ters yöne çevirdim. Aynadaki yansımadan yatağın üzerinden dün giydiği geceliği aldığını görünce hemen ona doğru yürüyüp elinden saten geceliği sert bir şekilde çektim.

“Bugün bu geceliği giymeyeceksin.” dedim.

“Peki ne giyeyim o zaman?” diye sırtıkan bir şekilde gülümseyen karımı görünce kurduğum cümlelerin eksikliğini fark edip panikle yatağın üzerindeki poşetleri bir bir boşaltmaya başladım.

Asmin ne yaptığıma anlam verememiş, şaşkın şaşkın bakıyordu benim telaşlı hallerime. En son boşalttığım poşetin içinde aradığımı bulunca, “İşte! İşte bunu giy!” dedim ayıcıklı pijamayı havada tutarak.

Elini ağzına götürerek kahkahalarını bastırmaya çalışırken gülme sesi bütün odayı kapladı.

“Ağam bu nedir? Sekiz değil, 18 yaşındayım ben. Bunun farkındasın değil mi?”

“Aslı arası on yaş büyüksün! Giysen n’olmuş yani!”

“Ama ben dün giydiğim geceliğimi çok beğenmiştim. Hadi ver onu bana.” derken elimdeki geceliği çekiştirmeye başladı.

Ne olursa olsun o geceliği ona giydirmemeye kararlıyım. Geceliğin bir ucundan o tuttu bir ucundan da ben. O çektikçe ben de çektim. O çekti, ben çektim derken ortalığı inleyen “Cart.” diye bir ses yankılandı odada ve bu cırlayan iç sesim değildi bu defa. Güzelim saten gecelik tam ortadan ikiye ayrılmıştı. Oh be! Rahatlamıştım sanki.

Asmin, “Beğendin mi yaptığını? Ben ne giyeceğim şimdi?” diye dudağını büzünce gayet soğukkanlı bir tavırla ayıcıklı pijamayı yatağın üzerinden alıp havada tuttum. “Bunu!” dedim sırtarak.

Öfke saçan yeşillerini gözlerime dikerek yanıma yanaştı. Kızınca çok güzel oluyordu. Bunu bilse bana öyle kızgın bakmazdı sanırım. Elimdeki pijamayı sert bir hamleyle kaptıktan sonra banyoya doğru yürümeye başladı.

O banyodayken ben de hemen üzerimi çıkarıp pijamamın şortunu giydim. Hava sıcak diye pijamamın üst kısmını giyinmeden atletimle koltuktaki yerimi aldım. Yine dünkü gibi yatak kavgası yapmak istemiyordum.

Göz kapaklarım yorgunluktan kapanacakken banyodan çıkan karımı görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlık içinde koltuğun üzerinde doğrulurken rüya gördüğümü düşünüp gözlerimi ovaladım ve tekrar baktım. Ayıcıklı pijamanın sadece üst kısmını giyinmişti galiba.

“Bu pijamanın altı nerede?” diye sordum.

“Görmüyor musun üzerimde.” diye uzattı cümlenin sonunu ve pijamanın üstünü havaya kaldırıp, keserek kısacık bıraktığı güzelim ayıcıklı pijamadan arda kalan kısmı gösterdi.

“Tamam tamam, gördüm, indir çabuk üzerini! Ben pijamanın paçalarına ne oldu diye soruyorum.”

“Haa... O mu? O kısmı tıraş makasıyla kestim.” dedi sırtarak. “Daralırım ben yaz günü öyle uzun pijamalarla.” diye ekledi az öncekinden daha sırtkan bir şekilde.

Gözlerimi havaya dikerek, “Allah’ım sen bana sabır ver.” diye dua ettim. Gerçekten de sabır ve iradeye çok ihtiyacım vardı. Ben bu kadından uzak durmaya çalıştıkça o benim ayarlarımla oynuyordu.

“İyi tamam anladım. Hadi lambayı kapat da hemen yatağa gir!” deyip tekrar indirdim başımı yastığa. Söylediklerimi ikiletmeden yapınca bu durumu biraz garipsesem de ses etmedim. Boyuma göre kısa olan koltukta bir an evvel uykuya dalmak için gözlerimi yumdum ve daha kolay uykuya dalmak için hayali koyunları içimden saymaya başladım.

“Bir koyun... İki koyun... Üç koyun... Dört koyun... Beş koyun...”

“On Asmin... On bir Asmin... On iki Asmin... On üç Asmin...”

Tam uykuya dalacaktım ki, “Ezman uyudun mu?” diye soran kadına, “On dört Asmin.” diye mırıldandım.

“Ne yapıyorsun? Uykuya dalmak için koyunlar yerine beni mi atlatıyorsun çitlerden?” diye kıkırdayan kadının sesiyle kendimi bırakacağımı uykunun kollarından sıyrıp berdelime tekrar yüzümü döndüm.

“Ya sen nasıl bir baş belasıydın? Hem yatağımı elimden aldın hem uyutmuyorsun beni?” diye sızlandım abartılı bir şekilde.

“Ne yapayım uyuyamadım, yerimi yadırgıyorum herhalde, daha alışamadım yeni yatağıma.” diye karşılık verdi.

“Yatağıma derken? Orası hâlâ benim yatağım biliyorsun değil mi?”

“Ağam normal şartlarda yeni evliler birlikte yatar biliyorsun değil mi? Bu yatak aslında ikimizin, yani benim de!”

“Eh... haklı kız.” diyerek pörtledi yine iç sesim.

“Ya sen bir sus!” diye iç sesime sesli bir şekilde öfkemi belli ettiğimde, “Kim? Ben mi?” diye soran kadına, “Yok sen değil o!” diyerek cevap verdim.

Asmin odada bizden başka biri var mı diye sağa sola bakmaya başlayınca sesimi daha da yükselterek suç bastırdım. “Ya sen niye uyandırıyorsun ki beni, belim ağrıyor zaten zor uyuyorum burada.”

Sesimin tonundan ürkmüş olacak ki bir süre sessiz kaldı. Ben de bu sessizliğin keyfini çıkararak gözlerimi kapadım, fakat uykum kaçmıştı bir kere. Sağa döndüm, sola döndüm, ama bir türlü uykuya dalamadım. O da uyumamış olacak ki, ben, “Of!” diye üfleyince,

“Ağam koltukta uyuyamıyorsan seninle yatağı paylaşabilirim.” diye seslendi.

“İstemez ben böyle iyiyim.” dedim kısaca.

“Ağam...”

“Hım.”

“Korkma yemem seni.” deyip ardından sesli bir kahkaha attığında artık canıma tak etti. Öfkeli bir şekilde ayağa kalkıp koltuğun üzeri-

rindeki yastığımı aldığım gibi yatağa fırlattım.

“Günah benden gitti o zaman, hadi çekil kenara!” diyerek ondan bana yer açmasını istedim.

Perdenin arasından sızan ay ışığı yüzüne yansırken yastığımın yanındaki yastıkta iki tane yıldız yeşil yeşil parlıyordu. Sırtımı bu büyüleyici manzaraya dönüp yatacakken, son anda bir şey unuttuğumu fark ettim ve kalkıp koltuğa doğru yürüdüm. Üzerime örttüğüm battaniyeyi alıp yatağın üzerine serdim.

“Ne oldu Ağam? Sana yorgan yetmez diye mi korktun yoksa?” diye soran kadının alaylı ses tonuna aldırmadan battaniyeyi uzunlamasına yuvarlayıp rulo haline getirdim ve yatağın tam ortasına yerleştirdim.

“Bak bu sınır.” dedim. “Sakın geçeyim deme bu sınırı.”

“Çin seddi örseydin aramıza Ağam. Bu yetmez şimdi seni benden uzak tutmaya.”

“Bu sınır beni değil, seni benden uzak tutmak için.” diye cevap verdim ben de alaycı bir ses tonuyla.

“Tabii tabii. Bu sınırı sen mi geçeksin yoksa ben mi göreceğiz Ezman Ağa.” diyerek alıngan bir tavırla bana sırtını dönen kadına,

“Göreceğiz Asmin Hanım,” diyerek ben de sırtımı döndüm.

4. Bölüm

Sabahın ilk güneş ışınlarının odama sızmasıyla uyanırken, gördüğüm güzel rüyamın sona ermemesi için gözlerimi aralamadan biraz daha gömüldüm yastığıma ve burnuma doluşan çiçeksi kokunun ciğerlerime ulaşmasına izin verdim. Bütün dağ çiçekleri bir araya toplanmış da rüzgâra karışmıştı sanki. O kadar ferah ve temizdi ki kokladığım bu muazzam koku, gözlerimi aralamadan önce son bir kez daha solumak istedim. Yüzümü tekrar yastığıma gömmeyi düşünürken,

“Aaggghhh saçım!” diye bağırان kadının sesiyle göz kapaklarımı o kadar çabuk açtım ki irislerim benim bu ani hareketimi takip edemeyip şaşı bakmış olmalı.

“Ne oldu be ne böğürüyorsun öyle?” diye sordum gözlerimi ovalayarak. Başımı kaldırıp sabah sabah bütün güzelliği üzerinde olan kadına baktım.

“Senin benim tarafımda ne işin var! Üstelik de saçlarımın arasındadır!”

“Ne saçı? Ne saçmalıyorsun sen! Ben kendi yastığımda mışıl mışıl uyuyordum sen böğürmeden önce.”

Parmağıyla başımı kaldırdığım yeri göstererek,

“Senin yastık zannettiğin yer dün akşam aramıza sınır olarak koyduğun battaniye!” dedi sinirli bir ses tonunda.

Haklı olduğunu anlayınca bir an ne diyeceğimi bilemedim. Benim bu suskunluğumdan cesaret alarak kendinden emin bir tavırla konuşmaya devam etti.

“İddiayı sen kaybettin Ezman Ağa, sınırı sen geçtin!”

Yeşillerinde beliren mutluluk parıltıları içimi ısıtırken keskin yüz ifademden ödün vermedim. “Hadi be oradan! Asıl sen geçtin sınırı!” diye yüzüne atıldım. “Senin saçlarının sınırda ne işi vardı?”

İşaret parmağıyla göğsüme ittirip, “Asıl senin ne işin vardı Ezman Ağa saçlarımın arasında?” diye sorduğunda farkında olmadan bir nefes mesafesi kadar yaklaşmıştı bana. Bu yakınlık kalbimin teklemesine sebep olurken kendimi geriye çekerek aramıza mesafe açtım.

“Lan korkağın tekisin sen!” diye pörtleyen iç sesime isyan edencesine, “Yetti artık sen bir uza ya!” diye çıkıştığmda,

“Asıl sen uza!” diyerek beni yataktan ittiren kadının bu hareketi bardağı taşıran son damla olmuştu. Âsi tavırları hoşuma gitti dediysem de bu kadarı fazlaydı.

“Burası benim yatağım sen git!” dedim ve ben de onu ittirdim.

İki öfkeli boğa gibi itişip kakışırken, benim bir anlık boşluğumdan faydalanarak var gücüyle beni ittirdi. Bütün dengemi kaybedip yataktan düşerken, onun bileğinden tutup benimle birlikte düşmesini sağladım. Sırtımın sert zemine temas etmesiyle belimde hissettiğim ağrı inlememe sebep olurken, üzerime düşen kadının çığlıkları kahkahaya evrildi.

“Ağam iyi misin?” diye kıkırdayınca ben de gülmeye başladım. Bir süre birbirimize bakarak manasızca gülmeye devam ettik. Gü-lünce yeşil gözleri maviye çalıyordu sanki. Bir insan hem bu kadar hırçın hem bu kadar güzel olabilir miydi? Gülüşümüz sessizliğe evrilirken gözlerimi gözlerinden ayıramadım. Burnuma ilişen dağ çiçeklerinin kokusunu solumamak için nefes dahi alamadım. Göz-lemlediğim kadarıyla onun da benden farkı yoktu. Kesik kesik aldığı nefesleri yüzümü ılık ılık okşuyordu. Onun kalbinde çalan davulla-rın sesinde benim kalbim halay çekiyordu adeta. İlk etapta zılgıt sesi zannettiğim kapı tıklaması ikinci defa tekrarlanınca beni kendime getirdi.

“Ağam sofraya hazır. Hanım Ağam sizi kahvaltıya bekliyor.” diye kapı ardından seslenen Ayşe’ydi.

Yutkunarak kuruyan boğazımı ıslattıktan sonra Ayşe’ye birazdan geleceğimizi söyledim. Asmin panikle üzerimden kalkarken ben de yattığım yerden doğrulup doğru banyoya gittim. Onunla tekrar göz

göze gelmemek için banyoda gereğinden fazla oyalandım. Bu kızdan uzak durmak sandığımdan zor olacaktı galiba. Her defasında kendimi onun gözlerine dalarken buluyordum. Onunla daha fazla yakınlaşmadan bir an önce İngiltere'ye dönmeliydim.

Odaya döndüğümde Asmin çoktan üzerini giyinip gitmişti ve bu beni inanılmaz derece rahatlatmıştı. Bugün konaktan dışarı çıkma-yacağım için üzerime şort ve tişört giyinip odadan çıktım ve kahval-tıya indim.

Masada karımı göremeyince, “Asmin nerede?” diye sordum bana ters ters bakan anneme.

Başıyla merdivenleri işaret ederek, “Aha orada, çay getiriyor.” dedi. “Gelinimizin elinden bir çay içelim dedik.” diye ekledi imalı bir ses tonunda.

Başımı merdivenlere çevirdiğimde, üzerinde yakası dantelli, ka-barık kollu gömleği, altında da çiçekli basmadan eteğiyle gelen ka-dını görünce, yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. Ma-saya yaklaştığında havalı bir şekilde, “Sana ne olmuş böyle, üstün Jardin du Palais altın Mardin’de bir kale.” dedim.

“Cardindupale ne demek?” diye sordu.

“Paris’te bir saray bahçesi.” diye cevap verdim sırtarak.

Omzunu umursamazca silkeleyerek çayları dağıtmaya devam etti. Sonra da yanımdaki sandalyeyi çekip yanıma oturdu. “Hanım Ağam verdi eteği.” dedi istifini bozmadan.

“Ana bu senin şaheserin mi?” diye sorduğumda,

“Benim eserim ya, sen karına nasıl kıyafetler aldın öyle?” diyerek sitem eden yaşlı kadının yüzündeki ifadeye gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Bacağındaki kot o kadar dardı ki, oturunca patlar diye üzerine benim eteğimi verdim.” diye ekledi annem.

“Ana bu etek patlar da o kot patlamaz merak etme. Skinny jeans o, esnek bir yapıya sahiptir.” diye karşılık verdim çok bilmiş bir ta-vırla.

Annem tek kaşını havaya kaldırarak bana ters bir bakış attı.

“Ne cin ne cini?” diye sordu.

“Skinny jeans anne.”

“Sıkı cins midir, kıcı cins midir anlamam ben. Gelinimi konakta o halde dolaştırmam.”

“Hanım Ağam, valla benim bir suçum günahım yok.” diyerek konuşmaya dahil oldu Asmin. “Benden Viktorya Bekim gibi giyinmemi istiyor oğlunuz.”

Tam, “Ben ne zaman öyle dedim!” diyecektim ki annem bana dik dik bakarak, “Ne bekim ne bekımı?” diye öne atıldı.

“Victorya Bekim Hanım Ağam, hani şu ünlü İngiliz futbolcu Davud Bekim’in karısı varya onun gibi.” derken bana göz kırptı.

“Hele seni eşek sıpası hele! Futbolcu gibi giyinmende bir iş vardı hele! Demek ona benzeyecekmiş ha.” diye söylendi annem.

“Hanım hanım bir kendine gel bu çocuk kimin sıpası?” diye çıkışarak babam da konuya dahil olunca masada olanları o zamana kadar sessizlikle izleyen Sefa ve Merve yine gülmeye başladılar. Onların gülüşüne Asmin’in de eşlik etmesini görmemle dudaklarımın kenarları kulaklarıma doğru kayarken karnımda kelekler, yok yok eşek arıları vızıldamaya başladı. Onun bakışlarının gözlerime değmesiyle yanaklarında açan seyirlik güllerin kokusu ciğerlerime dolup nefesimi keserken beni kendime getiren babamın o otoriter sesi oldu.

“De haydi eşek sıpası, git bir ağaya yakışır bir şekilde giyin de gel, ne bakıp duruyorsun geline aval aval. Edep yahu.”

Suçüstü yakalanmanın verdiği huzursuzlukla hemen oturuşumu dikleştirip kendime çeki düzen verdim. O kadar belli miydi ya gözlerimi Asmin’den alamadığım?

“Birazdan aşiret toplanacak, sen de geleceksin benimle.” diye devam etti babam. “Biraz da bana bak aval aval, belki bir şeyler öğrenirsin.”

Kafamın pancar gibi kızardığını hissettiğimde müsaade isteyip sofradan kalktım. Takım elbisemi giyinmek için doğru odama çıkarırken Asmin yüzünden bu duruma düştüğüm için içten içe kızmıştım ona. Bu kadar güzel olmasaydı ben de bakıp durmazdım ona.

Gri takımımı giyinip aşağı indiğimde, annem maşallah çekip ya-kışıklı görüldüğümü söyleyince bir özgüven patlaması yaşadım. Havalı bir şekilde terastaki sedirin üzerine oturup güneş gözlüğümü taktım ve çalışma odasına giden babamın dönmesini beklemeye baş-ladım. Asmin Merve'yle birlikte kahvaltı sofrasını topluyordu. Elin-deki tepsiyle önümden geçerken beni gözünün ucuyla süzdüğünü yakalayınca, onun yanıma gelmesini sağlamak için ondan bana bir bardak su getirmesini istedim. Kısa bir süre sonra elindeki su barda-ğını bana uzatmak için öne doğru eğildiğinde “Dikkat et Gelin Ağa, aval aval bakıp duruyorsun bana.” diye mırıldandım sırtarak. Ba-bamın kelimelerini kullanarak çocuksu bir intikam almak istedim.

Ben onun utanıp kızarmasını beklerken, o bardaktaki suyu düşü-rüyormuş gibi yapıp yüzüme fırlattı.

“Ah kusura bakmayın Ağam, elimden sıyrıldı.” diye sırtınca,

“Ne yaptın sen başımın belası!” diye kükredim.

“Asıl sensin benim başımın belası!” diye karşılık verdi cesurca. Fakat ben öfkeyle ayağa kalkınca ürkekçe geriye sıçradı. Ona doğru bir adım atmak istediğimde koşup annemin arkasına saklandı.

“Saklanma annemin arkasına, gel buraya!” diye bağırdım.

Tek omzunu yukarı kaldırarak cıkladı. “Gelmem.”

“Sana gel dedim.”

“Gelmem dedim ben de.”

Annem bizim çocuk gibi didişmemizden sıkıldığını belli etmek için ellerini beline yerleştirip alnını buruşturdu.

“Ezman büyütme olayı! Baban gelmeden git üzerini değiştir hadi!” dedi otoriter bir şekilde.

Ben sert adımlarla üst kata çıkan merdivenlere yöneldiğimde, annem, ardımdan zafer kazanmışçasına sırtan karıma, “Sen de git kocana yardımcı ol.” diye komut verdi. Benim güzel anacığımı tam da aradığım fırsatı elime vermişti. Benim üzerime su dökmenin inti-kamını ondan çok kötü alacaktım.

Odaya gelince ceketimi çıkarıp ellerimi arkamda birleştirerek ka-rımın odaya gelmesini bekledim. Gelmesi uzun sürmedi. Onu bek-lediğimi görmezden gelerek hemen dolaba yöneldi ve bana yeni bir

takım çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Tam odadan tekrar çıkmaya hazırlanıyordu ki, "Nereye çıkıyorsun?" diyerek onu durdurdum.

"Terasa?" dedi ürkekçe.

"Çıkamazsın. Üzerimi ıslattığın için sen değiştirmelisin." dedim çapkınca.

"Yok daha neler. Altını da bezleyim mi?" diyerek kapıyı açtığı anda koşar adım kapıya yaklaştım. Tek elimle kapıyı ittirirken diğer elimi de duvara dayayarak onu kapıyla bedenim arasında sıkıştırdım.

"Sen yapacaksın dedim."

Aramızdaki yakınlıktan rahatsız olduğunu fark ettiğimde bundan cesaret alarak ona biraz daha yaklaştım.

"Ya değiştirirsin üstümü... Ya da..."

"Ya da ne?" diye yutkunduğunda gülmemek için kendimi zor tuttum. Ya işte böyle, küçük dilini böyle yuttururum sana diye geçirdim içimden.

"Biraz daha yaklaşırsan sen yutacaksın küçük dilini Ezman Ağa!" diye olur olmaz yerde pört diye pörtleyen iç sesimi duymamaya çalışsam da maalesef bu sefer haklıydı. Asmin'den intikam alacağım derken kalp krizine ramak kalmıştı çünkü şu an kalbim kudurmuşçasına atıyordu. Derdi neydiyse şu kalbimin? Aramıza biraz mesafe açıp konuşmaya devam ettim.

"Ya değiştirirsin üstümü ya da ben seni banyoya sokar duşun altında ıslatırım." dedim sırtarak.

"Tamam dediğini yapacağım, yeter ki ıslatma beni." dediğinde hemen ikna olmasına şaşırsam da gömleğimin yakasından tutup beni kendine doğru çekmesine izin verdim. Gömleğimin düğmeleri açıldıkça boğazıma bir düğüm daha ekleniyordu. Ondan bunu istediğim için çoktan pişman olmuşum. Gömleği çıkarırken ellerinin tenimde bıraktığı sıcaklık neredeyse tüm bedenimi ateşe verecek derecedeydi. Nefes alamayacak duruma gelmişim.

"Tamam bu kadarı yeter." diye kekeledim. Sesimin titremesine mâni olamadığım için o an kendimden nefret etsem de daha fazla bana yakın olmasını istemiyordum. Ondan uzaklaşmak isterken ani bir hareketle belimdeki kemeri çözüp sıyırdığında daha sert bir dille, "Tamam yeter gerisini ben hallederim." diye uyardım.

“Yok öyle. Sen aklınca benden intikam mı alacaktın?” dedi ve gerilerek elindeki kemeri kalçama indirmesiyle, kemerin çıkardığı sesin odada yankılanması bir oldu.

“Aaghh! N’oluyor ya, sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ne mi yapıyorum? Ava çıkanı avlıyorum Ezman Ağa.” diye güldü kahkahalı bir şekilde.

“Yürü! Doğru banyoya! Kim kimi ıslatıyormuş görelim bakalım.”

Kemeri tutan elini havaya kaldırıp gerildiğinde şimdilik dediğini yapmanın en doğru seçenek olduğunu düşünüp dediği gibi banyoya girdim.

“Şimdi soğuk suyu açıp düşün altında duracaksın.” dediğinde,

“Saçmalama.” diye itiraz edip banyodan çıkmak istedim fakat tehditkâr bir şekilde elindeki kemeri havalandırınca soğuk duş kemerle dövülmekten iyidir diye düşünerek dediğini yaptım. Suyu açıp atletimin ve takım pantolonumun ıslanmasına izin verdim. Londra’da güne her sabah kaldığım sitenin havuzunda yüzerek başladığım için soğuk suya alışkındım fakat onun dikkatini dağıtmak için üşüyormuş gibi yapıp onun buna gülmesini bekledim. Dediğim gibi de oldu. Asmin gülmeye başladığında onu kolundan tuttuğum gibi düşün altına çektim. Soğuk su sıcak tenine değdiğinde sıçradı. Yüzündeki şaşkın ifadeye abartı bir şekilde kahkaha attım ben de. El çabukluğuyla sıcak suyu açıp suyu ılıklaştırdım. Belli ki benim kadar alışkın değildi soğuk suya, hasta olmasını istemezdim. Kızacağını düşünmüştüm fakat o da benimle birlikte gülmeye başladı. Bir süre daha düşün altında gülüştük halimize. Sonra ikimiz de durumun ne kadar romantik olduğunun farkına varmış olmalıydık ki gülmeye bir son verip sadece sustuk. Suyun altından çıkmamız gerektiğini biliyordum fakat ıslak saçlarıyla o kadar çekici görünüyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. Uzun kirpiklerinden yanağına doğru akan damlalar gül yaprağı gibi açılan dudaklarına ulaştıklarında adeta orda can verip boğuluyorlardı. Ben de boğulmak istiyordum o gül yapraklarının kıvrımında.

“Sen de boğul n’olmuş ki, bir kereden ne çıkar?” diyen iç sesimden cesaret alarak: “Sahi bir kereden bir şey olmaz.” diye düşündüm.

Gül yapraklarından bir yudum almak için öne doğru sarkmıştım ki, Ayşe’nin, “Abooo!” diye bağırması beni kendime getirdi. Sıçrayarak başımı geriye çektiğimde kafam duş başlığına değdi. Acı içinde yüzümü buruştururken başımı hafifçe kapıya doğru çevirip,

“Ne var Ayşe?” diye atıldım.

Açık unuttuğumuz banyo kapısının önünde duran Ayşe elleriyle kapattığı gözlerini aralayarak, “Berzan Ağam seni çağırıyor Ağam.” dedi.

“Tamam geliyorum, çık!” dedim otoriter bir şekilde.

Çok öfkelenmiştim. Öfkem odamıza destursuz giren Ayşe’ye mi, beni düşün altında ıslatan Asmin’e mi, onu neredeyse öpecek olan kendime mi, bilmiyordum. Ayşe’nin odadan çıktığından emin olduğumda bakışlarımı kapıdan çevirmeden, “Sen de çık!” dedim direndikçe daha da bağlandığım kadına.

“Ben mi?” diye sorduğunda. “Evet sen. Duş alacağım çık!” diye istemsizce tersledim.

Hiç karşılık vermeden sessizce duvardaki bornozu alıp banyodan çıkarken o zamana kadar başımı kaldırıp yüzüne bakmadığım kadının gidişini izledim. Kırmıştım onu sözlerimle. Ardından kapıyı kilitleyip nefretle aynadaki yansıma baktım.

Ben nasıl bu kadar zayıf olabiliyordum? Kendime verdiğim sözü nasıl bu kadar çabuk unutabiliyordum? Bu bir daha olmamalıydı. Töreye boyun eğmemeye yeminliydim ben. Bu yüzden hakkım yoktu onunla yakınlaşmaya. Ama neden onun bazen zümrüt yeşiline bazen elmas mavisine çalan gözlerinde kendimi bu kadar kaybediyordum her defasında?

Çaresizliğimin içimde açtığı boşluk hissiyle yumruğumu banyo duvarının fayanslarına geçirdiğimde yeşillerin büyüüne kapıldığım için mi yoksa bunu kabullenecek kadar yürekli olmadığım için mi fayansları yumrukladığımı ben bile bilmiyordum. Tek bildiğim benim buradan gitmem gerektiği idi. Yoksa hiç istemediğim şeyler olacaktı. Hatta bir an evvel biletimi ayarlayıp Londra’ya kaçmalıyım. Evet, evet kaçmalıyım.

Üzerimdeki ıslak kıyafetlerden arınıp sıcak suyu açtım ve gözlerimi kapatıp sıcak suyun altında gerilen bedenimin rahatlamasına müsaade ettim. Biraz rahatladıktan sonra kurulanıp banyo havlusunu belime dolayarak banyodan çıktım. Asmin’in bornozuyla koltukta oturduğunu görünce, “Sen daha giyinmedin mi?” diye sordum.

“Giyinmedim.” dedi. Yeşilleri soluk soluk bakıyordu bana. Öfke desem öfke değildi gözlerindeki. Kırılmıştı bana mavi elmaslarının yeşili.

“Özür dilerim.” dedim pişmanlık içinde.

“Ne için özür diliyorsun?”

“Banyodaki olanlardan dolayı...”

“Ne oldu ki?”

“Biliyorsun işte. Bir daha olmayacak söz veriyorum.”

“Söz mü veriyorsun?” derken ayağa kalkıp karşıma dikildi. “Sen daha önce benim kocam olmak için de söz verdin Ezman Ağa! Unuttun mu? Hatta bunun için imza bile attın!” diye atıldı yüzüme doğru.

Artık ona açık açık her şeyi anlatmalıydım. Benden yana bir beklentiye girmemeliydi. En doğrusu buydu.

“Kardeşimin hayatını kurtarmak için zorla nikah masasına oturmuş olabilirim, ama evliliğimiz zoraki ve her zaman o masada imzaladığım kâğıt parçasından ibaret kalacak.” dedim.

Söylediğim şeyin onunla bir ilgisi olmadığını pekiştirmek için, “Ben töreye boyun eğmem. Berdel hükmüne hiç değil. Sen de bundan sonra buna göre davranırsan sevinirim.” diye ekledim.

“Ben mi?” diye sordu şaşkınca. “Ben mi buna göre davranmalıyım Ezman Ağa? Unuttun galiba beni öpecek olan sendin!”

“Evet ama bir hataydı işte.”

“Bir hata mı?” diye tekrarladı sözlerimi hayal kırıklığı içinde. Soluk yeşilleri gözyaşlarıyla bulanırken onu ne kadar incittiğimin farkındaydım. Sesimin tonunu yumuşatarak devam ettim. “Senin de benim gibi bu evliliğe mecbur bırakıldığını bile bile seni kadını yapamam Asmin. Anla beni. Biz birbirimizin mecburiyetiyiz ve hep öyle kalacağız.”

Yatağın üzerinden daha önce benim için hazırladığı takım elbiseyi aldıktan sonra giyinmek için tekrar banyoya doğru yöneldiğimde, “Sen benim mecburiyetim değilsin Ezman. Seninle evlenmeyi ben kabul ettiğim için buradayım.” dedi. Duraksadığımı görünce konuşmaya devam etti.

“Aslında benim bir ablam var, İstanbul’da okuyor. Senin berdelin

olmayı ben kabul edince onun gelmesine gerek kalmadı. Yani sen benim mecburiyetim değilsin, benim özgür irademle yaptığım seçiminimsin.” dedi. Söylediği sözler umut serpiyordu kalbime. Seçimim-sin diyordu bana, seçme hakkını belki de hiç tatmamış olan küçük kadın. Başımı dönüp bornozun içinde tir tir titreyen Mecburiyetim’e baktığımda acı bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Umut etmeye hakkım yoktu. Onu bu kadar üşütmeye de hakkım yoktu.

“Ablanın hayatını kurtarmak için kendini feda etmen beni senin seçimin yapmaz Asmin.”

“Senin berdelin olmayı ben istedim diyorum, duymuyor musun söylediklerimi be adam!” diye bağırınca,

“Ama ben istemedim. Benim Londra’da kendime ait bir hayatım vardı. Anlıyor musun? Töreden, berdelden uzak bir hayattı bu.” diye karşılık verdim.

Öfkeli adımlarla yatağa doğru gidip yastığımı ve battaniyeyi koltuğun üzerine fırlattı.

“İyi o zaman, defol git Londra’ya Ezman Ağa. Bir daha da bana sakın dokunayım deme!” diye bağırdı.

“Yakında gideceğim zaten buralardan.” diye belli belirsiz mırıldanarak tekrar banyoya yöneldim. Kapının önüne geldiğimde onun titrediğini hatırladım ve arkamı dönüp, “Ben üzerimi odada da giyenebilirim sen duş alacaksan?” diye sordum.

“Alacağım tabii. Sinirimin yatışması için uzunca bir duş alacağım.” dedi öfkeli bir şekilde.

“Tamam o zaman. Hadi sen banyoya giriver de ben de odada giyineyim.”

“Gireceğim zaten Ağa Bozuntusu.”

“Bak doğru düzgün konuş benimle, çocuk gibi çemkirme.”

“Bir kere ben 18 yaşındayım.” dediğinde gülümsedim. “Ha evet, daha dün çocuk olduğumu unutmuştum.”

“Çocuk değilim ben!” diye atılarak karşıma dikildi.

“Çocuksun.” diye inatlaştım.

“Asıl sensin çocuk.” derken işaret parmağını bir mızrak gibi indirdi göğsümün üzerine. “Kavak gibi boyun var ama sorumluluk alacak kadar büyümemişsin daha.” diye yüzüme atıldıktan sonra beni kenara itip banyoya girdi. Durup son kurduğu cümleyi düşündüm bir süre. Haklıydı aslında biliyor musun? Berdel evliliğimin sorumluluğunu alamayacak kadar korkaktım ben ve en büyük korkum ona âşık olmaktı.

Babamın beni beklerken küplere binmiş olacağını düşünerek daha fazla oyalanmadan hemen üzerimi giyinip aşağı indim fakat babam çoktan gitmişti. Hazır çıkmışken havayolu şirketinin çarşıdaki bürosuna uğrayıp Londra biletinin tarihlerini sorgulatayım diyerek evden çıktım. Mesele evden çıkmaktı aslında. Onun yönünde yöresinde olmak iyi gelmiyordu bana.

Akşam cebimde uçak biletiyle eve dönerken içimde garip bir burukluk vardı. Bana İstanbul’a kalkan en erken uçak biletini verirken yarın sabah saat 10’da uçabileceğimi düşünmemiştim. Bileti almıştım almasına da bileti aldıktan sonra ruhumu saran anlamsız bir hüznle soluğu ilk aşkı Zilan’ı kaybettiğim tepede almıştım. Onun kurşunlanarak öldürölme anını tekrar tekrar gözümde canlandırıp gözyaşı dökmüşüm yıllar önce kaybettiğim sevdiğimin ardından. İşte o gün karar vermişim bu topraklardan gitmeye, töreye asla boyun eğmemeye. Fakat şimdi Mecburiyetim dediğim ama günden güne beni kendine mecbur eden bir kadın vardı hayatımda.

Bu kadar kısa bir zamanda bunu nasıl başarmıştı aklım almıyordu. Mavilerinde nefes alıyordum, yeşil ovalarında çiçek açıyordum o kadının. Onu bana töreler getirmişti. Zilan’ı benden alan töreler. Sadece bu yüzden bile kaçmalıydım ondan. Derin bir nefes alıp elimdeki biletlere baktım. Peki neden içimde yeri doldurulamayan bir boşluk olacaktı gibi hissediyordum?

5. Bölüm

Konağa döndüğümde saat bir hayli gecikmişti. Kapıdaki adamlara selam vererek konağa girdikten sonra ağır adımlarla merdivenleri çıktım. Odamın kapısına gelince bir an duraksadım. Acaba uyumuş muydu? Keşke uyumuş olsa da onunla göz göze gelmek zorunda kalmasam. Londra'ya dönünce Angelina ile kaldığım yerden devam edebilecek miydim? Bir senedir beraberdik onunla. Bir sürü kısa süren ilişkilerin ardından ilk kez Angelina ile bu kadar uzun soluklu bir ilişki yaşamıştım. Londra'da dans ve tiyatro öğrencilerine dans eğitimi veriyordu Angelina. Altın sarısı saçları, deniz mavisi gözleri ve uzun yıllar dansla ilgilendiği için her erkeği cezbedecek kadar güzel bir fiziği vardı. Onunla ilişki yaşamaya başladığımda kendimi çok şanslı hissetmiştim fakat şimdi farklıydı. Artık evliydim.

“Bence Asmin daha güzel Ezman Ağa. Boş ver unut sen Angelina'yı.”

İç sesimin Asmin'den bahsetmesi beni kendime getirmişti. Daldığım karmaşık düşüncelerden kurtulup kapı kolunu yavaşça bükerek odaya girdim. Parmaklarımın ucunda yatağa doğru ilerleyerek yatakta yatan kadının uyuyup uyumadığını kontrol ettim. Çok şükür ki uyuyordu. Tekrar parmaklarımın ucunda yürüyerek giysi dolabına yöneldim ve içinden sırt çantamın içine birkaç kıyafet attım. Pasaportumu ve biletimi de çantanın ön gözüne koyduktan sonra soyunup şortlu pijamamı giydim. Telefonumun saatini sabah sekize kurup komidinin üzerine bıraktım. Uyumak için koltuğa doğru yürüyecektim ki gözüm yatağımda yatan kadına takıldı. Ay ışığında o kadar güzel görünüyordu ki yüzü, gözümü ondan alamadım. Dalgali saçları yüzünün bir kısmını kapatmıştı. Ne olduğunu anlayamadan kendimi bir an yatağın kenarında otururken buldum. Titreyen parmaklarla saçlarına dokunurken, sadece parmaklarımın değil içimin de titrediğini fark ettim. Yüzüne doğru eğilip şakağına bir öpücük bıraktım ve kulağına “Seni burada bırakıp Londra'ya gideceğim için

çok özür dilerim, ama seni sevemem.” diye fısıldadım. Saçlarından yayılan cennet kokusunu içime çekerken gözlerimi kapatıp kokunun iyice içime işlemesini istedim.

“Nasılsa bu son geceniz birazcık yanına uzansan bir şey olmaz.” diyen iç sesimin aklımı çelmesine müsaade ederek yanına uzandım ve yüzümü saçlarının arasına gömüp uzun uzun koklamaya başladım. Yarım saat sonra kalkar giderim koltuğa diye düşünmüştüm fakat kısa bir süre sonra saçlarından yayılan kokunun beni sarhoş etmesiyle göz kapaklarımın ağırlaşp düştüğünü hissettim.

Sabah, “Günaydın Ağam!” diye şakıyan kadının sesiyle gözlerimi yuvalarından pörtleterek açtıgımda,

“Senin ne işin var koltukta?” diye sordum şaşkınca.

“Koltuk mu? Yalnız burası yatak Ağam.”

Yattığımı yerden doğrularak etrafıma göz gezdirdim. Onun haklı olduğunu fark edince, “Hay Allah burada uyuya kalmışım kusura bakma.” dedim.

“Sorun değil. Biz evliyiz sonuçta.” diye cevap verdiğinde şaşırdım. Dün yastığımı koltuğa fırlatıp ‘Bir daha bana dokunma!’ diye bağırın kadınla şimdiki kadın aynı kişi mi diye içimden sorgulasam da bu konuyu açıp ortamı tekrar germek istemedim. Bunun yerine saatin kaç olduğunu sordum.

“Saat dokuz.”

“Ne! Dokuz mu? Ya ben telefonumu saat sekize kurmuştum ama.”

“Evet çaldı ama ben seni uyandırmaya kıyamadım, o kadar huzurlu uyuyordun ki.” diye cevap verdi yüzünde geniş bir tebessümle.

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Gideceğimi anlamış mıydı? O yüzden mi bu kadar uysal davranıyordu? Neyse, şimdi bunları düşünmeye vaktim yoktu. Biraz daha oyalanırsam kesin uçağı kaçıracaktım. Yataktan fırladığım gibi banyoya gittim ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra üzerimi giyinip çıktım. Dün gece hazırladığımı sırt çantamı sırtıma atıp odadan çıkıyordum ki onun sesi beni durdurdu.

“Nereye gidiyorsun telaşlı telaşlı Ağam?”

Bir an düşündüm, söylemeli miydim, söylememeli miydim? Bilmeye hakkı vardı, ama ya gitme derse... Gidebilecek miydim? Sır-

tım dönük bir halde "Londra'ya." dedim. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Gözlerine bir kere baksam belki vazgeçerdim gitmekten.

"Ne demek Londra?" diye sordu kekeleyerek.

"Duydun işte, Londra'ya dönüyorum." dedim. Kahrolası sesim titremişti.

"Ya ben? Ben ne olacağım Ağam?"

Sustum. Bu soruya verecek cevabım yoktu işte. Ona beni bekle diyemezdim ama evine dön de diyemezdim. Çünkü Asmin bu evden gidince berdel bozulacaktı ve kız kardeşimin hayatı tekrar tehlikede olacaktı.

O da susuyordu fakat bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Bir süre bir milim bile kıpırdayamadım durduğum yerden. Belki de onun bana gitme demesini bekledim bilmiyorum. Ama o susmaya devam etti. Sonra bu durumu daha da zorlaştırmamam gerektiğini düşündüm. Büyük adımlarla tam odadan çıkacaktım ki arkamdan "Defol git o zaman Ezman Ağa." demesiyle duraksadım. Sesindeki titreme tam tersini söylüyordu sanki. Her şeyi boş versem... Töreyi, berdeli, ilk aşkımın ardından ettiğim yemini. Sadece kalbimin titreyen sesine kulak versem, dönsem ve onun yeşil harelerinin kalbime dokunmasına izin versem... Tam dönecektim ki gözümde Zilan'ın kanlı bedeni canlandı. Lanet olsun! Olmuyordu işte. Törelere hükmettiği bu topraklarda sevda yaşamak haramdı bana. Gidişimi ya da daha doğrusu kaçışımı devam ettirecektim ki tekrar seslendi.

"Gidersen... Dönemezsin." Bu sefer sesi ağlamaklı çıkmıştı.

"Dönmeyeceğim zaten. Beni affet." dediğimde onun hıçkırıklara boğulan sesini duymamak için koşar adım uzaklaştım oradan. "Nereye gidersin oğul?" diyen anamı da cevapsız bir şekilde ardımda bırakarak kendimi konaktan dışarıya attım ve arabama bindim. Yol boyunca Asmin'in sesi kulaklarımda çınliyordu. Bana dönemezsin diye seslendiği andan itibaren kalbime oturan sızı ben uzaklaştıkça ağırlaşp nefesimin ağırlaşmasına sebep oluyordu. Ah ne vardı onunla başka bir yerde karşılaşmış olsaydık, törenin esareti altında olmadan onun esaretine teslim olabilseydim.

"Oho bakıyorum da bülbül gibi şakımaya başladın Ezman Ağa." diye pörtledi yine iç sesim.

Hakikaten neler diyordum ben ya. Kimsenin esareti mesareti altı-

na girmeye niyetim yoktu benim. Ne törelerin ne de Asmin'in. Kurtuluyordum işte sonunda.

Havaalanına ulaşır ulaşmaz, fazla vakit kaybetmemek için pasaport kontrol noktasına doğru yürümeye başladım. Pasaport kontrolüne ulaştığımda gümrük memurunun talebi üzere biletimi ve pasaportumu çantamdan çıkartmak için sırt çantamı önüme aldım. Biletimi çıkarttım fakat pasaportumu dün gece koyduğum yerde bulamadım. Acaba ben mi yanlış hatırlıyorum, çantanın ön gözüne değil de içine mi attım diye düşünerek çantama attığım kıyafetlerin arasını panikle karıştırmaya başladım. Diğer yolcuları bekletmemek adına sıradan çıkıp bir köşede çantanın tamamını boşaltıp tekrar baktım. Yok, hiçbir yerde yoktu. Pasaportum hiçbir yerde yoktu. Uçağın kalkmak üzere olduğunu anons ettiklerinde öfkeyle bulduğum en yakın duvarı birkaç defa yumrukladım. Kuyruğunu paçasının arasına kısıtiran köpekler gibi ayağımı sürte sürte dönmek zorundaydım konağa. Dönmeyeceğim demiştim oysa.

Arabamla eve dönerken yol boyunca, “Bak Ezman pasaportunu alır almaz tekrar havaalanına dönüp İstanbul’a ilk bulduğun uçakla gidiyorsun buralardan.” diye konuşuyordum kendi kendime. Acaba kimi ikna etmeye çalışıyordum? Kendimi mi yoksa eve döndüğü için sevinen zavallı kalbimi mi?

Konağa döndüğümde koşarak merdivenleri çıkarken, “Ezman oğlum yavaş, sabah sabah ne bu acelen, koşarak evden çıkıyorsun koşarak geri dönüyorsun.” diyen anneme yine aldırış etmeden doğru odama çıktım. Odada Asmin’i göremeyince pasaportumu almaya geldiğimi unutup onu aramaya başladım. Banyoyu kontrol ettikten sonra odadan çıkıp terasa baktım. Sonra aşağı inip mutfığa baktım. Hiçbir yerde yoktu.

“Anne karım nerede?” diye sordum avludaki sedirde beni gözle-riyle takip eden anneme.

“Anasıgile gitti oğul. Telaşlanma gelir akşama.” diye cevap verdi annem.

Başımı olumluca salladım. İkna olmuş gibi görünüyordum fakat içimde bir korku vardı. Ya gelmezse?

Akşama kadar konağın duvarları üzerime üzerime gelmişti de Asmin gelmemişti. Onsuz konak ne kadar da durgundu. Ne vakit sinmişti gülüşü konağın sarı duvarlarına? Aklımda pasaport masaport kalmamıştı. Bütün korkum onun bu evden gitmiş olmasıydı. Hava iyice kararmaya başlayınca onu gidip getirmeye karar verdim.

Tam avlunun kapısından çıkacaktım ki annem seslendi terastan.

“Oğlum söyle kapıdaki İbo’ya alsın gelsin onu. Bu saate kadar da gidilmez ki canım!”

“Ben gider alırım anne, hem bacımı da görmüş olurum.” deyip çıktım.

Asmin’in ailesinin evi bir tepenin eteğinde eski bir konaktan arda kalan iki katlı bir taş evden ibaretti. Tahta kapının paslı tokmağını tıklattığımda kapıyı açan kız kardeşim Dilan beni görünce sevinçten boynuma atıldı.

“Ağam sen mi geldin. Hoş geldin!”

Sarılmasına içtenlikle karşılık verdim. “Hoş buldum bacım. Ben Asmin’i almaya geldim.”

“Hemen kapıdan alıp gitmek olmaz ağabey, buyur gel içeri.”

Başımla onu onaylayarak kapıdan girdiğimde avludaki masada oturan herkes ayağa kalktı.

“Hoş geldin Ağam. Allah senden razı olsun, evlatlarımızı bize bağışladın. Hoş geldin sefalar getirdin.” dedi orta yaşlı bir adam ve kadın art arda. Göz renginden anladığım kadarıyla Asmin’in annesiydi kadın. Yanındaki ak saçlı adam da Asmin’in babası olmalıydı. Şu an isimlerini hatırlamamam çok saçmaydı.

“Hoş buldum.” dedim tekrar tebessüm ederek. Bakışlarım masanın diğer tarafında mahcup bir şekilde duran Cihan’a kaydı. Bak onun ismini biliyordum. Dilan’ı kaçıran adamdı kendisi. Berdel kararı verilirken duymuştum. Başımla ona da selam verdim ama ister istemez kasıldı yüzüm. Onun yüzündendi yaşadığımız her şey.

Masada bana sunulan yere yerleşirken gözlerim buraya gelme sebebimi aramaya başladı. Görünürlerde yoktu. Neredeydi ki? Özlemiştim onu. Tövbe estağfurullah. Ben ne diyorum ya?

“Tövbe edecek ne var Ezman Ağa, doğru söylemek günah değil ki.” diye cırladı iç sesim. Burada da bulmuştum beni cırtlak.

İç sesime laf yetiştirirdim yetiştirmesine de deli damgası yemek istemedim. Hem geliyordu iki gözümün çiçeği elinde ince belli çay bardağıyla. Gözlerim gözlerini bulma umuduyla her adımını takip

ederken o bir an bile bakmadı yüzüme. Zehir bırakır gibi koyup demli çayı önüme, Cihan'ın yanına geçti. Çayı açık içtiğimi bilmiyor muydu?

Masadaki gerginliği ortadan kaldırmak için havaların ne kadar sıcak olduğu hakkında bir sohbet başlattım. Havalardı, topraktı, mahsuldü derken sohbet koyulaştı. Bu esnada Asmin'in annesinin ve babasının ismini de öğrenmiş oldum. Havin anne çok sıcak kanlı ve yumuşak huylu bir kadındı, hiç kızı gibi değildi. Şivan baba ise çekingen bir adamdı. Defalarca düzeltmeme rağmen bana Ağam demekten vazgeçmedi. İstanbul'da okuyan ablasının ismi ise Eysan'dı.

Soğumuş olan demli çayı bir yudumda içip kalkmak için müsaade istediğimde Havin anne buna itiraz etti. Saatin bir hayli geç olduğunu. bu saatten sonra evden göndermenin örf ve adete yakışmadığı söyleyip geceyi onlarda geçirmemiz için ısrar etti. Bütün gece yüzüme bile bakmayan kadının gözlerindeki umut parıltılarını görünce, kıramadım onu. Geceyi Havin annelerde geçirmeyi kabul ettim.

Kısa bir süre sonra bizim için hazırlanmış küçük bir odada Asmin'le baş başa kalmıştık. Fakat hâlâ bakmıyordu yüzüme. Konuşmuyordu da benimle. Yer yatağının üzerindeki, paketten yeni çıktığı her halinden belli olan pijamaları eğilip aldım ve Asmin için olanı ona doğru uzattım.

“Üzerini değiştireceksen ben sırtımı dönerim.” dedim.

Yüzüme bakmadan başını olumluca salladı. Elimden pijamayı alıp bana sırtını döndü. Ben de ona sırtımı dönüp üzerimdeki kıyafetleri çıkarttım ve pijamamı giydim. Ardından sırtım dönük bir şekilde yatağa girdim. Asmin ışığı söndürüp yatağa girdiğinde bana en azından iyi geceler falan der diye bekledim bir süre, fakat konuşmadı hiç benimle. Yatakta yönümü değiştirip hayal kırıklığı içinde bana sırtını dönen kadına baktım.

“Hiç konuşmayacak mısın benimle?” diye sordum hayal kırıklığımı sesime yansıtarak.

“Sen bu sabah beni bırakıp gittin.” dedi. “Bu yüzden bana bunu sorman şimdi çok komik.” Sırtı hâlâ dönüktü.

“Evet ama geri döndüm bak.”

“Gidersen dönemezsin demiştim.”

“Döndüm ama.”

“Sen döndün ama ben gittim.”

“Ben de peşinden geldim.”

“Gittikten sonra mı?” diye atılarak bana sonunda yüzünü döndü. Karanlıkta bile nemlenen yeşillerini görebiliyordum.

“Gidemedim ki.” dedim sesime yansıttığım suçluluk duygusuyla, çünkü pasaportum olsa gidecektim.

“Kahretsin! Gidemeyeceğini biliyordum, çünkü pasaportun yoktu. Ama sen, sen yine de gittin. Gitme dememe rağmen gittin sen!” diye bağırduğunda ağzım açık kaldı.

“Sen...” diye sayıkladım. “Sen aldın değil mi pasaportumu?”

“Evet ben aldım n’olacak!” diye atıldı yüzüme. “Sen beni bırakıp gidebileceğini mi düşündün? Berdel olduğumuzu unuttun herhâlde?”

“Hayır berdel olduğumuzu unutmadığım için gitmek istedim.”

“Sen gidersen berdelin bozulacağını bilmiyor musun?” diye sordu buğulu bir sesle. “Sen Ağaoğlu’sun, sana bir şey olmaz, ama ben...” deyip duraksadı.

“Kusurlu bilecekler beni. Sen gidersen bana neler olabileceğini hiç düşündün mü? Berdel bozulunca bacına ne olacağını düşündün mü ya da ağabeyime?”

“Ben...”

Donup kalmıştım. Söylediklerini daha önce hiç düşünmemiştim. Berdel bozulunca her şey yeniden başlardı. Bu defa sadece Dilan’ın ve Cihan’ın hayatı değil, Asmin’in de hayatı söz konusuuydu. Ben nasıl düşünmemiştim bunu? Londra’da geçirdiğim yıllar bana bu törelerin zalimliğini unutturmuştu belli ki.

“Asmin ben çok özür dilerim.” diye sayıkladığımda, o buna bir karşılık vermeden kalktı yataktan. Duvardaki askılıkta asılı olan çantasından bir şey çıkarıp geri döndü.

“Al.” dedi elindekini bana uzatarak. “Bundan sonra giderken ar-
dında üç ceset bırakacağını bilerek git.” deyip pasaportu elime bıraktı ve bana tekrar sırtını döndü.

Kalakaldım öylece gecenin karanlığında elimde pasaportla. Elimdeki pasaporta baktım donuk bir yüz ifadesiyle. Ben ne zaman bu kadar bencil olmuştum? Gitmek en az kalmak kadar zordu buralarda. Bunu nasıl unutmuştum?

Uzun bir süre elimde pasaportla oturdum yatakta. Ne yapacağımı, nasıl yapacağımı düşünüp durdum gecenin karanlığında. Hem beni törenin mahkumiyetinden kurtaran hem de ardımda bırakacağım üç insanın hayatını koruyan bir çözüm yolu bulmalıyım. Öyle bir yol var mıydı? Of bilmiyordum. Yine bir çıkmaza sokmuştu beni hayat.

Ne kadar oturdum orada öylece farkında değilim. Sabah ezanı okunmaya başladığında yorgunluktan bitap düşen bedenimi uzunlamasına serdim yatağa. Kabul etmekten başka çarem yoktu galiba. Beni mahkumiyetimden azat eden bir çözüm yolu yoktu. Yanımda bu vakte kadar kaygısızca mışıl mışıl uyuyan kadına baktım yenilgiyle. Kahretsin! Mecburdum ona, Mecburiyetim'di çünkü o.

“Mecburiyetim de mecburiyetim! Baydın ama Ezman Ağa! Bunca saat uykusuz bıraktın bizi de vardığın sonuç bu mu? Eh biz bunu zaten biliyorduk ki.”

“Boş konuşup durma iç ses. Başka bir seçeneğim varsa söyle, yoksa sus.”

“Var tabii. Hadi kalk bir abdest al da namaz kıl. Bak ezan okunuyor. Dua bir umut çığığıdır demişler. Kim bilir, zamanla gelmeyen belki duayla gelir.”

“Şeytan mısın, melek misin, çözemedim iç ses. Bir öylesin bir böyle. Çok yorgunum kalkamam.”

“Lan salak! Şeytan olsam şimdi kulağına ninni söylüyor olurdum. Seni namaza kaldırırmıydım hiç? İç sesinim dedik ya. Hadi kalk!”

“Tamam, kalkıyorum cırlayıp durma.” diyerek kalktım yataktan. Ayak uçlarımda odanın kapısına kadar yürüyüp duraksadım. İyi de nerede abdest alacaktım ben? Bu evi tanımiyordum ki.

“Arayan belasını da bulur mevlasını da demişler Ezman Ağa. Bulursun elbet abdest alacak kadar su. Yoksa teyemmüm edersin.”

“Teyemmüm mü? Onu nasıl yapıyorduk?”

“Temiz toprakla.”

“Hey büyük Allah’ım bir abdesti bile kuluna bu kadar kolaylaştırmışsın, benim mahkumiyetimi de bana kolaylaştı.” diye mırıldanarak kapıyı açtığımda Asmin’in kadifemsi sesi ilişti kulaklarıma.

“Ezman? Nereye gidiyorsun?”

Dönüp baktım sesin geldiği yöne. İç sesimle lak lak yapacağım derken uyandırmıştım onu.

“Şey... Abdest almaya gidiyorum.” diye cevap verdim. “Sen yat hadi, uykun açılmasın.”

“Abdest mi? Niye?”

“Sabah namazını kılacağım da ondan. Niye olsun ki?”

Yatakta doğrulup bana baktı. “Sen namaz kılıyor muydun?” diye sordu şaşkınca.

Bu da beni iyice gavur sandı galiba. İki rekât namaza da bu kadar şaşırmaz ki canım.

“Kılıyorum tabii...” dedim kendimden emin bir şekilde. Sonra elimi enseme götürüp huzursuzca kaşıdım saçlarımı. Neden yalan konuşamıyordum ben bu kadına?

“Arada işte.” diye ekledim dürüstçe.

“Dur sana abdest alacağın yeri göstereyim.” diyerek yataktan kalkıp yanıma geldi. Birlikte ayaklarımızın ucunda odadan çıkıp avluya doğru ilerledik. Avlunun diğer tarafında başka bir kapıdan içeri girdik. Bizim evdeki havuzlu hamamlara, yatak odamıza eklettiğimiz duşakabinli aile banyosuna benzemese de girdiğimiz odanın köşesindeki su kovası ve bakır maşrapa, duvarında asılı olan el örgüsü lif ve yerdeki sabun buranın banyo olarak kullanıldığının bir göstergesiydi. Asmin ahşaptan olan bir tabureyi önüme çekip,

“Sen buraya otur kollarını sıva, ben suyunu dökeyim.” dediğinde usluca dediğini yaptım. İşlenmiş bakır bir ibriğe kovadan su doldurduktan sonra önüme geçip suyu yavaşça dökmeye başladı.

Ben abdestimi aldıktan sonra, “Sen de benim suyumı döker misin?” diye sordu.

Başımı olumluca sallayıp oturduğum tabureden kalktım. Ahşap tabureye oturup pijamasının kollarını sıvadı. Sonra ben de onun ab-

dest suyunu dökmeye başladım. İkimizin de abdest alma anı o kadar huzurluydu ki, yaşadığımız onca gerilim ve atarlı konuşmalardan arınmıştık sanki. Odamıza döndüğümüzde birlikte sabah namazımızı kıldık ve ardından duamızı ettik. Onun ne dediğini duymamıştım, fakat içimden bir his Allah’tan aynı şeyi istediğimizi söylüyordu.

“Saat daha erken, uyuyalım mı?” diye sorduğumda başını olumluca salladı.

Yer yatağına uzanıp üzerimize yorganı çektik. Sonra yüzümüzü birbirimize dönüp gözlerimizi kapadık. Uykusuzlukla ağırlaşan göz kapaklarım ara ara açılıp kapandıkça her defasında onun bana bakan yeşil gözleri bana huzur verdi. Kendimi uykunun kollarına bırakıyordum ki başını göğsümde hissettim. Gözlerimi açmadan kolumu etrafına sarıp yüzümü saçlarının arasına gömdüm. Dağ çiçeklerinin kokusu sarıp sarmaladı beni. Gel de mayışma arkadaş bu muazzam kokuyla. Yüzümde geniş bir tebessümle uykunun bedenime yerleşmesine izin verdim.

6. Bölüm

On gözlü köprünün üzerinde Dicle nehrini izliyordum. Akışındaki hüznün bu topraklarda yitip giden aşkların ağıtlarını taşıyordu sanki. Kendimi o ağıtların uğultusuna bırakmak istediğimde tanıdık bir ses beni durdurdu. Nerede olsa tanırdım bu kadifemsi tınıyı. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde onu gördüm.

“Beni de bekle Ağam.” deyip elimi tuttu.

Birden Londra’daki Tower Bridge Köprüsü’nün üzerindeydik. Avucumun içinde hâlâ onun sıcacık eli vardı. Gözlerimi ondan bir dakika bile ayıramıyordum. Korkuyordum fakat onu kaybetmekten korktuğum kadar değil.

“Ezman sakın bırakma beni.” diye fısıldadığında “Bırakmam.” diye fısıldadım. Görünmez bir el bizi ittirince ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir şekilde Thames Nehri’ne atladık. Sonrası boşluk... Ve ardından kulak zarımı delercesine çıkan o tiz çığlık.

“Ezman.”

“Aaagghhh.”

“Ezman! Ezman... Hadi uyan!”

Sıçrayarak doğruldum yattığım yerden. Şaşkınca etrafıma baktım. Asmin’le birlikte onun ailesinin evinde yer yatağındaydık. Rü-yaymış... Köprüden atladığımız neyseki bir rüyaymış. Oldum olası korkardım yükseklikten.

Asmin elinin tersini alnıma değdirip ardından yüzümde gezdirdi.

“Çok şükür ki uyandın. Bağırıp durdun uykunda. Kâbus mu gör-

dün?” diye sordu.

Başımı olumsuzca salladım. “Hayır kâbus değildi.” dedim. Başımı kaldırıp telaşla koyulaşan yeşillerle gözlerimi buluşturdum.

“Seni gördüm rüyamda. Birlikte köprüden nehre atladık.”

“Deme, atladık mı? Bu nasıl kâbus değil? Boğulduk mu Dicle’nin sularında?”

“Dicle değildi. Thames Nehri’ydi.”

“Ne nehri dedin sen?”

“Thames Nehri, Londra’daki.”

“Hımm... Londra’da mıydık yani... birlikte?”

Başımı önüme çevirip olumluca salladım. Rüyamda gördüklerim sanki bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ama ne?

“Buldum!” diye yankılandı odada. “Birlikte kaçın Londra’ya!”

“Saçmalama iç ses, ben zaten ondan kaçıyorum.”

“Valla benden demesi, birlikte kaçarsanız berdel bozulmaz.”

İç sesime gözlerimi devirirken aklıma Asmin’in dün elime tutuşturduğu pasaportum düştü. Hay Allah, nereye koymuştum ki ben onu. Telaşlı bir şekilde pasaportumu yatakta aramaya başladım.

Asmin yastığının altından pasaportumu çıkarıp, “Bunu mu arıyorsun Ağam?” diye sordu.

Aramamı sonlandırıp,

“Evet! Çabuk ver onu bana!” diyerek elindeki pasaporta atıldığında,

“Hayır vermiyorum!” deyip ayağa sıçradı.

“Dün sen vermiştin ya onu bana. Ne oldu şimdi?”

“Kaçarsın yine belli olmaz. Baksana rüyanda bile Londra’dasın. Bu her ihtimale karşı bende kalsın.”

“Saçmalama!” derken ayağa kalkıp pasaportu vermesi için elimi uzattım. “Hadi ver.”

Omuzlarını havaya kaldırarak cıkladı.

“Sana onu bana ver dedim!” diye atıldığımda,

Yüksek bir sesle, “Ben de vermeyeceğimi söyledim.” diye karşılık verince bir kartal gibi pençelerimi açarak hedefime doğru sıçradım.

Hareketimi fark eder etmez elinde pasaportumla odada dört tur döndü. O kaçtı ben kovaladım, o kaçtı ben kovaladım derken tam elindeki pasaportu yakalamıştım ki dengemizi kaybedip birlikte yer yatağının üzerine düştük. Nefes nefese kalan kadının nefesi yüzüme çarparken, titreyen harelerine tutundu bakışlarımı. Elinden pasaportumu almam gerektiğini tamamen unutturmuştu bana gözlerinin yeşili. Yüzüm yüzüne doğru istemsizce yaklaşırken aramızdaki bu çekime tüm gücümle direnmeye çalışıyordum. Dokundukça acıyan, acıdikça özlenen bir çelişkiydi benimkisi. Belki de tek çarem teslim olmaktı... Göz kapaklarım titreşerek düştüğünde gözlerimde yine Zilan’ın vurulma anı canlanınca ani bir hareketle Asmin’in üzerinden kalkıp odada volta atmaya başladım.

“Hayır, hayır. Bu doğru değil.” diye söylendim ellerimi saçlarıma götürerek.

Asmin yatakta doğrulurken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Onun dengeleriyle oynuyordum, bunun farkındaydım, fakat elimde değildi. Benim de bütün dengelerim şaşmıştı çünkü.

“Bizim evli olduğumuzu biliyorsun değil mi Ezman? Bunun nesi doğru değil anlamadım?” diye sordu.

“Kız haklı oğlum karın o senin.” diye ekledi iç sesim.

“Biliyorum, biliyorum karım o benim!” diye atıldım yüksek bir sesle iç sesime.

Sonra Asmin’e dönerek, “Evli olduğumuzu ben de biliyorum fakat sen de biliyorsun ki bizim evliliğimiz zoraki, sadece kâğıt üstünde. Daha dün konuştuk bunu. Unuttun mu?” dedim.

“Kendi adına konuş, benim için zoraki değil. Seninle evlenmeyi ben istedim. Söyledim sana, aslında ablamın sırasıydı.” diyen kadına yaklaşıp onu omuzlarından tuttum.

“Aynı şey değil mi Asmin, sonuçta ağabeyinin hayatını kurtarmak için benimle evlenmek zorundaydın.”

Asmin söylediklerime itiraz etmek istercesine başını olumsuzca salladı. “Ama Ezman ben seni önceden”

Sözünü kesip konuşmaya devam ettim. Bu evliliği neden kabul etmediğimi bilmeye hakkı vardı.

“Bak Asmin, ben yeminliyim.” dedim üstüne basa basa.

“Bu topraklarda bir daha sevdalanmaya tövbeliyim, anladın mı? Burada geçirdiğim her gün Zilan’ı hatırlıyorum. Sana baktıkça, sana yaklaştıkça onun vurulduğu anı hatırlıyorum. Seni sevemem ben, sana dokunamam. Seni kabullenemem... O yüzden buradan gitmem lazım. Anlıyor musun?”

Her şeyi bir çırpıda söylemişim. Anlattıklarımın onu ne kadar üzeceğini hesaba katmadan.

“Zilan kim?” diye sordu titrek bakışlarla.

“İlk aşkım.” diye cevap verdiğimde yeşil gözlerindeki yıkımın enkazı kalbimin üzerine bir kaya gibi çöktü. Bu neden onun canını bu kadar yakmıştı ki? Onun canının yandığı neden benim canımı bu kadar yakmıştı?

Gözlerinin ormanlarına yağmur bulutlarının doluştuğunu parmak uçlarıma nemler düştüğünde anladım. O eşsiz bakışlarıyla kalbimin en derin yaralarına dokunuyordu. Nasıl hem bu kadar derde deva hem bu kadar dert açıyordu başıma? Avucumun içiyle ıslanan yanaklarını kurularken onun gözlerinde bu sorunun cevabını aradım.

“Çok mu sevdin onu?” diye sordu buğulu bir sesle.

Ellerimi yüzünden kaydırıp derin bir nefes aldım. “Bilmiyorum.” dedim bakışlarımı uzaklara daldırarak. “Çok sevmenin ne demek olduğunu anlamayacak kadar toyduk ikimiz de. Senin yaşlarında ya vardım ya yoktum. O ise benden bir iki yaş küçüktü. Berdel olmayı kabul etmeyip kaçmaya çalışmıştı... O yüzden infaz edildi.”

“Birlikte mi kaçtınız?”

Başımı olumsuzca salladım. İçimdeki hüznün yüzüme de yansıdı. “Keşke öyle olsaydı... İzin vermezdim o zaman başına gelenlere. O İstanbul’daki kuzeninin yanına kaçtı, okumak için. Yakaladılar,

buraya getirdiler. Ben engel olmaya çalıştım ama yetişemedim.”

“Çok üzüldüm başınıza gelenlere...” deyip içli bir nefes çekti. “Ben de okumak istedim, ama olmadı. Ailem anca ablamın eğitim masraflarına yetişiyor, bir de ben yük olmayayım dedim. Sonra da sen çıktın karşıma zaten.”

“Tamam işte, bir taşta iki kuş! Birlikte kaçın, o okusun sen çalış Londra’da.” diye yankılandı odada.

Bu iç sesim bunu bugün ikinci kez söylüyordu. Nedense ilki kadar saçma gelmemişti bana bu fikir. Onun eğitimine Londra’da devam edebilecek olması bu birlikte kaçma fikrini birden mantıklı hale getirmişti.

“Birlikte kaçalım mı Londra’ya?” diye sordum hemen aklımdakini.

“Birlikte mi...” diye tekrarladı sözlerimi. Beklemediği yerden sormuştum soruyu, bu yüz ifadesinden belliydi.

“Ben boğuluyorum burada Asmin. Anladım ki seni burada bırakıp gidemem de. Sen kendin dedin, berdel bozultur.”

Sessizlik içinde dinliyordu söylediklerimi. Hâlâ itiraz etmemiş olması iyiye işaretti.

“Hem istersen okuyabilirsin Londra’da, ben sana destek olurum.”

“Tamam.” dedi kararsız bir şekilde. “Burada olmak madem sana iyi gelmiyor, madem okuman için sana destek de olurum diyorsun, gidelim o zaman. Ama kaçmak yok, uzun bir balayı deriz ailemize giderken. Olur mu?”

Bana yeşil yeşil bakan gözlerine umutla baktım. Balayı mı demişti?

“Ezman Ağa hemen kabul et! Balayı, pekmez ayı derken, bir de bakmışsınız ki minnoş ayı olmuşsunuz. Hep böyle kalacak değilsiniz ya? Alışırırsınız zamanla.” diye yankılandı iç sesimin cırtlak sesi.

Minnoş ayı mı? Dudaklarımın ucu hafifçe yukarı kıvrıldı. Olur muydu gerçekten? Alışır mıydı bana? Ya ben... Ben alışır mıydım ona?

“Alışırısın alışırısın hem de öyle bir alışırısın ki...” derken abartılı

bir şekilde uzattı iç sesim sonunu.

“Ya sen bir sus!” diye bağırdığımda, hemen yüzü düşen kadına.
“Sana değil ona dedim.” diye atıldım.

“O kim?”

“Boş ver. Kimse.”

“Ben kimse miyim Ezman Ağa! Aşkolsun sana.” diye yakınan iç sesimle aynı anda Asmin, “Götürecek misin beni gerçekten Londra’ya? Ciddi misin?” diye sorunca iç sesimi yok sayıp Asmin’in beklenti dolu gözlerine astım bakışlarımı.

Asıl kaçtığım sensin diye nasıl derdim ona? Başımı olumluca salladım. “Hadi hazırlan o zaman.” dedim kararlı bir şekilde.

“Ne yani, şimdi mi gidiyoruz Londra’ya?”

“Hayır, annenleri bekletmeyelim, kahvaltıya hazırlan demek istedim. Bir iki güne kalmaz gideriz ama balayına.” diye göz kırptım.

“Oh yes!” diye boynuma atladığında ben de gülerek sarılmasına karşılık verdim. Kafam allak bullaktı ama kalbim bir oyun parkı gibiydi. Ondan kaçmak isterken şimdi onu da yanımda götürecektim. Başka çarem yoktu.

“Ne zaman gidiyoruz Ağam?” diye sordu şen şakrak bir sesle.

“Önce İstanbul’a gitmemiz gerek. Orada İngiliz konsoloslüğundan vize almamız gerek sana. Sonra”

“Sonra da ver elini Londra değil mi Ağam?” diye şakıyınca bakışlarım yanağında beliren gamzelerine kaydı. Gamzeleri çok yakışıyordu gülüşüne. Bir öyle bir böyleydi Mecburiyetim, deliydi bu kız valla, gerçekten deli.

“Tamam işte, tam senin kafadan.” diye mırıldandı iç sesim.

Gerçekten de tam benim kafadan. Hani berdelim olmasa...

Kendi düşüncelerime kafa sallayarak yatağa doğru yürüdüm. İnsan kalbi ile aklı arasına sıkıştırdı genelde, düşünceleri ile iç sesinin arasına değil. Yatağın üzerine düşürdüğümüz pasaportuma doğru eğilip uzanıyordum ki Asmin bir kaplan gibi gözlerimin önünde yatağa dalıp elimden kaptı.

“Yanlış anlama Ağam ama her ihtimale karşı gidene kadar bu bende kalsın.” dedi.

“Sen de çok gözü açık çıktın Asmin Hanım.” diye güldüm burnunu sıkarak. “Tamam dediğin gibi olsun.”

Hadi arkasını dön de giyinceyim.” Dediğimde ikiletmeden yataktan doğrulup arkasını döndü. Pijamamı çıkarıp dünkü kıyafetlerimi giydim tekrar. Arkamı dönmeden elimi ona doğru uzatıp, “Hazırsan, çıkalım mı?” diye sorduğumda elimin içine o sıcaklık elini bıraktı.

“Yes, çıkalım.” dedi.

“Yes’ten başka bir söz bilmiyor musun sen?” diye sordum parmaklarımı parmaklarının arasından geçirirken.

Çok bilmiş bir tavırla, “Biliyorum tabii ki Ağam. *No* demeyi biliyorum mesela.” dediğinde sesli bir kahkaha attım.

“Oho desene işimiz var seninle Asmin Hanım. Sadece ‘yes’ ve ‘no’ diyebiliyorsan.”

“Tabii ki daha çok sözcük biliyorum. Bir kere lisede benim İngilizcem çok iyiydi.” dedi.

Tam odadan çıkacakken, “Merak etme sana yanaşan yellozlara ‘my husband’ (benim kocam) diyecek kadar İngilizcem var evelallah.” dediğinde kafama dank etti.

Ben ne yapmıştım ya? Asmin’e onu Londra’ya götüreceğime dair söz vermiştim fakat Londra’daki Angelina’yı tamamen unutmuşum. Bir an önce onu arayıp durumumu açıklamalıyım ona. Ne diyecektim ki ona? Kız kardeşim kocaya kaçtı diye kocasının kız kardeşine beni koca yaptılar, ben de kocası olmayayım diye onu Londra’ya kaçırdım desem, anlar mıydı acaba?

“Tekerleme gibi bir olay örgüsü bu Ağam, söylerken sen bile anlamıyorsun bence.” diye kikirdedi iç sesim.

Avluya kahvaltıya çıktığımızda Havin anne heyecanla bize doğru geldi. “Biz de sizi bekliyorduk hadi gelin çabuk, size sembusek yaptım. Taze çörek ve çökelek de var.”

Asmin elini avucumun içinden sıyırıp annesine sevgiyle sarıldı. “Ellerine sağlık annem!” diye şakıdı mutlulukla. “İyi ki varsın.”

Ters Masal

Acaba bu mutluluğunun sebebi kahvaltıdaki sembusek miydi
yoksa benimle Londra'ya gidecek olması mı?

7. Bölüm

Konağın kapısından içeri girer girmez annemin sesi duvar gibi çarptı yüzüme.

“İç güveysi olmaya mı karar verdin oğlum. Karımı almaya diye çıktın bütün gece gelmedin eve! Dünden beri neredesin sen?”

Şaşırmış mıydım bu tepkisine? Elbette hayır. Hatta hazırlıklı bile gelmiştim.

“Sana kızını getirdim anne.” diye karşılık verdim sakın bir şekilde.

Kapının önünde bekleyen kız kardeşime başımla içeri girmesi için işaret ettim. Annem Dilan’ı görür görmez benim geceyi Asmin’in ailesinde geçirdiğimi tamamen unutmuştu. Onu hasretle sarıp sarmalayıp kokladı uzunca. Sonra da Asmin’le beni kapı önünde bırakıp onu kendi odasına çıkardı.

“Ucuz atlattın.” diye güldü Asmin.

“Kızını görünce beni unutacağını biliyordum.”

“Akşam yemeğine bizimkileri davet ettiğini duyunca da sevinir mi bilemiyorum.”

“Aileni ben davet ettim, sen bunları düşünme. Ben hallederim.” dediğimde başını olumluca salladı.

“Hadi sen odaya çık akşama hazırlan ben de anneme gidip söyleyeyim sizinkilerin geleceğini.”

Yine başını olumluca salladı. Yanımdan ayrılıp üst kata çıkışını

tebessümle izledim. Alışkın değildim onun böyle uysal olmasına.

“Merak etme uzun sürmeyecek bu Ezman Ağa! Londra’da Angelina’yı öğrenince bu uysallığından esir kalmayacak bilesin.” diye yankılandı konakta cırtlakça.

Of evet ya! Haklıydı iç sesim. Angelina vardı daha. En iyisi arayıp anlatmaktı ona durumumu. Anlayışla karşılar mıydı acaba?

“Ne çıkarsa bahtına demişler Ezman Ağa!”

“Tamam tamam anladık, cır cır cır, bir sus artık.”

Bir iç sesin bu kadar gıcık olması mümkün mü? Aslında insanın iç sesini duyması mümkün mü diye sorsam daha doğru olacaktı, ama neyse...

Konakta gözlerden ırak bir yer ararken kendimi en üst kattaki terasta buldum. Rahmetli ağabeyim ve yengemin katıydı burası. Onların vefatından sonra kimseler çıkmazdı buraya. Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp Angelina’nın numarasını tuşladım ve cihazı kulağıma götürüp beklemeye başladım. Bir iki defa çaldıktan sonra tam telefon açılmıştı ki ardımda duyduğum sesle irkilip aramayı sonlandırdım. Elinde bir leğen dolusu domatesle gelen Ayşe’ydi.

“Ağam siz ne yapıyorsunuz burada?”

“Hiç manzarayı seyrediyordum.” dedim kaçamak bir şekilde. Bu Ayşe de olur olmaz yerlerde hortluyordu iç sesim gibi.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordum.

“Domates dildim de onu sereceğim Ağam.”

Başımı olumlu bir şekilde sallarken yan yan kaçmaya başladım. Belli ki burada arayamayacaktım Londra’yı. Merdivenden birkaç basamak inmiştim ki durup Ayşe’ye seslendim.

“Akşama Asmin’in ailesi yemeğe gelecek. Bu işini bitirdikten sonra birlikte yemeği hazırlayın olur mu?”

“Gelin Ağam yorulmasın Ağam, ben hazırlarım.”

Yönümü çevirip üst kattan aşağı inerken bu evde neden herkesin ağa olduğu aklıma takıldı. İç sesimi duymuş olsalar ona da ağa

derlerdi muhakkak. İyi ki de duymuyorlar desene. Burnu bir karış havaya kalkardı bizimkinin. Hıç susmazdı o zaman.

“Teorik olarak ben de ağayım senin iç sesin olduğuma göre Ezman Ağa!” diye yankılandı.

“Ağaymış.” diye mırıldanarak ilerliyordum ki birinci kattan Dilan seslendi.

“Ağam annem seni çağırıyor.”

Bacım da mı bana ağa demeye başlamıştı? Bana öyle seslenildikçe ben sadece Ezman olmayı daha çok özlüyordum.

Annem Dilan’dan akşam dünürlerinin geleceğini duymuş küplere binmişti. Yok efendim ne işi varmış kızını kaçırınlar evinde. Duyan da sanır ki saçından sürüklenerek götürüldü kızı. Olan Asmin’le bana oldu aslında. Neyse baktım ki ikna olmayacak yine Londra’ya dönerim diye tehdit ederek susturdum onu. Bu tehdit her zaman işe yarıyordu. Hatta bir iki gün sonra bir tehdit olarak kalmayacaktı bu, ama bunu annemin bilmesine gerek yoktu daha.

Al yazmasını bürünen gökyüzüyle birlikte konağın ışıkları bir gelin gibi süzülürken, evimiz Yıldız ailesinin gelişiyi birlikte kasvetli bir havaya bürünmüştü. Teras katındaki uzun ince sofrada bakır tabaklarda tüten, Asmin’in akşama kadar mutfakta uğraştığı o güzelim sıcak yemeklere hâlâ dokunulmamıştı. Herkes itaatkâr bir boyun büküşle masanın başında oturan babamın yemeğini yemeye başlamasını bekliyordu. Onun da uzun bir konuşma yapacağı tutmuştu mübarek. Sırf bu yüzden bile ağalık bana göre değildi biliyor musun? Ben acıktım mıydı sadece karnım değil bütün vücudum zil çalardı. Babam nutkunu çektikten, pardon konuşmasını bitirdikten sonra, besmele çekip ağır çekimde kaşığını tabağına daldırınca herkesten önce kaşığımla lebeniye çorbasının içine daldırıp höpürdeterek içmeye başlamıştım ki Mecburiyetim’in dirseğini böğrümde hissettim.

Suçüstü yakalanan çocuklar gibi dudaklarımı abartılı bir şekilde kulaklarıma kaydırıp,

“Ellerine sağlık, güzel olmuş çorba.” dedim.

“Biraz tuzu eksik.” diye ekledi annem ardından.

“Senin yaşında tuz zararlı zaten.” diye cevap verdiğimde annemin bakışları ateş püskürten ejderhalara taş çıkarırdı.

“Ne varmış ki yaşımda.” diye homurdandı belli belirsiz. “Şimdiki gelinlere taş çıkarırım hâlâ.” diye ekledi imalı bir şekilde.

Ben ejderhalara taş çıkarır diyorum, annem şimdiki gelinlere. Şimdiki gelin dediği de muhakkak yanımda oturan kadın olmalı. Çünkü ateş püskürten bakışlarını yana kaydırıp Asmin’in üzerinde bekletti bir süre. sonra Havin anneye çevirip, “Öyle değil mi Havin?” diye sordu.

“Öyle Hanım Ağam. Allah sizi başımızdan eksik etmesin.”

“Şimdiki gelinler kaynana, kaynanalar gelin olmuş.” dedi, tekrar Asmin’e göz ucuyla bir bakış atarak. “Sabah çayını bile kendimiz koyuyoruz artık. Oysa bizim zamanımızda böyle miydi? Sabah erkenden kalkıp dünyanın işini görürdük hem de kahvaltı hazırlardık.”

Havin anne itaatkâr bir şekilde onayladı annemi. Sofranın huzurunu kaçırmamak içindi bu belki de. Yoksa hiç de annem gibi düşündüğünü sanmıyorum. Sonuçta annemin gelini onun kızı.

Asmin masadaki negatif havayı dağıtmak istediğinden olsa gerek, “Sen tasalanma Hanım Ağam, söz yarın kahvaltılar benden.” diye şakiyince, “Olmaz!” diyerek atıldım.

Masadaki herkes benim bu çıkışıma şaşırarak baktığında, “Unuttun herhalde, yarın İstanbul’a gidiyoruz.” dedim Asmin’e.

“İstanbul mu? İstanbul da nereden çıktı!” diye çıkışan anneme iddialı bir bakış atıp, “Balayına gideceğiz anne” diye cevap verdim.

Annem, “Ne ayma ne ayma?” diye sorduğunda Sefa ve Merve tek bir ağızdan, “Bal babaanne bal bal!” diyerek kıkırdamaya başladılar.

Annemin kaşığı etli pilava daldırarak, “Ne balı oğlum, burada bal yok mu da sen İstanbul’a bal almaya gidiyorsun?” sorusunun ardından ikizler tekrar kıkırdadı.

Sefa’nın, “Babaanne bu bal başka bal.” diye püskürmesiyle Asmin utangaç bir şekilde gülümsedi. Gözlerim istemsizce uçları kıvrılan gül yapraklarına kaydı. Gülmek bu kadına çok yakışıyordu.

“Sefa bu terbiyesizlik de nedir, edep yahu!” diyen babamın otoriter sesi kahkahaların kesilmesine sebep olurken, Yıldız ailesi şaşkınlık içinde bizi izliyordu.

“Hanım balayına gideceklermiş, hani şu yeni evlilerin gittiği tatil var ya işte ondan.” diyerek konuya açıklık getirdi babam.

“Ha anladım Ağam, sağ ol.” diyerek tekrar kaşığı etli pilava daldıran annem, “Bal ayıymış... bir bal ayımız eksikti?” diye homurdanarak kaşığı ağızına götürdü ve iştahla yemeye devam etti.

Dolu bir ağızla, “Ben anlamıyorum ki bu gençleri, illaki bal ayına mı çıkmaları lazım ballanmak için. Bal her yerde bal. Hem bal haftası neyine yetmiyor, anlamıyorum, niye illaki bal ayı? Hey gidi günler hey. Bizim zamanımızda böyle miydi?” diye homurdanmaya devam ettiğinde babamın esmer teni utançtan kırmızıya döndü.

“Hanım hanım, kendine gel! Neler zırvalıyorsun sen!” diye çıkışmasıyla, masada kopan kahkaha tufanına bu defa Yıldız ailesi de eşlik etti. Bir taraftan da gülerken gözlerinin içi gülen karıma bakmadan edemiyordum. Yeşil ovalarda çiçekler açıyordu o gülünce. O çiçeklerden annemin deyimiyle bal almadan edemiyordum.

Keyifli bir akşam yemeğinin ardından, Dilan’ı yeni ailesiyle birlikte kendi evine uğurladık. Annem buna biraz surat assa da eli mahkumdu. Onun yeri artık Cihan’ın yanıydı. Asmin’in yanı artık benim yanımdı olduğu gibi.

“Ben neler duyuyorum Ezman Ağa!” diye cırlayan iç sesime, “Aman ne duyduysan duydun. Sana laf yetiştiremeyecek kadar yorgunum şu an.” diye çemkirdim içten içe.

Akşam geç saatte kendi odamıza çekildiğimizde her ikimiz de pijamalarımızı giyip yatağın birer ucuna sere serpe uzandık. Çok yorulmuştuk bugün.

Tam uykuya dalacaktım ki, “Yemekte yarın İstanbul’a gideceğiz dediğinde ciddi miydin?” diye sordu Asmin.

Evet ciddiydim. Yarın olmazsa da öbür gün olur. Ama sen kaçma-
yalım, balayına gidiyoruz diyelim dedin ya, o yüzden öyle dedim.
Herkes duysun diye.”

“Hmm anladım.” diye mırıldandı uykulu bir şekilde. “İyi geceler nasıl deniyor İngilizcede?” diye ekledi ardından.

“Good night.” diye cevap verdim.

“Ha... İyi geceler sana da Ağam.” dediğinde tebessümle düşür-
düm göz kapaklarımı. Öğrenmeye meraklı bir kişiliği vardı As-

min'in. Onu Londra'ya götürüp eğitim almasına vesile olmak en doğrusuydu.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Asmin valizleri hazırlamak için odamıza dönerken ben de çarşıya gidip İstanbul için uçak bileti alacağımı söylediğimde, annem hemen öne atıldı.

“Ben de seninle geleyim oğul işim var çarşıda.” diyerek ayağa kalktı.

Niyetim hızlıca gidip gelmekti, annem oyalayacaktı beni, ama giderayak onu kırmak istemediğim için ses etmedim. Kısa bir süre sonra annemle birlikte konaktan çıktık. Arabayla çarşıya vardığımızda, gideceğimiz yerler ayrı olduğu için annemle ayrıldık. Ben uçak şirketinin bürosuna gidip bu defa iki tane bilet aldım. Ardından da İngiliz konsolosluğunu arayıp yarın için randevu aldım. Bir süre sonra annemle anlaştığımız yerde buluştuğumuzda annemin elindeki poşetlerin sayısına şaşkınlıkla baktım.

“Hayırdır anne, tüm çarşığı satın almışsın galiba.” diye takıldım biraz.

“He karar veremedim bir türlü ben de hepsini aldım.” dedi.

“İyi etmişsin çeşit çeşit giyersin.” dediğimde annemin yüzünde beliren sırıtmaya bir anlam veremesem de üzerinde pek durmadım. Mutfak için biraz erzak aldıktan sonra konağa döndük. Annem kapıdan girer girmez bizi kapıda karşılayan Ayşe'ye Asmin'i sorunca işkillendim. Yine sıkıştıracak mıydı kızı yoksa?

Asmin'in odasında olduğunu duyan annemin aceleci bir tavırla merdivenleri çıkması beni iyice meraklandırmıştı. Ardı sıra ben de çıkmaya başladım merdivenleri. Odamın önüne geldiğimde kapı aralığından annemin elindeki poşetleri Asmin'in eline tutuşturduğunu gördüm. Asmin, “Bu nedir Hanım Ağam?” diyerek poşetlerin içine baktığında yanaklarında beliren pembeler merakımı daha da uyandırırca da sessizce onları dinlemeye devam ettim.

“Bana bak gelin, şu bal ayı mıdır şeker ayı mıdır her neyse gideceksiniz ya... Bu poşetlerde her renkten gecelik var. Sen ne yap ne et bizim oğlanı kendine bağla tamam mı? İstanbul'da gezin tozun ama mutlaka geri dönün buraya tamam mı?”

“Ama Hanım Ağam.”

“Aması maması yok gelin, ben oğlumu bir daha gavur memleke-

tine göndermek istemiyorum.”

“Tamam sen istemiyorsun da Hanım Ağam ama.”

“Aması maması yok dedim gelin! Sen oğlumu kendine bağlayıp kucağına bir de nur topu gibi oğlan çocuğu verdin miydi, bir daha gitmez. Anladın mı?”

Demek kendine bağlayacakmış beni... hem de nur topu gibi bir oğlan ha. Ulan ana! Özkeyle kapının kolunu kavramıştım ki kapıyı ittirip açmaktan son anda vazgeçtim. Annemin dedikleri içimde bir volkan patlamasına neden olsa da Asmin'in ne diyeceğini çok merak ediyordum. Bu yüzden sessiz kalıp kapı aralığında dinlemeye devam ettim.

Asmin, “Anladım Hanım Ağam.” diye cevap verince kan beynime sıçradı. Ne yani itiraz etmeyecek miydi? Sen beni oğlunu avucunun içinde tutmak için kullanamazsın demeyecek miydi? Neler dönüyordu bu konakta? Pür dikkat dinlemeye devam ettim.

Ben öfkeden kendimi yiyip bitirirken annem mutluluktan uçacaktı neredeyse. “Aferin güzel gelinim hadi göreyim seni, oğlumun kendi topraklarında, burada kalmasını ancak sen sağlarsın.” deyip okşadı onun yüzünü.

Asmin'in başını olumlu bir şekilde salladığını gördüğümde sinirden artık gözüm seğirmeye başlamıştı. Odadan çıkan anneme yakalanmamak için hemen bir köşeye saklandım.

Bunlar ne zaman bu kadar samimi olmuşlardı da bana tuzak kurar olmuşlardı anlamıyordum. Hani annem her gün bir laf sokuyordu bu kıza? Küçümsüyordu sürekli onu? Hepsi yalan mıydı? Beni burada tutmak için oynanan bir oyun muydu? Ben de kendi kendime taşrada yetişmiş bir kız nasıl bu kadar âsi olur diyordum. Demek hepsi annemin gazıyla oluyormuş. Mecburiyetim annemle iş birliği içindeymiş demek.

“Alacağın olsun Asmin. Sen görürsün kim kimi kendine bağlıyor-muş.” diye mırıldandım. Onu kendime deli gibi âşık etmezsem adım da Ezman değildi.

Akşam olunca evdekilerle vedalaşıp yola çıktık. Havalimanında bütün prosedürleri tamamlayıp uçağa bindiğimizde, ilk defa uçağa binen kadın heyecanla elimi tuttu. Elini dudaklarıma götürüp avuç içine bir öpücük kondurdum. Çapkınca gülümseyerek, “İstanbul'a hazır mısın Gelin Ağam?” diye sorduğumda başını belli belirsiz sal-

ladı. Gergindi. Bu her halinden belliydi. Eh tabii ona gaz verecek Hanım Ağası yoktu artık yanında.

Uçak kalkışa geçtiğinde Asmin elimi bırakıp korkuyla koluma sarıldı. Onu şimdilik rahat bırakmaya karar verdim. Kolumu omzuna atıp onu kendime doğru çektim. “Sen görürsün Asmin Hanım el mi yaman bey mi yaman.” diye geçirdim içimden başımı başının üzerinde dinlendirirken.

Uçağımız havalanıp sarı taşlı konakları geride bıraktığında ben de küçük ama boyundan büyük işlere kalkışan berdelimi nasıl ava giderken avlarım diye düşünmeye başladım. Onların planını nasıl alt ederim bilmiyordum ama bildiğim bir tek şey vardı ki o da bu hanım ağasının gelinine ne av ne de tav olacağımı.

8. Bölüm

İstanbul'a iner inmez Seyhanlı Holding'e ait olan otellerden birini arayıp karımla balayında olduğumuzu ve bu konseptte uygun bir oda hazırlamalarını istedim. Tabii ben bu telefon görüşmesini yaparken Asmin'den biraz uzaklaşmıştım. Haberi olmasındı onu ne gibi sürprizlerin beklediğinden. Havalimanından çıktığımızda otelin gönderdiği araba bizi bekliyordu. Arabayla otele doğru giderken Asmin'in büyülenmiş bakışları gözlerimden kaçmadı. İstanbul'a gelip de bu şehre âşık olmayan var mıydı? Şehrin manzarası penceremden akıp geçerken denizin ortasında bütün ışıklarıyla süzülen kız kulesine takıldı bakışlarım. Yine hüznüydü bu akşam. Ya da ben hüznüydüm ve kız kulesini öyle görüyor da olabilirdim. İnsan nasıl bakarsa öyle görürmüş dünyayı.

Üzerinde ışıklı harflerle Seyhanlı Otel yazan büyük bir binanın önünde durduğumuzda bakışlarımı seyrettiğim şehir manzarasından çekip Asmin'e çevirdim.

"Geldik." dedim elimi elinin üzerine kapatarak. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip başını heyecanlı bir şekilde salladı. Kibar bir beyefendi gibi önce arabadan inip sonra da onun inmesine yardımcı oldum.

"Kibar bir beyefendi mi? Sen mi?" diye pırt diye pörtleyen iç sesimi duymazdan gelip Mecburiyetim'e en içten gülümsememi sunarak otelimize girdim.

Otelin lobisinde bizi karşılayan görevliye teşekkür ettikten sonra valizleri odamıza taşıtmasını rica ettim.

"Odamıza gidelim mi karıcığım." dediğimde Asmin'in gözleri otelin ihtişamına bakakalmayı bırakıp sonunda bana baktı.

“Sonunda gözünüz beni de gördü Gelin Ağam, İstanbul’u görünce beni unuttunuz zannettim.” derken gülümsedim zoraki bir şekilde.

“Bakıyorum da kıskanmaya da başlamışız.” diyen iç sesim sanki İstanbul’a geldiğimden beri daha sık hortlar olmuştu. Onu yine duymazdan geldim, çünkü onun her dediğine kulak asacak olsaydım evin yolunu bulamazdım. İnsanın kendi iç sesini duyup onunla konuşması yeterince kafa karıştıran bir durumdu. O yüzden bazen duysan da duymuyormuş gibi yapmak en iyisiydi.

Asmin’in dudaklarının kenarı kıvrılırken koluma girip yüzünü iyice yanaştırdı yüzüme. “Kıskanma senin yerin ayrı Ağam.” dedi cilveli bir şekilde. “İlk defa geldim ya İstanbul’a şaşkınlığımı mazur gör.”

“Hadi gel, odamıza çıkıp bir yorgunluğumuzu atalım, sonra söz sana İstanbul’u köşe bucak gezdireceğim.” dedim.

Asmin dönüp bavulunu almak isteyince, “Bavulunu bırak birazdan bellboy getirir.” dedim.

“Bolu Beyi mi?” diye sordu şaşkınca.

Sesli bir şekilde gülerek karşılık verdim. “Bellboy diye otellerde valiz taşıyan görevlilere denir.” diye konuya açıklık getirdiğimde Asmin utangaç bir şekilde gülümsedi. Yanağında açan pembe güller beni mest etmeden önce onun elini kavrayıp asansörlere doğru yöneldim. Bizim için özel hazırlattığım King Suit odamıza girdiğimizde Mecburiyetim’in donup kaldı odanın girişinde. Odanın her tarafına mumlar yaktırıp kapıdan yatağın üzerine kadar gül yaprakları serptirmiştım. Yatağın üzerinde siyah kısmen transparan bir elbise Asmin’in güzel vücudunu sarmayı beklerken kendim için de siyah bir smokin hazırlatmışım.

“B-bu bu nedir?” diye sordu kekeleyerek.

Boyun girintisine doğru eğilip kulağına, “Biz balayına gidiyoruz diye çıkmadık mı evden? Neden bu yalanımızı biraz gerçeğe dönüştürmeyelim?” diye fısıldadım.

Benden bir adım uzaklaşıp şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Söylediklerimde ciddi olup olmadığımı sorgular bir hali vardı.

“Hani ben senin mecburiyetindim?” diye sordu.

“Yeminler bozmak içindir güzelim, mecburiyetten teslimiyete

doğru azami hızda gidiyor Ağamız.” diye pörtleyen iç sesime, “Yok öyle bir şey!” diye atıldığında Asmin yeşil gözlerini büyüterek bana baktı.

“Ne yani artık ben senin mecburiyetin değil miyim?” diye karşılık verdi.

“Yok değilsin. Yani ben değilim. Yani sen mecburiyetsin, ben mecbur değilim.”

Üf şu kahrolası iç ses kafamı karıştırmıştı. Saçmalıyordum.

“Of üstüme gelme Asmin!” diye çıkıştım.

“Hadi sen yatağın üzerindeki elbiseyi giyip hazırlan, bu akşam yemeğimizi dışarıda yiyeceğiz, ben smokinimi banyoda giyinirim.” diyerek yatağın üzerindeki smokini kaptığım gibi banyoya gittim.

Yine her şeyi yüzüme gözüme bulaştıracaktım neredeyse. Banyoya girer girmez kendi kendime söylendim bir süre. Böyle iki lafı bir araya getiremeyerek mi intikam alacaktım berdelimden? Sinirlerimin yatışmasını beklediğim uzun bir duştan sonra kurulanıp smokinimi giyindim. Asmin’in hazır olup olmadığını merak ederek banyodan çıktığımda gördüğüm manzara karşısında bu defa ben donup kaldım. Fazlasıyla güzel görünüyordu. Kısmen transparan olan siyah elbise vücuduna tam oturmuştu. Gözlerinin etrafına sürdüğü sürme yeşil gözlerini daha öne çıkartmıştı ve dudaklarındaki kırmızı ruj... Ah o kırmızı ruj... Annemin, “Karıyın güzelliğini kendine sakla.” derken ne demek istediğini şimdi daha iyi anlamıştım. Son anda karar değiştirip dışarıya çıkmaktan vazgeçtim.

“Of Asmin bu kadar güzel olmak zorunda mısın?” diye kıvrandı iç sesim.

İç sesim haklıydı. Gerçekten de bu kadar güzel olmak zorunda mıydı ya? Ava giderken avlamıştı beni yine. Gözlerimi ondan alamıyordum. Büyülenmişim. Donuk bir sesle, “Ben vazgeçtim, yemeğimizi odamızda yiyelim.” dedim bakışlarımı güzelliğinden koparamadan.

“Neden? O kadar da hazırlandım ama.”

“Hava bayağı serinledi. Duş aldım üşürüm.” dediğimde ikna oldu. Hemen ikna oluşunu biraz garipsesem de, dışarı çıkmak için ısrar etmeyişi rahatlatmıştı beni. Resepsiyonu arayıp odaya yemek servisi yapmalarını rica ettim. Yemeği beklerken bakışlarımı nereye

koyacağımı bilemedim. Ona bakmak istemiyordum çünkü fazlasıyla etkileniyordum. Odada birkaç defa sağa sola yürüdükten sonra en iyisi meşgul olmak diyerek, valizleri boşaltmaya başladım. Yanıma gelip bana yardım etmeye başladı.

“Nasıl görünüyorum? Bir şey demedin.” diye sordu valizden çıkardığım çamaşırları dolaba asarken.

“Dışarı çıkmak istemeyişimden anlamadın mı?” dedim ona sırtım dönük bir şekilde. Ona bakmadan konuşmak daha kolaydı.

“Neyi? Anlamadım?”

“Anlasan şaşardım zaten.” diye mırıldandım. “Ne kadar çirkin olduğunu tabii.” diye ekledim.

“Sen kötü görüldüğüm için mi çıkmak istemedin dışarıya?” diye sorarken tekrar görüş alanıma girdi.

“Eh yani.” derken bakışlarımı ona çevirdim. Soluk soluk bakan yeşil zümrütlerinden onun beni ciddiye aldığını görünce, gülmeye başladım.

“Gülme!” diye atılıp üzerime yürüdü. Göğsümü yumruklamak istediğinde bileklerinden tutup onu kendime doğru çektim. “Şaka yaptım kızma hemen.” dedim gülerek. “Bir erkeğin aklını başından alacak kadar güzel olduğunu bilmiyor olamazsın.”

Kahretsin. O son cümleyi söylememeliydim.

Asmin uzun siyah kirpiklerinin altından yeşilce baktı bana. “Ya sen?” diye sordu bir beklenti içinde. “Senin de aklını başından alıyor muyum?”

Hem de öyle böyle alıyordu aklımı başımdan ama bunu ona söylemek istemiyordum. Sorusunu yanıtsız bırakırken, iç sesim “Hem de bizim oğlanda hiç akıl makıl bırakmayacak kadar!” diye şakıdı. Neyse ki onu benden başkası duymuyordu.

Benden yanıt alamayınca soru şeklini değiştirip tekrar sordu. “Sence ben güzel miyim Ağam?”

Bakışlarım o güzel yüzünde gezindikten sonra gül pembesi dudaklarında asılı kaldı. Farkında olmadan hırıltılı bir sesle, “Çok.” diye mırıldandığımda kapı tıklaması beni kendime getirdi.

“Oda servisidir.” diyerek sesin geldiği yöne doğru yöneldim. Kapıyı araladığımda sipariş ettiğim yemeklerin geldiğini görünce kapıyı sonuna kadar açıp servis elemanlarının içeri girmelerine izin verdim. Odadaki yuvarlak masa otelin en nefis yemekleriyle donatılırken, kenara çekilip Asmin’i doya doya izlemeye başladım. Bana mı öyle geliyordu yoksa garsonlardan biri onu mu süzüyordu göz ucuyla?

“Güzele bakmak sevaptır Ezman, eh haliyle bizim kız da güzel olunca...” diye cırladı iç sesim.

“Güzel kız da, benim kız. Anlatabildim mi iç ses! Nereden bizim oluyor anlamadım.” diye çıktım iç sesime içten içe.

“Ulan salak! Sen ben mi var? Ben senim sen de ben.” diye cırladı yine.

Başımı olumsuzca salladım. Ne Oluyordu bana böyle? Burada durmuş iç sesimle Asmin’i paylaşamıyorum. Bu iç ses niye bu kadar hortlar olmuştu İstanbul’a gelince.

“Defol git başımdan hain iç ses!” diye fısıldadım.

“Sen beni başından kovacağına git şu karma bakıp duran garson çocuğu kov. Benden demesi.”

Ani bir refleksle dönüp garson çocuklara ters bir bakış attım. “Sizin işiniz bitmedi mi daha?” diye çıktım.

“Çıkın! Çıkın dışarıya. Beceriksizler!” diye azarlayarak onları dışarıya kovdum. Onlar çıkar çıkmaz öfkeyle kapıyı geri kapattım. Yatağın üzerine oturup karıma kaşlarımın altından bir bakış attım. Gülmemek için kendini tuttuğunu gamzeleri ele veriyordu.

“Asmin hadi şu masayı kur.” dedim ciddiliğimden ödün vermeden.

“Aa niye ben kuruyor muşum? Garsonları kovan sensin, sen yap!” diye kikirdedi.

“Asmin!” Bak bozma benim asabımı kur şu masayı.”

“Kurarım ama iki şartım var.” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Neymiş?”

“Birincisi, rica edeceksin. ‘Karıcığım masayı kurar mısın?’ diyeceksin. İkincisi de... Beni kıskandığın için garsonları gönderdiğini kabul edeceksin.”

“Hahay! Kim? Ben mi kıskanmışım seni? Rüya gördün galiba, öyle bir şey yok!”

Ellerini beline yerleştirerek, “Bal gibi de kıskandın işte.” dediğinde,

“Kıskanmadım!” diye atıldım.

“Kıskandın!”

“Of! Tamam be! Seninle uğraşamam! Masayı ben kurarım.” diyerek masaya yöneldiğimde gözümün ucuyla onun sırtıttığını gördüm. Allah kahretsin yine yenilmiştim.

“Ömrünün sonuna kadar da yenilmeye mahkumsun ona.” diyen iç sesime sesli bir şekilde,

“Sen bir sus!” diye çıkıştım.

Asmin ona söylediğimi düşünerek, “Kim ben mi?” diye sorunca, “Sen de sus!” diye öfkelenerek masayı kurmaya devam ettim. Sahi gerçekten kıskanmış mıydım onu ben? Ben kıskanç biri değildim oysaki. Bugüne kadar Angelina’yı ya da başka bir kız arkadaşımı hiç kıskanmadım.

Masayı kurduktan sonra hâlâ ayakta bekleyen karıma, “Bir de davet beklemiyorsun herhalde! Koskoca Ezman Ağaya masa kurdurdun bari yemeğini soğutmadan otur da ye!” diye çemkirdim. Gözlerini devirerek masaya oturdu. Ardından ben de karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum ve sessizce yemeğimizi yemeye başladık.

Aramızdaki bu sessizliği bozan ilk Asmin oldu. En sevdiğim yemek neymiş onu merak etmiş. Ona neyse benim hangi yemeği sevdiğim. Sanki bana yemek yaptığı mı var. İkinci defa sorduğunda cevap vermek zorunda kaldım.

“Kaburga dolması.”

Dudağının kenarını bükünce, “Ne o beğenmedin mi?” diye sordum.

“Yok ondan değil, sevdiğimiz yemekler farklı da ondan.”

“Senin en sevdiğin yemek ne peki?”

“İçli köfte, bir de yumurtalı köfte, bir de çiğ köfte.”

“Lan kızım köfte obur musun sen?”

“Yalnız lan kızım değil karım diyecektin galiba. Ayrıca köfteyi çok seviyorsam ne olmuş yani?”

Tabağımdaki etten ağzıma bir parça götürüp dolu bir ağızla, “Ben hiç sevmem köfte.” dedim. Aslında severdim ama maksat aksilik yapmaktı. Lokmamı yuttuktan sonra, “Desene damak tadımız bile çok farklı.” dedim.

“Eşler arası farklılıklar iyiymiş, birbirimizi iyi tamamlarmışız.” diyerek yanıt verdi.

Önümdeki peçeteyle ağzımı silip ona kaşlarımın altından bir bakış attım. “Kim demiş onu?” dedim dudağımın kenarını büzerek. İçimden kesin ananın lafıdır diye geçiriyordum ki, “Bilge Bayan”ın sabah programında izlemiştim.” deyince püskürdüm. Annemle aynı programı seyrediyormuş inanmıyorum. Hanım Ağasının gelininden başka ne beklersin işte.

“Evliliğin başlarında görmezden gelinen farklılıklar, ilerleyen zamanlarda göze batmaya ve daha sonra da gerginliğe hatta şiddetli geçimsizliğe bile neden olabilir.” dedim ve ardından, “Bence sen televizyonda her izlediğine inanma karıcığım. Bizim birbirimizi tamamlamamız mümkün değil.” diye ekledim.

Söylediklerime bayağı bozulmuştu. Yemek boyunca bir daha konuşmadı benimle. Yemeğimizi bitirdikten sonra kalkıp sessizce masayı toplamaya başladı.

Aramızdaki sessizliği bozmak için, “Sana yardım edeyim mi?” diye sorduğumda cevap bile vermedi.

Omzumu umursamazca kaldırarak masadan bir bardak su alıp pencere önündeki berjere oturdum. Suyumu yudumlarken kaşlarımın altından onu izlemeye başladım. Düzgün bir fiziki vardı Asmin’in. Bütün ölçüleri oranlıydı. İnce beline kadar uzanan dalgalı saçları, gül pembesi dolgun dudakları ve o zümrüt yeşili gözleri... O gözleri bambaşkaydı zaten. Yeşilin maviye çalan tonlarıyla elmaslara zümrüt karışmış gibiydi.

“Oturduğun yerden beni mi kesiyorsun sen?” diye soran kadının

sesiyle irkilip oturuşumu dikleştirdim.

“Yo, ne alaka! Su içiyorum sadece.” diye itiraz ettim.

“Su içiyorum sadece!” diye öykündü ardımdan küçük bir çocuk gibi. “Yardım etmeyi düşünmüyorsun herhalde!”

“Düşünmüyorum. Sofrayı kurması benden toplaması senden.”

“İyi aman, etmezsen etme! Ben yaparım.”

Asmin masayı toplamaya devam ettiğinde ben de onun kızınca koyulaşan yeşillerini takip etmeye devam ettim. Her şeyi oda servisi arabasının üzerine yerleştirdikten sonra ellerini beline yerleştirip dik dik bana bakmaya başladı. Yüz ifademle neden baktığını sorguladığımda,

“Hadi ne duruyorsun, ara şu garsonları da gelip götürsünler şu arabayı.” diye çemkirdi.

Garsonları aramak mı? Hayatta olmazdı.

“Gerek yok ben indiririm aşağı.” deyip ayağa kalktım.

Servis arabasıyla birlikte kapıya doğru yöneldiğimde, iç sesim, “İmajınız çizilmesin Ağam.” diye cırladı alaylı bir şekilde.

“Asıl imajım o garsonlar bu odaya tekrar girerse çizilecek.” diye mırıldandım kısık bir sesle.

Farkında olmadan duraksayıp odaya gelen garsonların ağzını burnunu dağıttığımı gözümde canlandırdım. Bir nebze içim soğumuş bir halde kapıyı sonuna kadar açıp servis arabasını koridora çıkardım. Odamızın kapısını ardımdan örtmek için geri döndüğümde Asmin’in banyoya doğru gittiğini gördüm. Annemin ona aldığı geceliklerden birini giyinmeye mi gidiyor diye düşünmeden edemedim. Bu düşünce her ne kadar ilgilenmesem de kalbimi hızlandırmaya yetmişti. Servis arabasını asansörün orada gördüğüm ilk görevliye teslim ederek alelacele otel odamıza geri döndüm. Yanlış anlaşılmasın, acelem sadece merakımdan. Kapıyı açarken içim kıpır kıpırdı fakat onu yatakta ayıcıklı pijamayla görünce şaşırdım. Ee... Nerede bunun renkli saten geceliği? Hayal kırıklığına mı uğramıştım? Yok canım. Hayır ne alaka. Annemin ona aldığı geceliklerden giyinmediği için rahatlamıştım hatta.

“Tabii canım.” diye uzatan iç sesime umursamazca omuz silktim.

Tabii ki de hayal kırıklığına uğramamıştım. Ben neden hayal kırıklığına uğrayacakmışım ki? Annemin bana kurduğu tuzaktan kurtulduğuma sevinmişim sadece. Canıma minnetti. Sesimi çıkarmadan odadaki yanan mumları tek tek üfledim ve sonra üzerimi değiştirip Mecburiyetim'in yanındaki yerimi aldım. Sırtı bana dönük olduğu için ben de ona sırtımı döndüm. Yolculuk yormuştu beni, başımı yastığa koyar koymaz gözlerimi kapadım. Tam uykuya dalacaktım ki, "Ne o, aramıza sınır koymayacak mısın bu gece?" diyen soran kadının sesiyle irkildim.

"Sınıra ne hacet, zaten duvar gibi bir sırtın var." diye cevap verdim.

Öfkeyle dönüp gözlerini bana diktiğinde zümrüt yeşili gözleri karanlıkta bile parlıyordu.

"Sen ne demek istiyorsun Ezman Ağa, bana kilolu mu demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır kesinlikle değil, sadece yüzünü dönsen diyorum bana."

"Yüzümü ne yapacaksın, beni zaten kendine uygun görmüyor-muşsun ya. Biz zaten birbirimizi tamamlayamazmışız ya." dedi si-temkâr bir ses tonuyla.

Hâlâ yemekte söylediğime mi takılmıştı?

Komidinin üzerinde duran gece lambasına uzanıp açtım. Gece lambasının loş ışığında karımın o öfke saçan yeşillerinin etkisine kapılmam uzun sürmedi. Öfkelenince daha da koyulaşıyordu elmas-larının yeşili.

"Ben aslında birbirimizi tanımıyoruz daha demek istedim. O yüz-den yani... Nasıl tamamlayacağız birbirimizi demek istemiştım." di-yerek her nedense gönlünü almak istedim.

"Boşuna uğraşma Ezman. Ne söylediğini gayet iyi biliyorum. Ben sana bir şey diyeyim mi? Sen bize hiçbir zaman bir şans verme-din. Evlendiğimiz günden beri bir öylesin bir böyle. Yanıp sönen bir fener gibisin." dediğinde işi şakaya vurarak,

"Yok ben Galatasaraylıyım." dedim.

"Ben de Fenerliyim de konumuz bu mu!"

"Konumuz formadaki 5. yıldız." diye sırtıttığımda, Asmin

söylenerek bana tekrar sırtını dönecekti ki kolundan tutarak ona engel oldum.

“Tamam kızma hemen, şaka yaptım.”

“Biliyorum şaka yaptığını, ben de zaten bu yüzden kızıyorum. Seninle şurada konuşmaya çalışıyorum sen ise dalga geçiyorsun.”

Bıkkın bir nefes aldım. “Ne yapmamı istiyorsun Asmin, nasıl davranmamı istiyorsun?” diye sitem ettim. Bütün devreleri yakmıştım. Ben nasıl davranmam gerektiğini biliyor muydum sanki?

Yüzümü avucunun içine alıp şefkatle baş parmaklarıyla okşama-ya başladı. Sanki kalbimin yaralarına dokunuyordu parmak uçları-yla.

“Konuş benimle Ezman, neden böyle yapıyorsun? Kafamı karıştı-
tırıyorsun. Dediklerinle yaptıkların birbirlerini tutmuyor.” dedi.

Gözlerimi bakışlarından kaçırarak yatakta doğruldum.

“Dengesiz hareketlerim var çünkü dengem şaştı. Tatil için gitti-
ğim memleketimde evlenmek zorunda bırakıldım.” dediğimde par-
makları yüzümde dondu. Ellerimi yüzümdeki ellerinin üzerine örtüp
avucumun içine aldım.

“Sen nasıl her şey normalmiş gibi davranıyorsun Asmin? Benim-
le birlikte seni de töreler istemediğin bir evliliğe zorlamadı mı?”
diye sordum. İlk defa bu kadar ciddi konuşuyorduk. Hatta ilk defa
birbirimizle konuşuyorduk desem daha doğru olurdu.

“Beni kimse bir şeye zorlamadı, ben seninle istediğim için evlen-
dim.” dedi.

“Şu ablamın yerine geçtim meselesiyse o sayılmaz.” derken, “Ha-
yır öyle değil.” diyerek sözümü kesti.

Meraklı bakışlarım gözleriyle buluştuğunda konuşmaya devam etti.

“Aslında ben seni daha önce görmüştüm. Hani sen memlekete
geldiğin ilk sıralar Baran Ağanın düğünü olmuştu ya...”

Başımı olumlu bir şekilde salladım. Geldiğimin ertesi günü ol-
muştu o düğün. Hatırlamıştım.

“İşte seni ilk defa o düğünde görmüştüm. Sen beni görmedin o

gün ama ben bütün gece seni izledim. Herkesten farklıydın. Ağabeyimin uzun zamandır kız kardeşin Dilan'ı sevdiğini biliyordum. Onu kaçırmaması için ben cesaretlendirdim onu. Sonra berdel kararı çıktı. Ablamın eğitim hayatını bahane ederek kendimi öne sürdüm ve seninle evlenmek istediğimi söyledim. Ama bunu senin düşündüğün gibi ağabeyimin hayatını kurtarmak için değil, seninle tek şansım olduğu için istedim."

Ağzımı açık bir şekilde dinliyordum onu. Gerçekten doğru muydu söyledikleri. Eğer doğruysa....

"Bu berdel kararını önceden ben planladım mı diyorsun? Doğru mu anladım?" diye sordum.

Başını olumlu bir şekilde salladı. "Evet." dedi sonra pekiştirircesine cevabını.

"Neden yaptın bunu?"

"Çünkü ilk görüşte âşık olmuştum sana ve tek şansım berdel ol-
maktı." diye cevap verdi cesurca.

Doğru mu duymuştum? Sana âşık oldum mu demişti? Kendimi tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordum ama tuhaf bir şekilde bu tuzak hoşuma gitmişti. Resmen töreleri parmağında oynatmış bana ulaşmak için. Çok fena. Çok fena hem de.

"Hem fena hem güzel bu kız." diye kikirdedi iç sesim cırtlakça.

Aynen hem fena hem güzel hem de benimdi. Her ne kadar beni tuzağa düşürmüş olsa da töreye attığı bu kazık buna değerd.

"Böyle tuzağa can kurban Ezman Ağa." diye şakıdı iç sesim.

Evet ya böyle tuzağa can kurban. Dur! Dur bir dakika ya... Bu iç ses beni gaza mı getiriyordu? Evet öyle oluyordu biraz ama ben bundan nedense rahatsızlık duymuyordum bu defa. Asmin'in bana âşık olduğu fikri hoşuma gitmişti. Benimle zorla evlendiği için değil beni sevdiği için yanımda olan bir kadın vardı yanımda. Bu fikir bir nebze rahatlatmıştı beni.

"Hem de nasıl bir kadın?" diye mırıldandı iç sesim. benimse içim yine kıpır kıpırdı ve muhtemelen ağzım kulaklarıma kaymıştı şu an. Bu bilgi aramızdaki bütün dengeleri değiştirebilirdi.

Demek Mecburiyetim'in mecburiyeti değilmişim. O bana

âşıkmiş! Bu düşüncenin tınısında kalbim dans ederken ona biraz yanaştım.

Çocuksu bir mutlulukla kikirdedi. “Ya sen? Sen de âşık mısın bana?” diye sorduğunda yine dürüstlük abidesi kesileceğim tuttu.

“Cık.” diye cıklayıverdim olumsuzca.

İç sesim, “Değil ama her an olabilir.” diye düzeltse de Asmin’in iç sesimi duyması imkansızdı.

Ona biraz daha yaklaştım. “Çok mu âşıksın kız bana?” diye sordum cilveli bir şekilde.

“Çok.” diye uzatıp ardından kahkaha atınca onunla birlikte gülmeye başladım. Neyse ki cıklağımı duymamıştı herhalde. Ben gülmeyi bıraktığımda Asmin hâlâ gülüyordu. Bir müddet sonra karnını tutarak kahkaha atmaya devam ederken, “Ay Ezman bu kadar da salak olamazsın, gerçekten inandım bu hikâyeye deme bana sakın.” diyordu kahkahalarının arasında.

Bozularak ondan uzaklaştım. “Ne yani bütün söylediklerin yalan mıydı?” derken sesimdeki hayal kırıklığını gizleyememiştim.

“Tabii ki öyle. Doğru olamayacak kadar saçma bir hikâye bu. Akli dengesi yerinde olan kimse inanmaz ki buna. Ama dur bir dakika... Sen dengesizin tekisin ya.” diye püskürdü haykırarak.

“İyi! Bana dengesiz diyene bak! Asıl sensin dengesiz!”

“Ne yapayım Ağam üzüm üzüme baka baka kararırımış. Yemekte benim kalbimi kırmanın intikamını böyle alırım senden işte. Bir daha kalbimi kırmadan önce bu anı hatırla!”

Çok sinirlenmişim. Hayır, üzölmüşüm daha çok. Asmin’in beni salak yerine koymasına mı yoksa bana âşık olmamasına mı bilmiyordum ama moralim harbiden çok bozulmuştu.

“Başlayacağım senin kalbine de sana da.” diye söylenerek yatakta sırtımı döndüm.

Neden bu kadar üzölmüşüm? Onun bana âşık olmasını istiyor muydum gerçekten? Bu sorunun cevabını gecenin sessizliğine gömererek gözlerimi kapadım. En iyisi bu olayın fazla üzerinde durmaktı.

Asmin eliyle omzuma dokunarak, “Kızdın mı bana?” diye sordugunda onunla konuşmak istemediğim için sesli bir şekilde horlamaya başladım. Benden bir cevap alamayınca o da bana sırtını dönüp yatıverdi. Onun uyuduğundan emin olduktan sonra dönüp ona arkadan sarıldım. “Keşke dediklerin doğru olsaydı.” diye fısıldadım ve saçlarından yayılan o muazzam kokuyu derince içime çekerek gözlerimi kapadım.

9. Bölüm

Sabah uyandığımda Asmin'le birbirine dolanan iki yumak ip gibiydik. Adeta kördüğüm olmuştuk. Teni sıcacıktı. Ellerimi teninde gezdirmemek için zor tutuyordum kendimi. Ben nefes aldıkça ciğerlerime doluşan o muhteşem kokusu içimi gıdıklıyor ve tüm gücümle bastırmaya çalıştığım arzularımı körüklüyordu. Ona dokunmamak için adeta üçüncü dünya savaşını yaşıyordum içimde. Ben hem kendimle hem de Asmin'e bu kadar kördüğüm olmuşken o mışıl mışıl uyuyordu göğsümde. Onun bana bu kadar yakın olmasına daha fazla dayanamayıp onu uyandırmadan yavaşça kalkmayı deniyordum ki başının yatağa düşmesiyle kıpırdamaya başladı. Ona sarılarak uyuduğumu anlamasın diye hemen kalkıp banyoya gittim.

Banyodan çıkarken, kurulandığım havlunun birini belime dolayıp diğerini de boynuma atıp odaya döndüğümde Asmin uyanıktı. Küçük bir kız çocuğu gibi kollarını havaya kaldırıp gerindiğinde gülümsedim. Küçük sayılırdı aslında hâlâ, daha on sekizine yeni basmıştı galiba. Bu ayıcıklı pijamayla yaşının küçük olduğu daha da çok belliydi. Berdelim olmak yerine şu an okul çantasıyla okula koşturan bir liseli veya bir üniversiteli olabilirdi belki de.

"Hı hı tamam anladık. Yine şu mecburiyet meselesi. Sen onu bunu boş ver de senin küçük dediğin kadının seni nasıl kestiğine odaklan." diyen iç sesimle birlikte daldığım düşüncelerden çıkıp Asmin'e tekrar baktığımda gerçekten de baklava dilimlerini izlediğini fark ettim.

"Sayabildin mi kaç taneymiş?" diye sordum dudaklarımı muzip bir şekilde kulaklarıma doğru kaydırarak.

Yeşillerini kaldırıp gözlerime sorgulayarak baktığında kalbim bir an duraksasa da istifimi bozmadan konuşmaya devam ettim.

“Az önce baklava dilimlerine yiyecek gibi bakıyordun da.”

“Aa! Ne bakması? Nereden çıkardın? Hayır saçmalama!”

Suçüstü yakalanan bir çocuk gibi gözlerini sağ sola kaçırıp da yavaşça açan pembeler onu ele veriyordu. Üzerindeki yorganı tekmeleyerek yataktan kalkıp pencereye doğru yürürken, “Ayrıca hangi baklava dilimlerinden bahsediyorsun sen, ben daha çok ay çöreği gördüm.” dedi.

Perdeyi açıp yeni günü gerinerek selamladı. Sonra yönünü bana doğru çevirip, “Hem kocam değil misin? Baktıysam baktım.” dedi iddialı bir şekilde. Fakat ben hâlâ bir önceki dediğine takılmıştım.

“Ne çöreği be! Senin gözün görmüyor galiba. Basbayağı baklava dilimi bunlar. Ben bunları yapmak için spor salonunda kaç saat geçirdim biliyor musun?” diye atıldım.

Gülerek bana yaklaştı ve boynumdaki havluyu alıp saçlarımı kuruladı. Havluyu tekrar boynuma asıp beni kendine doğru çekti. Yeşil elmaslarının ışıltısı grilerimi hipnotize ederken, dudaklarını kıvrıp,

“Üzülme kocacığım, seni bu halinle de kabul ederim ben.” dediğinde,

“Ne varmış ki bu halimde!” diye çemkirmek istedim fakat Londra maratonunu koşturaya başlayan kalbimin bir kalp krizine doğru finiş yapmasına ramak kalmıştı. İçimden kendi kendime saydırsam da dışarıdan nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

“Ben banyoya gidiyorum kocacığım, sen de ben gelene kadar üzerini giyin, titriyorsun, üşüteceksin.” dedi.

Yeşillerinin görüş alanımdan uzaklaşmasıyla birkaç defa derin bir nefes alarak kendime geldim.

“Of neler oluyordu bana böyle? Kendimi tanıyamıyordum.”

“Âşık oluyorsun.”

“Saçmalama iç ses! Ne âşık olması! Ben en son on sekiz ya...”

“Evet sen en son on sekiz yaşındayken böyle hissettin. Yani âşıkken.”

“Hayır! Ben Asmin’e âşık değilim. Olamazdım. O sadece benim”

“Mecburiyetindi tabii tabii.”

“Sözümü kesip durma lan hain iç ses! Defol git başımdan.”

İç sesimi susturmayı başarmıştım başarmasına da içime ektiği şüphe tohumları bir türlü susmak bilmiyordu. Gerçekten âşık mıydım ben Asmin’e? Oysa benim ona değil onun bana âşık olması gerekiyordu. Ben böyle olmasına karar vermiştim İstanbul’a gelirken. Aramızda bir çekim var, bunu inkâr edemezdim fakat bunun aşkla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Sadece fizikseldi. Evet, evet sadece fizikseldi.

Kendimi berdelimle aramda sadece fiziksel bir çekim olduğuna ikna ettikten sonra dolaptan iç çamaşırımı, açık mavi kot pantolonumu ve sade beyaz bir tişört çıkarıp giyinmeye başladım. Tişörtümü üzerime geçirmeden önce gözlerim aynadaki baklava dilimlerimin yansımasına takıldı. Gerçekten çöreğe mi benziyorlardı? Memlekete geldiğimden beri spor yapmaya fırsatım olmamıştı. Londra’ya döner dönmez tekrar başlamalıydım spora. Kararlı bir şekilde tişörtü üzerime geçirip Asmin banyodan çıkmadan odadan çıkmaya karar verdim. Tam odadan çıkacaktım ki ona haber vermem gerektiğini düşündüm ve gözüm komidinin üzerindeki kırmızı ruja takıldı. Sürmese daha iyiydi bunu. Ruju alıp aynanın üzerine “Ay çöreği ile bir sabah kahvesine ne dersin?” yazdım. Sonra da aynaya rujla bir ay çöreği ve fincan resmi çizdim. Bir Picasso olmasa da iyi iş çıkarmıştım aynanın üzerine.

Restorana inip açık büfeden sadece birer ay çöreği ve kahve aldım. Tabağındaki ay çöreğini görünce vereceği tepkiyi merak ediyordum. Sabırsızlanarak onu beklemeye başladım. Kadınların hazırlanması neden bu kadar uzun sürerdi acaba? Onu beklerken vakit geçirmek için telefonumda komik videolar izlemeye başladım.

“Kendi kendine ne gülüp duruyorsun, görenler seni deli sanacak.” diyerek masama oturan kadını görünce donuk bir yüz ifadesiyle bakakaldım.

“Asmin bu ne hal?” diye sorarken bir taraftan da sağıma soluma bakıp karıma bakan garsonlar var mı diye etrafı kolaçan ettim.

“Ne varmış halimde? Beğenmedin mi? Otelin butiğinden aldım. Senin bana aldığın kıyafetlere benziyor.”

“Hayır kesinlikle benzemiyor!” diye itiraz ettim. “Bir kere bu kıyafetin göğüs dekoltesi çok fazla! O da yetmezmiş gibi bir de nerdeyse bacak boyunda yırtmacı var!”

Ağzını açıp konuşacaktı ki lafı ağzına tıkadım. “Hemen gidip bu elbiseyi değiştiriyorsun! İngiliz konsolosluğuna gideceğiz sahile değil!”

“Konsolosluktan sonra sahile ineriz diye düşündüm ne var bunda!” dedi. Ardından, “Ezman, beni denize de götürür müsün?” diye sordu sevimli bir şekilde.

“Hayır götüremem!”

“Neden peki?”

Ona nasıl, seni bu halde bile kıskanırken, bir mayo ya da bir bikini içinde düşünemiyorum derdim ki. Evet doğru duydunuz. Kıskanıyordum onu. Ona bakan gözleri oyasım geliyordu. Bu kıskançlık duygusu bana çok yeniydi ve bununla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum çünkü Angelina’yı hiç ama hiç kıskanmamıştım.

Ha... Angelina demişken... Ne yapacaktım ben onu? Bir tarafta Asmin bir tarafta Angelina, Londra’ya vardığımızda Asmin’i ona neyim olarak tanıştıracaktım. Daha kötüsü... Angelian’yı asıl neyim olarak tanıştıracaktım? Sevgilim dersem Asmin diri diri toprağa gömerdi beni. En iyisi Londra’ya dönmeden Angelina’yı arayıp ondan ayrılmak istediğimi söylemekti.

İç sesim, “Ben neler duyuyorum Ezman Ağa? Sen az önce Angelina’dan ayrılmayı mı düşündün?” diye şaşırırken Asmin benim bu düşünceli halimi fark etmiş olacak ki elimi tutarak ona bakmamı sağladı.

“Ezman bunu bu kadar düşünecek ne var? Evet de lütfen.” dediğinde irkilerek elimi geri çektim.

Az önce ben sesli düşünmedim değil mi? Yani farkında olmadan Angelina’dan bahsetmiş olamam. Peki neye evet demem gerekiyor ki o zaman? Bu sorunun cevabını bulmak için Asmin’in yüzüne şaşkınca baktığımda, Asmin, “Ezman lütfen götür beni denize çok merak ediyorum.” diye ısrar etti.

Denize gitmeye evet demem gerektiğini anladığımda üzerime sinnen gerginlikten sıyrılıp gülümsedim.

“Tamam ama bir şartla.” dedim.

“Neymiş?”

“Kahvaltıdan sonra çıkıyoruz üzerine başka bir şey giyiyorsun, anlaştık mı?”

“Ama Ezman.” diye itiraz etmek istediğinde “Değiştiriyorsun dedim o kadar!” diyerek kestirip attım.

“Hem resmi daireye gideceğiz, daha uygun bir şey seçerim sana ben.” diye ekledim.

Başını onaylayarak öne eğip sessizce kahvesinden bir yudum aldı. Tabagındaki ay çöreğini henüz fark etmiş olacak ki, “Bu nu mu yiyeceğiz sadece?” diye sordu.

“Baklava da var, istersen?” diye sııttım.

“Hahaha, çok komiksin!” diye çemkirerek masadan kalkmak istediğinde aklıma elbisenin bacak boyundaki yırtmacı geldi.

“Tamam kızma hemen. Sen otur ben getiririm.” dedim.

Elime bir tepsi alıp açık büfede ne varsa doldurdum. Sonra masaya dönüp masayı donattım. Tam oturacaktım ki benden çay doldurmamı istedi. Sabah aç karnına kahve içmezmiş hanımefendi. Elim mahkûmdu. İtaat etmek zorundaydım. Gidip fincanda çay getirdiğim de ince belli cam bardakta istedi çayı. Neymiş efendim, çay cam bardakta içilirmiş. Homurdanarak geri döndüm açık büfeye. Fincanı bırakıp çay bardağına doldurdum bu defa çayı. Elimde çay bardağıyla masaya döndüğüm de,

“Ezman ben doydum, hadi kalkalım mı?” diye sordu.

Elimdeki bardakla masada beni bekleyen kahvaltılıklar arasında gidip geldi bakışlarım.

“Ama ben” diye itiraz edecektim ki,

“Sen ay çöreğini al, ben odada giyinirken yersin.” diye sözümü kesti ve masadan kalkıp asansörlerin olduğu lobiye doğru yürümeye başladı.

Tekrar baktım masadaki güzelim kahvaltılıklara, sonra giden karımın ardından baktım. Kıskançlığın gözü kör olsundu. Tıpış tıpış gidecektim peşinden çare yok. Masadan ay çöreğini kapıp seri adımlarla Mecburiyetim’e yetiştim ve parmaklarımı sahiplenerek parmaklarının arasından geçirip asansörlere doğru yürümeye başladım.

Odamıza girer girmez vakit kaybetmemek için Asmin'e daha önceden aldığım krem rengi tonlarında İspanyol paça pantolon ve üzerine uygun renkte kayık yaka keten bluz çıkardım. Gözlerini devirerek elimden kıyafetleri aldı ve üzerini değiştirmek için banyoya gitti. Kısa bir süre sonra banyodan çıktığında, hâlâ çok çekici ve güzel görünüyordu ve ben yine gözlerimi ondan alamıyordum. Hiç çıkmasa mıydık acaba? Ben ona bakan bakışlarla nasıl baş edecektim?

“Saçmalama oğlum! Kız ne giyse yakışıyor işte elinde değil.”

Aynen öyle! İç sesim haklıydı yine. O fazlasıyla güzeldi ve ben elimde olmadan onu çok kıskanıyordum.

Otelden yine el ele çıkıp bizim için ayarlanan arabaya bindik. İlk önce İngiliz konsoloslukuna giderek Asmin'in vize işlemlerini tamamladık. Ardından alışveriş merkezinde ablası Eyşan'la buluştuk. Önce hep birlikte alışveriş yaptık sonra da alışveriş merkezinin üst katında karnımızı doyurduk. Eyşan birkaç yaş büyüktü Asmin'den ve sima olarak daha çok babasına benziyordu. Eyşan'ın amfi dersi olduğu için erken ayrılması gerekiyordu yanımızdan. Onu uğurladıktan sonra sahil için güneş kremi, havlu gibi şeyler aldık, sonra da arabaya binip doğru Sunset Beach'e gittik. Plaja indiğimizde karnımın gözleri ıslı ıslıldı. O hayran hayran denize bakarken ben de çaktırmadan ona bakıyordum. Üzerimizi değiştirmek için gözlerden uzak bir yerde denize sıfır lüks bir oda kiraladım, böylece kıskançlık krizlerine kapılmadan Asmin'le plajın tadını çıkarabilecektik.

Ben odada üzerimi değiştirirken o kendini lavaboya kapatıp üzerini değiştirmeyi tercih etmişti. Bir süredir hazır olmama rağmen Asmin hâlâ çıkamamıştı lavabodan. Kapıyı tıklatarak seslendim. “Asmin hâlâ çıkmadın... Bir şey mi oldu?”

“Yok... hayır... hazırım... gelirim birazdan... sen çık.” dediğinde,

“Saçmalama seni burada yalnız mı bırakacağım? Beklerim ben.” diye seslendim.

Bir süre daha bekledikten sonra sabırsızlanmaya başladım. Bıkın bir nefes alıp, “Hadi beklemekten ağaç oldum burada nerede kaldın?” diye söylendim.

Bunun üzerine lavabonun kapısı yavaşça açıldı ve önünde tuttuğu havlunun arkasına saklanan bir Asmin çıktı. Utancından yüzüme bakamıyordu ve huzursuzca alt dudağını ısıırıyordu. Çenesinden tutarak başını kaldırdım ve gözlerime bakmasını sağladım. “Utaniyor

musun sen? Benden mi? Hani nerde benim cesur berdelim?" dedim.

Kirpiklerini indirerek gözlerini kaçırdı benden. Sonra tekrar baktı gözlerime yeşil yeşil. "Sana bikini almayalım mayo alalım demiştım."

"Bak buralarda fazla kimse olmaz, hatta bu saatler sakindir bizden başka kimse yoktur. Ama kendini daha rahat hissedeceksen aldığımız pareoyu sarabilirsin." diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Tamam arkamı dön de ben pareo mudur nedir onu sarınayım." dediğinde güldüm. "Kocan değil miyim? Dönmesem de olur." dedim alaylı bir ses tonuyla.

"Ezman döner misin?" diye ısrar edince onu daha fazla utandırmadan arkamı döndüm. Merakıma yenilip tam başımı çevirecekken o sıcacık eliyle elimi tutup,

"Ben hazırım. Gidelim mi?" dedi.

Üzerindeki turkuaz renkli bikiniye kaçamak bir bakış attıktan sonra bikinisiyle uyumlu olan o gözlerine kaldırdım bakışımı. "Gidelim." dedim.

Şezlongların üzerine havlumuzu serip yerimizi alırken,

"Benim bücür de çok sever denize girmeyi." diye ağzımdan kaçırmış gibi yaptım.

"Senin bücür mü? O da kim?" diye sordu Asmin kaşlarını çatarak.

Gülmemek için kendimi tutuyordum. Balık oltaya gelmişti.

"Bücür mü dedim ben? Arkadaş demek istedim." diye cevap verdim.

"Sen çocukla mı arkadaşlık ediyorsun?" diye sırtıttığında,

"Bücürün çocuk olduğunu nerden çıkarıyorsun, kısa boylu adam ya da kısa boylu kadın da bücürdür." dedim imalı bir ses tonunda. "Mesela sen de bücürsün." dedim.

Asmin'in yüzündeki sırtması donup ciddi bir ifadeye dönüşürken, "Senin bücür kadın mı yani?" diye sordu.

"Hayır. Çocuk... Kız çocuğu."

“Kimin? Senin mi?”

“Sayılır.”

“Kimden?”

Asmin’in ses tonu gittikçe daha sert çıkmaya başlamıştı. Tepkisinden korksam da artık geri dönemezdim.

“Bilmiyorum. Aslında biliyorum ama önceden bilmiyordum.”

“O nasıl oluyormuş?” diye tısladı.

“Bak Asmin kızmayacağına söz verersen anlatacağım.”

Öfkeyle koyulaşan yeşillerini yüzüme yaklaştırarak, “Hayır söz veremem, hadi anlat!” diye emretti.

“Şey... Bir ara ben Londra’da donörlük yapmıştım.”

“Ne döneri?” diye sorunca, püskürdüm.

“Döner değil donör.”

Anlayıp anlamadığından emin olmak için sorgulayarak yüzüne baktım.

“Ha organ bağışı demek istiyorsun, anladım.” dedi başını sallayarak. “Sen hangi organını bağışladın peki? Beynini mi?”

“Yok ben organ değil hücre bağışladım.”

Hımlayıp sustu. Bir süre sessiz kaldı. Sonra cılız bir sesle,

“Anladığım kadarıyla sen o kızın biyolojik babası oluyorsun.” dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp başımı onaylayarak salladım. Tam da istediğimi düşünmüştü.

Titrek bir sesle, “Şimdi ben çocuklu bir adamla mı evliyim?” diye sorduğunda sırtarak cevap verdim.

“Evet öylesin.”

“Ya annesi? Onunla da görüşüyor musun?” diye sordu.

“Arada görüşürüm.” dediğimde sinirden kızaran yüzü bu sefer

kıskançlıktan morarmaya başlamıştı.

Öfke saçan yeşillerini pörtleterek, “Bak çocukla görüşmeye devam edebilirsin ama annesinin bir metre bile yanına yaklaşılamazsın bundan sonra!” diye tısladığında kendime hâkim olamadım artık. Böğüre böğüre gülmeye başladım.

“Asmin buna inandığına inanmıyorum.” diyordum böğürmelerimin arasında. “Bu kadar salak olamazsın. Benim çocuğum olduğuna nasıl inandın?”

Onun dün akşam bana kullandığı kelimelerin benzerini özellikle kullanıyordum. Oh be. İçim soğumuştı. Dün akşam beni kandırmasının intikamını bir güzel almıştım ondan. Aynı zamanda kahvaltıda beni salak yerine koymasının da.

O ise kollarını önünde bağlamış yeşil gözleriyle ateş püskürüyordu bana. Belli ki şakamı komik bulmamıştı hiç. Ateş püsküren gözlerinin bu kadar büyüleyici olduğunu bilse yine öyle bakar mıydı bana?

“Şaka yaptım kızma.” dedim sırtarak.

“Senin çocuğun yok yani donör de değilsin o zaman.” dedi rahatlamış bir yüz ifadesiyle.

“Hayır, donörüm ama çocuğum yok. İlik donörüyum.” dedim onun rahatlamış yüz ifadesine gülümseyerek. “Kanserli çocuklar için ilik bağışında bulundum sadece.” diye açıklama yaptım ardından.

“Çok iyi yapmışsın Ezman.” dedi. “Ama bana bir daha böyle soğuk şakalar yapma olur mu?”

“Tamam, ılıklaştırır öyle yaparım şakalarımı.”

“Ezman.” diye seslendi uyarıcı ses tonunda.

“Tamam, tamam sustum. Sen de bana bir daha kızma olur mu?”

“Kızmam.”

“Barışalım mı?” diye sordum kollarımı teatral bir şekilde iki yana açarak.

Sarıldı. Ben de ona sarıldım. Ellerim çıplak tenine değince, teni-

nin aşırı sıcak olduğunu hissettim.

“Hay Allah. Konuşmaya daldık güneş kremi sürmedik.” dedim parmak uçlarımı teninden çekerken. “Hadi sırtını dön de sana krem süreyim.”

Gerek yok ben sürerim diyeceğini düşünmüştüm ama dünden hazırmış benim Mecburiyetim. Saçlarını yana alarak sırtını bana döndüğünde ben de avucumun içine biraz güneş kremi sıkıp heyecandan titreyen ellerimi teninde gezdirmeye başladım. Güneş kremi ovaladıkça teninde erirken ben de kremle birlikte eriyordum sanki. Parmak uçlarımda başlayan yangınlar yavaş yavaş tüm bedenimi sarmıştı.

“Hadi dön de ben de sana krem süreyim.” dediğinde,

“Hayır gerek yok.” diye kestirip attım.

Avucumun içine güneş kremi doldurup Kırkpınar güreşçisi edasında vücudumu yağladım. Asmin benim bu telaşlı halime gülerek,

“Aman yemedik vücudunu ne sakınıyorsun sanki Döner Bey.” dedi.

“Döner değil, do-nör! Tamam mı!” diye düzelttim. Bilerek mi yanlış söylüyordu anlamadım ki?

Asmin gülerek, “Tamam tamam kızma, döner değil don ördün, anladım.” dediğinde kelime oyunu yaptığını anlayıp gülmeye başladım.

“Hani şaka yapmayacaktık? Dayanamadın değil mi?”

Eliyle ağzının fermuarını çekiyormuş gibi yapıp gülümsedi.

“Denize gireceğim, geliyor musun?” diye sorduğumda önce biraz tereddüt etti. Ben ısrar edince yüzme bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Buna şaşırmaııştım. Çünkü nerede öğrenmiş olacaktı ki.

“Korkma hadi gel. Ben seni tutarım.” diyerek ona elimi uzattım.

Elimi tutup tutmama konusunda kararsız kalarak çekingen bir tavırla, “Bırakmazsın değil mi?” diye sordu,

“Bırakmam.”

“Söz mü?”

“Söz.” derken havada asılı kalan elimi tutması için tekrar ona doğru uzattım. İçimde garip bir his vardı. Sanki deniz için değil de bir ömür onun elini tutmak için söz vermiş gibi hissediyordum kendimi. Zümrütlerindeki mutluluk yanağındaki çukurlara dolduğunda kalbimde yusufcuklar kanat çırpmaya başladı. Asmin’in eli avucumun içinde denize doğru yürürken aramızdaki çekimin sadece fiziksel olmadığını fark ettim. Kalbim kalbine doğru çekiliyordu istemsizce.

Suya girdikçe Asmin biraz daha yaklaşıyordu bana. Suyun boyu belimize kadar ulaştığında korkarak boynuma asıldı. “Ezman korkuyorum daha fazla gitmeyelim.” dedi.

Kollarımı beline dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım. “Yanımdayım Asmin, korkma.” derken gözlerime dokunan yeşillerine mühürlendim istemsizce.

“Sen yanımdaysan korkmam.” dediğinde içimi gıdıklayan tarif edemediğim bir his vardı kalbimde. Bu an hiç bitmesin istiyordum. Sonsuza kadar böyle kalabilirim, böyle zümrüt yeşili gözlerinde asılı... böyle sarmaş dolaş... Bakışlarımı daha da derinleştirirken, “Asmin...” dedim fısıldayarak. Fısıldıyordum çünkü az sonra söyleyeceklerimi daha kendime bile itiraf edememiştim şimdiye kadar.

“Asmin galiba ben senden çok hoş” derken, “Aaaghh!” diye çığlık atması sözümü yarıda bırakmama sebep oldu.

“Aaagh! Bacağım, bacağım! Biri bacağımı sıktı galiba!”

Ben “Korkma kramp girmiştir.” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım fakat Asmin benden çok bacağıyla meşguldü. Ağrıyan bacağını kaldırıp baldırını tutmaya çalışırken dengesini kaybedip bağırarak yana düştüğünde eğilip onu kaldırmak istedim. Fakat boğulma refleksiyle boynuma asılıp kendini suyun yüzüne beni de suyun altına doğru bastırmaya başladı. Yüzeye çıktıkça,

“Asmin dur! Boğulacağız bu şekilde.” diye bağırırsam da çırpınmaktan beni duymuyordu bile. Bu soruna acele bir çözüm bulamazsam ikimiz de genç yaşta tahtalı köyü boylayacaktık. Suyun yüzeyindeyken derin bir nefes alarak Asmin’in beni aşağı çekmesini beklemeden suya daldım. Suyun içinde kuş gibi çırpınan kadını kucağıma kaptığım gibi suyun yüzeyine çıkardım. Anında kollarını boynuma dolayarak korku dolu bakışlarla gözlerime baktı. Bir insan korkarken bile bu kadar güzel bakabilir miydi?

“İnsan sevdiğine bakınca her bakışı güzeldir.” diyen iç sesimle birlikte beynimde bir soru işareti belirdi. Asmin beni sevdiği için mi böyle güzel bakıyordu bana. Yoksa ben mi güzel bakıyordum ona? Eğer az önce neredeyse boğulmasaydık, ondan hoşlandığımı itiraf edecektim. Evet, doğru okudunuz. Çok hoşlanıyordum ondan. Hatta galiba...

“Senin karın hoşlanılmayacak bir kadın değil ki Ezman, kör adama sorsan güzelliğini o bile anlatır sana.”

Asmin kucagımda kumsala doğru yürürken iç sesime içten içe saydırıyordum. Bir de kör adam çıkarmıştı başıma. “Kör adam nereden bilsin mankafa.” diye geçirirken içimden aslında bu kelimeleri kendime söylediğimi fark ederek içimden bir tövbe estağfurullah çektim. Sonuçta iç ses de bendim değil mi? Ya da değil miydim?

Şezlonglara ulaştığımızda Asmin’i oturtup benim tarafımdaki havluyu almak için uzandım. Havluyu etrafına sarıp onu kurularken gözleri benimle göz teması kurma çabası içindeydi. Bense sürekli gözlerimi kaçırmakla meşguldüm çünkü ellerim onun bedeninde havluyla gezinirken gözlerine bakarsam kendimi yine kaptıracaktım aramızdaki o karşı konulmaz çekime.

Bakışarak benimle iletişime geçemeyeceğini anladığında, yüzünü yüzüme yaklaştırıp, “Ezman sen boğulmadan önce bana ne diyecektin?” diye sordu.

Gözlerimi kaldırmadan, “Hi-hiç.” diye kekelediğimde aniden doğrulup ayağa kalktı.

“Hiç mi?” deyip duraksadı. Sonra da, “Ben acıktım gidelim mi?” diye ekledi.

Şaşkın şaşkın bakakalmıştım ona. Kızmış mıydı bana? Onu boğulmaktan kurtardığım için mi? Yoksa ondan hoşlandığım için mi?

“Hiç dediğin için olmasın?” diye cırladı iç sesim.

Asmin beni beklemeden pareosunu bedenine dolayıp odamıza doğru yürümeye başladığında ben de içten içe kendime saydırarak tıptış tıptış takip ettim onu. Konaktan ayrılırken ettiğim bütün yeminleri unutmuştum. Aklımda sadece o vardı. O gülünce gülüyor, onun yüzü düşünce yüzüm düşüyordu. Ben, Ezman Ağa, düşünebiliyor musunuz? Mecburiyetim dediğim berdelimin varlığına artık mecburdum galiba. Bunu o boğulmak üzereyken daha iyi anlamıştım.

“Anlaman için illaki boğulması mı gerekiyordu kızın.” diye cırladı yine iç sesim.

Asmin’i ilk gördüğüm andan itibaren bu pört diye olur olmaz yerlerde ortaya pörtleyen iç sesime hayali bir tekme attığımda, ayağıma değen boş bir gazoz şişesi acı içinde kıvranarak tek bacak üstünde sekmeme sebep oldu. Kuma oturup ayağımı ovalarken gittikleri her yerde çöplerini toplamayan insanlara da içten içe saydardım. Ayağımın ağrısı geçtikten sonra yerimden kalkıp gazoz şişesini yerden topladım ve odamıza doğru yürümeye başladım.

Odamıza ulaştığımda Asmin görünürlerde yoktu. Elimdeki şişeyi çöpe atıp ona seslendim. Saçlarını havluya kurulayarak banyodan çıktı.

“Nerede kaldın?” diye sordu. Saçlarına havluyu sarıp merak içinde yüzüme baktı.

“Geldim işte.” dedim omzumu kaldırarak. “Sen neden hemen gittin?”

“Çünkü çok acıktım. Sen de giyin de gidelim hadi.”

Başımınla onaylayarak kıyafetlerimi yatağın üzerinden alıp banyoya girdim. Kısa bir düşün ardından üzerimi giyinip banyodan çıktığımda Asmin, “Nereye gideceğiz?” diye sordu.

“Canın nereyi isterse oraya.”

“Ay gerçekten mi? İstedğim her yere götürecek misin beni?” diye koluma girdiğinde sadece hımladım. Çocuksu bir mutlulukla yanağımı öptüğünde neşesi bana da bulaştı. İçim yine pamuk gibi olmuştu.

10. Bölüm

Acıkmıştık, o yüzden ilk durağımız Eminönü'nde balık etmek yemek oldu. Yanına da bir bardak acılı şalgam! Oh gel keyfim gel. Karnımızı bir güzel doyurduktan sonra tarihi Mısır çarşısını gezmeye başladık. Çok kalabalıktı, yerli ve yabancı turistler cirit atıyordu. Elimi uzatıp Asmin'e elimi tutmasını söylediğimde ikiletmeden tutunca elinin sıcaklığı içimi gıdıkladı. Yol boyunca müşteri çekmek için ikram edilen lokumları, pestilleri tabii ki de geri çevirmedim, hepsinin tek tek tadına baktım. Çarşıdan çıkacakken uzatılan son tepsiye de elimi uzatınca,

“Ezman bence yeter artık yeme onlardan.” diye uyarın kadına sorgulayarak baktığımda, muzip bir gülümseme belirdi dudaklarında.

Kulağıma doğru eğilip, “Baklava dilimlerini düşün.” deyince ağzıma tıktırdığım narlı lokum boğazımda kaldı. Genzime kaçan parçacıkları çıkarmak için refleks olarak öksürmeye başladım. Asmin panikle sırtına vurmaya başladı, fakat o vurdukça sanki boğazımdaki lokum daha da tıkadı nefes borumu. Kısa bir süre sonra nefes almak bayağı zorlaşmıştı. Tek elimi havaya kaldırarak Asmin'e durması için işaret ederken diğer elimi de boğazıma götürdüm. Yanımızdan geçen iri yarı Alman bir turist ne kadar zor durumda olduğumu fark etmiş olacak ki bana arkadan sarılıp gövde mi kavradı. Bir el yumruk yapıp başparmak çıkıntısını midemim üst kısmına, göğüs kemiğimin altına gelecek şekilde koydu. Diğer eli ile yumruk yaptığı elini kavrayıp kuvvetle arkaya ve yukarı doğru bastırdı. Bu hareketi beş kez tekrarladıktan sonra boğazımdaki lokumdan kurtuldum ve derin bir nefes aldım. Ben kendimi toparlamakla meşgulken, Asmin küçücük cüssesiyle iri yarı Alman'ın üzerine yürümeye başladı.

“Sen benim kocamı ne diye cüçük gibi sıkarsın be adam! Görmüyor musun boğulduğunu?”

Alman turist, “Ben sadece ona yardım ettim, dese de Asmin’in sakinleşmeye niyeti yoktu.

Asmin’e adamın hayatımı kurtardığını anlatmalıyım fakat konuşacak durumda değildim, elimi diz kapaklarıma yerleştirmiş nefesimi toparlamakla meşguldüm. Neyse ki lokum ikram eden satıcının, “Abla adam eşinizin hayatını kurtardı, teşekkür edeceğiniz yerde bir de kızılıyorsunuz.” demesiyle Asmin susup Alman turiste baktı.

“Teşekkür ederim ve özür dilerim.” dedi mahcup bir şekilde elini uzatırken. Alman turist elini uzatıp karımla tokalaştı.

“No teşekkür, benim görev.” dedi kırık bir Türkçeyle.

“Aha siz Türkçe biliyorsunuz?” diye şaşırdı Asmin.

Alman turist gülererek karşılık verdi. “Almanya’da çok Türk var. Ben öğrendi.”

“Türk arkadaşlarınız da var mı?”

“Yok ama Türkler çok güzel insanlar. Siz de çok güzel.” dediğinde,

“Lan bu sarı kafa karıma mı yürüyor yoksa?” diye düşünerek iki büküm durduğum yerden doğrulup kolumu karımın beline doladım. Kabalık etmemek için Alman turiste elimi uzatarak kendimi takdim ettim.

“Merhaba ben Ezman, hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim.

“Merhaba ben de Karsten.”

Bakışlarımla Asmin’i göstererek, “Bu da benim Kristen.” dedim.

Alman kaşlarını kaldırarak, “Anlamadı ben?” deyince sesimin tonunu istemsizce biraz yükselterek “Karım, yani benim karım.” dedim Asmin’i kendime doğru biraz daha çekerek.

“Ha anladı ben. Siz ikiniz evli.” dediğinde başımı onaylayarak salladım. Bunun üzerine sanki özellikle beni tahrik etmek istercesine bir de “Karınız çok güzel.” demesin mi?”

“Ulan Kars’tan mısın Mars’tan mı bilmem ama... Sana ne lan bi-

zim karımızdan!” diye çıkışan iç sesimle birlikte yumruğumda şaha kalkmıştı ki,

“Bu da benim karım.” diyerek yanındaki kısa boylu kısa saçlı Asyalı kadını gösterince havada kalan elimi saçlarımın arasına götürdüm.

“Siz ikiniz evli misiniz?” diye sordum şaşkınca çünkü kadın adamın yarısı kadardı.

“Evet yeni evlendik ve balayındayız.” diye cevap verdi Karsten.

Sohbeti özellikle kısa tutup yanlarından ayrıldığımızda Asmin iyi olup olmadığını sordu. Olumlu bir şekilde başımı salladım.

“İyiyim iyiyim, merak etme.” diye pekiştirdim.

“O zaman Ayasofya Camii’ne gidelim mi?”

“Gidelim tabii, İstanbul’a gelip de Ayasofya’yı ziyaret etmeden gitmek olur mu hiç?”

Otelin bizim için ayarladığı araçla trafiğe takılacağımız için toplu taşımayla devam ettik yolumuza. Sultan Ahmet durağına geldiğimizde inip kalabalığın arasından süzülerek çağları aşmış o dik duruşu ile tarihe meydan okuyan Ayasofya Camii’ne doğru yürümeye başladık. Kapısına yaklaştıkça eskimiş kırmızı duvarların heybeti artıyordu. Kubbeleri secde ederken minareleri göğe işlenmiş bir dua gibiydi. İç mimarisi ise daha etkileyiciydi. Mermerinde Bizans’ın izleri, kubbesinde ezan sesleri... Buram buram tarih taşıyordu her bir karesinden.

Ayasofya ziyaretimizin ardından tramvayla tekrar Eminönü’ne döndüğümüzde vapurla Üsküdar’a geçmek için iskeleye doğru yürürken seyyar bir simit satıcısına denk geldik. Hemen cebimdeki bozuk paraları çıkarıp bir tane simit aldım. Bozuk dediysem... Hepsi kâğıt paraydı. Üsküdar vapurunun kalkış saatine dakikalar kaldığını fark ettiğimde Asmin’in elini tutup ona koşmasını söyledim.

Güverteye ulaştığımızda nefes nefese kalmıştık. Vapur ağır ağır hareket ettiğinde martıların çığlıkları güverteyi bir bayram şenliğine çevirdi. Poşetteki simidi çıkarıp ona uzattım.

“Çıkardıkları sese bakılırsa acıkmışlar galiba.” dedim.

“Kim? Ben mi? Yok acıkmadım.” diye cevap verdi yüksek bir

sesle. “Al sen ye.” diye simidi geri verdi elime.

Martıların cıyaklamasından duymamıştı beni sanırım. Demek ki görsel olarak anlatmam gerekiyordu.

Simitten bir parça koparıp havaya kaldırdım elimi. Çok sürmeden bir martı dalıp güverteye kaptı elimden simit parçasını. Asmin şaşkınca bakakaldı martının cesaretine.

Sen de yapmak ister misin diye sorduğumda ürkekçe kafasını salladı. Simitten tekrar bir parça koparıp ona verdim.

“Elinde tutma havaya at, gör bak nasıl kapacaklar.” dedim.

Asmin dediğimi yaptığında iki üç martı havada itişip kakışmaya başladı. Sonunda biri diğerlerini yenip simit parçasını kapmayı başardığında martı çığlıklarına Mecburiyetim’in gülüşü de karıştı. Dudak kenarlarında beliren çukurlar neşeyle dolarken rüzgârda savrulan saçları yüzüme hafifçe vuruyordu ve İstanbul kendini bir kadının gülüşüyle bana kendini yeniden anlatıyordu.

Elimizdeki simit bitince boş bulduğumuz bi yere oturup boğazı seyretmeye başladık. Bugün yaşadıklarımızı düşündüm. Aynı günde iki defa boğulacaktım nerdeyse. Asmin eliyle yüzüme dokunup neden bu kadar düşünceli olduğumu sorduğunda bakışlarımı boğazın mavisinden kaldırıp bana boncuk boncuk bakan zümrüt yeşillere baktım.

“Hiç öylesine, bugün neredeyse boğularak ölecektim, hem de iki defa, onu düşünüyordum.” dedim.

“Evet iyi ki de o Alman yetişip seni kollarının arasında presledi.” dediğinde,

“O hareketin adı Heimlich manevrası Asmin.” diyerek düzelttim.

“Hayınlık manevrası da nedir?”

“Üst solunum yolu tıkanıklıklarını tedavi etmek için kullanılan ilk yardım prosedürüdür.” diyerek açıklama yaptım.

“O zaman iyi ki o adam sana hayınlık yapmış Ezman, sen ölseydin eğer...”

“Ben ölseydim sen de törenin esaretinden kurtulmuş olurdun işte.”

“Allah korusun! Sana bir şey olsaydı ben yaşayamazdım.”

Söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamak için göz ucuyla yüz ifadesine baktım. Hiç de benimle alay eder bir tavrı olmadığını gördüm. O da bana karşı boş değildi sanırım.

“Evet! Bu kız seni seviyor oğlum!” diye şakıdı iç sesim.

Olabilir miydi gerçekten? Asmin törelerin bizi mecbur ettiği bu ilişkiye rağmen beni seviyor olabilir miydi?

“Neden olmasın! Sen de bugün ondan hoşlandığını itiraf edeceğin nerdeyse, o da seni sevmiş olamaz mı?” diyen iç sesim adeta iç sesime tercüman olmuştu. Dur bir dakika ya, zaten iç sesim o benim. O zaman kim kime tercüman oluyordu?

Asmin’in beni sevme fikri nedense beni çok mutlu etmişti fakat yelkenleri suya indirmeden önce emin olmalıydım bundan. Yüzümü öne eğip ellerimle oynamaya başladım.

“Asmin... Hani sen bana ‘Sen benim mecburiyetim değilsin, seçimimsin’ demiştin ya...”

“Hıı...” diye mırıldandı yeşillerini pencereden akıp giden manzardan koparmadan. Bana bakmıyor oluşu işimi kolaylaştırdı. Cesaretimi toplayarak konuşmaya devam ettim.

“Eğer berdel kararı çıkmamış olsaydı, biz seni Allah’ın emri peygamberin kavliyle istemeye gelmiş olsaydık ve sen beni ilk o zaman görmüş olsaydın, ne düşünürdün hakkımda?”

Asmin coşkulu bir ses tonuyla, “Çok güzel!” diye bağırınca, şaşkınlık içinde işaret parmağımla kendimi göstererek, “Kim? Ben mi?” diye sordum.

“Hayır sen değil! Kız kulesi! Bak orada!” diyerek denizin ortasında bir kız gibi süzülen kuleyi gösterdiğinde yüzümü düşürerek işaret ettiği noktaya baktım. Dinlememişti beni.

Vapur Üsküdar iskelesine yanaşınca insan sürüsünün peşine takılarak biz de vapurdan indik. Hızlı adımlarla sahil boyunda ilerlerken birisi aniden elimi tutunca başımı kaldırıp şaşkınca baktım. Elim tutan Asmin’di.

“Seni ilk o zaman görmeyecektim ki, ben seni zaten daha önce bir düğünde de görmüştüm.” deyince dudaklarım yine yana kaymaya

başladı. “Ne yani dün akşam anlattıkların...” derken sözümü yarıda kesip “Kısmen doğrudu.” dedi.

“Seni o düğünde ilk defa görmem doğrudu... fakat gerisi kader kısmet. Sonradan olanlarla benim alakam yoktu.”.

İçim kıpır kıpır olmuştu. Karnımda sadece kelekler değil şu an bütün uçan böcekler kanat çırpıyordu sanırım.

Sıcacık elinin ısısı tüm bedenime yayıldı. Sırıltan bir şekilde gü-lümsedim.

“Sence ben yakışıklı mıyım?”

Utanarak başını öne eğmek yerine “Evet!” diye şakıdı.

“Sence ben güzel miyim?” diye sorduğunda ben de aynı şekilde, “Evet, hem de çok!” diye şakıdım.

İkimiz de sesli bir şekilde gülmeye başladık. Yeşil gözlerindeki parıltılar mavi elmasları anımsatıyordu ve benim gözlerimin de ondan farklı baktığını sanmıyordum. Bakışlarımız perçinleşirken yüzlerimiz birbirine yaklaştı ve alnım Asmin’in alnıyla temas etti. Yüzüme değen sıcak nefesi nefesimi okşarken gözlerimi kapatıp bu anın bitmemesini diledim.

“Asmin galiba ben de senden çok hoşlanıyorum.” dedim cesare-timi toplayarak.

“Ama insan ya hoşlanıyordur ya hoşlanmıyordur. Galiba ne Ez-man?” diye sordu alnının temasını koparıken.

“Bilmiyorum... Sana bakınca kelekler, yusufcuklar, arılar ve daha böcekgillerden ne varsa karnımda, hepsi kanat çırpıyor. Bu senden hoşlanıyorum demekse hoşlanıyorum senden.”

Doğruluk iksiri içmiş gibiydim. İtirafı art arda sıralıyordum.

“Böcekgiller mi ieugh!” diyerek yüzünü buruşturup ardından gül-meye başladığında gül yaprağı gibi kıvrılan dudaklarına kaydı ba-kışlarım. Gülmek bir kadına bu kadar mı yakışır Allah’ım?

“Ağabey kız kulesine gidecekseniz son sefer kalkmak üzere.” di-yerek bu romantik anımızın içine eden tekne çalışanına içimden say-dırarak gözlerimi özlemle baktığım gül yapraklarından kopardım. Aramıza mesafe açarken yutkunarak kuruyan boğazımı ıslattım.

“Gideceğiz.” diye cevap verdim bizi bekleyen gence.

Asmin ona uzanan elimi tuttuğunda paytak adımlarla tekneye doğru yürümeye başladım. Bütün doğrularım yalan, yalanlarım doğru olmuştu bu kadınla. Ettiğim yeminler silinmişti hafızamdan.

Teknedeki yerimizi alır almaz tekne hareket etti. Asmin büyülenmişcesine bize yaklaşan Kız Kulesi’ne bakarken ben de ona bakıyordum aynı şekilde. Rüzgârda dalgalanan saçları yüzüme vurdukça kalbim sıkışıyordu. Yavaş yavaş ölmek gibiydi bu.

Kız Kulesi ziyaretimizin ardından tekrar karaya dönmek için tekneye bindik. Üsküdar sahiline döndüğümüzde Marmaray istasyonuna doğru yürümeye başladık. İstasyona yaklaşınca bacağımda hissettiğim titreşimle telefonumu cebimden çıkarıp kimin aradığına baktım. Angelina’nın ismini ekranda görünce elim ayağıma dolaştı. Panikleyerek gözümün ucuyla Asmin’e baktım. Gelen aramayla ilgilenmemişti çok şükür.

“Bu telefona bakmam lazım, önemli.” diyerek Asmin’i ardımda bırakıp koşar adım uzaklaştım oradan. Asmin’in beni duyamayacağından ve hatta göremeyeceğinden emin olduğum bir yerde telefonun yeşil tuşuna basarak aramayı cevapladım.

“Hello Angelina.”

“Hello Ezman, neden dönmedin hâlâ?”

“Döneceğim birkaç güne.”

“Sonunda... Çok özledim seni.”

“Angelina dönünce konuşmamız lazım.”

“Önce biraz hasret giderelim de sonra konuşuruz sevgilim.” dediğinde sesindeki îma beni rahatsız etti.

“Görüşürüz Angelina.” deyip aramayı sonlandırdığımda, “Bırak!” diye çığlık atan Asmin’in sesini duydum.

Hay Allah! Ben telefonu açmak için Asmin’den kaçacağım derken onu تنها bir yerde yapayalnız bırakmıştım. Asmin’in korku dolu sesi tekrar kulaklarıma iliştiğinde hızımı artırarak sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Onu bıraktığım yere ulaştığımda, onun orda olmadığını gördüğümde daha da korkmaya başladım. Deli danalar gibi bir sağa bir sola koşarak çaresizce onu ararken

Asmin'in attığı tiz bir çığlık kanımı dondurdu. Onun başına bir şey gelmiş olmasından o kadar korkuyordum ki bütün benliğimi işgal etmişti bu düşünce. Sesin geldiği yere doğru koşmaya başladım. Yaklaştığımda gördüğüm manzara karşısında bir an duraksadım. Mecburiyetim elinde kırık bir şişeyle yerde oturuyordu ve ayaklarının dibinde yatan gence ifadesizce bakıyordu. Gencin başı kanlar içindeydi ve muhtemelen başına yediği darbeden sonra hâlâ kendine gelememişti.

“Asmin!” diye seslendiğimde şişeyi tutan elinin spastik bir şekilde titremeye başladığını gördüm. Tekrar ona ismiyle seslendiğimde başını kaldırıp buğulu gözlerle bana baktı. “E-Ezman.” diye kekeledi beni görünce. Sıkı sıkı tuttuğu cam şişe elinden düşerken sesli bir şekilde ağlamaya başladı. Işık hızında ilerleyip ona sıkıca sarıldım. Yüzüm pişmanlık içinde onun o ipeksi saçlarının arasına gömülürken gözlerime batmaya başlayan damlaları saldım sessizce.

Bir süre ikimiz de kopamadık birbirimizden. O benim kollarımın arasında hıçkıra hıçkıra ağlarken ben de sessiz sessiz saldım gözyaşlarımı. Başımı kaldırıp onun ıslanan yanaklarını avuçlarımın arasına aldım.

“Bu çocuk bir şey yaptı mı sana?” diye sordum suçluluk duygusuyla ezilerek.

Başını olumsuzca sallarken gözlerine doluşan yaşlar tekrar akmaya başladı. Benim yüzümden akıttığı gözyaşlarını silerken defalarca özür diledim. Suçluydum. Hem onu yalnız bıraktığım için hem de Angelina'yla görüştüğüm için.

“Sen neden beklemedin beni?”

“Ben... ben...” diye kekelemeye başlayınca şefkatle saçlarını okşamaya başladım.

“Korkma hadi anlat, ne oldu?” dedim sakın bir şekilde.

“Çantamı alıp kaçtı. Ben de koştum peşinden. Yokuşu çıkarken tökezleyip yere düşünce, başına yerden bulduğum bir şişeyle vurdum çantamı almak için.”

Asmin hıçkırarak, “Korkuyorum Ezman, ya öldürdüysem onu?” diye sorduğunda iki parmağımı boğazına götürüp nabzını kontrol ettim.

“Merak etme sadece bayılmış.” derken Asmin'i kendime doğru

çekip sarıldım. Bıraksam sanki silinecekti kollarımın arasından. Kaybedecektim onu. İçimdeki korkunun adı kaybetmekti, biliyorum, ömrümün sonuna kadar bu korkuyla yaşayacaktım artık.

Hadi. Gidelim artık.” dediğimde bana yerdeki kapkaççı çocuğu sordu.

“Merak etme 112’yi arayıp ambulans çağırırım onun için, ama bizim başında beklememize gerek yok. Ayrıca senin için güvenli de değil.”

“Tamam ara da ondan sonra gidelim.” deyince, başımı olumluca sallayarak telefonumu cebimden çıkarıp numarayı aradım. Kapkaç yaparken düşüp yaralandığını anlattıktan sonra sokak ve semt ismini verdim. Asmin’in onu yaraladığını söylemedim, çünkü karakoldu, ifadeydi derken Londra’ya gidemezdik o zaman. Kısa bir süre sonra ambulansın yaklaştığını duyunca Asmin’in elinden tutup onu uzaklaştırmak istedim, fakat itiraz etti.

“Cebine para koymayacak mısın?” diye sorduğunda başımı manasızca salladım.

“Karımın çantasını çalmaya çalıştığı için bir de para mı vereyim?”

“Parası olsa çalmaya çalışmazdı, hastane masraflarını ödeyecek parası da yoktur şimdi. Yazık değil mi Ezman?”

Asmin’in bu vicdanlı tarafını ilk defa görüyordum. Ne yalan söyleyeyim hoşuma gitmişti böyle ince düşünmesi. Cüzdanımı çıkarıp içinden biraz para aldım ve yerde yatan gencin cebine koydum. Sonra da Asmin’in kolundan tutup onu ayağa kaldırdım. Biz köşeyi dönerken ambulansın kırmızı mavi ışıkları etrafı aydınlatarak sokağa girdi. Marmaray ile otelin bulunduğu semte dönerken yol boyunca konuşmadık. Sadece sıkı sıkı tutuyorduk birbirimizin elini. O bırakıp gitmemden korkuyordu muhtemelen, ben de onu kaybetmekten. Otele ulaşip asansörle odamızın katma çıkarken aramızdaki sessizliği ilk o bozdu.

“Ona ne olacak?” diye sordu.

“Bir şey olmaz, kafasına bir iki dikiş atarlar, sabaha çıkar hastaneden.” dedim.

Odamıza ulaştığımızda Asmin’e odaya girmesini söyleyip uzaklaşacaktım ki elimi sıkıca tuttu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu korku dolu bakışlarla.

“Geliyorum birazdan.” dedim gözlerinden kaçırarak bakışlarımı. Neden onun yüzüne bakamıyordum?

Kendimi otelin dışına attığımda Asmin’i bulduğumdan beri içimde tuttuğum çığlıklarımı dışarı saldım. Kendime olan öfkem bir türlü eksilmiyordu. Ellerimi saçlarımın arasına götürerek göğze baktım. “Allah’ım, benim neyim var? Neden kendimi böyle ikiye bölünmüş hissediyorum?” dediğimde iç sesim,

“Âşıksın. Sen âşıksın arkadaş.” diye şarkı söylemeye başladı.

Aşık mıydım gerçekten? Ya da sadece bugün Asmin’i yalnız bıraktığım için mi bu kadar kötü hissediyordum kendimi? Sonuçta o benim berdelimdi.

“Lan bir karar ver artık, berdelin mi, mecburiyetin mi, kaderin mi?” diye bıkkın bir şekilde cızırdadı iç sesim.

“Hain iç ses, nedir senin bu Asmin sevdan? Yeter artık!” diye isyan ettiğimde,

“En azından birimiz sevdasını kabul edecek kadar yürekli.” diyerek iyice damarıma bastı. Bu akşam bir daha iç sesimin sesini duymamak için soluğu otelin barında aldım ve bu gecenin yorgunluğunu ve gerginliğini üzerimden atmak için bir enerji içeceği ısmarladım. Bir dikişte içtiğim enerji içeceği çok sürmeden kalp atışlarımı hızlandırınca aklıma Asmin geldi. O da bende aynı etkiyi yaratıyordu çünkü. Her ikisi de kalbe zarardı.

“İyice kafayı yedin oğlum, kızı bir enerji içeceğine benzetmediğin kalmıştı.” diye atılan iç sesimi yine her zamanki gibi yok sayarak yerimden kalkıp saate baktım. Asmin’i odada bıraktığımdan bu yana tam bir saat geçtiğini fark edince kendimden nefret ettim yine. Kız yaşadıklarından sonra kendini çok kötü hissediyor olmalıydı ve Allah beni kahretsin ki ben yine onu yalnız bırakmışım.

Otel odamıza girdiğimde karımı ortalıklarda göremeyince yine aynı korku kapladı yüreğimi. İstemsizce elimi sızlayan kalbimin üzerine götürdüm. “Asmin neredesin?” diye seslenirken içimdeki korku sesime de yansımıştı. Panikleyerek odanın içinde dolaşmaya başladım. Banyonun kapı kolunu kavradığımda kilitli olduğunu fark ettim.

“Asmin orada mısın?”

“...”

“Asmin bir ses ver ama, telaşlanıyorum.”

“...”

Çaresizce banyo kapısını yumruklayıp “Asmin aç kapıyı! Seni yalnız bıraktığım için çok özür dilerim.” dediğimde banyodan gelen bir hıçkırık sesi beni harekete geçirdi. Panik içinde tüm vücudumu kullanarak kapıyı itirmeye başladım. Açılmayan kapıya öfkem artarken onun iyi olmadığına dair korkularım da artıyordu. Attığım kuvvetli bir tekmeye kapı içeriye doğru açılırken, karımın giysileriyle düşün altında cenin pozisyonunda ağladığını gördüm. Pişmanlık keskin bir bıçak gibi kesti içimi. Salağın tekiydim ben, onu bu haldeyken nasıl yalnız bırakabilmişim.

Islanacağıma aldırış etmeden onu kucağıma alarak düşün altından çıkarıp klozetin üzerine oturttum. Elime geçen ilk havluyla önünde diz çöküp onu kurulamaya başladım. Hıçkırıklarının arasında, “Özür dilerim Ezman.” dediğinde parmak uçlarımı yüzünde kaydırıp çenesinden tuttum ve yüzüne kaldırarak bana bakmasını sağladım. Zümrüt yeşillerindeki acı benim de içimi acıtıyordu.

“Özür dileycek biri varsa o da benim.” dedim. “Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim.”

Üzerindeki ıslak çamaşırları çıkarmak için elimi bluzuna götürdüğümde geri çekildi. Yüzünü eğip bakışlarını benden kaçırdı.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp, “Bana bak! Gözlerime bak Asmin.” diye komut verdim.

Onun yeşilleri tekrar benim gözlerime temas ettiğinde sesimin tonunu yumuşatıp, “Söz veriyorum gözlerinden başka bir yerine bakmayacağım.” dedim.

Göz bebekleri ürkekçe titriyordu. “İstersen gözlerimi kapatabilirim de.” diye eklediğim de başını olumsuzca salladı.

“Gerek yok. Güveniyorum sana.” dedi.

Bu sözü bana o kadar iyi gelmişti ki. Güvenmek sevmenin ilk temeli değil miydi?

Söz verdiğim gibi gözlerimi onun titreyen yeşil irislerinden bir

saniye bile ayırmadan bedenini ıslak çamaşırlardan arındırmasına yardım ettim. Temiz bir banyo havlusu alıp, ona uzattığımda yüzümü özellikle ters yöne çevirdim. Benden utanmasını istemiyordum.

“Tamam. Hazırım.” dediğinde yüzümü çevirip ona baktım. Beyaz havluyu göğüs ve kalça kısımlarını kapatacak şekilde vücuduna sarmıştı. Beyazın teniyle uyumu bana onu ilk gördüğüm ânı hatırlattı. Yine öyle güzel bakıyordu gözleri. Güzelliğiyle nefesimi kesiyordu.

Derin bir nefes aldım. “Üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkaracağım. Beni odada bekler misin?” diye sordum.

“İzin ver ben de sana yardım edeyim.” dediğinde tereddütle gözlerine baktım. Bu heyecana ikinci defa karşı koyabilir miydim, emin değildim.

“Söz veriyorum ben de sadece gözlerine bakacağım.” dediğinde onun bana güvendiği gibi benim de ona güvenmem gerektiğini düşündüm. Ona doğru bir adım attığımda ıslak tişörtümün etek uçlarından tutup havaya kaldırmasına izin verdim. Kollarımı havaya kaldırarak tişörtü çıkarmasına yardımcı olmak istemiştım fakat her ikimizin de hesaba katmadığı bir şey vardı. Asmin’in boyu tişörtü başımdan aşırıp çıkarmaya yetmeyecekti. Yüzüme yapışan ıslak tişörtle görüş alanım engellenirken Asmin tişörtü sıyrıp çıkarmak için zıplamaya başladı.

“Dur zıplama! Zemin ıslak, kayarsın sonra.” diye uyardım.

“En iyisi ben aşağı doğru eğileyim biraz.” diyerek başımı öne sarkıttım. Asmin tişörtü hızlıca çekince, dur yavaş düşersin demeye kalmadan dengesini kaybedip patır kütür yere düştü. Gülmemi bastırarak hemen yanına çöktüm.

“İyi misin?” diye sordum açılmak üzere olan havlusunu tekrar göğüs arasına sıkıştırarak.

“Değilim aslında. Kalçam çok ağrıdı.” deyip gülmeye başladı. O gülünce ben de salıverdim içimde tuttuğum gülüşümü. Gülüştük bir süre. Sonra, o güldükçe, yanağında beliren çukurlara kaydı bakışlarım. Ardından iki çukurun arasındaki kıvrılan gül yapraklarına. Alnımı alnıyla birleştirip titrek bir nefes aldım.

“Sen hep böyle gül kadın.” diye fısıldadığımda, “Bülbül gibi şakımaya başladın Ağam.” diye hortlayan iç sesim beni kendime getirdi. Göz kapaklarımı düşürüp derin bir nefes daha aldım.

Hissettiklerim beni ürkütüyordu. Kendime ettiğim bütün yeminleri unutturuyordu bana. Tekrar göz kapaklarımı kaldırıp ona baktığımda zümrüt yeşili gözlerindeki parıltılardan ayıramadım gözlerimi. Onun gözlerindeki parıltının sebebi bendim, hissediyordum bunu. Onu kucağıma alıp ayağa kalktım. Kolları reflekse boynuma dolandığında göz temasını koparmadan onu kucağımda odaya taşıdım. Kollarımdaki kadını narin bir çiçek gibi yatağın üzerine bırakıp ondan uzaklaşacaktım ki bileğimden tuttu.

“Gitme, yalnız kalmak istemiyorum.”

Kalırsam ona verdiğim sözü tutamazdım. Giderek yoğunlaşan hislerime mâni olamazdım.

“Pantolonum ıslak.” dedim hafifçe bileğimi kavramasından sıyrarak.

Dolaptan her ikimiz için pijama ve temiz iç çamaşırı aldıktan sonra, yatağın üzerine onun çamaşırlarını bırakıp tekrar banyoya döndüm. Islak çamaşırlarımı çıkarıp, sıcak bir duş aldım. Gün boyu gerilen bedenim rahatlarken bugün yaşadıklarımın muhakemesini yaptım kendi içimde. Angelina’yla konuşmak için uzaklaşmam büyük bir sorumsuzluktu. Yapmamalıydım. Hatta bu saatten sonra onunla konuşmam bile doğru değildi. Bir an önce sonlandırmalıydım bu ilişkiyi. Duşun ardından kurulanıp pijamamı giyinmeme rağmen hemen çıkmadım banyodan. Yarın son günümüzdü İstanbul’da. Bu yüzden ıslak çamaşırlarımızın suyunu sıkıp sabaha kadar kuruması için duşakabinin üzerine astım. Asmin bir daha kayıp düşmesin diye ıslak zemini de kuruladıktan sonra çıktım banyodan. Onun ben dönene kadar uyumuş olacağını umut ederek direkt yatağa doğru ilerledim. Benim yattığım tarafa sırtı dönük bir halde yattığını görünce ışıkları söndürüp usulca yanına uzanıp sarıldım. Derin bir nefes alarak göz kapaklarımı düşürmüştüm ki,

“Ezman uyudun mu?” diye sordu.

“Uyumadım.” diye mırıldandım sesime sinen yorgunlukla.

“Konuşalım mı?”

“Ne hakkında?” diye mırıldandım yine aynı şekilde.

“Bizim ilişkimiz hakkımızda.” dedi.

Bizim ilişkimiz mi demişti? Gözlerimi aralayıp, “Bizim ilişkimiz mi dedin?” diye sordum.

“Evet ilişkimiz dedim Ezman. Evli değil miyiz biz?”

“Evliyiz.” deyip duraksadım birkaç saniye. Lafı nereye getirmeye çalışıyor kestiremiyordum. “Fakat nasıl evlendiğimizi sen de biliyorsun Asmin. Belki de töreler olmasa”

Asmin parmaklarını dudaklarımın üzerine örterek konuşmama engel oldu. Bunu neden yaptığını sorgularcasına gözlerimi tamamen açıp bakışlarımı karanlıkta yıldız yıldız parlayan gözlerine temas ettirdim.

“Belki de bu töreler olmasaydı...” deyip duraksadı. “Belki de bu töreler olmasaydı yaşadığımız topraklarda birçok insan mutsuz olmayacaktı Ezman.” diye tekrarlayıp devam etti.

“Kızlar berdel kararıyla zorla evlendirilmeyecekti, ya da kadınlar doğuramadıkları için eşlerini bir kumayla paylaşmak zorunda kalmayacaktı. Erkeklerin eline bir silah tutuşturulup sevdiği insanların ölüm kararını uygulaması da istenmeyecekti belki de.”

Bu konuşmanın sonunda benimle törelerin zoruyla evlendiğini söyleyeceğini düşünerek göz kapaklarımı düşürmüştüm ki,

“Törelerin birçok insanı mutsuz ettiğini biliyorum Ezman ama o aynı töreler olmasaydı...” deyip duraksadı yine. Parmaklarını yüzümde kaydırarak yüzümü okşadı.

“O töreler olmasaydı belki de ben asla sevdiğim adamla evli olmayacaktım.” dediğinde, karanlıkta parlayan harelere şaşkınlıkla baktım. Ne dediğinden emin olmak için yatağın başındaki gece lambasının düğmesine dokundum. Oda aydınlanınca, “Ne dedin sen?” diye sordum bana yeşil yeşil bakan kadına.

“Sevdiğim adamla evli olmayacaktım çünkü o beni asla görmeyecekti ve belki de bir daha dönmek üzere çok uzaklara gidecekti.” diye ekleyince yüzümdeki şaşkınlık ifadesinin yerini anlam veremediğim bir mutluluk aldı.

“Ne yani? Şimdi sen.” diyerek işaret parmağımla onu gösterdim ve ardından parmağımı kendime doğru çevirip, “Beni... Yani sen beni...” diye kekelerken,

“Evet ben seni seviyorum Ezman.” dedi. Bakışlarını derinleştirerek. Donup kaldım şaşkınlık içinde. Sanki bir filmin içindeydim ve birileri videoyu duraklatmıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Hey... hain iç ses, neredesin şimdi? Olur olmaz yerlerde pörtlerken şimdi niye susuyorsun?” diye seslendim içten içe.

“Buradayım buradayım Ağam da ben de en az senin kadar şaşır-dım yani. Beni değil seni sevmesi oldukça tuhaf. Bence ben daha sevimliyim.”

“Ulan salak! Seni benden başka duyan var mı ki? Sevimli olsan ne yazar?”

“Şu an bizi binlerce kişinin izlemediğini ne biliyorsun? Ya biz bir filmsek? Ya da bir kitap?”

“Saçmalama! Öyle bir şey mümkün değil!” diye yüksek sesle çı-kıştıgımda Asmin’in kırgın bakışlarını buldu gözlerim.

“Ben de başlarda inkâr ettim Ağam ama artık eminim, sana aş-ğım ben.” derken aramızdaki bu ufak yanlış anlaşılmayı düzeltmek için başımı olumsuzca salladım.

“Hayır, hayır, Asmin sana demedim ben.” dedim.

“Kime dedin o zaman Ağam? Burada bizden başka kimse yok ki.”

“Şey ben kendi kendime dedim.”

“Bazen çok garip davranıyorsun Ezman. Sana seni sevdiğimi söy-ledim az önce fakat sen öylece susup kaldın. Sonra da ‘Saçmalama.’ diye bağıırıyorsun ama bana demediğini söylüyorsun.”

“Ah Asmin. Şu iç sesim olmasa. Hep o karıştırıyor ortalığı.” diye geçirdim içimden. Tabii ki bunu sesli bir şekilde dile getirmediğim, çünkü benim deli olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Elinin tersiyle anlıma dokunup, “İyi misin sen?” diye sorduğun-da, “İyiyim, iyiyim, hem de çok iyiyim!” diye şakıdım iyi olduğumu ispatlarcasına.

“Demek bana âşıksın ha... Eh tabii cazibeme dayanamadın.” de-dim sırtarak.

“Sırıtıyorsun ama için sanki bir bayram yeri, ona ne demeli?” diye cırladı iç sesim.

Asmin’e belli etmemeye çalışıyordum ama içimde sanki renga-renk uçurtmalar uçuyordu gökyüzüne doğru. Evliğimin hep zoraki

bir ilişki olduğunu düşünmüştüm. Meğer o beni seviyormuş, düşünabiliyor musunuz? Vay be!

Söylediklerime kızar sanıyordum ama Asmin sırtımama tebessümle karşılık verdi. “Dayanamadım Ezman Ağa. Baktım deli dolu bir adamsın, tam benim kafadansın.” Diye güldüğünde, içim, bayramı da geçtim, bir lunaparka dönmüştü. Başım mutluluktan atlı karınca gibi dönerken kalbim gondol gibi takla atıyordu.

“Bir daha söyle.” dedim yüzünü avuçlarımın arasına alarak.

“Seni seviyorum Ağam.”

Alnım alnı ile temas edince gözlerimi kapatıp ondan bir kere daha söylemesini istedim.

İç sesim, “İlan-ı aşk etmek için cesaret mi topluyorsun, anlamadım ki! Söyle artık söyleyeceksen!” diye isyan ederken, Asmin her kelimesine vurgu yaparak, “Seni çok seviyorum Ezman.” diye fısıldadı.

İçimde dalga dalga yükselen duygular o kadar yoğunlaşmıştı ki artık içimde tutulamaz hale gelmişti. Dudaklarımı aralayıp içimdekilerini dışa vurmak istedim ama bir türlü söyleyemedim, çünkü isim verememiştim daha içimdeki duygulara. Emin olmadan ona söylemem haksızlık olmaz mıydı?

“Asmin ben...” deyip duraksamıştım ki dudağıma kısa bir buse kondurup sımsıkı sarıldı bana.

“Bir şey söylemek zorunda değilsin. Biliyorum yeminlisin sen, ama ben beklerim.” dedi.

Sarılmasına aynı şekilde karşılık verdim. Üzerimden büyük bir yük almıştı sözleriyle. Bunu farkında mıydı bilmiyorum ama beni özgür bırakmıştı. Artık mecbur değildim ve o benim mecburiyetim olmaktan çıkmıştı.

Duzenleme
Ny.ozlem

11. Bölüm

Sabah perdeden sızan gün ışığının yüzüme vurmasıyla gözlerimi araladım. Kollarımın arasında bana dün gece aşkını ilân eden kadın hâlâ uyuyordu. Yüzümü onun boyun girintisine yaklaştırıp teninin o cennet kokusunu doya doya içime çektim. Titreyen nefesimle birlikte “Asmin... Dağ Çiçeğim...” diye fısıldadım. Kalbimde adlandıramadığım bir sızı vardı dün gecedен sonra. Yoksa iç sesim haklı mıydı? Ben de mi âşıktım ona? Bunu henüz bilmiyordum ama artık her şeyin değiştiği bir gerçektir. Londra’ya dönemezdim artık. Beni seven, beni bu denli seven kadını eski sevgilimle karşı karşıya getirmemeliydim. Bu onu üzerdi ve ben onun bir zerre üzülmelerini istemiyordum.

“Eski sevgilin mi? Ne ara ayrıldın aga?” diye her şeye maydanöz olan iç sesime, “Ayrılmadım ama ayrılacağım bugün.” diye mırıldandım. Birazdan Angelina’yı arayıp her şeyi anlatacaktım. Ondan ayrılmak istediğimi söyleyecektim.

“Hadi hayırlısı. Son anda vazgeçme de sakın.” diye cızırdadı iç sesim.

Gözümün altından kolumda yatan kadına baktım. Vazgeçemedim. Bana kalbini açan bu Dağ Çiçeğin’i solduramazdım. Çünkü hep böyle buram buram kokmalıydı o. Derin bir nefes çekip kokusunun ciğerlerime nüfuz etmesini sağladım. İçim dışım onunla dolup taşıyordu. Öyle ki kalbim sıkışıyordu ona baktıkça.

Allah’ım insan uyurken bu kadar güzel olabilir miydi? Uzun kirpiklerinin gölgesindeki yanaklarında şakayık gülleri açıyordu ve hafifçe araladığı o dolgun dudakları hiç olmadığı kadar baştan çıkarıyordu beni. Yavaşça yüzüne doğru eğildim. Niyetim onu uyan-dırmadan bir yudum gül suyu tatmaktı fakat telefona gelen bildirim sesiyle irkilerek doğruldum yatakta. Benim tarafımda bulunan ko-

midinin üzerindeki telefonuma uzanıp sesini kıstım. Asmin'in uyanıp uyanmadığını kontrol edecekken bir daha gelen bildirim sesine tövbe estağfurullah çekerek tekrar harekete geçtim. Benim telefonumun sesini kıstığıma göre bu Asmin'in telefonu olmalıydı. Bu telefonların bana kastı neydi Allah aşkına? Kolumu yavaşça sıyırıp başının altından onun tarafındaki komodine uzanıp telefonunu elime aldım. Sessiz tuşuna basıp geri koyacaktım ki gözüm telefonun ekranında beliren mesajlara takıldı.

Gönderen Hanım Ağam: “Gelin orada durumlar nasıl? Bizim oğlanı burada kalmaya ikna edebildin mi?”

Gönderen Hanım Ağam: “Sana aldığım gecelikler işe yaradı mı? İki gündür haber bekliyorum senden bir şey de yazmadın, merak içindeyim?”

Gönderen Hanım Ağam:

“Bana bak gelin. Sakın vazgeçeyim deme! Bütün umudumu sana bağladım. Ezman'ı ancak sen vazgeçirebilirsin İngiltere'ye gitmekten.”

Gelen mesajları daha fazla okumaya dayanamadım ve telefon titreyen elimin arasından kayıp yatağa düştü. Bu ne demek oluyordu şimdi? Asmin annemle hâlâ bir iş birliği içinde miydi? Yapılan aşk itirafları bir oyundan mı ibaret yoksa? Hepsi beni Londra'ya dönmekten vazgeçirmek için miydi? Başımı olumsuzca sallayarak yataktan kalktım ve ellerimi saçlarımın arasına götürerek odada volta atmaya başladım. Ben... Ben nasıl... Ben nasıl kanmışım ona? Ayıcıklı pijamaları giyince oyun oynamaktan vazgeçtiğini sanmışım. Yanılmışım. Bana yeşil yeşil bakan o gözleri, dün akşamki sözleri... Hepsi bir oyundan ibaretmiş.

Kendimi kullanılmış hissediyordum. Bakışlarımı yatakta uyan kadına çevirdiğimde gözlerim hüzne bulandı. Neden yapmıştı ki bunu bana? Neden duygularımla oynamıştı? Uyurken o kadar masum görünüyordu ki inanmak istemiyordum beni tuzağa düşüren kadının o olduğuna.

“Bir de namusumu kirletti de de tam olsun! Ne olmuş yani kız sana birazcık kur yaptıysa, kocası değil misin?” diyen iç sesim yine her zamanki gibi onun tarafındaydı. Benim nasıl hissettiğimi, nasıl büyük bir hayal kırıklığı yaşadığımı iç sesim bile önemsemiyordu. Sevdiğimi düşünürken oyuna geldiğimi öğrenmişim. Yıkılmışım. Ne yapmalıydım bilmiyordum. Bu oyunu kabullenip bu yola devam mı etmeliydim? Yoksa ardıma bile bakmadan çekip gitmeli miy-

dim? Kafam çok karıştı. Elimini göğsüme götürüp kalbimin üzerine yerleştirdim. Neden acıyordu kalbim bu kadar? Başımı umutsuzca düşürdüğümde elimi yumruk yapıp dişlerimi sıktım. Hep acıyacaktıydı böyle? Bağırarak çağırmak ortalığı dağıtmak istiyordum ama onu uyandırmak da istemiyordum. Gücüm yoktu onunla yüzleşmeye. Hazır değildim. Beni neden kandırdın diye sormaya hazır değildim.

Aklımdaki her şey yerli yerine oturana dek uzaklaşmalıyım buradan. Hatta bu ülkeden belki de. Gözlerime doluşan hüznün bulutlarından yağmur çiselemeye başladığında elimi tersiyle gözlerimi kurulayıp gardıroba yöneldim. Üzerime bir eşofman takımı geçirdikten sonra dolaptan geliş güzel aldığım kıyafetleri öfkeyle fırlatmaya başladım valizimin içine. Gidecektim buralardan. En azından bir süreliğine...

Elimde bavulumla tam odadan çıkacakken yatakta hâlâ uyuyan berdelime baktım. Her şey bambaşka olabilirdi. Biz bugün bir rüyaya uyanabilirdik ya da bir anka gibi yeniden doğabilirdik. Ne yazık ki ilk esen rüzgâr dağıtmıştı kâğıttan kalelerle kurduğumuz mutluluğumuzu. Kararlı bir şekilde bavulumu kavrayıp çekmeye başladığımda yanında eve dönecek kadar bile parası olmadığını hatırladım. Onu bu şekilde bırakamazdım. Cüzdanımdan biraz para çıkarıp şifonyerin üzerine bıraktım. En üstteki banknotun üzerine şifonyerin üzerinde bulduğum bir kalemle “Ben Londra’ya dönüyorum.” yazdım. Kalem elimde asılı bir şekilde bakakaldım yüz liralık banknota. Beklesin miydi beni? Dönecek miydim? Kahretsin bilmiyordum! Kalemi elimden bırakıp kapıya yöneldim. Asmin hâlâ uyuyordu. Bir an içimden uyanmasını diledim. Sonra olumsuzca salladım başımı ve yavaşça kapının kolunu bükтім.

“Gitme çok pişman olacaksın. Bak demedi deme!” diyen iç sesi-me aldırmadan kendimi odanın dışına attım. Koşar adım asansörlere ulaşır aşağı inerken sabah uyandığımda en güzel rüyam olan odanın nasıl bir anda ardımda bırakıp kaçacak kadar kâbusum olduğunu düşünüyordum. Hepsi onun yüzünden olmuştu. Ben her şeyden vazgeçip onunla yeni bir hayata başlamayı planlarken o annemle sinsi planlar kurmuştu. Onu asla affetmeyecektim.

İç sesim, “Öfkeyle kalkan zararlar otururmuş, büyük büyük laflar etme Ezman Ağa!” dese de geri adım atmaya hiç niyetim yoktu. Resepsiyondan beni havalimanına bırakmaları için bir araba isterken konaklama ve bütün ek servislerin hesabını Seyhanlı Holding’e göndermelerini söylemeyi de ihmal etmedim.

Havalimanına giderken yol boyunca gözyaşlarıma engel olama-

dım. Neden bu kadar üzüliyordum ki? Onun bana yaşattığı hayal kırıklığından dolayı mı yoksa onu ardımda bıraktığım için miydi gözyaşlarım? Sol yanımdan boğazıma doğru tırmanıp nefes almamı engelleyen kördüğümleler vardı boğazımda. Yutkunsam geçecekti belki ama yutkunamıyordum. Canım yanıyordu!

Ondan uzaklaşınca hissettiğim acı azalacak sanmıştım ama gittikçe daha da çoğalıyordu. Gitmemeli miydim yoksa? Gururumu ayaklar altına alıp burada mı kalmalı mıydım? Neden ki? Tekrar beni kandırabilsin diye mi? Annemle bir olup beni oyuna getirsin diye mi? Hayır, artık güvenemezdim ona. Güvensiz bir sevgi duvarları olmayan bir çatıya benzerdi. Asla bir yuva olamazdı insana.

Londra'ya kalkan ilk uçağa binmek için son kontrollerden geçerken sürekli başımı çevirip ardıma bakıyordum. Sanki bir yanımda onun havalimanına gelip bana engel olmasını istiyordu. Körüğün girişinde duran hostes son defa pasaport ve bilet kontrolünü yapıp bana iyi yolculuklar dilediğinde yutkundum. İşte yolun sonuna gelmişim. İşte törelerin esaretinden, Asmin'in yalanlarından, annemin oyunlarından kurtuluyordum sonunda. Peki neden ayaklarım yürümek için direniyordu? Aklım gidip uzaklaşmam gerektiğini haykırırsa da neden kalbimin fısıldayarak çıkan sesini daha çok duyuyordum?

Bir gelse... Bana gitme dese... Beni kandırdığı için özür dilese...

Ağır adımlarla körükten geçip uçağa binerken kalbimin sesi git gide yükselmiş haykırıyordu adeta. Her baktığım noktada Asmin'i görüyordum. "Gitme Ezman, beni bırakma!" diye ağlıyordu. Uçak kalkışa geçtiğinde elimi panikle sol yanıma götürdüm. Kalbim çok acıyordu.

Bana, "İyi misiniz beyefendi?" diye soran hostesin yüzüne baktığımda sanki Asmin'i gördüm. Hostesin gözlerine bakıp, "Asmin..." diye sayıkladım.

"Asmin kim?" diye sordu şaşkınca.

"Benim Asmin'e dönmem lazım." dedim panikle hostesin kollarından kavrayarak.

"Ben uçaktan inmek istiyorum. Ben... Ben çok büyük bir hata yaptım. Lütfen durdurun uçağı! Ben uçaktan inmek istiyorum!" diye haykırdım.

Hostes, "Beyefendi sakın olun uçak havalandı artık durduramayız." dese de bana ulaşamıyordu. Ne yaptığımın yeni farkına var-

muştım. Asmin'i bir otel odasında bir banknotunun üzerine yazı yazarak ardında bırakmıştım! Ne olursa olsun, hiçbir kadın bu şekilde terk edilmeyi hak etmiyordu. Yaptığının ne kadar yanlış olduğunu anlamam için aramıza bu kadar mesafenin girmesi yetmişti benim için.

Yolculardan birinin gür bir sesle "Eh yeter be! Asmin de Asmin. Madem bu kadar seviyordun bırakmasaydın kardeşim!" diye çıkışmasıyla duraksadım. Etrafımdaki her şey kayıp gitti gözlerimden ve bir ben kaldım o uçakta. Bir ben ve sessizliğim. Adamın sesi sessizliğime inat yankılanmaya devam ediyordu beynimde. Onca zaman kabul etmek istemediğim o gerçek apaçık gün yüzüne çıktı o an. Allah kahretsin! Ben Asmin'i seviyordum. Ona delicesine âşıktım."

Beni sakinleştirmeye çalışan hostesi sarsarak, "Ben karımı seviyorum! Anlıyor musun? Ben ona âşığım, seviyorum onu!" diye bağırdım.

Hostes benden kurtulmaya çalışırken, "Beyefendi bırakın canımı yakıyorsunuz! Bana ne karınızı seviyorsanız, gidin ona söyleyin." diye karşılık vermesi aklımı başıma getirdi. Tabii ya... Bunu Asmin'e söylemeliydim. Kim bilir benim hakkımda şimdi ne düşünüyordu? Hele bir de o notu bulduysa...

Yaptığım hatanın pişmanlığı yüzüme vururken hostese baktım. "Haklısınız." dedim daha sakin bir ses tonunda.

"Onu sevdiğimi söylemeliyim karıma ve her geçen dakika aleyhime işliyor. Benim acilen bu uçaktan inmeme lazım." diyerek ayaklandım.

Hostesin yardımına yetişen host ellerini omuzlarıma bastırarak, "Lütfen oturun beyefendi kendinizi otobüste mi sandınız?" diyerek beni yerime oturttu.

"Uçak Londra'ya iner inmez telefon açıp söylersiniz eşinize onu sevdiğinizi. Şu an uçaktan inmek gibi bir seçeneğiniz yok!" dediğinde, dondum kaldım. Uçak dört saat sonra inecekti Londra'ya. O vakte kadar Asmin çoktan okumuş olurdu ona yazdığım notu.

"Tövbe tövbe, çattık ya!" diye söylenerek uzaklaşan hostesle host görüş alanımdan kaybolunca güvenlik kemerimi takıp gözlerimi kapadım. Dün akşam Asmin'in bana aşkını ilan ettiği anı tekrar tekrar canlandırdım gözümde. Diyelim ki yalan söylemişti, bana yeşil yeşil bakan gözler de mi yalandı? Ama gözler yalan söylemezdi ki...

Ellerimi yüzüme kapatarak derin bir nefes aldım.

Ben Asmin'e kendimi nasıl affettirecektim? Sevgime nasıl inandıracaktım onu? Keşke bu sabah onu bırakıp kaçmak yerine yüzleşseydim onunla. Ya da ne bileyim, boş verseydim o mesajları.

"Geçti Bor'un pazarı sür eşeğini Londra'ya." diyerek sinirimi bozan iç sesime, "Ne eşeği be! Görmüyor musun uçaktayım!" diyerek çıktım. Birkaç yolcunun bakışlarını üzerimde hissettiğimde kendime gelerek derin bir of çektim. Asmin'i sonsuza dek kaybetmiş olabilirdim ve ben oturmuş burada iç sesimle eşek uçak kavgası yapıyordum. Başımı uçağın penceresine çevirip altımızda kalan bulutları seyrettim. Bulutların o pamuksu görüntüsü bana Asmin'in sabahları kabaran dalgalı saçlarını anımsattı. O cennet gibi kokan ipeksi saçlarını... İçime düşen sızıyla gözlerimi kapattım. "Allah'ım ne olur Dağ Çiçeğim beni affetsin." diye dua ettim içimden.

Dört saat sonra Londra'da uçaktan iner inmez telefonumu açtım ve alelacele Asmin'i aramaya başladım. Onu sevdiğimi, en yakın zamanda geri döneceğimi ona bir an önce söylemeliydim ve beni affetmesi için yalvarmalıyım ona. Benim yaptığım eşekliğin, böyle diyorum çünkü hata demek çok hafife kaçıyor, bir özrü var mıydı onu da bilmiyordum ama ona beni affetmesi için yalvarmaktan başka bir çare gelmiyordu aklıma. Gerekliyorsa ilk uçakla İstanbul'a geri dönerdim onun için, yeter ki beni affetsindi.

Defalarca aramama rağmen Asmin'in telefonuna ulaşamadım. Kapalıydı. Nerede ve nasıl olduğunu bilmemek beni çıldırtıyordu. Ben onu nasıl bırakmışım? Yıllar sonra bulduğum aşkı nasıl fark edememişim?

Tereddüt ederek konağın telefon numarasını çevirmeye başladım. Telefonun her çalışında kalbim bir tık daha hızlanıyordu? Asmin eve dönüyorsa bundan konaktakilerin haberi olur diye düşündüm.

Karşı taraftan, "Alo." diye bir ses gelince bir an nefesimi tuttum. "A-Asmin." diye kekeleyişimde annem, "Benim oğlum 40 yıllık ananı da mı tanıımıyorsun artık?" diye sitem etti. "Hem ne Asmin'i? O seninle değil midir?"

"He benimledir ana, ağız alışkanlığı işte." diyerek geçiştirdim annemin sorusunu.

"Ulan eşek sıpası 20 yıllık anayım adını alışkanlık yapmadın da iki günlük karının adını mı ağız alışkanlığı yaptın!" diye çıktı önce. Sonra gülerek, "Aferin hep böyle ol oğlum. Unutma. O sana Allah'ın emaneti." diye ağız değiştirdiğinde pişmanlık içinde eğdim

yüzümü yere. O emanete sahip çıkamamıştım. Onu hiç bilmediği bir şehrin tam ortasında tek başına bırakmıştım.

“Tamam anne.” diyerek aramayı sonlandıracaktım ki annem ne zaman döneceğimizi sordu.

“Biz balayını biraz daha uzatmaya karar verdik anne. Ben döneceğimiz gün belli olunca arar haber veririm size.” deyip kapattım telefonu.

“Konağa dönmemiş demek ki hâlâ İstanbul’da. Sen de mi dönsen Ezman Ağa?” diyen iç sesimden aldığım cesaretle telefonumu tekrar açıp internetten İstanbul’a ilk kalkan uçağa bilet aldım.

Beş saat sonra İstanbul’a kalkan ilk uçakla tekrar memlekete dönecektim. O vakte kadar Londra’da kaldığım apartman dairesine gidip Angelina’dan sonsuza dek ayrılacaktım çünkü İstanbul’a döndüğümde Asmin’le bana tertemiz bir sayfa açmak istiyordum. Beni affetmesi için gerekirse bir ömür beklerdim onu çünkü artık biliyordum. Ben âşıktım karıma. Onu çok seviyordum. Annemle iş birliği yapması umurumda değildi. O yanımda olsun da ben nerede olursam olayımdı bundan sonra.

Kaldığım sitedeki apartman dairesine ulaştığımda hava kararmaya yüz tutmuştu. Angelina bu saatlerde genelde evde olurdu. Önce zile basmayı düşündüm fakat son anda vazgeçerek sırt çantamdan anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açtım. Ev her zamanki gibi dağınıktı. Yere fırlatılmış kıyafetler toplanmamıştı. Ne pasaklı bir kadın diye düşünerek holde ilerleyip doğru yatak odasına doğru gidecektim ki salonun kapısından sızan loş bir ışık dikkatimi çekti. Kapıyı aralayıp baktığımda Angelina’yı daha önce hiç görmediğim bir adamla yakınlaşıırken gördüm.

“Lan boynuzluyor seni bu karı!” diye atılan iç sesimle birlikte gözlerimi buruşturup tekrar açtım. Gördüklerim gerçek miydi? Ben bu kadın için helâlime bile dokunmamıştım bugüne kadar. Şimdi o beni bu adamla... Hem de benim evimde!

Ne kadar aptalmışım. Bir de ona olan saygımdan yüzyüze konuşarak ayrılmak istemiştim. Bu kadın bunu hak etmiyordu.

“Sen de Asmin’i hak etmiyorsun.” diye cızırdayan iç sesim kahrolsun ki yine haklıydı. Hak etmiyordum ben Dağ Çiçeğim’i. Buna rağmen ona dönüp dizlerine kapanacaktım. Beni affetmesi için yalvaracaktım. Acaba affedecek miydi beni? Başımı olumsuzca sallayarak bulunduğum yerden ayrılacaktım ki ayağım Angelina’nın gelişi

güzel yere fırlattığı topuklu ayakkabısına takıldı. Sert bir şekilde suratımla dış kapıya kapaklandığımda acı içinde inledim. Topuklu ayakkabıya saydırarak duruşumu düzelttiğimden ardından Angelina'nın şaşkınca ismini seslendiğini duydum. Dönüp arkama baktım.

Yanımdaki adam ağır bir İngiliz ağzıyla, "Sen de kimsin, ne işin var burada?" diye sorduğunda dudağımı hafif yana kaydırarak alaylı bir şekilde gülümsedim. "Asıl sen kimsin?" dedim kusursuz İngilizceyle. Öfkeli bakışlarımı Angelina'ya yönelttim.

"Bu adam kim? Ne işi var evimde?" diye sordum.

Angelina, "Ezman bu Toni. O benim yakın zamanda çıkacağım bir gösteride dans partnerim." diye cevap verdi endişeli bir tavırla.

"Az önce gördüklerim de dans gösteriniz miydi? Bravo çok yeteneklisiniz gerçekten, ben de gerçek sanmıştım." derken onu alaylı bir şekilde alkışladım.

"Sen beni salak mı sandın! Basbayağı aldatıyorsun beni bu adamla!" diye bağırdım ardından.

"Ezman içkiyi biraz fazla kaçırmışım... Özür dilerim bir daha olmayacak." dediğinde tüm şartellerim attı.

"Defolup gidin ikiniz de evimden!" diye kükredim.

Toni denen adam ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp, "Özür dilerim, bana yalnız yaşıyorum demişti." diyerek kapıya yöneldiğinde,

"Stop!" diyerek onu durdurdum.

"Ne haliniz varsa görün, ben gidiyorum." dedim Angelina'ya tiksinti içinde bakarak. Ona artık hiç değer vermediğimi göstermiydim.

"Bir ay içinde de evi boşaltsan iyi edersin çünkü bugünden itibaren kira sözleşmesini iptal edeceğim." derken arkamı dönüp çıkışa doğru ilerledim.

"Ezman özür dilerim." diye sızlandı ardından. Aldırış etmedim. Gereğinden fazla oyalanmıştım. Havaalanına dönmeliydim.

Bavulumu alıp tam evden çıkacaktım ki,

“Biliyor musun aslında beni aldattığın umurumda değil, ben de zaten senden ayrılmak istediğimi söylemek için gelmiştim.” dedim.

“Neden?” diye sordu ağlamaklı bir ses tonuyla.

“Bu ne küstahlık! Bir de neden diye soruyor!” diye söylenen iç sesimle birlikte, “Çünkü ben Türkiye’de evlendim.” dedim. “Ve onun değerini anlamam için Londra’ya dönüp senin ne kadar aşağılık biri olduğunu görmem gerekiyormuş.” diye ekledim.

Bavulumu tekrar elime alıp evden çıkacaktım ki eğilip elimdeki bavula baktım. Bu bavulda kirliydi bu ev gibi. Geçmişime ait hiçbir şeyi götürmeyecektim yanımda. Asmin’e dönüşüm yeniden doğmuş gibi tertemiz olmalıydı.

Sokağa çıktığımda giderek hızlanan adımlarla metro istasyonuna doğru yürümeye başladım. İstasyona yaklaştığımda dikkatimi vitrinlerin birinde duran çok güzel sade bir gelinlik çekti. Düğün gecemizde Asmin’in gelinliğinin fermuarını açarken elimin titrediğini anımsadım fakat onun gelinlikle nasıl görüldüğünü bir türlü hatırlayamadım.

“Hatırlayamazsın tabii ki bir kerecik alıcı bir gözle bakmadın ki kıza o gün.” diyen iç sesim yine haklıydı. Evet, bakmamıştım doğru. Körmüş gözlerim demek.

“Sen sadece kör değil, sağırdın da Ezman ağa. Kalbinin sesini duymak istemedin tamam anladık da benim cırtlak sesimi de mi duymadın bunca zaman?”

Mahcubiyet içinde bakışlarımı tekrar vitrine çevirip gelinliğe baktığımda mağazanın sahibi kepenkleri kapatmak üzereydi. Ani bir kararla kadına seslenip durdurdum onu. “Özür dilerim, vitrindeki gelinliği satın alabilir miyim?” diye sordum.

Kadın şaşkın bir ifadeyle, “Tabii tabii alabilirsiniz dediğinde birlikte mağazaya girdik.”

Bir süre sonra kadın gelinliği paket yaparken damatlık isteyip istemediğimi de sordu. “Evet.” dedim heyecanlanarak. “Yalnız hemen üzerime giyinebilir miyim?” diye eklediğimde kadın gülerek, “Sürpriz yapacaksınız galiba sevgilinize?” diye sordu.

“Sevgilime değil, eşime.” dedim tebessümle.

Kadın siyah bir takım getirdiğinde elime alıp giymek için soyun-

ma odasına doğru gidecektim ki kadının önce ödeme yapmam gerektiğini söylemesiyle durup döndüm.

“Kusura bakmayın. Kasayı kapatacağımda.” dedi.

“Haklısınız.” diyerek cüzdanımı çıkarıp ödemeyi yaptım ve cüzdanımı tekrar eşofmanımın cebine koydum.

Yarım saat sonra damatlığım üzerimde, elimde bir gelinlik paketi ve bir poşetin içinde eski kıyafetlerimle yer altı metro istasyonuna indim. İş çıkışı olduğu için peron çok kalabalıktı. Evlerine dönmek için sabırsızlanan insanlarla doluydu istasyon. Ben ise yaşadığım pişmanlıkla yapayalnız hissediyordum kendimi.

Metro raylarında bir sorun olduğunu ve bu yüzden bir gecikme yaşandığı anons edilince son anda havalimanına bir taksiyle gitmeye karar verdim. İstasyondan çıkmak üzereyken girişte yatan bir dilenciye rast geldim. Üstü başı yırtık ve pislik içindeydi. Yürümeye devam edecektim ki duraksayıp elimdeki poşeti de önüne bıraktım. Sonra uçağımı kaçırma korkusuyla alelacele istasyonun merdivenlerini koşarak çıkıp taksi durağına doğru giderken ardımda duyduğum büyük bir patlama sesiyle yere savruldum.

Elimdeki gelinlik paketi havaya fırlarken içindeki beyaz gelinlik paketten çıkıp havada bir tüy gibi süzölmeye başladı. Gelinliği yakalamak için ayağa kalkacaktım ki başıma yediğim bir darbeye tekrar yere yığıldım. İnsan çığlıkları siren seslerine karışırken beni ele geçiren karanlığa acı içinde inleyerek teslim oldum. Gözlerim kapanmadan önce iki hece dököldü dudaklarımdan.

“As-min.” Sonrası sadece karanlıktı...

Omuzlarımla sarsılmasıyla gözlerimi hafif araladım. Yerde yatıyordum. Ne kadar süre yatıyordum yerde bilmiyordum, ama üzerim ıslaktı. Gün ağarmaya yakındı. Keskin bir rüzgâr tenimi okşuyordu. Üşüyordum. Kulağıma dolan seslerden biri bana iyi olup olmadığını soruyordu sürekli. Yüzümü sesin geldiği yöne doğru çevirmek istediğimde başımda hissettiğim feci bir ağrıya inledim. Elimden destek alarak doğrulmaya çalıştım fakat başımın döndüğünü fark edince duraksadım. Tam kendimi salıp yere tekrar yığılacaktım ki güçlü kollar beni kavrayıp sürüklemeye başladı. Bir sokak lambasının direğine yaslayarak beni yere oturttu ve bana iyi olup olmadığını tekrar sordu.

“İyiyim.” dedim.

İyi değildim aslında. Başım feci ağrıyordu. “Ne oldu bana?” diye sordum.

Bana yardım eden adam eliyle birkaç metre uzağımdaki metro istasyonunu göstererek, “İlerdeki durakta patlama oldu ve sanırım sizin kafanıza da bir cisim isabet etmiş,” deyince başımı kavradığım elimi indirip elime baktım. Elim kırmızıya boyanmıştı, demek ki başım kanıyordu ve başımın ağrısı bu yüzdendi. “Kanıyor...” diye mırıldandım. Beni kolumdan tutan adama çevirdim bakışlarımı endişe içinde.

“Korkmayın, yaranız derin değil. Sargı beziyle baskı uygularsak kanamayı durdurabiliriz.” dedi.

İlk yardım çantasından steril bir gazlı bez ve sargı bezi çıkarıp başımdaki yarayı ustaca sardı.

“Şimdi daha iyisiniz umarım?”

Başımı olumlu bir şekilde salladım.

“Peki kim olduğunuzu hatırlıyor musunuz?” diye sorduğunda, “Evet.” dedim. “Ezman’ım ben. Ezman Seyhanlı.”

“Ben Oliver. Kızıl Haç üyesiyim.” dedi elini elimin üzerine koyarak. “Siz iyiyseniz ben başka insanlara yardım etmeye gidiyorum.” diye ekledi.

“Ben iyiyim, siz devam edin lütfen.” diyerek yanıt verdiğimde adam yerinden doğrulup ilerde yatan kadının yanına gitti. Gözlerimi etrafta gezdirdiğimde o çok sevdiğim şehrin bir savaş alanına döndüğünü gördüm. Yerde yatan masum insanlar, onca acı onca gözyaşı... Değer miydi? Hiçbir haklı dava haklılığını sürdüremezdi bu kadar kana bulandıktan sonra. Kan ve barut kokusu midemi bulandırmaya başladığında yaslandığım sokak lambasına tutunarak ayağa kalktım ve yalpalayarak bulunduğum yerden uzaklaşmaya başladım. Ayaklarım beni taşımakta zorlanıyordu ama bir an önce bu cehennemden uzaklaşmak istiyordum.

Bir süre sonra yürüyecek takatim kalmamıştı, dizlerim ve ayaklarım artık beni taşıyamayacak kadar sızlıyordu. Başım da hâlâ çok ağrıyordu. Gözlerimin önü tekrar kararmaya başladığında, bedenimi beni ele geçirmek isteyen karanlığın kollarına bırakacaktım ki, iki güçlü kol tarafından tekrar kavrandım.

“Toprağım n’oldu sana böyle?” diye bir ses kulaklarıma iliştigin-

de gözlerimi şaşkınca aralayıp sesin kimden geldiğine baktım. İri yarı kalın kaşlı pos bıyıklı bir Türk'tü beni kavrayan. Altın bulmuş gibiydim.

“Ağabey ben... Patlama... Ben eve gitmek istiyorum.” gibi bir şeyler geveledim.

Tam adamına denk gelmişsin oğlum, ben taksi şöförüyüm.” diyerek beni omuzladı ve yolun kenarındaki taksiye doğru sürüklemeye başladı yürümekte zorlanan bedenimi. Taksiye yerleştirdikten sonra, “Nereye süreyim toprağım?” diye sordu.

“Devonshire Road,” dedim.

Araba hareket ettiğinde göz kapaklarımı indirip yaşadığım korku dolu anları sindirmeye çalıştım. Eve gidip ikinci ailem olan insanlara sarılmak istiyordum. Londra'ya ilk geldiğim günden itibaren Boran öz kardeşim, Berfin de kız kardeşim gibiydi, Gülçin halamla Azad eniştem ise bir gün olsun beni kendi çocuklarından ayırmamışlardı. Şu an onlara o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Taksi durunca gözlerimi tekrar açtım. Bu yabancı ülkede üç yıldır yuvam olan evin yüksek pencerelerinden yayılan ışık içime huzur verdi. Taksicinin parasını ödemek için elimi cebime attığımda cüzdanımın orda olmadığını fark edip taksiciye baktım. “Şey... abi... cüzdanım.” dedim utanarak.

“Canın sağ olsun toprağım, insanlık öldü mü? Bu da benden olsun.” diyerek kartını uzattı.

“Bir daha lazım olursa ararsın gelirim.” diye eklediğinde taksici abinin elindeki kartı alıp bolca teşekkür ettim. Ben arabadan indiğimde elini havaya kaldırıp, “Hadi tekrar geçmiş olsun!” diyerek hareket ettirdi aracını. Yorgun adımlarla eve çıkan birkaç basamağı çıkıp zile bastım. Kapının açılmasını beklerken kolumu duvara yaslayıp başımı kolumda dinlerdim. Çok uzun sürmeden kapı açıldı. Açıkan Berfin'di.

“Ez Ezman?” diye kekeledi beni görünce.

“O ne kız hortlak görmüş gibi bir halin var. Ağabeyine hoş geldin demeyecek misin?” derken kollarımı açıp bana sarılmasını bekledim. Bana şaşkın şaşkın bakakalıp kollarımı havada bırakan Berfin'i kendime doğru çekip sıkıca sarıldım ona. Bugün yaşadıklarımın sonra bu sarılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilse herhalde bana sarılıp bütün akşam bırakmazdı bir daha. Ölümünden dönmüştüm resmen. O patlamada parçalara ayrılmış da olabilirdim!

Eve adımımı attığımda bütün yüzler bana doğru çevrildi. Ben sıcak bir karşılama beklerken herkes donuk bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

“Bana neden öyle bakıyorsunuz?” diye sordum şaşkınca. “Ölü görmüş gibi bir haliniz var. Benim ben! Ezman!” diye sııttım olabildiğince.

Gözlerimi beti benzi atan benizlerin üzerinde gezdirdiğimde koltuğun köşesinde oturan yabancının bakışları dikkatimi çekti. Tam olarak hangi renk olduğuna karar veremediğim gözleri öyle derin bakıyordu ki bana, bakışlarım istemsizce ona doğru çekildi. Ben göz demiştim ama eğer bunlar göz ise tüm dünya kör olmalıydı çünkü en mavi elmaslara zümrüt karışmıştı adeta.

Hayret! Kurduğum bu cümle bana neden bu kadar tanıdık geldi anlamamıştım. Bu kızı bu evde ilk defa gördüğüme eminim fakat tuhaf bir şekilde o da tanıdık geliyordu bana.

“Unuttuğun biri olabilir mi acaba?” diye cırtlak bir ses yankılandığında başımı olumsuzca salladım. “Hayır, daha önce böyle bir güzellik görmüş olsam kesinlikle unutmazdım onu.” diye geçirirken içimden, aniden sıçradım.

“Dur bir dakika ya... Bu cırtlak ses de kimindi?”

“Aşk olsun Ezman Ağa. İç sesini de mi unuttun?”

“İç sesim mi? Tövbe bismillah! İç ses de neyin nesi! Bismillah! Bismillah!”

“Ne besmele çekip duruyorsun Ezman Ağa? Şeytan değil iç sesinin ben senin!”

“Peki neden iç sesimin sesini içimden değil de dışımdan duyuyorum o zaman?”

“Ne bileyim onu bana değil Yazar’a sor!” diye atılan iç sesime, “Yazar da kim?” diye soracaktım ki yeşil gözlü kızın koltuğun köşesinden kalkıp bana doğru geldiğini fark ettim. O bana adım adım yaklaştıkça kalp atışlarım da her adımında hızlandı. Kalbime ne oluyordu Allah aşkına? Neden bu kadar hızlı atmaya başlamıştı ki?

Ağır çekimde aramızdaki mesafenin kısalmasını izlerken kollarımı havaya kaldırıp onu Yeşilçam filmlerindeki artistler gibi karşılamayı düşünüyordum ki, ağır çekim bir anda sona erdi. Bir dakika

ya... Bu kız niye gelsin ki bana? Beni tanı mıyordu bile.

Gözlerimi kır pıştı rıp ovaladım ve tekrar baktım aynı yöne. Yeş il gözlü kız salonun ortasında donup kalmış tı. Sanki bana gelmek istiyor ama gelemiyor gibi bir hali vardı. Yeş il ormanların üzerine kara bulutlar birikmiş adeta ş imş ekler ç akıyordu gözlerinde. Muson yağ murları yağ dı yağ acaktı kirpiklerine. Harare tli bir şekilde inip kalan göğ sü onun da kalp atış larının hız landığ ının bir göstergesi ydi. Neler oluyor hiç anlamı yordum? Kimdi bu kız ve bana neden öyle bakı yordu? Gözlerinde gördüğ üm acı benim için miydi?

“Neden senin için olsun ki, hani tanımadığ ına çok emindin?” diye cırladı yine. Galiba yine ş u dış tan duyduğ um iç sesimdi.

Evet onu tanımadığ ıma emindim ama gözleri... Neden bana yıllar sonra yaşadığ ımı hissettiriyordu bakış ları? Oysa ben ölü bir adam dım. Üç yıl önce sevdiğ im kız gözlerimin önünde infaz edildiğ inde ben de ölmüş tüm. Onunla birlikte ne varsa sevmeye ve aş ka dair, ben de toprağ ın altına gömmüş , doğ up büyüdüğ üm toprakları terk etmiş tim bir daha dönmek üzere. Ş imdi bu kızın bakış ları neden kalbimin bir daha aç ılmamak üzere kapattığ ım kapılar ını yumruk luyordu? Neden onun gözlerindeki acı benim canımı bu kadar ya kı yordu?

Omuzlarımda hissettiğ im ellerle Boran'ın sesi bana iliş tiğ inde daldığ ım gözlerden bakış larımı koparıp Londra'ya geldiğ imden bu yana can dostum olan Boran'a baktım. İkimiz de aynı bölümde oku yorduk Cambridge üniversitesinde. Üç yılı birlikte omuz omuza de virmiş tik ve bu sene son senemizdi üniversitede. İkimiz de İngilizce öğ retmeni olacaktık bu öğ retim yılının sonunda.

Boran ş aş kın bir yüz ifadesiyle, “Ezman... Sen misin?” diye sor duğ unda, “Benim tabii oğ lum, sen iyi misin asıl? Betin benzin atmış senin.” dedim.

Omuzlarımı sarsarak, “Yaşı yorsun!” diye haykırdığ ında hisset tiğ im baş ağ rısıyla birlikte kaş larım çatılırken, “Yok yaşamı yorum, hortladım.” diye sı rıttım alaycı bir şekilde.

Boran ç oş kuyla bana sarılıp, “Yaşı yorsun! Ben demiş tim. Sana bir ş ey olmaz demiş tim!” diye haykırdığ ında sarılmasına iç tenlikle karş ılık verdim. Herhalde metro istasyonundaki patlamayı duymuş merak etmiş ti beni.

“Yaşı yorum ama böyle sarı smaya devam edersen beyin sarsıntı sından tahtalı köyü boylarım ona göre.” diye gü ldüm.

“Gördüğün gibi yaralıyım.” diye ekledim işaret parmağımla başımdaki sargı bezini göstererek.

Boran sarılmayı bıraktıktan sonra Berfin atladı boynuma. Bana sıkı sıkı sarılırken o da Boran gibi “Yaşıyorsun.” diyordu sürekli. Sarılmasını gevşettikten sonra, “Yaşıyorum tabii ki, abartmayın sadece başıma bir darbe aldım. Benden böyle kolay kurtulamazsın ufaklık!” dedim burnunu sıkarak.

“Ben ufaklık değilim bir kere.” diye atıldı Berfin.

“Ufaklıksın tabii ki, aslı arası on altı yaşındasın.” diye cevap verdiğimde Boran’la Berfin’in bakışları tedirgince kesişti bir an.

Gülçin halamla Azad eniştem tarafından da sarsılıp kucaklandıktan sonra bakışlarım tekrar hâlâ bana bakmakta olan yeşil gözlü kıza kaydı. Ne vardı sanki o da sarılısaydı bana. Ne güzel bir tanışma olurdu.

Boran sırtıma dokunarak beni salona yönlendirdiğinde etrafımı çevreleyen aileme başımdan geçenleri anlattım. Metro durağındaki patlamayı, kızıl haç üyesi Oliver’la tanışmamı ve kalın kaşlı pos bıyıklı Türk taksiciyi.

“Peki metro durağında ne işin vardı?” diye soran Berfin’in yüzüne öylece bakakaldım. Sahi benim ne işim vardı o durakta? Ya da nerden gelip nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bütün gözleri üzerimde hissettiğimde konuyu değiştirmek için, “Beni misafirimizle tanıştırmayacak mısınız?” diye sordum.

Sonra Boran’ın kulağına eğilerek “Oğlum bu yeşil gözlü afetle beni bir an önce tanıştıрман lazım.” diye fısıldadım.

Boran yine Berfin’e kaçamak bir bakış atıp şaşkın bir yüz ifadeyle bakışlarını tekrar bana çevirdi.

“O kızın kim olduğunu bilmiyor musun gerçekten?” diye sorduğunda,

“Ben nerden bileyim oğlum, ilk defa görüyorum onu.” diye fısıldadım. Yine herkes birbirine baktığında sanki gözlerinde endişe gördüm. Beni salondaki koltuğa oturtup etrafımı çevrelediklerinde yeşil gözlü kız da yanaştı.

“İyi misin?” diye sorduğunda sesi bir yaz meltemi gibi kulakla-

rımı okşadı.

“İyiyim, ama senin kim olduğunu öğrendikten sonra daha iyi olacağım.” dedim sırtarak.

“Beni tanımadın mı?” diye sordu şaşkınca.

“Bugün de şaşırın şaşırana.” diye söylenen iç sesime hak verdim. Eve geldiğim andan itibaren herkesin yüzünde aynı şaşkın ifade vardı.

“Tanımam mı gerekiyor?” diye sordum bakışlarımı etrafımı saran insanlara çevirerek. Hayır yani, böyle bir güzelliği tanıyıp unuttuysam ciddi ciddi kafayı yemiş olmalıydım.

Berfin yeşil gözlü kızın elinden tutup benim karşıma dikti.

“Ezman ağabey bu Asmin.” dedi.

Asmin mi? Dağ çiçeği yani... Ne güzel ismi varmış. Elimi ona doğru uzatıp,

“Merhaba tanıştığımıza memnun oldum, ben de Ezman.” dedim çapkınca sırtarak.

Uzattığım elime bir süre bakakalıp çekimser bir şekilde elini elime temas ettirdiğinde aramızda bir elektrik akımı oluştu. Ateşe değmişçesine elini geri çekince onun da bunu hissettiğinden emin oldum.

Gülçin halam eliyle anlıma dokunup, “Ezman oğlum sen iyi misin gerçekten? Asmin’i tanımamış olamazsın çünkü o senin”

Yeşil gözlü afet halamın sözünü keserek araya girdi. “Çünkü ben kuzeniyim... Berfin’in baba tarafından kuzeniyim.” dedi telaşlı bir şekilde.

Herkes bakışlarını bu defa ona doğru çevirdiğinde Londra’ya okumak için geldiğini ve kendine kalacak bir yer bulana kadar burada kalacağını ekledi.

“Hangi üniversite? Cambridge mi?” diye sorarken burada bizimle kalacağına içten içe çok sevinmişim.

“Keymbridç.” dedi ağır bir Türkçe aksanıyla. “Ama önce İngilizce kursuna gideceğim.”

“Ne güzel, bizimle aynı üniversiteye gideceksin o zaman. Değil mi Boran?” diyerek arkadaşına göz kırptığımda onun gözlerinde sadece endişe gördüm. Bana sanki acıyarak bakıyordu.

Dur bir dakika ya... hepsi bana öyle bakıyordu.

“Ne oldu? Ne var? Neden bana öyle bakıyorsunuz?” diye sordum telaşlanarak.

Elimi başıma götürüp kontrol ettim. Başımdaki yara mı kanıyordu acaba?

Boran elini dizime yerleştirip derin bir nefes aldı.

“Sen iyi değilsin Ezman. Ben en iyisi seni bir doktora götüreyim.” diyerek ayaklandı.

“Yok ben gayet iyiyim, sadece biraz başım ağrıyor.” diye cevap verdim.

Boran hararetli bir ses tonuyla, “Oğlum sen daha üniversiteden bahsediyorsun ama biz okulu bitireli beş sene oldu.” dediğinde dumura uğradım. Ne demek okulu bitireli beş sene oldu? Ben şimdi 21 yaşında değil miydim?

Düzenleme
Ny.ozlem

12. Bölüm

Boran'la birlikte Londra'daki üniversite hastanesine geldiğimizde direkt acil servise gittik. Boran beni hastaymışım gibi bir yatağa yatırıp doktorla birlikte odadan çıkınca kapının önünde konuşmalarını duydum. Patlamada kafasına bir şey isabet etmiş şimdi kendini 21 yaşında sanıyor diyordu benim için. Daha sonra benim duyamadığım bir şeyler daha konuşup yanıma geldi.

“Ne dedi doktor?” dercesine başımı havaya kaldırdığımda,

“Kan alacaklar bir de beyin MR'ı çekecekler.” dedi.

“Anladım, sonra tekrar eve dönebilecek miyim? Çok yorgunum, bir an önce kendi yatağında uyumak istiyorum.” dediğimde Boran rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

“Şey...” deyip duraksadı. “Sen bizim evden çıkalı beş sene oldu aslında... Senin odana Berfin geçti.”

“İyi tamam ben de Berfin'in odasında yatarım o zaman.”

“Şey...”

“Yine ne var!” diye çıkıştım.

Yuvamı olarak gördüğüm evde artık bana yer yok muydu yani? Alnını ovalayan arkadaşşıma, “Beni evde istemiyorsan açık açık söyle! Şey şuy diye lafı geveleyip durma!” diye sitem ettim.

“Yok hayır öyle değil, orası senin de evin biliyorsun.”

“Ee! Ne var o zaman!” diye atılırken sesimi hafif yükselttim.

“O odada Asmin yatacak büyük bir ihtimalle. Birlikte kalmak istersen.”

“Ne! Birlikte kalmak mı? Oğlum bence sen de bir beyin MR’ı çektir. İyi misin sen?”

“Neden olmasın? Çok iyi olur aslında.” diyen iç sesimin pörtlemesiyle yeşil gözlü afetle aynı odada kaldığımı gözümde canlandırdım. İç sesim haklıydı, bu çok da kötü bir fikir değildi.

“Aslında benim için hava hoş ama kuzeninin benimle aynı odada kalmayı kabul edeceğini düşünmüyorum.” derken yanaklarım istemsizce kızarmaya başladı. Ben ne diyordum Allah aşkına, adamın kuzeni hakkında nasıl konuşuyordum böyle? Yeni çıkmaya başlamış sakallarımı kaşıyarak Boran’a baktım.

“Kusura bakma bir an senin kuzenin olduğunu unuttum.” diye özür dilediğimde Boran’ın kararsız bakışlarıyla karşılaştım.

“Şey...” dedi yine.

“Bu Boran da amma şeyledi bugün, bu işte bir bit yeniği var demedi deme.” diye cırladı iç sesim.

“Amma da şeyledin oğlum bugün.” dedim iç sesimin söylediklerini tekrar ederek. “Ne oldu ne var yine? Direkt söyle ne diyeceksen!”

“Asmin aslında benim...”

“Asmin senin neyin? Kız arkadaşın mı yoksa!” diyerek öne atıldım. Bu sözlerin ağzımdan çıkmasıyla kalbim bir an duraksadı. Onun bir başkasının ait olma fikri nedense canımı içten içe çok yakmıştı.

Boran, “Yok! Hayır! O benim kız kardeşim sayılır.” dediğinde ise dudaklarım kulaklarıma kaydı. Yeşil gözlü afete gönül rahatlığıyla yürüyebilirdim yani.

“Ezman... Asmin aslında senin...”

“Hazır mısın Ezman?” diyerek odaya dalan hemşire Boran’ın sözlerini yarıda bırakırken aklımı fikrim hâlâ Boran’ın kuzenindeydi. Hemşirenin oturmam için yanında getirdiği tekerlekli sandalyeye yerleştiğimde Boran’la birlikte MR odasına doğru gittik. Beyin MR’ı çekinip kan aldırdıktan sonra sonuçları beklemek için tekrar acil servise döndük.

Bir süre sonra doktor odaya girdi. “Size bir iyi, bir de kötü haberim var.” dedi.

“İyi olanla başlayın doktor.” dedim mırıldanarak.

Doktor beni duymazlıktan gelerek, “Kafanıza aldığınız darbe hafıza kaybına yol açmış.” diyerek kötü haberle başladı. Ya da bu iyi haberse kim bilir daha neler duyacaktım bugün.

“Fakat bu hafıza kaybı kısa dönemli bir hafıza kaybı gibi görünüyor ve yakın zamanda eski sağlığınıza kavuşabilirsiniz.”

Hatırlamadığım bu beş sene içinde neler oldu çok merak ediyordum. Gerçi hoş benim bu sıkıcı hayatımda ne yaşamış olabilirim ki? Doktorun boğazını temizlemesiyle düşüncelerimden arınıp tekrar doktora baktım. İyi habere geçiyorum diyordu. Demek ki hafıza kaybım kötü olan haberdi.

Doktor, “Kan tahlil sonuçları çıktı. Sonuçlara göre siz %99,99Ezman Seyhanlı’sınız.” dediğinde alaylı bir şekilde gözlerimi devirdim.

“Size bir şey söyleyeyim mi doktor.” dedim. “Bunun için kan tahliline gerek yoktu. Ben 100% Ezman Seyhanlı olduğumu söyleyebilirdim size.”

Doktor benim bu tavrıma profesyonel bir tebessüm atarak konuşmaya devam etti.

“Kimliğinizden bu kadar emin olmanız güzel bir şey, bu morgdaki işlemlerinizi kolaylaştırır.” dediğinde neredeyse sandalyeden düşecek gibi oldum.

İç sesim hayretler içinde, “Hadi be! Bana hortlak deyip duruyordun Ezman Ağa! Asıl hortlayan senmişsin!” diye bağırırken, ben doğru duyduğumdan emin olmak için panikleyerek kaşlarımın altından Boran’a baktım.

“Lan oğlum ne diyor bu moruk? Morg diyor lan! Ne morgu oğlum ben öldüm mü yoksa?” diye sesimi yükselttiğimde doktor Boran’ın araya girmesine fırsat tanımayarak yumuşak bir ses tonunda konuşmaya devam etti.

“Ezman Bey, biraz sakın olun her şeyi açıklayacağım. Dün akşamki patlamadan sonra üzerinde sizin kıyafetleriniz ve kimliği-

niz olan bir adam getirildi. Yüzü tanınmayacak haldeydi ve biz o adamın siz olduğunu düşündük. Maalesef hastaneye getirildiğinde adam yaşamıyordu ve cesedi şu an morgda.”

“Bu doktor ne diyor oğlum? Bizi öldü mü biliyorlarmış bunlar!” diye haykıran iç sesimin aksine sakin kaldım bu defa. Şimdi evdekilerin neden beni görünce hortlak görmüş gibi baktıklarını anlamıştım.

“Adam’ın ben olduğuna nasıl emin olabildiniz peki? Madem yüzü tanınmayacak halde?” diye sordum.

Doktor, “Sizin en yakınınız cesedi teşhis etti.” dediğinde duyduklarım bana fazla geldi. Sitemkâr bir şekilde Boran’a baktım.

“Lan sendin beni teşhis eden? Elin adamını can dostunla nasıl karıştırırsın beyinsiz!” diye atıldığımda doktor yine araya girdi.

“Cesedi teşhis eden arkadaşınız değildi.”

“Kimdi peki? Benim bu ülkede en yakınım o!” derken parmağımla Boran’ı gösterdim.

Yaşlı doktor alnını buruşturarak bana endişeli bir bakış attı. “Kim olduğunu yakında öğreneceksiniz. Sizin için hastanemizin psikiyatri bölümünde uzmanlık alanı hafıza kaybı olan bir doktorla bir görüşme ayarladık.”

Öfkeyle ayağa fırladım. Bu kadarı da fazlaydı.

“Doktor Bey önce ölü yaptınız beni şimdi deli! Psikiyatriye falan gitmiyorum ben!” diye itiraz ederken istemsizce sesimi biraz yükselttim.

Kusura bakmayın ama benim yerimde kim olsa aynısı yapardı. Ben az bile yapmıştım. Ölümünden dönmüşüm, ailem beni sarıp sarmalayacağı yerde apar topar doktora götürmüş, doktorlar da önce beni öldürmüş şimdi de delirtmişti.

Doktor istifini bozmadan sandalyesine yaslanıp derin bir nefes aldı. “Ezman Bey sakin olur musunuz lütfen. Size deli demiyoruz sadece başınıza aldığınız darbeden dolayı geçici bir hafıza kaybı yaşıyorsunuz ve hafızanızın yerine gelmesi için destek almanız gerekiyor.”

Boran’a baktım. “Ben neyi unuttum ki bunlar bana deli muame-

lesi yapıyorlar? Bilmem gereken, unutmamam gereken şeyler mi var?” diye sordum Türkçede.

Boran bir süre düşündükten sonra, “Evet var ama bunları kendin hatırlaman gerekiyor, benim söylemem doğru olmaz.” diye cevap verince en yakın dostumdan da ümidimi keserek geçmişimi hatırlamam için bu tedaviyi kabul etmem gerektiğini anladım. İki gün sonra psikiyatri doktorundan randevu alarak acil servisi terk edip morga indik. Doktordan aldığımız kan tahlillerini göstererek kimlik bilgilerimi ve raporları aldık. Hastaneden çıktığımızda eve gideceğimizi düşünmüştüm fakat polis bürosuna gidip hastaneden aldığımız raporları gösterdik. İnsanın ölmediğini ispatlaması ne kadar da zormuş.

Gecenin bir yarısı eve geldiğimizde herkes uyuyordu. Üzerimden gerginliği atmak için derin bir iç çekerek koltuğa uzandığımda Boran bu gece onunla birlikte yatabileceğimi söyledi. Başımı olumluca salladım. Çok zor bir gün geçirmiştım ve koltukta iki büküm yatmak istemiyordum. Bir süre yalnız kalıp bugün yaşadıklarımı sindirmek için, “Sen çık ben birazdan geliyorum.” dedim.

“Hangi oda olduğunu hatırlıyorsun değil mi?” diye sorduğunda yüzümde acı bir tebessüm belirdi.

“Hatırlamaz mıyım ben şu an 21 yaşındayım unuttun mu?” diye cevap verdim.

Boran üst kata çıkmak için merdivenlere yönelirken, “Merak etme yakında her şeyi hatırlarsın.” dedi kısık bir sesle. Ardından benim duyamadığım bir şeyler daha mırıldandı fakat ne dediğini sormak için çok yorgundum.

Nasıl bir gün geçirmiştım böyle. Patlamadan sonraki olaylar sanki benim hayatım değilde bir aksiyon filminin bir parçası gibiydi. Ya patlamadan öncesi? Ben orada ne yapıyordum? Üzerimdeki bu smokin hiç benim tarzım değildi mesela. Gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştığımda gözümde çok kısa bir sahne canlandı. Kulakları sağır edebilecek bir patlama sesiyle birlikte havada beyaz bir tüy süzülüyordu. İşte bu kadar. Sadece bunu hatırlayabilmıştım. Havada süzülen beyaz tüyün patlamayla ne alakası vardı. Bilmiyordum.

Kafama giren ağrıyla birlikte elimi alınma götürüp ovaladım.

“Oğlum git yat.” diyen iç sesime kulak vermeye karar verdim. Koltuktan kalkıp merdivenlerden üst kata çıkmaya başladım. Üst kata ulaştığımda duraksayıp holdeki kapılara bakakaldım bir süre.

Acaba hangi kapı Boran'ın odasıydı. En sağdaki mi yoksa en soldaki mi?

En soldaki olduğuna karar vererek odaya girdim. Lamba sönmüştü ve duyduğum horultuya bakılırsa Boran uyuyordu. Üzerimdeki barut ve kan kokusu sinmiş giysilerden kurtularak yatağa girdim. Üzerimde sadece boxerım kalmıştı. Biri Boran'la beni böyle görse hakkımızda kim bilir neler düşünür? Bu düşünceyle birlikte gülümseyerek uykuya daldım.

Sabah perde aralığından yüzüme vuran güneş ışıklarıyla kıpırdanmaya başladığımda öyle güzel bir koku sarıp sarmalamıştı ki beni, kendimi bir an cennet bahçelerinde sandım. Gülçin halamın nevreşime kullandığı bu yumuşatıcı yeniydi galiba. Gözlerim hâlâ kapalı bir şekilde yorgana sarılıp derince bir nefes aldım. Bu koku... Sanki bu koku huzurun kokusuydu... Dağ çiçeklerinin kokusu.

“Aaah! Senin ne işin var yatağında!” diye cırtlak bir ses kulaklarımda çınladığında başımı yastığın altına gömdüm. Bu Boran'ın sesi ben hafızamı kaybettim kaybedeli ne kadar da incelmışti. Karı gibi bağıırıyordu dibimde. Yastığın altından, “Git oğlum başımdan, beni sen çağırma mı dün akşam.” diye mırıldandım.

Cırtlak sesli Boran, “Ne! Seni ben mi çağırmışım? Delirdin mi sen! Kalk şu yataktan!” diyerek beni itmeye başladığında öfkeyle başımı yastığın altından çıkarıp sesin geldiği yöne doğru döndüm.

Döndüm, döndüm ama öylece kalakaldım ağzım açık bir şekilde çünkü yatakta Boran değil yeşil gözlü afet vardı ve o ışıltı ışıltı parlayan yeşil zümrütleri alev almış bir şekilde ateş püskürüyordu adeta. Kabarmış dalgalı saçlarıyla ve ayıcıklı pazen pijamasıyla o kadar çekici görünüyordu ki midemde bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Kelebekler uçuşuyor dedikleri bu olsa gerekti. Bir dakika, bir dakika kelebekler mi uçuşuyor dedim ben?

“Dedin valla oğlum, ne çabuk uçtu bu kelebekler senin karnında?” diyen iç sesimle birlikte,

“Hey... sana diyorum! Derhal çık şu yataktan yoksa seni anandan doğduğuna pişman ederim bak!” diye böğüren yeşil gözlü canavar beni kendime getirdi.

“Çıkıyorum lan! Bu evde önce ben yaşıyordum, asıl sen çık yataktan!” dedim inatla yorgani biraz daha üzerime çekip sırtımı dönerek. Onu bu şekilde yataktan kaçıracağımı düşünmüştüm fakat yanılmıştım. Ben sırtımı döner dönmez onun ellerini sırtımda his-

settim. O beni var gücüyle yataktan itirmeye uğraşırken ben onun dokunduğu yerlerde başlayan küçük yangınlarla meşguldüm. Benim bir milim bile kıpırdamadığımı görünce itirmekten vazgeçip sırtımı yumruklamaya başladı. Ben inat ettikçe onun yumruklarının şiddeti artıyordu. Yumrukların yerini tekmeler almaya başlayınca canıma tak etti.

“Eh yeter ama!” diye sesimi yükselterek ani bir hareketle dönüp yatakta beni tekmeleyen kadının üstüne çullandım. Beni yumruklayan ellerini bileklerinden kavrayıp başının üstünde birleştirirken vücudumun ağırlığını kullanarak tekmelerini engelledim.

“Kalk üzerimden hemen!” diye tiz bir sesle çığlık atmaya başlayınca tek elimle ağzını kapattım.

“Sus! Sus! Bağırma. Milleti başımıza toplayacaksın bak sonra bizi bu halde gördükleri için evlenmek zorunda kalacağız.” dedim sırtarak.

“Bu aslında fena bir fikir değil, her gün yeşil gözlü afetle aynı yatakta uyanmak... Aç ağzını da bağırsın Ezman Ağa. Bırak yakalanalım.” diye çoşan iç sesime bir an uymak geldi içimden fakat ben zoraki yapılan evliliklere karşıydım.

Bir süre altımdan kurtulmak için çırpındı durdu sonra baktı ki olmuyor susup bakmaya başladı bana öfkeden koyulaşan yeşilleriyle. Ben de sustum hatta iç sesim bile sustu çünkü onun yeşillerinin büyüsüne kapılmıştım. Her atışında kendini daha da belli eden kalbim artık göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Onun da kalp atışlarının hızlandığını inip kalkan göğsünden anlıyordum.

“Elimi ağzından çekeceğim ama sakın bağırma tamam mı?” dedim kısık bir sesle.

Başını olumlu bir şekilde salladığında yavaşça elimi onun o dolgun dudaklarından kaldırdım. Bileğinin birini kavramamdan kurtarıp yüzüme bir tokat yapıştırdı, öfkeyle boşta kalan elimle tekrar bileğini kavrayıp yatağa bastırdım.

“Bana bak yeşil gözlü canavar!” dedim tehditkâr bir şekilde. “Eğer uslu durursan ikimiz de kurtuluruz bu durumdan. Sessiz ol tamam mı?”

Acı içinde inleyerek, “Tamam.” dediğinde üzerinden kalkıp yatağın kenarına sırtım ona dönük bir şekilde oturdum.

“Kusura bakma! Odaları karıştırmışım.” dedim nefesimi toplarken. “Hafıza kaybı yaşıyor muşum doktor öyle söyledi.”

“Bir daha dokunma bana.” dedi titrek bir sesle. Sesindeki kırgınlığa anlam veremedim.

Kafamı çevirip onun gözlerine baktım. Bakışlarında duygu karmaşası vardı. Bana neden öyle bakıyordu ki? Ben bu kıza ne yapmış olabilirdim.

“Özür dilerim.” dedim.

Gözlerinden süzülen inciler yanağında dizilirken elimi yanağına doğru uzatıp toplamak istedim o incileri.

“Dokunma!” diye tekrarladı yüzünü geriye çekerek.

“Tamam dokunmuyorum.” diyerek elimi teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdım.

“Ağlama tamam mı?” dedim sesimi yumuşatarak. Neden bilmiyorum ama onun ağlamasını istemiyordum. O ağladığında içimde bir şeyler dağılıyordu sanki, toplayamıyordum.

“Neden acaba?” diye cırlayan iç sesime içimden öykünerek gözlerimi devirdim. Neden acabaymış? Ne bileyim ben neden öyle hissediyorsam! Bu da her kafasına estiğinde böyle pörtlemek zorunda mıydı? Hayır da pörtlenecek yer var pörtlenmeyecek yer var, değil mi ama?

Yeşil gözlü afet elinin tersiyle gözlerini kurularken ben de yatağın ucundaki pikeyi üzerime çekip ayağa kalktım. Dün akşam yere bıraktığım kıyafetleri yerden topladıktan sonra odadan çıktım. Arkamdan çektiğim kapıya yaslanarak derin bir nefes aldım. Deli gibi çarpan kalbim hâlâ sakinleşmemişti. Kimdi bu yeşil gözlü afet? Neden gözleri kalbimin derinliklerindeki yaraları kanatıyordu? Kahretsin! Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Beynimin içi sorularla doluydu ve ben kafayı yemek üzereydim. Yok bu böyle olmayacak en iyisi şu hastaneyi arayıp psikiyatri doktoruyla görüşmemi öne alayım.

Bir süre sonra ailecek kahvaltı masasındaydık. Olabildiğince yeşil gözlü afetten uzak durmaya çalışıyordum. Ona bakmamaya çalışıyordum. Bakmamaya çalışıyordum desem de tam karşımda oturduğu için bu pek de mümkün olmuyordu. Tabağıma biraz menemen koyup sofrada tuzluğu aramaya başladım. Tuzluğun karşı tarafta

olduğunu görünce,

“Yeşil gözlü aaa... şey... tuzluğu verir misin?” diye sordum karşımda oturan aklımı başımdan alan kıza.

Bana ters bir bakış atıp, “Asmin.” dedi dişlerini sıkarak.

Yine öfkeliydi bana anlamsız bir şekilde. “Ne dedin anlamadım?” diye sordum.

“Asmin, Asmin! Benim adım Asmin!”

“Ha... tamam...” dedim zoraki bir tebessümle. “Asmin bana tuzluğu uzatır mısın?”

“Hayır, kalk kendin al!” dedi omzunu kaldırarak.

Başımı ya sabır dileyerek sağa sola salladım. Bu kız beni delirtmek için elinden geleni yapıyordu. “Uzatsan ne var! Aslı arası bir tuzluk.” diye sitem ettim.

“Çocuklar sabah sabah uğraşmayın birbirinizle,” diyen Gülçin halam tuzluğa uzanıp bana uzatmasa yemin ederim bu konu böyle uzayıp gidecekti. Asminmiş. Dağ çiçeği değil dağ keçisi sanki. Bu ne biçim inat yahu.

Menemenime biraz tuz ekleyip yemeye başladım. İngiliz usulü içtiğim sütlü çayımdan bir yudum alırken Berfin Dağ Keçisi’ne rahat uyuyup uyumadığını soruyordu.

Dağ keçisi bana manidar bir bakış atıp ardından tekrar Berfin’e baktı.

“Ya hiç sorma sabaha doğru tepeme kara basan çöktü.” dediğinde ağızımdaki sütlü çayı püskürterek öksürmeye başladım.

Berfin gözlerini korkudan açarak, “Ay deme çok korktun mu?” diye sorunca yeşil gözlü keçinin susması için masanın altından ona doğru bir tekme salladım.

Beni takmadı tabii. Taksa şaşardım zaten.

“He ya çok korktum, görsen üzerime nasıl çullandı, böyle gözleri iri iri, dişleri köpek gibi.” derken üst dişlerini alt dudağının üzerine bastırıp korkunç bir surat ifadesi yaptı.

“Merak etme seni görünce korkup kaçmıştır kesin o karabasan.” dedim dudağımı alaylı bir şekilde yana kaydırarak.

Gözlerini kısarak tam bana laf yetiştirecekti ki aramızdaki bu atışmaya Boran girdi.

“Sahi sen dün gece nerde yattın? Sabah uyandığımda odada yoktun.” diye sordu.

Suçüstü yakalanmış çocuklar gibi gözlerimi bana yönelen bakışlardan kaçırarak koltuğun üzerinde yattığımı söyledim. “Başka nerede yatacağım. Dağdan gelen bağdakini kovmuş ya.” dedim karşıdaki şahsa imalı bir bakış atarak.

“Asıl sen dağdan geldin bağdakini kovuyorsun!” diye atılan kadının gözleri ateş püsküren bir ejderhayı andırıyordu.

“Rahatsız olduysan sen kendi evine gitsene! Sevgilin seni bekliyormuş!” dediğinde ise donup kaldım. Benim sevgilim mi vardı?

Süratle başımı çevirip Boran’a baktım. O bakışlarını kaçırınca Berfin’e, halama ve enişteme baktım sırasıyla. Hepsi az önceki sözleri duymamış gibi davranıyordu.

“Ne susuyorsunuz! Söylesenize! Benim kendi evim mi var? Sevgilim mi var?” diye çıkıştım.

Hepsi birbirine bakıp ne demeleri konusunda kaş göz işareti yapıyorlardı. Sinir katsayılarım artarken, “Peki kim benim sevgilim onu söyleyin bari?” dedim dişlerimi sıkarak.

Boran alnını ovalayarak “Angelina B.” diye mırıldanınca şaka yapıyor sanarak sinirden bir kahkaha patlattım.

“He hafızamı kaybettim ama o kadar da değil Boran.” dedim gülmemi yarıda bırakarak. “Doğru söyle benim sevgilim kim?”

“Doğru söylüyorum oğlum, senin sevgilin Angelina B.”

“Hadi be! Benim sevgilim Angelina B. mi şimdi? Hani şu ünlü dansçı? Hani şu taş gibi olan?” diye şaşkınlığımı dile getiriyordum ki karşıdan yeşil gözlü afet hemen atıldı.

“O Angelina kadar kocaman bir taş düşsün kafana!”

“Düşsün valla öyle taş can kurban.” diyerek sıırıttım.

Bu yeşil gözlü ejderhanın daha da zoruna gitmiş olacak ki burundan solumaya başladı. Gözlerinde anlam veremediğim bir yıkılmışlık varken aynı anda da ateş püskürüyordu.

“İyi defol git o zaman taş gibi sevgilinin yanına!” diyerek masadan kalktığı anda,

“Sen kim oluyorsun da beni bu evden kovuyorsun? Gören de seni karım sanacak!” diye çemkirmemle masadaki portakal suyunu yüzüme fırlatması bir oldu.

“Ne yapıyorsun ya! Deli misin sen!” diye bağırarak ayağa kalktım. Elimle yüzümü temizleyip karşıdaki şahsa öfkeli bakışlar gönderdim.

“Ben değil asıl deli sensin! Yediğin naneleri unutup hafızamı kaybettim ayağına ortalıkta dolaşan yine sensin!” derken işaret parmağını gözüme sokmak istercesine bana doğru uzatıyordu.

“Madem deliyim al o zaman!” diyerek ben de masadaki İngiliz usulü çayımı ona doğru fırlattım.

Sütlü çayım başından aşağı akarken yeşil gözlü afet kırmızı görmüş boğa gibi yeri tekmelemeye başladı. Tam bana saldırmak üzereyken halam bir matador gibi araya girerek ikimizi de üzerimizi değiştirmek için üst kata gönderdi. Merdiven basamaklarını iki basamak atlayarak çıkarken gözümün ucuyla masadakilerin güldüğünü gördüm.

Allah Allah bunda gülecek ne vardı ki? Hatundaki kafaya bak! İyi ki yanlışlıkla yanında yattık, kendini benim karım sandı galiba. Laf sokmalar falan. Tövbe tövbe.

Boran’ın odasına gidip üzerimi çıkardım. İç çamaşırlarımın üzerine bir havlu sarıp banyonun yolunu tutturdum. Bu şekerli portakal suyunu ancak sıcak bir duş çıkarırdı saçlarımdan. Yeşil afet de aynısını düşünmüş olacak ki banyonun önünde karşılaştık. Üzerinde beyaz bir bornoz vardı ve temiz kıyafetlerini kucağında taşıyordu. Ben onun bornozlu haline aval aval bakarken o benden önce davranıp hemen banyoya daldı. Ne yaptığını son anda anlayıp hemen ardından ben de daldım içeriye.

“Önce ben girdim, çık dışarıya!” diye komut verdi parmağıyla kapıyı göstererek.

“Hayır, sen çık!” dedim sakın bir ses tonunda. “Önce sen ıslattın

beni, o yüzden yıkanma sırası önce bende!”

“Demek sende ha... Al o zaman!” diyerek lavabonun musluğunu açıp üzerime su atmaya başladığında ben de koşar adım düşün fiskiyesini açıp ona doğru tuttum.

“Ver onu bana!” diyerek üzerime doğru gelirken yine kızgın bir boğa gibi görünüyordu. Arkaya doğru birkaç adım attığımda sırtım soğuk fayansa dayanmıştı fakat Asmin’in fiskiyeğe ulaşması mümkün değildi çünkü yeşil gözlü afetin boyu oldukça kısaydı. O benden fiskiyeği alacağım derken, ben de ona vermeyeceğim derken ikimiz de sırlıklam olduk. O suya uzanamayacağını anlayıp öfkeyle benim göğsümü yumruklamaya başladığında, ben büyülenmişcesine onu izliyordum. Gözleri kızınca daha bir güzelleşiyordu sanki. Öfkeden gözü o kadar dönmüştü ki musluğu kapatmak aklına bile gelmemişti. İnadı bırakıp suyun altından çıkmam gerektiğini biliyordum fakat ıslak saçlarıyla o kadar çekici görünüyordu ki bu duruma son vermek istemedim. Uzun kirpiklerinden yanağına doğru akan damlalar gül yaprağı gibi açılan dudaklarına ulaştıklarında adeta orda can verip boğuluyorlardı. Tuhaf bir şekilde ben de boğulmak istiyordum o gül yapraklarının kıvrımında. İçimde dalga dalga büyüyen bu arzuya karşı koyamadım ve bir kelebek gibi süzölmeye başladım dudaklarına doğru. Yüzüme bir tokat daha indirir diyordum, ama sanki o da istemsizce bana doğru çekiliyordu.

Tam gül gibi açılan dudakların üzerine bir kelebek gibi konacaktım ki, Berfin’in “Abooo!” diye bağırması beni kendime getirdi. Sıçrayarak başımı geriye çektiğimde elimdeki düş fiskiyesi kafama düştü. Acı içinde yüzümü buruşturdum. Buruşuk yüzümü hafifçe kapıya doğru çevirip, “Ne var Berfin?” diye atıldım.

“Her yeri ıslatmışsın, daha ne olacak.” diye güldü Berfin. “Annem sizi çağırıyor çabuk gelin.” dedikten sonra gitti.

Bakışlarım ıslak bornozuyla karşımda duran kadına çevrildiğinde onun yanağındaki damlaların su olmadığını fark ettim. Sessizce dö-küyordu gözyaşlarını karşımda.

“Neden yapıyorsun bunu bana! Neden dengelerimle oynuyorsun?” diye sordu titrek bir sesle.

Sesinde büyük bir kırgınlık vardı. Sanki bu soruyu dün tanıştığı birine değil de uzun süre tanıdığı birine sormuştu. Yeşil gözlerindeki nemler kirpiklerinden yanağına düştükçe, içime bir kor damlası düşüyordu. Onun gözyaşları neden bu kadar canımı yakıyordu? Beynimdeki yapbozun parçaları karma karışık ve ben birleştiremi-

yordum. Elimi yüzüne doğru götürüp baş parmağımla yanağına düşen damlayı yakaladığımda uzun kirpiklerini kırıştırarak düşürüp ağlamasını şiddetlendirdi.

“Sus ağlama.” diye fısıldadım. “Dayanamıyorum ağlamana.”

Neden ağlıyor bilmiyordum ama merhem olmak istiyordum yaralarına. Bu gözler, bu yüz... Her şey çok tanıdıktı fakat bir türlü tam olarak hatırlayamıyordum. Bakışlarımı dudaklarına kaydırırken parmağımı da aynı şekilde dudaklarına kaydırıp hafifçe dokundum.

Gözümde kopuk kopuk anılar canlandı. Düğündeki nikah memurunun sorusu... Odamda beni bekleyen al duvaklı gelin... Kız Kulesi... İstanbul... Sonra bütün anılar başa sardı ve ben tekrar döndüm memleketteki odama.

Al duvaklı bir gelin odamda beni bekliyordu. Ben yaklaşınca başındaki duvağını sıyrıp bana bakıyor ve ben dünyanın en güzel yeşil gözlerinde büyülenmişcesine asılı kalıyorum. Etrafımdaki her şey dönmeye başladı ve ben aniden kendimi başka bir odada buldum. Onu kucağımda yatağa taşıyorum ve bakışlarımı yine gözlerinden koparamıyorum. Elimi tutuyor sonra, bana gitme diyor.

Hafızamda yerine yerleşen anılar sendelememe sebep olurken, “Sensin.” diye mırıldandım. Yüzünde asılı kalan elimi bedenimin yanına düşürüp bir adım uzaklaştım. Sırtım fayansa dayanınca titrek bakışlarımı tırmandırdım tekrar bana hüznle bakan gözlere.

“Hatırladım seni.” diye fısıldadım. Sen odamda beni bekleyen gelinin ta kendisisin. Sen... Asmin’sin...”

“He ya benim, hem de ta kendisiyim.” dedi elleriyle gözlerini kurularak. Yüzündeki hüznün yerini öfkeye bıraktı.

“O hatırladığın gelin var ya.” deyip duraksadı. Ellerini yüzüne kapatıp dolup taşan gözlerini tekrar kuruladı. Derin bir nefes aldıktan sonra, “O hatırladığın gelin berdel kararıyla evlendiğin kişi.” diye atıldı yüzüme. Konuşurken dudakları titriyordu. Benimse içim.

İşaret parmağını sertçe kendi göğsüne vurarak “İşte o gelin benim!” diye bağırduğında sesi banyonun duvarlarında yankılandı.

Başımı olumsuzca sallamaya başladım. Takılmış bir plak gibi daha önceki sözlerimi tekrarlardım. “Sen... Sen Asmin’sin...” Sonra sanki sürekli söylüyormuşum gibi ya da ne bileyim sanki alışkanlığı yapmışım gibi “Sen benim M-M-Mecburiyetim’sin.” dedim

transa girmiş bir şekilde.

“Bu nasıl bir saçmalık insan insanın mecburiyeti mi olurmuş?” diye söylenen iç sesim hemen ardından sesinin tonunu hafif yükselterek, “Ben sana bu kız bir yerden tanıdık geliyor demiştim ama!” diye çok bilmişlik taslarken ne ona ne de dibime iyice sokularak beni bakışlarıyla ezen kıza diyecek bir şey bulamamıştım. Donup kalmıştım öylece. Söyledikleri beynimin içinde yankılanırken duyduklarımı algılamam zaman aldı. İnkâr edercesine ellerimi olumsuzca salladığım başıma götürdüm.

“Sen o isen biz buraya nasıl geldik o zaman?”

“Biz buraya nasıl mı geldik? Dur ben sana anlatayım.” derken işaret parmağını bir mızrak gibi kalbimin üzerine indirdi.

“Sen beni bir deste parayla bir otel odasında terk edip Londra’ya kaçtığın için olmasın bu!” diye tıslarken ağzından fırlayan tükürükler yüzümü ıslattı. “Buna rağmen gururumu ayaklar altına alıp peşinden geldim, fakat öğrendim ki benden kaçıp, sevgilin Angelina’ya gitmişsin.”

Duyduklarıma inanamadım. Dedikleri doğru muydu? Ben ona bunu yapmış olabilir miydim gerçekten? Onun söylediklerini hatırlamaya çalıştıkça beynim sanki bloke olmuş bir şekilde bana direniyordu. Duyduğum kelimeler görüntüler birbirine karışmış ve başım feci halde ağrımaya ve dönmeye başlamıştı.

“Hayır, doğru değil bu. Ben bunu sana yapmış olamam, ben böyle bir kötülüğü kimseye yapmış olamam.” dedim.

O üzerime yürüdükçe yan yan kaçarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ki lavaboya çarpıp dengemi kaybetmemle sırt üstü yeri boylamam bir oldu. Başımı sert bir şekilde fayansa vurduğumda beni ele geçirmek isteyen karanlığa teslim olmamaya çalışırken tekrar patlama anına dönüp gökte beyaz bir tüyün süzüldüğünü gördüm. Dur bir dakika ya... Bu beyaz bir tüy değildi ki... Bu bir gelinlikti! Hayatım o andan itibaren geri sarmaya başladı. Göz kapaklarıma çöken ağırlık gözlerimin kapanmasına sebep olurken kendimi karanlığa teslim etmeden önce iki hece döküldü dudaklarımdan.

“As-min.” Sonrası sadece karanlıktı...

Gözlerimi araladığımda aşırı beyazlığın gözlerimi kamaştırmasıyla gözlerimi hemen geri kapadım. Elimi alnıma götürüp ovaladım ve gözlerimin üzerine gölge yaparak tekrar açtım gözümü. Bir

hastane odasımdaydım. Yatağımın yanında Boran ve Gülçin halam oturuyordu. Gözlerim boş olan sandalyeye kaydı.

“Asmin... Asmin nerede?” diyerek yatakta doğruldum. Başım-daki feci ağrıya aldırış etmeden sesimi yükselterek tekrar sordum Asmin’in nerede olduğunu. Kimse yanıt vermedi. Yataktan çıkmak için yeltendiğimde Boran’ın sorusuyla duraksadım.

“Artık her şeyi hatırlıyor musun Ezman? Asmin’in kim olduğunu da hatırlıyor musun?”

“Evet. Karım o benim. Sevdığım kadın.”

“Peki onu bırakıp Angelina’ya kaçtığını da hatırlıyor musun Ezman?”

“Ben o karıya kaçmadım! Evet, Londra’ya dönünce ona gittim ama sadece ayrıldığımı söylemek için.” diye atıldım.

Onun beni aldattığını hatırlayıp pişmanlık içinde düşürdüm yüzümü. “Gerçi buna bile gerek yokmuş aslında.” diye mırıldandım.

İç sesim, “Beni aldatırken suçüstü yakaladım desene, gururuna yediremiyor musun bunu söylemeyi yoksa.” diye cırladı.

Boran kaşlarının altından bana sorgulayarak baktı. “Sadece ayrılmak için mi gittin oraya, emin misin?” diye sorunca gözlerimi pörtleterek, “Eminim!” diye cevap verdim.

Beni ne zannediordu? Asmin’i sevdiğimi anlayınca sadece ayrılmak için gitmişim o eve. Yaşadığımız ilişkiye saygı göstererek ona bütün gerçekleri anlatıp ayrılmak istemişim fakat gidince buna değmeyecek bir kadın olduğunu görmüştüm.

Asmin de böyle mi düşünüyordu hakkımda? Onu o beş para etmez bir kadına değiştiğimi mi sanıyordu? Bunun böyle olmadığını anlatmalıydım ona.

“Ben Asmin’e gitmeliyim, onu bulmalıyım.” diyerek yataktan kalktığımda o girdi odaya.

Gözlerim yine her defasında olduğu gibi onun yeşillerinde nefes alırken, onun gözlerinde gördüğüm acı nefesimi kesti. Ben çok kırmıştım, çok üzümüştüm onu. Aslında ondan değil kendimden kaçıyormuşum ben bunca zaman. Şimdi karşımdaydı işte. Bundan sonra onun yüzüne bakıp onu sevdiğimi nasıl derdim? Ben desem bile o inanır mıydı? İnanmazdı tabii. Üstelik Angelina’nın varlığını öğren-

mişken.

“Asmin buradasın.” diyebilmişim sadece. Her şeye rağmen yanımda olduğuyla yetinmeliydim.

“Buradayım ama şimdilik.” dediğinde kalbim bir an duraksadı. Ne demekti şimdilik? Bu düncemi sesli olarak dile getirirken sesimin titremesine engel olamadım.

Bakışlarını Boran ve Gülçin halama çevirerek yalnız kalmak için izin istediğinde onlar sessizce odadan çıktı ve sadece ikimiz kaldık.

Bir süre sessizce bakakaldık birbirimize. Şu an koşup ona sarılmak için neler vermezdim ki ama o hakkımı kaybetmişim. Hatırlıyordum artık her şeyi. Değil ona sarılmak, dokunmaya bile cesaret edemiyordum. Eskiden o zümrüt yeşillerinde gördüğüm aşk parıltılarının yerini şimdi donuk bakışlar doldurmuştu. Boş, duygusuz ve ifadesiz bir şekilde bakıyordu bana.

Özür dileysem... Uçağa biner binmez pişman olduğumu söylesem... Affeder miydi beni? Yaptığım şeyin bir özrü var mıydı ki? O bana kalbini açmışken, beni sevdiğini söylemişken ben onu nasıl bırakıp gidebilmişim bir otel odasında. Nasıl bir gaflete düşmüştüm ki onu bu kadar sevdiğimi anlamamışım. Evet seviyordum... Onsuz nefes alamayacak kadar çok hem de.

“Kim olduğumu ve bana neler yaptığını hatırlıyor musun artık?” diyerek aramızdaki sessizliği o bozdu.

Sorusunu cevapsız bırakırken gözlerimin yandığını hissettim. Gözlerimden akan tuzlu su yanaklarımdan süzülüp çenemde intihar ederken nefesimi tutarak sanki onlarla birlikte ben de intihar ediyordum. Konuşacak, af dileyecek ve hatta nefes alacak yüzüm yoktu. Haftalardır nasıl sağır kalabilmişim kalbimin şu deli sesine? Nasıl kör kalabilmişim onun bir zamanlar gözlerinde gördüğüm fakat şimdi zerresini göremediğim o aşka?

“Cevap ver!” diye bağırınca başımı yere eğdim.

“Ben... Ben çok pişmanım... Çok özür di...”

“Sakin! Sakin bir özürle bu işin içinden sıyrılabilceğini düşünme!” diye atılarak sözümü kesti. Titriyordu. Ayakta zor duruyormuş gibi bir hali vardı. Ona doğru birkaç adım yaklaştığımda elini havaya kaldırıp dur işareti yaptı.

“Yaklaşma!” diye beni uyarırken havada asılı kalan eli de titriyordu.

Kirpiklerinden fırar edip yanağını okşayan bir gözyaşını eliyle silerek konuşmaya devam etti. “Ben yaptığın onca dengesizliklere rağmen sana güvendim, ailemi ve yurdumu bırakıp seninle hiç bilmediğim bir ülkeye gidebilecek kadar çok hem de... Sana seni sevdiğimi söyledim. Bunun karşılığı beni bir otel odasında bırakıp gitmen miydi? Bıraktığın parayı ve yazdığın notu hiç söylemiyorum bile. Ben zannettim ki...”

İçli bir hıçkırık konuşmasını bölerken gözlerinde biriken sular artık taşmış yanaklarından boynuna doğru bir yol çiziyorlardı.

“Ben zannettim ki...” diyerek kaldığı yerden devam etmek istediğinde,

“Sen zannettin ki törelere inat ettiğimden uzak duruyorum. Uzaklaşırsak sevebilirim zannettin değil mi?” diyerek cümlesini tamamladım.

“Ben de öyle sanmıştım. Ama şimdi anladım ki ben törelere değil aşka inat etmişim. Yeniden âşık olup sevmekten o kadar korkmuşum ki fark edememişim sana âşık olduğumu.”

Sevdiğim kadına biraz daha yaklaşıp ellerini tuttum. Geri çekmediğini görünce cesaretlendim.

“Asmin.” dedim sesim titreyerek. “Asmin'im. Dağ Çiçeği'm. Seni ne kadar sevdiğimi anlamam için senden uzaklaşmam gerekiyormuş.”

Ellerini dudaklarıma götürerek parmak uçlarına ufak öpücükler bıraktım. O ise sadece ağlıyordu. Hiçbir tepki vermiyordu. Donuk bir hali vardı.

Onun gözünden akan her bir damla yaş için kendimden nefret ediyordum.

“Seni seviyorum Asmin.” dediğimde ellerini ani bir hareketle geri çekti avuçlarımin arasından.

Başını olumsuzca sallayarak, “Çok geç. Bunu söylemek için çok geç kaldın.” dediğinde sanki gözlerine bir perde inmişti de ulaşamıyordum onun o yeşil elmaslarına. Oradaydı ama değil gibiydi.

Paniğe kapılıp yalvarmaya başladım. Ellerini tekrar tutmak istedim fakat bir adım geriye atarak uzaklaştı benden. Duruşunu dikleştirip nefret dolu bakışlarla, “Asla!” diye haykırdı yüzüme.

“Hangisini affedeyim söyle! Beni bir deste parayla bir otel odasında terk etmeni mi, yoksa bunu aslında başka bir kadına gitmek için yaptığını mı?” diye atıldığında memlekete dönmesi için ona bıraktığım parayla aslında farkında olmadan onu ne kadar aşağılamış olduğumu anlayıp çok utandım. Ben onun düşündüğü gibi bir şeyi asla kastetmemiştim. Sadece güvenli bir şekilde evine dönebilsin istemiştim.

“Hayır, öyle düşünme sakın. Sen yanlış anlamışsın beni, ben o parayı sadece güvenli bir şekilde evine dönebilesin diye bıraktım. Hem seni Angelina için terk etmedim de.” diye çırpınmaya başladığımda Asmin’in bana, “Boşanmak istiyorum!” demesiyle donup kaldım.

Sözleri kalbime bir yıldırım gibi düşerken ayaklarımın altındaki zemin kayıp gitmiş, derin bir çukura düşmüştüm ben. Mezarım olmuştu bu hastane odası. Şakağıma giren dayanılmaz bir ağrıya gözlerim kararırken hayal meyal, “Asmin, beni bırakma.” dediğimi duydum. Daha sonrası karanlıktı. Sadece sonsuz bir karanlık.

“Sen de Yeşilçam artistleri gibi bayılıp duruyorsun aga.” diye homurdanan iç sesim giderek uzaklaşıyordu benden.

Gözlerimi açtığımda hâlâ hastane odasıdaydım ve başucumda karım oturuyordu. Onun gitmediğini görünce gülümsedim.

“Gitmemişsin.” dedim onun o yeşil ormanlarında tekrar hayat bularak.

“Gitmedim. Gidemedim sen öyle boş bir çuval gibi yere yığılınca.”

Cümlesini tamamlamamıştı ama ben anlamıştım. Beni o halde bırakıp gidememişti belli ki. Demek beni hâlâ önemsiyordu her şeye rağmen. Umutla gözlerine baktım.

“Sen öyle deyince ben birden nefes alamadım ve gözlerimin önü karardı.” diye geveledim özenle boşanma kelimesini kullanmamaya dikkat ederek.

“Ben senden boşanmak istediğimi söyleyince mi?” diye sorduğunda,

“Kullanma şu kelimeyi bak yine fena oluyorum.” diyerek sevimli bir şekilde sırttım.

Şu an mutlaka yanağımda gamzelerim belirmiş olmalıydı ve kadınlar genelde gamzelerime dayanamazdı.

Asmin’in kollarını bağlayarak gözlerini devirdiğini görünce onun bu kadar kolay yumuşayacağını düşünerek yanıldığımı anladım.

“Her sıkıştığında böyle bayılacak mısın sen!” diye çıktığında ise sevimli sırtmamın onda ters etki yarattığının farkına vardım ama öyle hemen umutsuzluğa bağlamaya niyetim yoktu.

“Sadece bayılmakla kalmayıp ölebilirim de.” dedim griye çalan irislerimi yeşillerine temas ettirerek. Yalan değildi bu. Geç anlamıştım ama uğruna ölecek kadar çok seviyordum karımı.

“Eğer beni bırakırsan ben ölürüm Asmin.” dediğimde acı acı gü-lümsedi.

“Yine unuttun galiba? Beni bırakan sensin. Önce sen öldürdün beni!” dediğinde gözlerinde biriken gözyaşlarında boğulmak istedim.

“Çok pişmanım Asmin. İtler, köpekler gibi pişmanım. Keşke senin uyanmanı bekleyip konuşsaydım seninle ama şunu bil ki seni ben değil, törelere olan inadım bıraktı. Ben seni seviyormuşum Asmin, bunu senden uzaklaşınca anladım.”

Avucunun içiyle ıslanan yanaklarını kurulayıp buruk bir ifadeyle bana baktı bir süre. O sustukça içimde filizlenen umut dalları onun konuşmaya başlamasıyla tekrar kurudu.

“Çok geç kaldın Ezman. Bu konuşmayı yapmak için çok geç kaldın. Ben affetsem de seni gururum affetmez.” dediğinde kendi gururumu ayaklar altına sererek yalvarmaya başladım.

“Asmin lütfen, lütfen bana bir şans daha ver ne olur.” İçimde büyüyen umutsuzluğum gözlerime ulaştığında yanaklarımın ıslandığını hissettim.

“Ulu sözü dinlemeyen böyle uluya uluya kapıda kalırmış.” diyen hain iç ses bana yine destek değil köstek oluyordu.

Akan gözyaşlarıma aldırış etmeden sevdiğim kadına baktım. “Beni affet Asmin, sen affet ki beni, ben de kendimi affedebileyim.”

dediğimde kalbime bıçak gibi saplanan o sözleri söyledi.

“Bitti artık.”

Başucumdan kalkıp kapıya doğru yöneldiğinde panikle elimde kalan son kozumu oynadım.

“Biz ayrılırsak berdel bozulur Asmin. Ağabeyinle kız kardeşimin hayatını düşün!” diye bağırdım ardından. Duraksadı. Sanki yeni dank etmiş gibi bir hâli vardı. Yataktan kalkıp yanma yaklaştım ve omuzundan tutarak onu kendime doğru çevirdim.

“Biz ayrılamayız unuttun mu? Biz birbirimizin mecburiyetiyiz.” dediğimde ağlamaya başladı.

“Sen değildin ama. Sen benim mecburiyetim değildin.” dedi hıçkırıklarının arasında.

“Sen de artık benim mecburiyetim değilsin.” diyerek kollarımı beline dolayıp kendime doğru çektim. Yüzümü saçlarına gömüp kokusunu içine çektiğimde bütün bedenim titremeye başladı. Asmin’in elini sağ kolumun üzerinde hissedince sarılmama karşılık vermek istediğini düşünerek umutlandım. Daha da sıkılaştırdım sarılmamı. Çok özlemiştim onu. Kokusunu... Gözlerini... Ellerimi sırtında gezdirerek yukarı tırmandırdım ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

“Ben sana mecburum kadın.” diye fısıldadığımda, Asmin’in parmaklarını yanağımda hissetmemle yüzüm yana savruldu. Of ya, bu kaçınıcı şamardı.

“Artık sen benim mecburiyetimsin ama!” diye atıldı yüzüme. Elimle yanağımyı ovalayarak karıma baktım. Ben bu tokatı hak etmiştim, bunun için ona kızmaya hakkım yoktu. Ona karşı boynum kıldan inceydi. İsterse yerden yere vursundu beni.

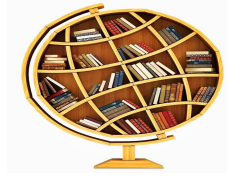
Söylediklerine gelirsek... Onu sonsuza dek kaybetmektense onun mecburiyeti olmaya da razıydım. Kader bana öyle bir oyun oynamıştı ki Mecburiyetim dediğim kadına bu kadar mecbur olmuşken, ben onun mecburiyeti olmuştum.

“Ben senin mecburiyetin olmaya da razıyım Asmin, yeter ki bırakma beni.”

Bir süre gidip gitmemek arasında tereddüt etti. Sonra “Sadece ağabeyim için, sakın senin için olduğunu düşünme!” diyerek yatağımyın karşısındaki sandalyeye geçtiğinde içimde istemsizce filizlenen

umut dallarımı da alıp yatağımın kenarına oturdum.

Konuştuk. Daha çok o konuştu ben dinledim. Kalbine açtığım yara zannettiğimden de derindi. O kurallar koydu aramıza ben hepsine tamam dedim. Onu boşanmaktan vazgeçirmiştim ya gerisinin önemi yoktu benim için. O kadar mutluydum ki tamam dediğim kuralları uygularken ne kadar zorlanacağımı düşünmemiştim hiç.

13. Bölüm

Hafızamı geri kazanalı tam iki hafta olmuştu. Asmin'in kuralları gereği hâlâ halamlarda kalıyorduk. Onların yanında iki kumru gibi olsak da odamızda yalnız kalınca kedi köpek kavgamıza geri dönüyorduk. O koltukta yatıyordu, ben yatakta. Yatağı ona vermek için çok ısrar etmişim ama kabul etmemişti. Herhalde geceleri yanına sokulmamdan korkuyordu. Her gece onun uyuduğundan emin olduktan sonra gizlice onun saçlarını öpüp kokluyordum. Bunu bir rutin haline getirmiştım, koklamadan uyuyamıyordum.

Yine Asmin'in kuralları gereği karım İngilizce kursuna katılmıştı. Neyse ki kurs hocası bizim Boran'dan başkası değildi, yoksa onunla birlikte ben de girerdim derslere. İngilizcesini geliştirip üniversiteye başlamak istiyormuş ve ben de bu kararını destekliyordum aslında ama... Üniversiteli gençlerin kara sinek gibi karımın etrafında üşüşeceğini düşündükçe içten içe kuduruyordum. Tabii ki bunu karıma belli edemiyordum çünkü bu da karımın bana koyduğu kurallardan biriydi. Aile dışında kimse evli olduğumuzu bilmeyecekti ve isteyen istediğiyle görüşebilecekti. Ben bu kuralı hangi akıl mantıkla kabul etmişim ya. İnsan eşini bir başkasıyla paylaşabilir mi hiç?

"Ama o teorik olarak seni Angelina'yla paylaştı, ya da daha doğrusu paylaşmak zorunda bırakıldı."

Al işte! Bu da iç sesimdi. Duyduğunuz gibi tamamen Asmin'in tarafında. Beni düşünen kimse yok. Günden güne karımın aşkıyla nasıl yanıp tutuştuğumu gören kimse yok. Her gün ona çaktırmadan yastık kılıflarını değiştirip sabaha kadar karımın kokusuyla sarhoş olduğumu bilen hiç kimse yok. Ya da cüzdanımda onun saç fırçasından topladığım saçlarını sakladığımı. Günden güne ona yaptığım hatanın pişmanlığıyla kendimi yiyip bitirdiğimi kimse fark etmiyordu. Keşke demek o kadar canını yakıyormuş ki insanın... zamanın iyileştiremediği bir yaraymış keşke.

Bir de karıma duyduğum özlem vardı tabii ki. Ölüyordum hasretinden desem eksik kalırdı. Saçlarını koklamak yetmiyordu artık bana, daha fazlasını istiyordum. Ona sarılarak uyumak... Ona dokunmak... Öpmek... Ama bütün bunlar yasaktı bana ve ben bütün bu kurallara, bu kadar zorlanacağımı hiç düşünmeden, iki hafta önce evet demiştim.

Uymam gereken bu kurallar harici iyi sayılırdım. Memlekette bizi soranlara ailem bir süre Londra'da kalacağımızı söylüyormuş. Aşiretten yana bir sıkıntımız yoktu yani. Angelina'yla görüşüp görüşmediğimi merak ediyorsanız eğer... Elbette görüşmedim bir daha onunla. Benim onunla işim bitmişti. Evi boşalttığına dair bana mesaj attığında cevap bile yazmadım ve hemen kira sözleşmesini iptal ettim. Boran onu o Toni denen adamla dans ederken görmüş bir barda, hiç umurumda bile değildi. Benden uzak olsun da ne hali varsa görsündü bundan sonra. Son iki haftadır bırak bir kadına bakmayı dişi sineğe bile yanlışlıkla bakmamıştım. Gözüm Dağ Çiçeğim'den başkasını görmüyordu ki. Bütün gün aklımdan çıkmıyordu hatta.

Bugünlerde kafamı dağıtmak için çalıştığım şirkete geri dönmüştüm fakat atlattığım travma yüzünden yarım gün çalışıyordum şimdilik. Bu yüzden iş çıkışı Asmin'i kurstan alma fırsatım oluyor ve birlikte eve dönüyorduk. Şu an yine üniversite binasının önünde Asmin'i bekliyordum ve ben yine çok özlemiştim onu, gözümde tütüyordu o yeşil elmasları.

Sabırsızlanarak kol saatime baktım. Kurs biteli beş dakika olmuştu ama ne Boran ne de karımı görünürlerde yoktu. Binanın önünde birkaç volta atıp tekrar girişe baktığımda Asmin'i gördüm. Yanında melez tenli bir adamla konuşarak dışarı çıkıyordu. Adam bir şeyler anlatıyor, karım gülümsüyordu. Ne vardı sanki bana da gülümsese...

Adam muhtemelen Hint asıllıydı ve benim kadar olmasa da uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklı birine benziyordu. Hani şu kadınların ayılıp bayıldıkları Hint filmlerindeki aktörler var ya... Biraz onlara benziyordu işte. Adamın önce kendi yanağına dokunup ardından karımın yanağına dokunduğunu görünce etrafımda tehlike çanları çalmaya başladı.

"Lan bu Hintli bebe benim karıma nasıl dokunur." diye söylenecek onlara doğru yürümeye başladım. Bunun üstüne bir de iç sesim bana, "Ezman koş kız elden gidiyor." diye gaz verince adımlarımı hızlandırarak karıma doğru koşmaya başladım. Kollarımı onun boynuna dolayıp onun o cennet kokusuna sarılınca içimde günlerdir bastırduğımı duygularım körüklendi. Çok özlemiştim onu. Dudaklarımı şakağına götürüp öptüğümde Asmin çaktırmadan beni ittirdi.

Ondan uzak durmamı istiyordu belli ki, fakat duramazdım. Hintli bebeye ve diğer gereksizlere onun bana ait olduğunu göstermeliydim. Sarılmamı gevşetmek yerine daha da sıkılaştırınca uzun topuklu ayakkabısının sivri burnunu bacağımda hissettim. Acı içinde tek bacak üstünde sekmeye başladım.

“Ah! Bacağım delindi!” diye yakındım hissettiğim acıyı sesime yansıtarak.

“Az bile yaptım! Sen ne hakla bana dokunursun! Öldürmediğime dua et!”

“Senden uzak kaldıkça ölüyorum zaten.” demek isterdim ama gözlerinde aşkın kırıntısı yoktu. Desem de inanmazdı artık bana. Bakışlarındaki mesafe içimde kış ayazları estirirken, az önce şakağına temas eden dudaklarım hâlâ yanıyordu temmuz güneşi gibi.

“Unuttun galiba? 1. Kural: Bana dokunmayacaksın!” diye tısladı.

“Kusura bakma ama o Hintli bebenin sana dokunduğunu görünce aklım başımdan gitti. Ben dokunamayacaksam kimse dokunmasın.”

“Ha Shahbaz mı? O sadece yüzümde mürekkep lekesi olduğunu”

Açıklama yapmaktan son anda vazgeçip onu kıskanmamdan keyif almış bir şekilde ellerini beline yerleştirdi. Alaycı bir ses tonuyla, “Dokunduysa dokundu sana ne bundan!” diye atıldı.

“Ne demek sana ne! Karımsın lan!” diye haykırdım. “Şahbaz mıdır, cambaz mıdır bilmem, ama sana bir daha dokunmayacak!”

“Sana benden başkasının dokunmasına dayanamam Asmin.” dedim sesimi yumuşatarak.

“Ben de senin bana dokunmana dayanamıyorum.” dedi soğuk bakışlarla.

Ah ne kadar çok özlemiştim gözlerinde aşk parıltıları görmeyi. Bana yine öyle baksın istiyordum, bana bakarken büyüyen gözbebeklerinde yine ateş böcekleri uçuşsun istiyordum.

“Ben dokunamayacaksam benden başkası da dokunmayacak. Sen benim karımsın.” dediğimde, “Yeni mi aklına geldi karın olduğu?” diye cırladı iç sesim.

“Sen Angelina’nın kollarına kaçmak isterken neredeydi bu aklın?”

diye devam ederek yarama tuz basan iç sesim adeta benim değil Asmin'in iç sesiymiş gibi davranıyordu. "Ben Angelina'nın kollarına kaçmadım" diye haykırmak istiyordum fakat o kadının ismini bile ağzıma almak istemiyordum artık. Bunun yerine söylediklerimi yine tekrarlardım.

"Sen benim karımsın." dedim kararlı bir şekilde.

Sanki ona garip bir şey demişim gibi bakıyordu bana şaşkın şaşkın. Başını olumsuzca sallayarak kollarını göğsünde bağladı ve gülmeye başladı. Bakışlarım kıvrılan dudakların yanında oluşan çukurlara kaydığında kalbimdeki dikenler bile çiçek açtı. Bir gülüşünde bile umut arayacak kadar çaresizdim.

"Evet ama sadece kâğıt üzerinde, sen artık benim mecburiyetimsin." dediğinde sözleri keskin bir bıçak gibi yüreğimi çizip geçti.

"Hiç sızlanma hak ettin sen bu sözleri." diye cırlayan iç sesim haklıydı. Ben bu kadına hep mecburiyetim demiştim. Oysa şu an ona o kadar mecburdum ki...

Öylece kalakaldım durduğum yerde. İşe yarayacağını bilsem bir an bile durmaz beni affetmesi için ayaklarına kapanırdım fakat yaramayacaktı, biliyordum, çünkü keçi inadı vardı sevdiceğimde. Onu sevdiğime inanmıyordu, onu özlediğime inanmıyordu, pişmanlığım da inanmıyordu... Bu yüzden sustum ve kaybolmak istediğim yeşil ormanlarına baktım hüznle. Sözlerime değil ama belki gözlerime inanırdı. Aşkla nefret arasındaki o ince çizgide duruyorduk ikimizde. Asmin'in yıkılan gururu koca bir duvar olmuştu aramızda. Ben o duvarı yıkmaya çalıştıkça sevdiğim kadın her gün yeni bir tuğla daha ekliyordu aramızdaki duvara.

"Asmin iyi misin, seni rahatsız mı ediyor?" diyerek araya giren cambaza gözüm dönmüş bir şekilde "Kapat çeneni, ben onun eşiyim!" diye atıldığımda sevdiğim kadın bir hançer daha sapladı yüreğime. O benim eski eşim dedi. İnanabiliyor musunuz? Bana eski eşim dedi. Sadece bununla kalsa iyi. Beni orada bırakıp gitti hem de arkasına bile bakmadan. Hintli sülük de peşinden gidecekken koluna yapıştım.

"Senin bir daha karıma dokunduğunu görürsem vücudunda kırılmadık kemik bırakmam ona göre." diye tehdit ettim dişlerimi sıkarak. Yüz ifademden bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamış olacak ki ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp sakın olmamı söyledi.

“Boş ver sen bu Hint şebeğini de bizim kızın peşinden git.” diye cırlayan iç sesimin beni uyarmasıyla harekete geçtim. Hint şebeğini olduğu yerde bırakarak Asmin’in gittiği tarafa doğru koşmaya başladım. Otobüse binmeden yetişebilirdim belki.

Durağa yaklaştığımda otobüs daha gelmemişti ve yeşil gözlü meleşim hâlâ oradaydı. Gerçi üzerindeki kırmızı trençkotuyla ve o su-ratsız yüz ifadesiyle şu an daha çok şeytana benziyordu ama...

“Asıl şeytan sensin.” diye itiraz etti iç sesim.

Tamam tamam asıl şeytan benim. Onun kanına sen girdin dediğini duyar gibiyim. Siz de iç sesim gibi ondan yanasınız değil mi? Yok mu beni anlayan bir Allah’ın kulu?

Durağa ulaştığımda beni görmezden gelen kadının yanında durdum. Bana bakmasa da söylemek istediklerimi içimde tutmayacaktım. Benden kaçırdığı gözlerini süsleyen uzun kirpiklere takılırken bakışlarım, “Boşanmayacağımız konusunda anlaşmıştık sanırım. O şebeğe neden eski kocan olduğumu söyledin?” diye hesap sordum. Sesimi olduğunca düz tutmaya çalışmışım çünkü sözleriyle beni nasıl yaraladığını fark etsin istemiyordum.

“Sanırım başka konular hakkında da anlaşmıştık!” diyerek yüzünü bana çevirdiğinde o yeşil gözleri sanki zehir saçıyordu.

“Bana dokunmayacaktın mesela! Evli olduğumuzu ailemiz hariç kimse bilmeyecekti de! İsteyen istediğiyle görüşebilecekti hem de!” diye art arda bana koyduğu kuralları yüzüme tükürürcesine sıralarken onun gözlerinde aşkın kırıntısını bulamayan gözlerim hayata küstü.

“Bunu mu istiyorsun?” dedim sesimdeki titremeyi gizleyemeden. “Beni o şebekle...”

“Yuh! O kadar da değil! Beni Angelina’nla karıştırdın galiba.” dediğinde, “O benim Angelina’m değil bir kere, ben Londra’ya döndüğüm gün ayrıldım ondan.” diye atıldım.

“Tabii tabii... Ayrıldın.” diyerek kulağıma doğru yanaştı.

“Sen şuna senden kaçıp sığınmak istediğim kadının kollarında bir başkasını buldum desene.” diye fısıldadığında dumura uğradım. Asmin bunları nasıl öğrenmişti? Ben anlatmamıştım. Hatta kimseye anlatmamıştım, Boran’a bile.

“Sen nerden biliyorsun bunu?”

“Londra’ya sırf törelerden kaçtığına inanacak kadar saf değilim artık. Sayende öğrendim dünyanın kaç bucak olduğunu.”

Bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Onun masumiyetini ben almıştım. İnsanlara güvenini ben yıkmıştım. Durağa yanaşan otobüsün kapıları açılınca, Asmin insan yığının peşine takılıp otobüse binmeye hazırlandı.

“Asmin inan bana ben ona dönmek için gitmedim.” diye seslendim peşinden.

“Sana inanmak mı! Sana inandığım gün sen beni bir cehennemin içine attın.” diyerek otobüse bindi.

Asmin kırmızı otobüsün içinde kırmızı ceketle kamuflaj olup kalabalığa karışırken ben de ayaklarımı yere sürterek okulun önüne park ettiğim arabama geri döndüm. Tam arabaya binecektim ki omuzlarım sert bir şekilde kavrandı. Daha ne olduğunu anlamadan sol gözümde hissettiğim sert bir yumrukla kafam arkaya doğru savruldu. Başımı indirip bana kimin saldırdığına baktığımda saldırganın Hintli asıllı biri olduğunu gördüm. Birileri desem daha doğru olur çünkü iki kişi beni kollarımdan tutarak karşılık vermemi engellerken üçüncü kişi de beni kum torbası gibi kullanmaya yemin etmişti galiba.

“Ne istiyorsunuz?” diye sorduğumda çeneme yediğim ikinci bir yumruk darbesiyle yana savruldu. Toparlanmama bile fırsat tanımadan aralarından birisi karın boşluğuma yumruklar yağdırmaya başladı. Bir daha bir Hintliyi tehdit etmeden önce iki kere düşünmem gerektiğini söyledi yumruklarının arasında. Acı içinde inleyerek yere düştüm.

“Erkekseniz tek tek gelin lan!” diye haykırdığımda karnıma bir tekme daha yedim. Sonra bir tane daha. Sadece karnıma değil, her yerimi gelişi güzel tekmelemeye başladılar. Cenin pozisyonunda yatıp başımı kollarımın arasına alarak başıma darbe almamaya çalıştım. Zira sevdiğim kadını yeni hatırlamışken onu yeniden unutmaya hiç niyetim yoktu. Bu hayatıma mal olacaksa bile.

Aslında önceden olsa bir şekilde ayağa kalkıp daldardım hepsine fakat başıma darbe alıp Asmin’i tekrar unutmaktan ölesiye korkuyordum. Günlerdir yüzüme bir kere dahi sevgiyle bakmamıştı. Hatta yalandan bile gülmemişti daha önceleri gamzelerine gömüldüğüm kadın. Güldükçe yanağında açan gülleri solduran bendim. Onun

gözlerindeki ateş böceklerini söndüren yine ben. Bedenimde hissettiğim ağrılar göz kapaklarımın düşmesine neden olurken sevdiğim kadının çehresi belirdi gözümün önünde.

Yediğim tekmelerle yarı baygın bir şekilde yerde yatarken uzak-tan kusursuz bir İngilizce aksanıyla “Hey neler oluyor orada!” diye gürleyen tanıdık bir sese gözlerimi araladım. Sese sahibi koşarak bizim tarafa doğru yaklaşılmaya başladığında beni delinmiş kum torbasına çeviren kişiler seslenenin hiddetinden korkmuş olacak ki, birdenbire duraksayıp sese geldiği yöne doğru baktılar. Aralarından birinin dehşet içinde, “İngilizce öğretmenimiz, koşun.” demesiyle beni yerde öylece bırakıp kaçtılar.

Onları uzaklaştıran sese sahibi bana ulaştığında dizlerinin üzerine çöküp “İyi misin?” diyerek eliyle omzuma dokunduğunda başımı sese geldiği yöne doğru çevirdim.

Beni kurtaran adam can dostum Boran’dan başkası değildi.

“Ezman sen neden... Nasıl?”

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. “Sonra anlatırım.” diye cevap verdim pürüzlü bir sesle. Ellerimi asfalta ittirip kalkmaya çalıştım fakat sırtımda hissettiğim keskin ağrı nedeniyle tekrar bıraktım kendimi yere. Boran kollarımdan tutarak kalkmama yardımcı oldu ve arabamın kapısını açarak beni şoför koltuğunun yanına oturttu. Kendisi de direksiyonun başına geçtiğinde. “Neler oldu anlat?” diyerek arabayı hareket ettirdi.

“Asmin’i almaya gelmişim...” diye başladım anlatmaya. Tabii ki ona Asmin’in bana koyduğu kurallardan bahsetmedim. Onun katı kurallarına rağmen ona sarıldığımı da söylemedim. Evdeki herkes bizi barıştı biliyordu ve biz mutlu bir çifti oynuyorduk onların yanında. O yüzden aramızda geçenleri kimseye anlatamazdım. Boran’a bile.

Onun yerine Asmin’i almaya geldiğimde Hintli bir adamın karıma asıldığını gördüğümü, Asmin’in gitmesini bekleyip adamı kemiklerini kırmakla tehdit ettiğimi ve sonra da arabama binmek isterken birkaç Hintli tarafından saldırıya uğradığımı anlattım.

Boran dikkatini yoldan çekmeden sorularına devam etti. “Adam kim peki? Öğrenci mi? Adını biliyor musun?” diye sordu.

“Adı cambaz gibi bir şeydi?”

“Ne cambazı? İp cambazı mı?” diye güldü Boran. “Adam akıllı

bir isim söyle, yarın yönetim kuruluna şikâyet edeceğim onu.”

“Ben ne bileyim oğlum ne cambazı! Adı öyle!” diye atıldım.

“Emin misin?”

“Hayır değilim, Cambuz da olabilir... Ya da Şammuz? Yok yok Şahbuz’du.

“İyice sıyırdın kafayı Ezman Ağa, bir parçacık aklın kalmıştı onu da bu yediğin dayakla kaybettin.” diye cırladı iç sesim.

Yeşil yanan trafik lambasıyla Boran tekrar gaza basıp arabayı hareket ettirirken kimi demek istediğimi anlamış olacak ki, “Ha... Sen Shahbaz’ı diyorsun galiba?” diye sordu.

Dişlerimi sıkarak başımı olumlu şekilde salladım.

“Hayret, aslında çok saygılı biridir, benim öğrencim olur kendisi. O mu yaptı bunu sana?”

“Hayır o yapmadı fakat onun yaptırdığına eminim çünkü bana saldıranlar da Hintliydi.”

Kendimden emin bir şekilde Boran’a baktım. Kaşları çatık bir şekilde beni dinliyordu. Elini direksiyonun üzerinde ustaca sola kaydırıp arabayı park ettiğinde önünde durduğumuz yüksek binanın polis bürosu olduğunu fark ettim.

“Neden geldik buraya?”

Sanki çok garip bir şey sormuşum gibi yüzüme bir süre şaşkınlıkla baktı Boran.

“Sana saldıranları şikâyet etmeyecek misin?” diye sorduğunda inleyerek oturduğum yerden kımıldadım.

“Hayır etmeyeceğim. İyileşir iyileşmez üniversiteye gelip hepsinin canına okuyacağım.”

“Saçmalama oğlum ergen misin sen! Şimdi o polis bürosuna gidiyoruz ve sen o serserilere kesinlikle bulaşmıyorsun! Evli barklı adamsın oğlum sen, karını düşün!”

Asmin’in beni böyle görmesini istemiyordum. Benim zayıf bir adam olduğumu, kendimi koruyamayacak kadar güçsüz olduğumu düşünmesini istemiyordum.

“Sol gözün morun elli tonuna bürünmüşken karından bu dayak olayını saklamayı düşünmüyorsun herhalde?” diye çemkiren iç se- sim yine her zamanki gibi bana destek olacağına köstek olurken, yüzümü arabanın dikiz aynasına çevirip gözüme baktım. Gerçekten de berbat görünüyordu, öyle saklanacak gibi değildi. Sırf eve dön- memizi geciktirmek için Boran’ın dediğini yapmaya karar verdim.

İfadem almana kadar akşam olmuştu. Ben de tam olarak bunu istiyordum. Karım uyuyana dek eve dönmek istemiyordum. Ben eve gitmemekte diretince Boran evdekileri arayıp dışarda yiyeceğimizi söyledi. Aslında o gerçeği anlatmak istemişti ama ben izin vermemiştim.

Saldırıya uğradığıma dair elimde bir raporum olması gerektiği için polis bürosundan çıktıktan sonra hastaneye gidip sağlık rapo- ru aldık ve tekrar polis bürosuna uğrayıp raporu bıraktık. Eve dön- düğümüzde saat gece yarısıydı ve evin ışıkları kapalıydı. Boran’la sessizce eve girip odalarımıza ayrıldığımızda karımı uyandırmamak için ışıkları açmadım. Üzerimi değiştirip yatağa uzandım.

Karımı uyandırmadan yatağa girmeyi başarmıştım. Sağ kolumun üstüne dönmek istediğimde sırtımda hissettiğim keskin bir ağrı in- lememe sebep olunca hemen gözlerimi kaldırarak Asmin’e baktım. Kıpırdamamıştı, demek ki hâlâ uyuyordu. Rahatlamıştım. Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar kapatacaktım ki duyduğum sesle birden irkildim.

“Bu saatte nerden geliyorsun Ezman?”

“Asmin? Sen daha uyumadın mı?”

“Uyumadım, sen bu saatte nerden geliyorsun söyle!”

Karanlığa alışan gözlerim onun kanepede doğrulduğunu görebiliyordu. Neden ısrarla benim nereden geldiğimi öğrenmek istiyordu acaba? Beni kıskanmış mıydı? Aklıma takılan bu soruyla birlikte dudaklarım muzipçe yana kaydı.

“Sana ne, nerden geldiysem geldim!” diye çemkirdim. Yatakta ya- vaşça doğrulup, “Sen değil miydin daha bugün bana isteyen istediği gibi davranabilir diyen.” dediğimde Asmin ışık hızıyla kanepeden kalkıp yatağımın başına dikildi.

“Bak eğer o kadınla görüştüysen her şey biter anladın mı!”

“Hangi kadın ya! Angelina’yla mı? Hayır kazadan beri görüşme- dim onunla. Şeytan görsün yüzünü!”

Bana doğru eğilerek gözlerime baktı. Karanlıkta bile parlıyordu yeşil elmasları. İşaret parmağını bana doğru uzatıp, “O yüzünü gören şeytan sen olmayasın sakın?” diye sorguladı. Yüzüme düşen saç tellerinin kokusu bastırmaya çalıştığım duygularımı uyandırırken kalbim kozasından çıkıp kanat çırpmaya başladı.

“Ya bu şeytanın gözü senden başkasını görmüyorsa?” diye fısıldadım sıcak nefesimle gül yüzünü okşayarak.

“Şeytan olduğunu sonunda kabul ettin yani.” dedi.

Yatağın kenarına çöküp yanıma oturdu. Kollarını göğsünde birleştirip bir süre düşündü ne diyeceğini.

“O dansöz bozuntusu seni aldatana kadar aklın neredeydi?” diye sorduğunda şaşkın bir ifadeyle bunu nerden bildiğini sordum. Bir süre anlatıp anlatmamak arasında gidip geldi. Sonra boş ver deyip yataktan kalkmak istediğinde kolundan tutarak buna engel oldum.

“Sen bunu nerden biliyorsun Asmin?”

“Geçen hafta üniversitenin tiyatrosunda bir dans gösterisi vardı. Kulislerde onu dans partneriyle birlikte gördüm. Çok yakındılar birbirine.”

Sustum. O kadının ne yaptığı umurumda bile değildi artık fakat Asmin’in aldatıldığım için ona geri döndüğümü düşünmesini istemiyordum.

“Peki sen onun Angelina olduğunu”

“Ben gördüm onu...” diyerek sözümü kesti. “Senin öldüğün, yani kaza geçirdiğin gece... Morgun önünde... Beni bir otel odasında terk eden kocamın cesedini teşhis etmeye gelmişti işte.”

Karanlıktı fakat karımın ağladığını biliyordum. Hissediyordum. Sesine yansıyan acı onu ele veriyordu.

“Düşünebiliyor musun?” diyerek konuşmaya devam etti. Sesi titriyordu.

“Yıkılan gururumun peşine düştüm, üstüne senin ölüm haberini aldım ve ben bu acıyla daha başa çıkamamışken senin ihanetinin suretini kanlı canlı karşımda gördüm. Bana neler yaşattığın hakkında bir fikrin bile yok ve en kötüsü de ne biliyor musun? Bütün bunları bana, sana değer vermeyen, seni aldatan bir kadın için yaşattığın.”

Utanarak göz kapaklarımı indirdim. Sevdığım kadının gözlerine bakacak yüzüm yoktu.

“Asmin ben seni o kadın için bırakmadım.” dedim. Yavaşça yüzümü kaldırıp karanlıkta parlayan nemli gözlerine baktım.

“Ben seni bıraktığım için çok pişmanım Asmin. Keşke o günü tekrar başa sarabilsem.”

Duraksayıp elimi yüzüne götürdüm ve gözyaşlarıyla ıslanan yanağını başparmağım ile kurulayıp bakışlarımı derinleştirdim.

“Seni seviyorum ben Asmin. Vücudumdaki her bir zerremle aşığım sana.” diye fısıldadım.

Aşk itirafım etrafına ördüğü duvarları yıkmaya başlamıştı sanki. Sessizce dinliyordu beni. Fırsat bu fırsat diye düşünerek ona her şeyi anlatmaya karar verdim.

“Sana âşık olduğumu, senden ayrı kalamayacağımı uçağa biner binmez anladım ben. Uçaktan inmek için yaygara bile kopardım ama uçak havalanmıştı bir kere, inmeme imkansızdı. Sonra Londra’ya iner inmez dönüş biletimi aldım fakat arada beş saat olunca eve gidip o kadınla olan ilişkiyi bitirmek istedim. O zaman öğrendim beni aldattığını.

“Her ne sebepten dolayı gitmiş olursan ol Ezman, bu o kadına gittiğin gerçeğini değiştirmez.” dedi ketum bir şekilde.

Haklıydı. Aşiretin berdel kararını kabul ettiğim gün ayrılmalıydım o kadından. En doğrusu buydu ama ah işte... Törelere ve benim törelere olan kızgınlığım. Nikahım altında bir kadın varken başka bir kadını düşünmem bile ihanetti aslında. O günleri hatırlayarak göz kapaklarımı pişmanlık içinde düşürdüm ve derin bir nefes alıp usulca saldı tekrar nefesimi. Bakışlarımı kaldırıp tekrar başladım konuşmaya.

“O kadına gittim çünkü sana dönerken tertemiz bir sayfa açmak istemiştım. Onunla bütün alakamı kesmek istemiştım. Ondan ayrılıp havalimanına dönerken bir gelinlikçiye uğradım ve sana bir gelinlik aldım. Fakat sana vermek nasip olmadı patlamadan dolayı.”

Bu defa şaşıрма sırası Asmin’indi. Gözlerim iyice karanlığa alıştığından dolayı gözlerinin aydınlandığını görüyordum. Sesini incelterek “Valla mı?” diye sorunca, iç sesim benden önce “He valla kız, ben şahidim.” diye şakıdı.

“Hatırlarsan kaza günü üzerimde bir smokin vardı.” dediğimde Asmin ani bir hareketle komidinin üzerindeki gece lambasına uzanıp odayı aydınlattı.

“Dur bir dakika, yalan söylemediğinden emin olmak için gözlerini görmem lazım.” diyordu ki yüzümün halini görünce uzunca iç çekti.

“Ezman! Ne oldu sana böyle?”

“Ne, ne oldu? Ne olmuş ki bana?” diyerek Asmin’in moraran gözümü demek istediğini anlamamış gibi yaptım ve sağa sola bakarak bakışlarımı kaçırmaya başladım. Çok fena yakalanmışım.

“Ezman gözün diyorum, çok fena görünüyor. Kim yaptı bunu sana?”

Elimi mor gözüme götürüp kapadım. “Ha bu mu? Bu gerçek değil makyaj makyaj.” diye geçiştirmeye çalıştığımda iç sesim yine ortaya çıktı.

“Bari doğru düzgün bir yalan atsaydın oğlum, bu yalana çocuk bile inanmaz.”

Cidden ya daha iyi bir yalan mı yoktu? Asmin’in buna inanmasını bekleyemezdim değil mi? İnanmamıştı da zaten. Kollarını göğsünde bağlayarak yeşil elmaslarını sorgulayarak bana diktiğinde o an aklıma ilk gelen en mantıklı yalan arabanın kapısına çarptığını söylemek oldu.

Herhalde bu yalanım da onu pek ikna etmemiş olacak ki gözlerini kısarak, “Demek arabanın kapısına çarptın?” diye sordu tutukluyu sorguya çeken amir edasıyla.

“Oğlum kimi kandırıyorsun sen, Maşallah zehir hafife gibi bir kız.” diye cırladı iç sesim.

“Niye çarptın? Kör müsün sen?” diye sorgu sualine devam etti Asmin iç sesimden habersiz.

“Kör valla. Sana kör kütük âşık bizim oğlan.” diye cırladı yine iç sesim.

Evet kör kütük âşıktım ona. Sevdığım kadının gözlerine değdirdim bakışlarımı. Ne vardı sanki bana birazcık eskisi gibi baksa.

“Körmüşüm...” dedim nefesimi salarak. “Seni daha önce görmediğim için körmüşüm meğer...”

Söylediklerim onu rahatsız etmişti. Bakışlarını benden kaçırarak yataktan kalktı.

“Konumuz bu değil, ben sana gözünü sordum.”

“Ben de cevap verdim.” dedim bıkkınlıkla. “Senin sevgini görmeyen gözlerimin arabanın kapısını görmemesi çok normal değil mi.” diye ekledim ardından.

Dudaklarını birbirine bastırarak sahte bir tebessüm sergilerken başını hafifçe olumlu bir şekilde salladı. Buna da inanmamıştı.

“Hıhı ben de yedim.” dedi alaycı bir ses tonuyla. Sonra sesini yükselterek, “Ne kapısı be! Basbayağı yumruk yemişsin işte gözüne. Kim yaptı bunu sana, doğru söyle!”

“Yalan söylemeye devam edersen diğer gözünü de Asmin morartacak bak demedi deme!” diye panikleyen iç sesim haklıydı. Şu an karımın koyulaşan yeşilleri beni zehirleyecek gibi bakıyordu. Dayak ye bir de gel üstüne karından azar işit. Adaletin bu mu dünya?

Elimle yüzümü ovalarken anlaşılmayacak bir şekilde, “Dayak yedim.” diye mırıldandım.

Asmin doğru duyduğunu tescil etmek istercesine, “Ne yedin ne yedin?” diye sorunca, “Dayak yedim!” diye atıldım. Ben aslında bu dayacı hak etmişim. Evet evet hak etmişim. Asmin’e yaşattıklarımın kefaretni ödüyordum belki de.

Asmin bıkkın bir şekilde derin nefes aldı. “Ne diyorsun Ezman, Allah aşkına adam akıllı anlat şunu! Seni bu hale kim soktu?”

Anlatsam üzülür müydü benim için? Şefkatle yaralarımı sarıp öper miydi ağrıyan yerlerimden. En çok da sol yanıma ağrıyordu.

“Hadi anlat!” diye kükremesi beni daldığım düşüncelerden çıkarırken karımın keskin bakışları artık gerçekleri duymak istediğinin bir belirtisiydi.

“Senin şu Şahbuz mu Şahmuz mu varya.” deyip duraksadım.

Anlatmaya devam etmek istiyordum fakat sevgili karıcığım kuyruğunu havaya diken bir kedi gibi yatağa yanaşarak yüzüme doğru

atıldı.

“Bir dakika ya! O adam nerden benim oluyormuş? Ne demek istiyorsun sen!”

“Benim Şahbuz’um olacak değil herhalde, senin sınıf arkadaşın.” dediğimde biraz daha sokuldu bana.

O kalbimi çalan yeşillerini pörtleterek, “Benim sınıf arkadaşım diye elin adamı nerden benim oluyormuş? Bana bak, doğru konuş benimle!” diye çemkirdiğinde ben içten içe sevinsem de belli etmedim. Onu biraz daha sıkıştırmaya karar verdim çünkü sadece sinirlenince bakıyordu gözlerimin içine.

“O halde neden sana dokunmasına izin verdin? Sana ben bile dokunamazken.”

“Of! Gecenin bir yarısı bu saçmalıklarla uğraşamam ben!” diye söylenerek duruşunu dikleştirip kanepeye yöneldi. Son anda yatmaktan vazgeçip tekrar bana doğru geldi ve yatağın başına dikildi.

“Allah’ım ya! Senin neyin var Ezman? Adam aslı arası mürekkep izini silmek için masumca yüzüme dokundu.”

“Masumca? Demek masumca!”

Vücudumdaki ağırlara aldırış etmeden ayağa kalktım ve üzerimdeki tişörtü tek hamlede sıyrıp yere fırlattım. “Bak bakayım bu morluklar sence masumca mı?” diye sordum öfkeli bir şekilde. “Sana göre herkes masum bir ben değil.”

Asmin şaşkın bir ifadeyle bakışlarını bedenimde gezdirirken parmak uçlarıyla da morluklara dokunuyordu. Değdiği yerlerde ağrılarım uyuşuyordu.

“O mu yaptı bunu sana?” diye sorduğunda başımı olumsuzca salladım. “Hayır ama üzerime Hintli serserileri o saldı.” dedim kendimden emin bir şekilde.

“Nerden biliyorsun belki de o yapmamıştır, illaki Hintliler diye onunla bir alâkası mı olmalı.”

“Bir de o adamı savunuyor musun bana? Bana bak şu hali me bak! Sana yalan söyleyecek bir halde miyim ben?” diye sitem ederken sesim titriyordu. Sevdığım kadın bana inanmıyordu. Bana inanmamakta haklıydı belki de güvenini kaybetmiştim onun. Fakat vücudumdaki morluklara da mı inanmıyordu?

“O serseriler karnımı boks torbası gibi kullanırken bir daha bir Hintliyi tehdit etmememi söylediler. Bunu senin Cambaz’ından başkası yaptırmış olamaz!” diye yüzüne atıldığımda yaşadığım hayal kırıklığı istemsizce sesime yansımıştı.

“Senin deyip durma bana!” diye bağırınca, ben de bağırdım.

“O zaman sen de benimmişsin gibi davran!”

“Ben senin değilim artık!” dediğinde kalbime ateşten bir mızrak saplasa daha iyiydi. Yine de dik durdum. Yıkılmadım. Derin bir nefes alıp sakinleştim. “İyi olma... Bir başkasının da olma ama!” dedim kısık bir sesle.

“Olman!”

“İyi.”

“İyi.”

İkimiz de öfkeli bir şekilde yataklarımıza dönüp yattık. Gece lambasının ışığını söndürmek istediğimde, “Tişörtünü giymeyecek misin? Üşütürsün.” dedi.

“Gebersem umurunda sanki!” diye mırıldandım.

“Doğru umurumda değil.” diye karşılık verdiğinde cevap vermedim. Yorgundum. Her yerim ağrıyordu ve hayal kırıklığına uğramıştım. Karım beni sevmiyordu artık. Tam uykuya dalacaktım ki onun o güzel sesi ilişti tekrar kulaklarıma.

“Ezman... Uyudun mu?” Gözlerimi aralamadan mırıldanma sesleri çıkardım.

“Birkaç sokak serserisinden dayak yiyecek biri değilsin sen, nasıl oldu da bu kadar hırpaladılar seni?” diye sordu.

“Karşılık vermedim çünkü.” diye cevap verdim. Uyku sersemliği dilimin bağlarını çözmüştü galiba. Uyanık olsam bana inanmayan kadına bunu asla itiraf etmezdim. Bir süre sessiz kaldı. Sonra merakına yenik düşmüş olacak ki, nedenini sordu.

“Hmm.” diye mırıldandığımda ısrarla tekrar sordu. “Ezman neden karşılık vermedin, korktun mu yoksa?”

Ters Masal

“Hıhı. Korktum.” diye mırıldandım üzerime çöken uykuya teslim olurken. “Başıma darbe alıp seni tekrar unutmaktan ölesiye korktum.”

14. Bölüm

Odaya sızan sabahın ilk ışıkları yüzüme vurduğunda yatağında kıvranmaya başladım. Sırt ve bel kısmımda hissettiğim ağrılar hareket etmemle çoğalınca küçük bir iniltiyle gözlerimi hafif araladım. Asmin hâlâ uyuyordu. Uyurken ne kadar da masum görünüyordu, bir çiçek gibi, uyanınca bana kök söktürüyordu.

Çiçek tabii, ama gel gör ki nasibine senin gibi bir deve dikenini düşmüş.” diye homurdanan iç sesim yine tüm sinir katsayılarımı yükseltmişti sabah sabah.

“Ulan iç ses, her zaman böyle pört diye pörtlemesen olmuyor mu? Bir kere de sus yav sus!”

Yatağımdan destek alarak doğrulmaya çalışıyordum ki böğrümde hissettiğim keskin bir ağrı yüksek bir sesle inleyerek tekrar yatağa düşmeme sebep oldu. Asmin çıkardığım sese kesin uyanmış olmalı diye düşünerek telaşla onun yattığı kanepeye baktım. Hâlâ uyuyordu güzelim. Yüzümde beliren gülümsememle başımı yastığın üzerine bırakıp sevdiğim kadını izlemeye koyulacaktım ki... Dur bir dakika ya... Ne izlemesi? Nasıl bir uykuymuş bu arkadaş! Ben burada acı içinde kıvranıyorum insan bir kalkıp benimle ilgilenir değil mi ama? Hâlâ kocasıyım ben onun.

“Ne saçmalıyorsun oğlum sen kocalık yaptın mı ki?”

“Sen bi sus hain iç ses! Zırt pırt araya girme!”

İç sesim aslında haklıydı. Ben bu zamana kadar Asmin’e eşim gibi davranmamıştım ki. Yıllar sonra tekrar kapımı çalan aşkı tanıyamamış kendi içimde yaşadığım gelgitlerle Asmin’i de yıpratmıştım. Onu İstanbul’da bırakıp Londra’ya dönmek zaten hayatımın en büyük hatasıydı ve ben çok pişmandım bunun için. Yine de be-

nimle ilgilenmesini istiyordum, bunu istemeye belki hakkım olmasa da.

Gözlerimi kapatıp dokunaklı bir şekilde inlemeye başladım. Ara ara sağ gözümü hafif aralayıp karımın uyanıp uyanmadığını kontrol ediyordum ve uyanmadığını görünce daha yüksek bir sesle inlemeye devam ediyordum fakat onda hiçbir uyanma belirtisi yoktu. Bu kadar inlemeye uyanmaması normal miydi? Kadın değil de sanki kış uykusuna yatmış bir ayı mübarek.

“Hop ağzını topla Asmin'im hakkında böyle konuşamazsın.” diyen iç sesime, “Sana ne, sen ne araya girip duruyorsun!” diye çemkirdiğimde Asmin'in gerilerek uyandığını fark ettim.

“Off! Kimle konuşuyorsun sen yine sabah sabah. Hır gür hır gür bir uyutmadın gitti!” diye mırıldandı.

Bu tepki umduğum bir tepki olmasa da hemen pes etmedim. Yatakta doğrulmaya çalışıyormuş gibi yaparak en acıklı ses tonunda “Agh! Böğrüm! Böğrüm çok ağrıyor!” diye bağırmaya başladım.

“Belli, belli, sabahtan beri böğürüp duruyorsun.”

“Asmin karıcığım deme öyle, gerçekten çok kötü ağrım var. Bak şuram ağrıyor, işte tam şurası.” derken yorganı kaldırıp elimi belimin yan kısmına götürdüm.

“Bu kadar ajitasyona da pes doğrusu!” diye cırladı iç sesim.

İç sesimi duymazdan gelip karıma bir yavru köpek bakışı attım. Gözlerinde çaresizce merhametin kırıntısını arıyordum. Gözleri elimi götürdüğüm tarafa kayınca bir an o umut kırıntısını buldum sandım, fakat yanılmışım.

“Sabah sabah Asmin Asmin deyip duruyorsun. Bir uyutmadın. Asmin kadar taş düşsün kafana!” diye çıkışmasıyla bütün umutlarım yerle bir oldu. Demek beni sevmiyordu artık. Sevse en azından gelip bir bakardı ağrıyan yerime. Ne bileyim, belki biraz ağrı kesici krem falan sürerdi. İçimde yaşadığım hayal kırıklığını yüzüme yansıtarak yatakta sırtımı döndüm.

“Keşke düşseydi.” dedim. “Keşke o patlamada kafama senin kadar bir taş düşseydi de ölseydim.”

“Âmin!” diye uzatarak iç çeken iç sesimin aksine, Asmin sustu. Hiçbir şey demeden yataktan kalkıp dolaptan giyecek bir şeyler aldı

ve bana kaçamak bir bakış atarak odadan çıktı.

Öylece kalakalmıştım yatakta. Sevdığım kadın dönüp bakmamıştı bile bana. Yine de umutla odaya dönmesini bekledim. İnsafa gelir sandım.

Bir süre sonra odanın kapısı tıklatıldı. Benim gir diye seslenmemle kapı aralandı ve Boran kapı aralığından kafasını uzattı.

“Asmin biraz ağrın olduğunu söyledi, iyi misin sen? Neren ağrıyor?”

“Kalbim.” diye mırıldandım. “Kalbim ağrıyor.”

Boran, “Neren dedin anlamadım?” diye sorarken kapıyı tamamen açıp içeriye girdi.

Daha net bir şekilde, “Böğrüm Boran, böğrüm ağrıyor!” dedim.

“Orası neresi oğlum?”

Elimi tekrar belime götürerek yan tarafımı gösterdim. “Şurası işte oğlum, böğür neresi bilmiyor musun?” dedim gözlerimi devirerek.

“Çek bakıyım elini bir bakayım şu böğrüne.”

Elimi itaatkâr bir şekilde çekip üzerimdeki yorganı sıyırdım. Boran eğilip yan tarafıma baktığında acı bir ses çıkardı. Bana endişeli bir şekilde bakarken, “Bu çok kötü görünüyor mosmor olmuş, tekrar hastaneye mi gitsek acaba?” diye sordu.

Kendimden emin bir şekilde başımı olumsuzca salladım.

“Hayır, hayır ben hastaneye gitmek istemiyorum, Asmin benimle ilgilenir.” dedim.

“Asmin mi? O az önce Berfin’le çıktı, okula gittiler.”

Yüzüm istemsizce düştü. Ağlamamak ve ağlayamamak arasında kaldım sessizce. Beni bu haldeyken bırakıp gitmişti demek. Üstelik yanıma uğrayıp gideceğini söylemeye tenezzül bile etmemişti.

“Ezman iyi misin?” diye soran arkadaşşıma, “Bir şeyim yok!” diye tersleyerek yorganı tekrar üzerime çektim ve inlememek için dişlerimi birbirine bastırarak kendimi yastığımın üzerine bıraktım.

Verdiğim tepkiye bir anlam veremeyen Boran, “Emin misin hiç iyi görünmüyorsun?” diye sorduğunda onu başımdan savmak için iyi olduğumu söyledim.

Boran tekrar iyi olup olmadığımı sorduktan ve benim de tekrar iyi olduğumu söyledikten sonra odadan çıktı. Annesine durumumu anlatmış olacak ki o çıktıktan kısa bir süre sonra telaşlı bir şekilde elinde sıcak su tulumuyla Gülçin halam girdi odaya.

“Ezman, Boran dün ufak bir kaza geçirdiğini söyledi.” dedi endişeli bir şekilde. “Su tulumu getirdim, bunu moraran koyalım iyi gelir.” diye ekledi.

Sonunda bu evde benim için endişelenen bir kadın gelmişti yanıma. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek halamı rahatlatmaya çalıştım.

“Evet hâlâ sadece ufak tefek morluklar var korkma.” dedim yatmışım yerden hafifçe doğrularak. O ise yatağa doğru yaklaşmasıyla gözümün morunu görmüş ve yeterince korkmuştu. Karnımın halini görse ne yapardı acaba?

“Yavrum ne bu yüzünün hâli! Boran ufak bir kaza deyince ben bu kadar kötü olduğunu tahmin etmemiştim.”

“Korkma hala görüldüğü kadar ağrımıyor. Ufak bir kaza işte. Sen ver o tulumu bana, ben belime kendim koyarım.” dedim sesimi canlı ve dinç tutarak.

Halam şaşkın bir halde, “Oğlum ben sarsaydım keşke.” diye mırıldanarak su tulumunu bana doğru uzattığında, elinden alıp halamın odamdan çıkmasını bekledim.

Halam kararsız adımlarla odamdan çıktıktan sonra tulumu moraran tarafıma koyup yorganın altına gömüldüm ve Asmin’le geçirdiğim o güzel anları düşünmeye başladım. Bir gün yine bana öyle yeşil yeşil bakacak mıydı tekrar? Eğer o gün gelecekse ben ömrümün sonuna kadar beklerdim o günü. Fakat durum pek de iç açıcı görünmüyordu açıkçası. Sanki yeşil ormanlarında kaybolup mavilerinde nefes almak bana sonsuza kadar haram kılınmıştı. Bunları düşünürken ne zaman uyuya kaldım bilmiyorum. Tekrar gözlerimi araladığımda tenimde küçük yangınlar başlatan parmak uçlarının gezindiğini hissettim.

Bana dokunanın kim olduğunu öğrenmek için arkamı dönmek istediğimde, “Dur kıpırdama sakın, ilaç sürüyorum beline.” diye bir

fısıltılı ses ilişti kulaklarıma. Bu sesi nerede olsam tanırdım. Bu sevdiğim kadının sesiydi. Fakat o okula gitmemiş miydi?

“Demek ki gitmemiş.” diye cızırdadı iç sesim.

“Beni kandırıyorsun değil mi hain iç ses. Bu Asmin olamaz. O bana dokunmamaya yeminli. Dokunmayı bırak yüzüme bile bakmıyor benim.” diye geçirdim içimden.

Derin bir nefes alıp iç çektim. Bu sadece bir rüya olmalıydı. Beynim yine kalbimle bir oyun oynuyordu ve muhtemelen şu an deli gibi atan kalbime pis pis gülüyordu. Bir dakika ya... Eğer bu bir rüyaysa o zaman istediğimi yapabiliirdim değil mi? Kural mural yoktu yani.

Ani bir hareketle dönüp belimi ovalayan eli bileğinden kavrayarak kendime doğru çektim ve sevdiğim kadının yüzüne baktım. Yeşil vadilerde yine yolumu kaybederken tenimi okşayan ılık nefesi bir yaz meltemini andırıyordu. Gözlerimi ormanlarda yanmaya başlayan kıvılcımlardan ayırmadan ismini fısıldadım. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp bakışlarımı onun kuruyan dudaklarına kaydırdım. “Seni çok özledim.”

Uzanıp ona olan susuzluğumu gidermek istedim fakat yapamadım. O istemiyordu artık beni. Sevmiyordu belki de. Bu düşünceyle kalbimde başlayan derin sızı tırmanıp boğazımda düğümlendiğinde gözlerimi tekrar yeşil irislerle odakladım.

“Ne zaman bitecek cezam?” diye sordum sevdiğim kadına. “Bugün mü? Yarın mı? Yoksa ben ölünce mi?”

Gözlerime ne ara yaşlar dolmuş ne ara akmaya başlamıştı bilmiyorum ama ağlıyordum. Düşünebiliyor musunuz? Ben, Ezman Ağa... Bir kadın için ağlıyordum. En son 18 yaşında ağlamıştım böyle sesli bir şekilde, sevdiğim kızı gözlerimin önünde vurduklarında. İşte töreye nefretim hep bu yüzdendi, Asmin’i kabullenemeyişim, ona bu denli âşık olduğumu fark edemeyişim...

Bakışlarımı tekrar bana acıyarak bakan yeşil gözlere tırmandırdım ve belki çok geç kalmış olsam da bir süredir içimde tuttuğum kelimeleri fısıldadım sevdiğim kadının yüzüne.

“Seni seviyorum Asmin. Seni daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Ne olur affet çok pişmanım. Bir daha asla bırakmam seni.”

Asmin'e daha önce de onu sevdiğimi söylemiştim fakat ilk defa bu kadar içten söylemiştim bu sözleri, sanki ilk defa kalbim dile gelmişti de döküvermişti içindikileri. Hatta şöyle söyleyeyim: Asmin'den önce hiçbir kadına onu sevdiğimi söylememiştim.

Sevdiğim kadından bir tepki beklerken o sadece susuyor ve bana bakmayı sürdürüyordu. Onun bu sessizliğinden cesaret alarak onu kendime biraz daha yaklaştırdım.

“Beni affetmek için ölmemi bekliyorsan, bekleme.” diye fısıldadım yeşil elmaslarında gördüğüm hüznünde boğulurken. Bakışlarım nefes almak için aralanan dudaklarına kaydığında dudaklarım o arayı kapatmak istedi fakat cesaret edemedim onu öpmeye. Bakışlarımı doyamadığım dudaklardan kaldıramazken, “Senin hasretin... Senin aşkınla ben gün be gün ölüyorum kadın görmüyor musun?” diye sordum titreyen sesimle.

O anda hiç beklemediğim bir şey oldu. Gül yapraklarının kadi-femsi dokunuşunu dudaklarımın üzerinde hissettim. Aynı anda yanağımda hissettiğim ıslaklıkla bir an duraksadım ve temasımı kesip buğulu yeşillerine baktım. Gözlerine doluşan yaşlar yüreğime ok gibi saplanan kirpiklerinin arasından sıyrılıp yüzüme düşüyordu birer birer.

“Demek rüya değilmişsin.” diye mırıldandığımda gerçek bir tokat gibi yüzüme çarptı. Asmin benim için geri dönmüştü ve ben bir rüya olduğunu düşünerek bülbül gibi şakımıştım. Ona ilan-ı aşk edip öpmüştüm onu. Yine istemediği bir şey yapmıştım, kahretsin! Yine çiğnemiştım ben kurallarını. Ya ben var ya. Ben en öküz en salak en bencil...

“Boşa kendine sövüp durma, ilk o öptü seni şapşal.” diyen iç sesimle duraksayıp sevdiğim kadının gözlerine baktım. Evet ya, ilk o öpmüştü beni. Bu beni affettiği anlamına mı geliyordu yoksa? Peki neden ağlıyordu o zaman?

Hâlâ dinmemişti gözyaşları ve ben burada onun gözyaşlarını silmek yerine kendimle uğraşıyordum yine. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp başparmağımla yanaklarını kuruladım.

“Sana yaptığım bütün eşeklikler için senden defalarca özür diliyorum Asmin, ne olur affet beni, yine eskisi gibi olalım.”

“Olmuyor Ezman.” dedi hıçkırarak. Yüzünü avuçlarımın arasından sıyrarak titreyen sesiyle konuşmaya devam etti.

“Denemiyorum mu sanıyorsun? Affetmek istemiyorum mu sanıyorsun? Ama her yakınlaştığımızda otelde uyandığım sabahı hatırlıyorum. Ben bana yaşattıklarını affedemiyorum.”

Sevdiğim kadının ruhunda öyle izler bırakmıştım ki artık korkuyordu beni sevmeye. Bu korkuyu gözlerinde görebiliyordum. Hakım yoktu belki ondan az sonra isteyeceklerimi istemeye ama yüz­süzce isteyecektim çünkü seviyordum onu.

“Affetme o zaman beni.” deyip duraksadım. Elimdeki son kozu mu harcıyormuşum gibi bir his vardı içimde. Yaşama sebebim olan göz­lere yalvarırcasına bakıp konuşmaya devam ettim.

“Affetme beni ama unut, unutamam ve her şeye yeniden başlaya­lım.” dedim.

Başını olumsuzca sallayarak doğruldu ve bana sırtını döndü. Tam çekip gidecekken bileğinden kavradım.

“Ne olur Asmin bana son bir şans ver. Her şeyi unutamam. Say ki hiç berdel yoluyla evlenmedik biz, Londra’da yeni tanışan iki ya­bancı olalım ve her şeye yeniden başlayalım.”

Bir süre sessiz kaldı. O sustukça içime umut tohumları serpildi ve kalbim tekrar can bulmaya başladı. Kararsız kalmış gibi bir hali vardı. Yatakta doğrularak ayağa kalktım ve onu omzundan tutarak kendime doğru çevirdim. Ağlıyordu.

“Ağlama.” dedim parmaklarımın ucuyla gözlerini silerek. “Senin gözlerinden akan her bir damla yaş için kendimden nefret ediyorum.

Elinin tersiyle gözlerini kurulayıp bir adım geriye gitti. “Benden istediğin şeyi yapabilir miyim bilmiyorum.” dedi kararsız bir şekil­de.

“Hemen şimdi karar vermek zorunda değilsin,” dedim ona doğru bir adım atarak.

Tekrar bir adım geriye atıp aramıza yine bir mesafe koydu. Onun bu isteğine saygı duyarak durduğum yerde derin bir nefes alıp ko­nuşmaya devam ettim. “Düşün taşın kararını ver sana üç gün müh­let.”

“Ezman Ağa bak yapma pişman olacaksın.” diye uyaran iç sesimi yok sayarak,

“Eğer üç günün sonunda cevabın yine hayırsa bil ki sonsuza dek

hayatından çıkacağım. Çünkü sana bu kadar yakın olup da böyle uzak durmaya dayanamıyorum.” dedim.

Dedim, dedim de hangi cesaretle sevdiğim kadına bu sözleri söyledim bilmiyordum, fakat laf ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olduğum kesindi. Ya kabul etmezse sorusu daha ilk dakikadan kalbime işgal ederken sevdiğim kadın beni arafta bırakarak hiçbir şey demeden odadan çıktı.

Sonraki günler nasıl geçti hiç anlamadım. Ben bu üç günün geçmemesi için her an dua ederken geçen her saniye aleyhime işledi sanki. Asmin benden kaçıyor gibiydi. O günden sonra bir daha göz göze bile gelmemiştik. Ben o gün benim için döndüğünü düşünerek kendi kendime gelin güvey olmuştum. Hatta o gün yaşadıklarımızdan cesaret alarak ona bir ultimatoma bile kesmiştim. Ne kadar salakmışım. Kendi sonumu kendi ellerimle hazırlamışım. Sonradan öğrendim, Boran söyledi. O gün benim için dönmemiş. Boran bana ağrı kesici krem almak için eczaneye uğrayınca üniversiteye geç kalmış ve dersi iptal olmuş, Asmin de Boran’la birlikte eve dönmek zorunda kalmış.

Bana krem sürmesini sen mi söyledin diye sormuştum Boran’a bu soruya olumsuz bir cevap almayı umut ederek. Boran bu sorumu olumlu cevapladığında ise tüm dünyam başıma yıkılmıştı. Ben Asmin’in bana karşı biraz yumuşadığını düşünürken o sadece oynadığımız evcilik oyununu bozmamak için bana krem sürmüş demek ki.

Boran bu sorulara bir anlam verememişti tabii ben de aramızın biraz bozuk olduğunu söyleyerek geçiştirmiştim. Ne bilirdim ki bir gün herkesin gerçekleri öğreneceğini ve bana yüz çevireceklerini. Hatta o günün bugün olduğunu nerden bilebilirdim.

Asmin’e verdiğim mühletin üçüncü günüydü. Ailecek yemek yorduk. Vücudumdaki ağrılar körelmiş ve ayaklanmışım fakat kalbimin sızısı gün be gün artıyordu. Asmin olumsuz bir cevap verecek diye ödüm kopuyordu. Bütün gün onunla köşe kapmaca oynamıştık. Ne o cesaret edip bana kararını söyleyebilmişti ne de ben ona sorabilmişim. Şimdi karşı karşıya masada yemeğimizi yerken onun gözlerine bakmaya bile korkuyordum. Ya umduğum cevabı bulamazsam gözlerinde?

Sanki aramızdaki bu gerginliği diğerleri de hissetmişti zira masadaki herkes susuyordu. Bu sessizliği çalan telefonun sesi bozdu. Gülçin halam sofradan kalkıp telefona bakarken Asmin’e kaçamak bir bakış attım. O da bana baktı bir anlığına sonra tekrar gözlerini kaçırdı benden.

Gülçin halam masaya döndüğünde eli yüzü kâğıt gibiydi. “Asmin kızım telefon sana benimle gelir misin?” derken bir taraftan da bana kötü kötü bakıyordu.

“Kimmiş hala?”

“Hanım Ağa arıyor.”

Annem mi? Annem Asmin’i niye arasın ki? Arasa beni arar, yani öyle olmalı değil mi? Aklıma annemin Asmin’le yaptığı anlaşma geldi. Sonra o sabah Asmin’in telefonuna gelen mesajlar. Asmin yine annemle... Yok hayır, yapmaz öyle bir şey. Yaşadıklarımızdan ders çıkarmış olmalı, değil mi? Aklıma gelen bu kötü düşünceleri hemen geri iteledim ve endişeli bir şekilde ağzını peçeteyle silen karıma baktım. “Bana bunu yapmadığını söyle.” diye sordum kısık bir sesle.

“Yaptım.” dedi. “Onlara benim yerimde olsalar nasıl bir karar vereceklerini sordum ve şimdi cevabını almaya gidiyorum.” diye ekledi.

Asmin sofradan kalkarken Gülçin halam Berfin’i de çağırdı. Hep birlikte bir karar almaları gerekiyormuş. Bana kötü bakışlar atarak masadan tek tek ayrılan kadınlara, biz masadaki üç erkek öylece bakakalmıştık. Boran ve eniştem olanlara şaşırıırken ben hakkımda çıkacak kararı az çok tahmin edebiliyordum. Eh işimiz kadın dayanışmasına kaldıysa müebbet kaçınılmaz son olacaktı.

Eniştemden müsaade isteyerek masadan kalktım. Odama gidip sırt çantama en gerekli eşyalarımı doldurup tekrar aşağı indim ve kimseye görünmeden direkt dış kapıya yöneldim. Montumu giyindikten sonra yavaşça dış kapıyı aralayıp dışarıya çıktım. Tam uzaklaşacaktım ki ardımdan seslenen kadının sesiyle duraksadım.

“Yine kaçacak mısın? Ne karar verdiğimizizi sormayacak mısın?”

“Söyleyeceklerini duymaya cesaretim yok belki.” deyip duraksadım. Şimdi bana dur gitme dese... Seni seviyorum dese... Benimkisi de idam mahkûmunun son arzusu. Başımı hafifçe yana çevirip cevap verdim.

“Sevdiğim kadın kalbiyle değil de oy birliğiyle geleceğimiz hakkında bir karar alıyorsa bu kalbinde bana ait bir şey kalmamış demektir.”

Bunu derken bile içimde hâlâ pır pır eden küçücük bir umut kı-

rıntısı vardı. Allah biliyor. “Yanılıyorsun.” demesini çok istediğim, ama yanılan bendim yine.

“Sen bilirsin, öyle diyorsan öyledir.” diyerek kapıyı ardımdan kattığında tükenen umudumla birlikte nefesim kesildi. Ölüyordum.

Kendimi sıktığımdan mı bilmiyorum ama titriyordum ve başım dönüyordu. Trabzanlara tutunup derin bir nefes aldım. Oksijenle temas eden bronşlarım sızlamaya başladı. Asmin’siz nefes almak bile acı veriyordu bana, ben onsuz nasıl yaşayacaktım?

Gözyaşlarımın akmasına engel olmak için gözlerimi kapadım ve sessizce içime akıttım yaşlarımı. Asmin neden yapmıştı bunu bize? Tek istediğim son bir şanstı.

“Asmin mi? Bunu size sen yapmış olmayasın?” diye pörtledi kahrolası iç sesim.

Ama haklıydı, yine haklıydı.

“Haklısın ama alacağın yok, her şey bitti.” diye belli belirsiz mırıldanarak başımı bitkin bir halde yere eğdim. Bir an önce uzaklaşmak istiyordum buradan, fakat ayaklarım yere mihlanmış gibiydi, hareket edemiyordum.

Sırtıma yediğim ani bir yumrukla öne doğru tökezlerken Asmin’in tiz sesi yankılandı Londra’nın boş sokaklarında.

“Sen bunu bana ikinci kez yapmayı nasıl düşünürsün ha! Yine beni bırakıp kaçacaktın değil mi?”

Sırtımda yediğim yumruğun sızısı, yüzümde duyduklarımın şaşkınlığıyla arkamı dönüp kızgın bir boğa gibi üzerime yürüyen kadına baktım.

“Bana bak Ezman Ağa!” diye tıslayarak karşıma dikildi ve yumruklarını göğsüme indirmeye başladı. Ben geri geri gittikçe üzerime yürüyordu.

“Beni bırakıp hiçbir yere gidemezsin sen anladın mı! İzin vermiyorum! Ömrünün sonuna kadar benim yanımda kalacaksın! Senin cezan bu! Anladın mı?”

Öfkeyle yüzüme savurduğu tükürüklerin aslında benim can suyum olduğunun farkında mıydı bilmiyorum ama o konuştuğu içime serptiği umut tohumları yeşerip çiçek açıyordu sanki. Gittikçe hızlanan kalbim kanatlanıp bir güvercin gibi uçarak taklalar atacaktı

nerdeyse. Öldüğümü düşündüğüm bir anda tekrar hayat bulmuştum. Sevdığım kadın benim gitmemi istemiyordu. Bana kestiği ceza benim için bir hediyeydi.

O bana vurmaya devam ederken ben kollarımı onun beline dolayıp onu kendime doğru çektim. Bir an duraksayıp afalladı ama sonra o da ellerini boynumda birleştirdi bütünü dünyalar benim oldu. Çok özlemiştim onu.

Sonra ne mi oldu? Şimşek çaktı gök gürledi ve ardından bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Fakat biz sağanak yağmura rağmen bir süre kopamadık birbirimizden.

Koptuğumuzda sıırsıklam olmuşuk. Sevdığım kadının gözlerinin içi gülüyordu, kendi gözlerimi bilmem ama benim de içim gülüyordu. Kalbimin dallarında çiçekler açıp kuşlar cıvıldıyordu. Çok mutluydum. Alnımı alıyla birleştirip gülümsedim.

“Biz barıştık mı şimdi?” diye sordum kalbimde cıvıldaayan kuş seslerini sesime katarak. Alnının alnımla olan temasını koparıp, “Hıhı.” dedi.

“Senin hıhını yerim!” diye şakıyarak başını göğsüme bastırdım ve sıkı sıkı sarıldım ona. Bütün umutlarımın tükendiği bir anda dönmüştü bana. İçim içime sığmıyordu, bunu başka nasıl anlatırım bilmiyorum.

Başını göğsümden kaldırıp, “Çok ıslandık girelim mi artık içeriye?” diye sorduğunda başımı olumsuzca salladım.

“Hayır girmeyelim.”

Ceketimi çıkarıp yağmurdan korunmak için üzerimize siper ettim. İnce uzun parmaklarını dudaklarına götürerek çocukça kıkırdedi.

“Zaten ıslandık ıslanacağımız kadar, gerek yok ki buna.”

“O yağmurdan korunmak için değil ki.” dedim dudağımı çapkınca yana kaydırarak.

“Peki ne için?”

“Bunun için.” deyip ceketimi üzerimize bıraktım ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. Ceketin bize sunduğu mahremiyet ile doya doya içtim gül yapraklarından sızan aşk şarabını.

Tekrar ayrıldığımızda “Bu ne içindi peki?” diye sordu nefesini salarak. İyice ıslanan ceketimi üzerimizden kaldırırken zümrüt yeşilli gözlerindeki parıltılara baktım. Bu gece tüm şehrin ışıkları sanki gözlerinde yanıyordu.

“Her an evden biri gelebilirdi, seni utandırmak istemedim.” diye cevap verdim.

Doyamadığım dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı ve sonra uzun süredir duymak istediğim o kelimeler döküldü o gül yapraklarından.

“Seni seviyorum Ezman.”

Duyduklarıma inanamadım. Bu kelimeleri tekrar duymak için o kadar çok beklemiştim ki.

“Bir daha söyle.” diye fısıldadım doğru duyduğumdan emin olmak için.

“Seni seviyorum Ezman Ağa.” diye haykırdığında içimde hissettiğim mutluluk yere göğe sığmayan cinstendi.

“Heyt be!” diye naralar atarak onu kucağıma aldım ve yağmurun altında dönmeye başladım.

O kadar mutluydum ki başımın ne kadar döndüğünü fark edemedim ve birlikte dönerken yere düştük. Sert kaldırım taşlarında birkaç tur yuvarlandıktan sonra Asmin üstte ben altta anca durabildik. Sırtım çok ağrımişti, vücudumdaki morluklar yeni yeni sararmaya başlamıştı. Fakat ben daha çok sevdiğim kadının bana kızacağından korkmuştum. Kaşlarını havaya kaldırarak ona şaşkınca baktığımda kahkahalar atarak gülmeye başladı. Ben de güldüm. Yattığımız yerden doğrularak kaldırım taşlarının üzerine bağdaş kurup oturduk ve gülmeye devam ettik.

“Çok sakarsın biliyorsun değil mi?” dedi.

“Bütün sakarlıklarım seninle başladı desem...”

“İnanmam.” diye güldüğünde kolumu omzuna atıp onu kendime doğru çektim.

“Seni ne kadar sevdiğimi bilsen inanırdın.” deyip şakağına bir öpücük bıraktım.

“Ne kadar seviyorsun?”

“Kelimelere sığmayacak kadar çok...” deyip duraksadım ve bakışlarımı gözlerine tırmandırdım. “Çok seviyorum seni.” diye ekledim.

“Bir daha söyler misin?”

“Senin her bir zerren, benim her bir zerremle seni sevdiğime inanana kadar söylerim.” dedikten sonra onu ne kadar sevdiğimi tekrarlamaya başladım defalarca.

“Tamam, tamam inandım sus artık.” diye güldüğünde yüzünü avuçlarımın arasına alarak devam ettim.

“Asmin’im, Dağ Çiçeğim, benim en güzel Mecburiyetim.”

“Hâlâ mı mecburiyetin?”

“Evet Mecburiyetim çünkü ben mecburum sana, sensiz yaşayamam. Sana su gibi nefes gibi ihtiyacım var.”

Aşk itirafımı mühürlemek için karımın dudaklarına doğru sarkarken sağ olsun iç sesim bizi bu sefer hiç rahatsız etmedi diye düşünüyordum ki,

“Yeter artık yiyip bitirdin kızı.” diye pörtleyen iç sesim beni yine yanılttı. Söylediklerini umursamayarak göz kapaklarımı düşürüp gül yapraklarına doğru sarkmamı sürdürürken Asmin’in geri çekilip ayağa kalkmasıyla dudaklarım havada asılı kaldı.

Gözlerimi aralayıp şaşkın şaşkın bakarken karımın eve doğru hareket ettiğini gördüm. Hemen ayağa kalkıp arkasından yetiştim. Omzundan tutarak onu kendime doğru çevirdim. Ağlıyordu. Yeşil ormanlarından taşan yağmurlar uzun kirpiklerinin ucundan süzülüp çiseliyordu yanaklarına.

“Asmin neden ağlıyorsun? Seni üzecek bir şey mi yaptım, bir şey mi söyledim?” diye sordum şaşkınca.

Yüzünü düşürüp derin bir nefes aldı. “Ezman ben.” diye fısıldığında baş parmağımı dudaklarına bastırarak sözünü bitirmesine izin vermedim.

“Anlıyorum senin beni affetmen için zamana ihtiyacın var ve ben de sana dünyanın bütün zamanını vermeye hazırım yeter ki sonunda senin beni affedeceğini bileyim.” dedim.

“Ezman ben...” diye tekrar konuşmak istediğinde kollarımı boyuna dolayıp onu kendime doğru çektim.

“Şşşt sadece sarıl bana. Sana söz veriyorum bir gün affedeceksin beni. Son nefesimi verene kadar bunun için mücadele edeceğim.” diye fısıldadım saçlarının arasına.

Sarılmama karşılık verip ağlamasını şiddetlendirdi. Her şey tam yoluna girmişken onun neden bu kadar ağladığını bir türlü anlamamıştım. Bir duygu karmaşası yaşıyor olmalı diye düşünerek üzerinde pek durmamıştım. Nerden bilebilirdim daha hiçbir şeyin bitmediğini. Ben sadece çok âşıktım.

Ağlaması kesildiğinde bile benden ayrılmadı bir süre. Sessizce bana sarılmaya devam etti. Ben de ona sarıldım sıkı sıkı. Doya doya kokladım toprak kokusunu andıran ıslak saçlarını.

“Donunuza kadar ıslandınız oğlum, yeter sarıldığınız girin gari içeriye.” diyen iç sesimle birlikte sarılmamı gevşetip küçük kadınıma baktım.

“Girelim mi artık?”

Başını olumlu bir şekilde salladığında birbirimizden ayrılıp ellerimizi birleştirdik ve eve doğru yürümeye başladık.

Asmin bana, “Konsey üyelerinin önüne çıkmaya hazır mısınız?” diye sorunca elimi göğsüme götürerek abartılı bir şekilde arkaya doğru sıçradım.

“Sen öyle sorunca birazcık tırstım. Sence idam kararı mı verirler müebbet mi?”

Burukça gülümsedi. Yüzünde anlam veremediğim donuk bir ifade vardı.

“Kararı ben verdim Ezman.” dedi. “Sadece birkaç şartları vardı, ben de kabul ettim.”

“Kararın ne peki?” diye sordum gergin bir ses tonuyla. Asmin öyle şifreli konuşunca ciddi ciddi tırsmıştım.

Gözlerime bakıp gülümsedi. “Dedim ya senin cezan benim Ezman!” diye güldü. Yanağında beliren çukurlara gömülürken yüreğim, yüzümde yine güller açtı.

“Böyle cezaya can kurban.” diyerek dudaklarımı alnına bastırdım. Tam o sırada kapı açıldı ve kapıda Gülçin halam belirdi. İkimizi de göz ucuyla süzdükten sonra,

“Asmin kızım ne bu hâlin sıırılsıklam olmuşsun. Hadi hemen içeri gir.” dedi.

Asmin girdikten sonra ben de eve girmek için yeltenmişim ki Gülçin halam kapıya kendini siper ederek buna engel oldu.

“Sen değil!” dedi. “Sadece o girecek!”

Şaşkın şaşkın bakakaldım halamın yüzüne. “Ama hala.” diye itiraz ettim, fakat onun insafa geleceği yoktu.

“Aması maması yok! Madem yeniden başlamak istiyorsun yarın gelip bu kızı usulünce bizden istersin!” dedi ketum bir şekilde. Daha ben duyduklarımın şaşkınlığını üzerimden atamazken Gülçin halam dış kapıyı kapatmak için ittirince ayağımı kapı aralığına koyarak kapatmasına engel oldum.

“Hala ne diyorsun Allah aşkına sen, Asmin zaten benim karım. Ne istemesinden bahsediyorsun? Biz evliyiz zaten.” diye sitem ettim Asmin’e çaresizce bakarak.

Ondan biraz destek çıkmasını umuyordum fakat o iki elini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırıp, “Konseyin şartı buydu ben de kabul etmek zorunda kaldım.” diye seslendi Gülçin halamın ardından. Sevdiğim kadından destek gelmeyeceğini anlayınca halama yavru köpek bakışı atıp yalvarmaya başladım.

“Ne olur halacığım bak daha yeni barıştık karımla. Böyle saçma şey mi olurmuş. Ne istemesi, biz zaten evliyiz ya.”

Halam iri gözlerini pörtleterek başını kapı aralığından dışarıya uzattı ve Asmin’in duymayacağı bir şekilde,

“Evlisiniz demek ha? O yüzden mi bu kızı otel odasında bırakıp gittin? Tövbe estağfurullah. Konuşturma beni şimdi!” diye fısıldadı. İşaret parmağıyla karımı göstererek, “Sen dua et ki bu kız seni hâlâ istiyor yoksa sen bu eve bir daha adımını bile atamazdın.” dedi.

Utancımдан gözlerimi yere düşürüp başımı öne eğdim. Demek Asmin onlara her şeyi anlatmıştı. İçten içe kızdım ona biraz, belki de hakkım olmadan, ama yaşananlar ne de olsa bizim özelimiz sayılırdı anlatmamalıydı.

“Yaptığının ne kadar yanlış olduğunu biliyorum hala, ama o beni affetti.”

“Ama ben affetmedim!” dedi dişlerini sıkarak. “Aynı şey Berfin’in başına gelseydi sen affedebilir miydin?”

Öyle söyleyince... Ben de kolay kolay affetmezdim galiba Berfin’e bunu yapan adamı. Beni yıllarca kendi oğlundan ayırmamış ve benim de annem yerine koyduğum kadının gözlerine bakmaya yüzüm yoktu.

“O kadar kolay kurtulamazsın Ezman Ağa. Yaptığının cezasını çekeceksin!” diye kallesçe bir kahkaha attı iç sesim.

“Kalacak yerim yok hala. Dairemin sözleşmesini iptal etmiştim. Ne olur izin ver gireyim eve.” dedim en acıklı ses tonumla.

Halam bana acır sanıyordum dışarda kalmama gönlü razı gelmez diyordum ama yanılmışım. Kapıyı sertçe yüzüme kapatmadan önce son söylediği sözler, “Çiçeğini eline alıp Asmin’i Allah’ın emriyle istemediğin sürece bu eve giremezsin.” oldu.

Öylece kalakalmıştım yine aynı kapının önünde. Bir süre ne yapacağımı bilemedim. Merdivenlere oturup kapının tekrar açılmasını ve sevdiklerimin hep bir ağızdan kamera şakası diye bağırmasını bekledim.

İç sesimin, “Daha çok beklersin, açılmayacak o kapı.” demesiyle sinirle ayağa kalkıp merdivenlerden aşağı indim. Gidecek oldum. Sağa sola bir iki tur volta atıp en alt basamağa tekrar oturdum. Gitmeyecektim. Gerekirse sabaha kadar burada bekleyecektim, ama gitmeyecektim.

Ne kadar oturdum kapının önünde bilmiyorum. Kaç dakika ya da kaç saat? Gecenin ayazı çıkmıştı ve rüzgâr sanki içime işliyordu. Sol elimi yüzüme doğru kaldırıp bileğimdeki kol saatine baktım. Saat de bir hayli geç olmuştu. Başımı çevirip yaka paça kovulduğum eve baktım. Işıklar da kararmıştı. Herkes yatmış olmalıydı. Herkes uyuduktan sonra Asmin beni gizlice eve alır belki demiştim ama görünürlerde yoktu zalimin kızı.

Cebimden telefonumu çıkarıp mesaj atmaya karar verdim.

“Şşt biraz daha kalırsam burada donarak öleceğim gel de kurtar beni.”

Telefonu elimde çevirerek yazdığım mesajın cevabını bekleme-ye başladım. Dakikalar geçtikçe heyecanım da artıyordu. Uyuya mı kalmıştı yoksa, şimdiye kadar çoktan mesajımı okuması lazımdı. Ayağa kalkıp hasretle Asmin'in yattığı odanın penceresine bakıyordum ki telefonumdan gelen bildirim sesiyle sıçradım. Hemen ekran kilidini açıp sevdiğim kadının mesajını okumaya başladım.

“Sen daha burada mısın ki?”

“He buradayım, gel kurtar beni bu soğuktan, çok üşüdüm.”

“Gelemem. Halam burada . Bizim odada yatıyor. Hem yazıp durma uyanacak şimdi.”

Ulan hala alacağın olsun. Demek karıma göz koyduğun için beni evden kovmuşsun.

“Asmin aşağı gelsene özledim seni.”

“Olmaz. Halam görürse beni de evden kovar.”

Asmin'in evden kovulma fikri sırtımama neden oldu. O da evden kovulursa burada beklememe gerek kalmazdı, birlikte bir otele giderdik. Bu düşünce hoşuma gitti. Onun aşağı inmesi için ısrar etmeye karar verdim.

“Asmin'im, Dağ Çiçeğim. Bu gidişle donarak öleceğim, bari bir battaniye falan getir. Bak ölürsem içine dert olur sonra.”

“Ezman sen ağa değil Yeşilçam aktörü olmalıymışsın. Bu nasıl bir dram.” diye kahkaha attı iç sesim.

“Sen sus hain iç ses. Karımla arama girme.”

“Giren girmiş oğlum, bana ne. Sen burada soğukta tir tir titrerken halan fosur fosur uyuyor senin yerinde. Ben olsam kapıyı kırar daldım içeri.”

Yalnız bu iç ses fena gaz veriyordu şu an bana. Yapsam mı ki? Tereddüt içinde telefonumun ekranına baktım. Asmin'den hâlâ bir cevap yoktu. Kararsız bir şekilde durduğum yerde birkaç tur döndükten sonra iki üç basamak atlayarak merdivenleri çıkıp dış kapının önünde durdum. Elim ilk zile doğru gitti fakat son anda vazgeçip omzumla kapıyı itirmeye karar verdim. Birkaç adım geri gidip var gücümle kapıya doğru hucum ederken kapı birden açıldı ve ben elinde battaniyeyle kapıda beliren Asmin'i son anda fark etsem de

kendimi durduramayıp son sürat onun üzerine uçtum.

Düşmemizle kopan patırtı gürültüyle birlikte birkaç tur yerde yuvarlandık. Sonra Asmin altta ben üstte anca durabildik.

“Ezman ne yapıyorsun Allah aşkına ya! Meyhaneye dalar gibi ne dalıyorsun eve! Kalk üstümden!” diye çıkıştı Dağ Çiçeğim.

Aslında hiç kalkmak istemiyordum fakat ilk düştüğümüzde sırtımın ne kadar ağrıdığını hatırlayıp onun da canının şu an çok yandığını düşündüm. Yerden destek alarak ayağa kalktım. “Özür dilerim.” dedim kısık bir sesle. “Ben sadece biraz gaza geldim.”

Asmin telaşlı bir şekilde ayağa kalkıp üzerindeki ayıcıklı pijamasını düzelttiğinde aklıma gecelik yüzünden yaptığımız kavga geldi. Muzipçe gülümsedim, o gecelik o kadar güzeldi ki aklımı başımdan almıştı. Ertesi gün alelacele çarşıya gidip ona şu an üzerindeki benzeri bir ayıcıklı pijama almıştım. Fakat bu haliyle de çok güzeldi.

“Ne bakıyorsun baygın baygın! Hadi şu battaniyeyi al da bir an evvel çık, bu kadar gürültüye kesin birileri uyanmıştır.” diyerek kucağıma battaniye basan kadına tebessüm ederek bakmaya devam ettim.

“Ne yapayım çok güzelsin.” dedim battaniyeyi uyuşuk bir şekilde kavrayarak.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. “Sen de öyle.” dedi. Sonra ne dediğinin farkına varıp, “Yani çok yakışıklısın.” diye düzeltti.

Yanağında beliren gamzelere kaydı gözlerim. Allah’ım bir kadına gülmek bu kadar mı yakışır.

“Ezman hadi git artık, yakalanacağız.” derken hafifçe beni kapıya doğru ittirdi.

“Nereye gideyim?” diye baktım baygın bir şekilde.

“Bilmem? Kapıda kalma ama hastalanırsın.”

“Hastalanırsam üzülür müsün?”

Eliyle omuzuma vurdu. “Üzülürüm tabii.” dediğinde sırtıma dokunarak yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

“Neden?”

“Seni seviyorum da ondan.” deyip burnumun ucuna küçük bir öpücük bırakırken bayram günü harçlık alan çocuklar gibi sevinmiştim. Yok yok piyangodan büyük ikramiye çıkmış kadar sevinmiştim. Hayır ya... Daha çok sevinmiştim, tarif edemeyeceğim kadar çok sevinmiştim bu sözleri duyunca. Sevdığım kadın artık beni sevdiğini kolayca dile getirebiliyordu. Aramızdaki bütün buz dağları erimiş gibiydi.

“Bir karar ver artık ne kadar sevindin. Kafam karıştı.” diyen iç sesim hevesimi yine kursağımda bırakmak istese de başaramadı. Şu an onunla uğraşamazdım.

“Ben de seni seviyorum Dağ Çiçeğim.” dedim içimdeki mutluluğu sesime yansıtarak. Ayaklarının ucuna basarak boynuma sarıldığında ben de kollarımı ince beline dolayarak ona sıkı sıkı sarıldım. Bir türlü kopamıyordum ondan, elimden gelse sabaha kadar böyle durabilirdim. Sarılmasını gevşetip endişe içeren zümrütleriyle gözlerime baktı.

“Bir otele mi gitsen Ezman?” diye sorduğunda,

“Sen düşünme beni. Ben Boran’ın arabasında kalırım bu gece.” dedim saçlarını okşayarak. Alnına bir öpücük bırakıp askılıktaki araba anahtarını aldım. Kan kardeşimin malı benim malım sayılırdı nasılsa. Tam kapıdan çıkacakken arkamı dönüp son defa baktım ona.

“Sana yarın hangi çiçeği getireyim?” diye sorduğumda papatya istedi.

15. Bölüm

Boran'ın aile aracı bayağı rahat gelmişti. Arka koltuğa çaprazlamasına uzanıp ayaklarımı da ön koltuğun sırt kısmına yerleştirmiş söylemesi ayıp fosur fosur uyumuştum sabaha kadar. Yeşil gözlü bir afet rüyalarımı süslediğinden yavaş yavaş kıvranmaya başlasam da uyanmaya hiç mi hiç niyetim yoktu. İnadına gözlerimi daha sıkı kapatıp horlamaya başladım hatta. Yeşil gözlü afet dediysem yanlış anlamayın sakın. O afet benim sevgili karıcığımın başka birisi değildi tabii ki. Araba camının tıklanmasıyla gözlerimi aralayıp ayaklarımı aşağı indirdim. Üzerimdeki battaniyeyi sıyrıp yattığım yerden gerilerek doğruldum. Of ben rahat mı demiştim? Ne rahatı yav her yerim tutulmuştu. Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi ovalarken arabada yatmama sebep olan halacığımıza bir güzel söylenmeye başladım.

Cama tekrar tıklanmasıyla bakışlarımı dışarıya doğru çevirdim. Ben Asmin'i görmeyi beklerken dışarıdaki Boran'dı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde arabanın penceresini açmak için kapıya doğru uzandığımda belime saplanan ağrı inlememe sebep oldu. Yüzümü buruşturarak pencerenin kolunu çevirip camı indirdim. Başımı açtığım pencereden dışarıya doğru uzatıp, "Ne oldu? Ne var!" diye çemkirdiğimde Boran da aynı ses tonuyla bana cevap verdi.

"Senin kendi araban yok mu? Benim arabamda ne işin var!"

"Var, kendi arabam var da... Bu cüsseye benim arabama sığacağı mı düşünmüyorsun herhalde değil mi?" dedim çok bilmiş bir tavırla. "Hem senin araban daha konforlu."

Boran kaşlarını çatarak bana baktı. "Hava atmasını biliyordun ama benim arabam spor model diye. Ne oldu şimdi? Evden kovu-

lunca gitsin spor gelsin konfor mu oldu? Bir daha git kendi arabanda yat.”

“Merak etme kanki bu akşamdan sonra arabanda değil tekrar senin evinde yatacağım!”

Boran gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp başını ya sabır çekercesine sağa sola sallarken benim hain iç ses yine ortaya çıktı.

“Hıhı çok beklersin.”

“Hah! Ben de tam nerde kaldı bu diyordum ki yine alnımın tam ortasından çıkan bir sivilce gibi çıktın ortaya!” diye çıkışınca Boran yüzünde şaşkın bir ifadeyle, “Ben mi?” diye sordu.

“Yok sen değil kanki, şu benim hain iç ses.”

“Ne iç sesi Ezman iyice kafayı yedin oğlum. Hadi çık şu arabamdan, işe gideceğim.”

“Çıkayım, çıkayım da sabah sabah nereye gideceğim ben.”

Boran omzunu umursamazca silkeledi. “Orasını bilmem ama bizim eve gidemeyeceğin kesin.” deyip parmağıyla kapının yanındaki pencereyi işaret etti. “Bak annem asker gibi kapıda bekliyor.”

Arabadan çıktığımda sabahın serinliğinin düşündüğümünden de soğuk olduğunu fark ettim. Ellerimi ovalayarak ısıtmak için üzerine üflemeğe başladım. Boran eğilip arabadan battaniyeyi aldı ve sert bir şekilde kucağıma bastırdı. Battaniyeye sarılırken Boran’a minnetle baktım. Bana biraz tepkili olduğunu fark etsem de kıyamamıştı sanki bana.

Boran arabasına binerken başıyla ileriye işaret ederek, “Sokağın köşesinde bir pansiyon olacaktı, tir tir titreyip durma dışarda, git orda adam akıllı bir İngiliz kahvaltısı yap için ısınsın.” dediğinde başımla onu onayladım.

“Duydum ki akşam kız istemeye gelecekmışsin, akşam görüşürüz o halde.” dedikten sonra

yatırdığım ön koltuğu kaldırıp kontağı çevirdi. Boran’ın gidişini seyrettikten sonra kendi arabama doğru yürüdüm ve kapıyı açıp direksiyonun başına oturdum. Ne! Bu soğukta yürüyerek gideceğimi düşünmemiştiniz değil mi?

Arabayı çalıştırıp hareket ettirdim ama Boran’ın dediği gibi kö-

şedeki pansiyona değil adam akıllı bir otele sürdüm arabayı. Hem şehir merkezine yakın hem de Hyde Park'a yakın olduğundan dolayı sakın bir yerde olan bir otel vardı daha önce Angelina'yla kaldığım... Mandalin mi Mandarin miydi ne adı. İşte oraya gittim. Park manzarası olan bir oda kiralayıp ilk önce sıcak bir duş alıp kendime geldim. Dün akşam sırt çantama attığım en düzgün kıyafetlerimi giysem de ne slim fit siyah pantolonum de ne üzerine giydiğim siyah gömlek odanın görkemli stiline ve İngiliz zarafetine uyum sağlıyordu. Otelin terasında güzel bir İngiliz kahvaltısı yaptıktan sonra akşam için üzerime giyecek doğru düzgün bir takım elbise almaya çıktım. Eh sonuçta kız isteyecektim damat gibi görünmem gerekirdi.

Akşam Devonshire Road'taki evin kapısının önünde beklerken adeta bir dejavu yaşıyordum. Ben dün akşam da bu kapının önünde beklememiş miydim?

“Dünkü o sırlıslıkam halini bugünkü enfes görüntünle bir tutmu yorsun değil mi Ezman Ağa?”

“Hayırdır iç ses? Sen bana az önce bir iltifat mı ettin?”

“Yiğidi öldür hakkını yeme demişler ne yapayım?”

Dudağımı yana kaydırarak gülümsedim. Üzerimdeki çizgili gri ceket ve altındaki dar kesim siyah takım pantolonla podyumda poz veren mankenler gibiydim. Söylemesi ayıp bayağı yakışıklı olmuştum.

“Yine özgüven tavan yapmış Ağam.” diye kıkırdadı iç sesim.

“Seninle bir anlaşma yapalım iç ses. Ben kızı alana kadar sus! Kafamı karıştıрма tamam mı?”

“Pek bir eminsin kızı alacağından, ya vermezlerse.”

“Saçmalama vermeyip de ne yapacaklar o zaten benim karım.”

“İnşallah dediğin gibi olur özledim valla bizim kızı.”

Başka zaman olsa iç sesime haddini bildirirdim. Asmin nerden senin oluyormuş o sadece benim derdim ama şu an onunla uğraşacak halim yoktu. Heyecandan kalbim dört nala koşar gibi atıyordu. At yarışlarına katılsa kesin birinci olurdu o derece yani.

Sağ elimdeki bir demet papatyayı sol elime alıp cebimdeki söz yüzüklerini kontrol ettim. Madem her şeye yeniden başlayacaktık

Asmin'le söz yüzüklerimiz de olsundu değil mi ama? Ceketimin sağını solunu çekiştirip düzelttikten sonra finişe koşan kalbimle zile bastım.

Kapıyı Asmin açtı. Yüzünde gamzelerini ortaya çıkaran o eşsiz gülümsemesiyle içimin yağlarını eritirken onu baştan aşağı şöyle bir süzdüm. Kendime olan güvenim yerle bir oldu. Bu kadın fazlasıyla güzeldi hatta onun bu güzelliği karşısında ben sönük kalıyordum. Üzerindeki siyah dar kesim elbise ve siyah kemer onu olduğundan da zayıf göstermişti. Yeşil gözlerinin etrafına çektiği sürme, zümrütlerini daha da ortaya çıkarırken düz fön çekip yana attığı saçları da beline kadar uzanıyordu.

Bir süre gözlerimi ondan alamadım. Öylece kalakaldım kapı eşiğinde.

“İçeri girmeyecek misin?” demesiyle daldığım yeşil ormanlardan çıkıp gülümsedim. Eve doğru bir adım atıp elimdeki bir demet papatyayı ona doğru uzattım.

“Bu senin için.”

Yüzünü papatyalara doğru eğip kokladığında onun dudaklarına dokunan papatyaları bile kıskandım.

“Teşekkür ederim Ezman.”

Asmin beni salona geçirdikten sonra Berfin'le birlikte mutfağa geçtiler. Üçlü koltukta halam, Boran ve eniştem oturuyordu. Ben de onların karışındaki berjere geçtim.

İlk Gülçin halam başladı konuşmaya. Gayet resmî bir şekilde, “Hoş geldiniz Ezman Ağa, sebebi ziyaretinizi öğrenebilir miyiz?” dediğinde şaşırarak diğerlerine baktım. Boran gülmemek için bakışlarını kaçırınca anladım durumu. Demek ki halam bu işi fazlasıyla ciddiye alıyordu ve herkesi onunla birlikte bu oyunu oynamaya zorlamıştı. O yüzden ben de bu oyunu kurallarına göre oynamalıydım. Ellerimi dizlerimin üzerine yerleştirip aynı resmiyetle,

“Hoş bulduk efendim.” diye cevap verdim. “Sebebi ziyaretimiz belli, bizim oğlan kızınızı görüp beğenmiş, niyeti ciddi.”

“Hangi oğlan Ağam?” diye sırıttı Boran.

“Ben! Ben efendim! Kızınızı görüp beğenen benim!” diye bağırdım heyecanlı bir şekilde.

Boran püskürerek gülmeye başlayınca Gülçin halam onu azarlayarak susturdu.

Boran boğazını temizleyerek ciddiyetini tekrar takınırken,

“Kusura bakmayın Ezman Ağam en iyisi ben biraz kızların yanına gideyim.” diyerek yanımızdan ayrılınca öylece kalakalmıştım nemrut gibi gözlerini benim üzerime diken halamın karşısında. Bir umut enişteme kaçamak bir bakış attım yardım dilenircesine. Eliyle ağzının fermuarını çekiyormuş gibi bir hareket yapıp konuşamayacağını belirtince iş yine başa düşmüştü.

Elimle alnımın terini silip yakamı düzelttim sonra tekrar elimi alnıma götürüp boncuk boncuk beliren terleri tekrar sildim. Oturuşumu doğrultarak konuşmaya başladım.

“Efendim ben Allah’ın emri peygamberin kalbiyle.”

“Kavli!” diyerek sözümü kesen enişteme anlamsızca baktığımda, “Oğlum kalbi değil kavli diyeceksin.” diyerek düzeltti.

Başımla eniştemi onaylayıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar söze girdim.

“Allah’ın emri peygamberin kavliyle eşim Asmin’i kendime istiyorum.”

Oh be! Çıkmıştı işte sonunda. Rahat bir nefes alarak arkama yaslandım ve halamın vereceği olumlu cevabı beklemeye başladım. Tabii ki de verecekti Asmin’i bana, vermeyip de ne yapacaktı? Turşusunu kuracak değildi ya.

“O kadar da emin olma istersen, halanın bakışları pek hayra alamet değil.” diye cızırdayan iç sesime, “Lan hain iç ses, seninle bir anlaşma yapmamış mıydık?” diye içten içe saydırırken halamın olumsuz bir şekilde konuşmaya başlamasıyla yüzüm düştü.

“Kusura bakma Ezman Ağa. Öyle elinde bir demet çiçekle gelip kız istenmez. Hiç mi örf adet tanımıyorsun? Nerede senin lokum bisküvin, nerede çerezin, nerede bir tepsi baklavan?”

Ağzım açık kalmıştı. Ne baklavası, ne çerezi. Bu kız zaten benim karım değil mi? Siz söyleyin.

“Hem bizim oralarda evsiz barksız olanlara kız verilmez, bilmi-

yor musun?” diye devam etti halam.

Duyduklarıma itiraz edercesine ayağa kalktım. “Ne evi barkı hala? Ne diyorsun sen? Ben zaten bu evde yaşamıyor muyum?” diye sesimi yükselttim istemsizce.

Halam hiç istifini bozmadan ayağa kalkıp karşıma dikildi. “Burada yaşıyordun da evlendikten sonra da burada yaşayacak değilsin ya?” dedi keskin bir dille.

Halamın elini avuçlarımın arasına alıp, “Hala gözünü seveyim ayırma beni karımdan. He de gitsin, olmaz mı halacığım.” diye yalvarmaya başladım. Fakat halam nemrutluğundan hiç ödün vermiyordu.

“Evini barkını tut sonra gel kızımızı iste, biz de o zamana kadar seni sorup soruşturalım, içkin, kumarın, hovardalığın var mı yok mu, bir araştıralım.”

“Ama hala.” diye itiraz ettiğimde Gülçin halam,

“Hadi oğlum güle güle.” diyerek beni çıkışa doğru pıspışlarken elinde bir tepsi kahve fincanıyla odaya Asmin girdi.

Hemen koşup karımın koluna yapıştım. Bu hareketim Asmin’in geriye sıçrayarak elindeki tepsiyi düşürmesine sebep oldu. Yere düşen kahvelere aldırış etmeden, “Asmin halam seni bana vermiyor bir şey söyle!” diye yakındım.

Asmin duyduklarının şaşkınlığıyla önce halama sonra bana baktı tekrar. “Ne söyledim Ezman?” diye sorduğunda,

“Kaç benimle.” dedim.

Bütün aile fertleri hep bir ağızdan söylediğim şeye şaşarken Asmin’in ellerini avuçlarımın arasına alıp dudaklarıma götürdüm. Üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra tek dizimin üzerine yere çöktüm.

“Allah’ın emriyle seni kendime istiyorum karıcığım benimle tekrar evlenir misin?”

Asmin kararsız bir şekilde etrafına baktı, Berfin’e sonra da Gülçin halama. Onlardan müsaade ister gibi bir hali vardı. Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde yeşil ormanları benim griye çalan soluk mavilerimi buldu. Evet demesini bütün kalbimle istiyordum.

‘Ben...’ deyip duraksadı. Uzun kirpiklerini düşürüp düşündü. Göz kapaklarını tekrar kaldırdığında yeşilleri nemliydi.

Hayır diyecekti, hissediyordum. Panikle cebimden söz yüzüğünü çıkarıp sevdiğim kadının önünde kutuyu açtım. “Evet de lütfen.”

“Ne yapıyorsun oğlum? Ağalığın şanına yakışıyor mu hiç böyle diz çökmeler falan!” diye çıkışan iç sesimi yok sayarak bakışlarımı kaldırıp binbir umutla gözlerimi onun zümrütlerine perçinledim. Yemişim ağalığın şanını, yanımda sevdiğim olmadıktan sonra neyleyim ben ağalığı.

“Asmin’im ne olur kabul et teklifimi. Eksik yanımlı tamamlayayım ol, çocuklarımla annesi ol. Ömrüm boyunca gözlerinin içine baktığım kadınımlı ol.” dedim titreyen sesimle. Daha çok şey demek isterdim ama boğazımı tıkayan yumru buna müsaade etmemişti.

Gözlerindeki yaşlar taşıp akmaya başladığında ben de yanağımda bir ıslaklık hissettim. Ağlıyordum... Sevdiğim kadının önünde, herkesin önünde... Fakat bu umurumda bile değildi. Yeter ki o beni kabul etsindi. Başka hiçbir şey umurumda değildi. Zaten iyice sulu göz olmuştum bu günlerde.

Başını olumlu bir şekilde sallayarak “Tamam kabul ediyorum.” dediğinde kendimi olumsuz bir cevaba o kadar hazırlamıştım ki ne dediğini idrak edemedim. “Ne olur Asmin teklifimi geri çevirme.” diye yalvarmaya başladım.

“Ezman, dinle beni, ben teklifini kabul ettim.”

“Asmin lütfen kabul et söz veriyorum bir daha hiç üzmeyeceğim seni.”

“Kalk ayağa Ezman Ağa!” diye yankılandı birden cırtlakça odada.

Yerimden sıçrayarak ayağa kalktım.

“Ne bağıırıyorsun ya ödümü kopardın hain iç ses. Ne var şunun şurasında karıma beni kabul etmesi için azıcık yalvardıysam?”

“Oğlum kız kabul etti zaten sen daha neyin kafasını yaşıyorsun. Rezil ettin lan bizi!”

İç sesim doğru mu söylemişti? Asmin teklifimi kabul mu etmişti? Gözlerimi kısarak karıma belirsiz bir bakış attım. “Ne dedin sen?” diye sordum kısık bir sesle.

“Teklifini kabul ettim Ezman.” dediğinde tarif edemediğim bir mutlulukla ona sarılıp havaya kaldırdım ve kahkahalar atarak dönmeye başladım. Hayatının hangi ânına hapsolmak isterdin diye sor-salar kesinlikle bu ânı seçerdim. Salt mutluluğu yaşıyordum şu an. O kadar mutluydum ki başım dönüyordu.

“Çok dönmekten olmasın o sakın?” diye mırıldanan iç sesimi duymayacak kadar mutluydum. Etrafımda her şey dönmeye başlamıştı.

“Dur yeter oğlum dönüp durmayın bak düşeceksiniz.” diye uyarıran Gülçin halamdı bu defa. Nedense onun sesini duymuştum hatta sesindeki ciddiyetten biraz da tırsmıştım açıkçası. Hemen dönmemi sonlandırıp Asmin’i yere indirdim fakat başımın hâlâ dönmesinden dolayı bir süre daha karıma tutunup ondan destek aldım. Birbirimizden destek aldık desem daha doğru olur çünkü eminim onun da en az benim kadar mutluluktan başı dönüyordu şu an.

“He mutluluktan. Dönme dolap gibi döndüğünden olmasın o sakın.”

“Kıskanma hemen hain iç ses.”

Etrafımdaki her şey dönmeyi bırakıp yerli yerine oturduğunda derin bir nefes alıp tekrar karımın sağ elini tuttum. Diğer elimde sıkıca tuttuğum yüzüğü onun parmağına takmak istediğimde Gülçin halam tekrar kâbusum oldu.

“Hele dur orda bakıyım delikanlı!” diye gürleyerek bize doğru geldi ve karımın bileğinden tutarak onu geriye doğru çekti. Asmin’in ince parmaklarını avucumun içinden sıyrılıp gitmesini acıyla seyrettikten sonra öfkeyle bakışlarımı halama çevirdim.

“Ne yapıyorsun hala o kabul etti işte!”

“O etmiş olabilir ama büyükleri olarak biz daha etmedik. Sen işinin gücünün başına geçip adamakıllı bir ev tutmadıkça da kabul etmeyeceğiz bunu bilesin.”

“Ama hala el insaf ya! Bu kadar romantizmden sonra yapılır mı bu?”

“Gülçin halam ağzını bükerek alaycı bir ses tonuyla “Romantizmmiş.” dedi ve ardından işaret parmağını nerdeyse gözüme sokarak, “Bana bak Ezman Ağa! Romantizm karın doyurmuyor.” diye ekledi.

“Ne diyorsun hala sen Allah’ını seversen? Ülkenin yarısı bizim, ne kadar zengin olduğumuzu sen de biliyorsun.”

Gülçin halam kararlılığından hiç ödün vermeyerek ellerini beline yerleştirip, “Olsun çalışmak önemli.” diye cevap verdi.

Ben halamın inadını nasıl kıracaktım ya?

Yavaş yavaş sabrım tükenmekteydi. Eğer üzerimde bu kadar emeği olmasa tutup karımın kolundan çıkıp giderdim. Fakat hiçbirine yapamazdım bunu. Londra’da kaldığım ilk günden beri benim ailem olmuşlardı. Halam, Azad eniştem, Berfin ve Boran, hepsi de benim için çok değerliydi.

Destek için Asmin’e baktım fakat o, “Halam ne derse o.” diyerek beni yalnız bıraktı.

Çaresizce Boran’a baktım. “Bari sen bir şey söyle, destek çıkmayacak mısın bana?” dedim elinden en sevdiği oyuncacı alınmış küçük bir çocuk edasında.

“Hiç bakma bana öyle oğlum konsey kararıymış elimden bir şey gelmez.” derken ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı Boran.

“Ne konseymiş arkadaş! Duyan da Kurtlar Vadisi zanneder!” diye çıkışan iç sesimle ilk defa aynı fikirdeydim. Çıldırılmamak için derin bir of çekerek elimi saçlarıma götürdüm. Sağa sola dönerek sakinleşmeye çalışırken omuzumda babacan bir dokunuş hissettim. Galiba destek hiç ummadığım bir taraftan gelmişti.

“Hadi oğlum daha fazla gerilmeden sen git. Halan Nuh der peygamber demez bilmez misin? Belli ki Asmin’le Berfin de ona uymuş.” diye teselli eden Azad eniştemdi.

“Ama enişte karım.” diye sızlandım Asmin’i göstererek.

“Sen şartları yerine getir vermezsem kızı namerdim!” diye kükre-yen Gülçin halamın araya girmesiyle bütün umudum yine yerle bir olmuştu. Umutsuzca omuzlarımı düşürüp bu durumu kabullendim. Başka çare yoktu yeniden isteyecektim karımı.

“Tamam hala dediğin gibi olsun.” dedim yüzümü sarkıtarak.

Ben bu geceyi de mi karımdan ayrı geçirecektim? Yazık değil miydi bana ya. “Hala bari izin ver Asmin beni kapıya kadar yolla-sın.” diye sorduğumda, halam kollarını bir öğretmen edasıyla önün-

de bağlayıp, “Olmaz, siz daha sözlü bile sayılmazsınız!” dedi.

El insaf be. Bu kadarı da fazlaydı. Çin işkencesini geçiyordu halamın bu yaptığı.

“Hala hâlâ karım o benim!” diye sesimi yükselterek itiraz ettiğimde eniştemin elini tekrar omzumda hissettim.

“Hadi oğlum gel ben seni yolcu edeyim.” diyerek beni kapıya doğru itirmeye başladığında diğer yanıma da Boran geçti. Kraliçenin itaatkâr askerleri gibi beni kolumdan tutup kapıya doğru sürüklerlerken sanki timsahlara yem edilecekmişim gibi bir hisse kapıldım. Can havliyle onların kavramasından sıyrılıp koşarak dış kapıya doğru yaklaştım. Evden çıkmadan önce arkamı dönüp aşk cellatlarıma dik bir bakış atarken kendimden emin bir şekilde kükredim.

“Şimdi gidiyorum ama dönüşüm muhteşem olacak!”

Mandalin otelin önüne geldiğimde arabamdan inip anahtarı kapıda bekleyen valeye verdim. Moralim çok bozuktur kendimi yaka paça kapıya atılmış gibi hissediyordum. Ya o zalimin kızına ne demeli? Resmen diz çökmüştüm önünde de yine benimle gelmemişi.

“Hop hop n’oluyoruz, iyi kaptırdın sen kendini bakıyorum da. Asmin’e laf söyletmem ona göre.” diye cırladı iç sesim.

“Sana ne oğlum bir kere o benim karım severim de söverim de sana ne!”

“Ne demek sana ne! Komşuda pişer bize de düşer. Benim en yakın komşum sensin.”

Bu iç ses çok fazla olmuştu. Gitgide sahipleniyordu benim karımı. O sadece benimdi kimseyle paylaşamazdım onu. Bu iç sesim bile olsa.

“İçerden içerden laf sokmak kolay tabii erkeksen çık karşıma da kapaşalım.” diye homurdanarak otelin girişine doğru yürürken ardımdan biri, “Ağamın oğlu!” diye seslendi.

Şaşırarak başımı çevirip ardıma baktım. Benim bir Ağaoğlu olduğumu halamlar hariç bir bilen vardı mıydı bu şehirde? Yüzü bana hiç de yabancı gelmeyen, iri yarı kalın kaşlı pos bıyıklı bir adam bana doğru koşuyordu. Bu adam kimdi ve benim bir Ağaoğlu olduğumu da nereden biliyordu? Tek kaşımı kaldırarak bir adım geriye attım. İri cüssesi beni tedirgin etmişti. Yaklaştığında, “Tanıdın mı beni delikanlı? Hani patlama gecesi seni evine bırakmıştım.”

dediğinde jeton düştü.

Ah tabii ya! Bu adam patlama gecesi beni omuzlayıp arabasına götüren ve hiçbir ücret almadan beni halamların evine bırakan Türk taksicisiydi. “Oo ağabey sen miydin? Kusura bakma ya seni tanıyamadım bir an. Malum o gece benim kafa biraz gidikti.” dedim elimi samimi bir şekilde sağ omzuna yerleştirerek.

“Senin kafa her zaman gidik zaten.”

İç sesime içimden tövbe estağfurullah çekerek taksiciye samimi bir şekilde gülümsedim.

“O gece seni Allah çıkardı karşıma.” demiştim ki o gece taksi ücretini ödemediğim geldi aklıma.

“Ağabey o gece demişken, benim size daha borcum vardı.” diyerek elimi omuzundan indirip arka cebimdeki cüzdanıma götürdüm. Ödemem gereken miktarın üç katını çıkarıp taksiciye doğru uzattığımda sert bir şekilde elimi geri ittirdi.

“Ayıp ediyorsun ama delikanlı! Şunun şurasında bir selam verip hal hatır soralım dedik, sen para uzatıyorsun bize!” diye çıkıştı.

Mahcup bir şekilde parayı geri cüzdanıma koydum.

“Kusura bakma ağabey benim kafa biraz dağınık bu aralar, kabalık ettim.”

“Hayırdır neden dağınık kafan? Yoksa yine bir kaza mı geçirdin?”

“Kaza değil afet.”

“Afet mi? Ne afeti oğlum sen nerede yaşıyorsun ki? Londra’da son yüzyılda bir doğal afet yaşanmadı benim bildiğim.”

“Ağabeyim doğal afetten bahsetmiyorum ben, başım yeşil gözlü bir afetle fena halde dertte.” diye gülümsedim.

Taksicinin endişeli yüz ifadesi anında değişerek sırtıtmaya başladı. “Ha şu mesele, baştan desene aşk meselesi diye, afet mafet kafamı karıştırdın.”

Başımı olumlu bir şekilde sallayarak, “Hiç sorma bu gece istedim vermediler.” dedim.

Taksici bıyığının ucunu kıvrarak, “Demek istedin vermediler ha.” deyip duraksadı.

“He vermediler ağabey. İşim gücüm evim barkım yokmuş, vermediler o yüzden.” derken farkında olmadan eskiden kalma bir kuyruk acısına basmışım. Meğer taksici ağabeyimi başlık parasını biriktirmek için memleketini terk edip gurbet ellere düşmüş fakat sevdiği kız yine de onu beklemeyip bir başkasıyla evlenince Londra’da kalıp çalışmaya devam etmiş zamanında. Sonra kader yeni bir aşk çıkarmış karşısına, evlenmiş iki yıl önce. Hatta eşi de aslen bizim oralıymış ama genç yaşında ailesini bir trafik kazasında kaybedince İngiliz bir koruyucu aile tarafından yetiştirilmiş. Sofia ismini de onlar vermiş. Ailesinin ona verdiği ismi hatırlamıyormuş.

Ben nerden mi biliyorum bütün bunları? Çünkü şu an otelin birkaç sokak ötesinde taksici ağabeyin misafir odasında uzanıyorum da ondan. Bazen insan en yakınındakine derdini anlatamazken bir yabancıya tüm içini dökebilirmiş... Bende de öyle olmuştu. Taksici ağabeyin eşi Sofia yengenin servis ettiği tavşan kanı çay içimi ısıtırken benim de içim ısınmıştı bu güzel insanlara. En başından başlayarak tüm hayat hikayemi anlatmıştım onlara. Evet evet doğru duydunuz ‘tüm hayat hikayemi’ dedim, buna bıraktığım o bir tomar para da dahil. Ben o parayı bırakırken kötü bir niyetle bırakmamıştım ki, Asmin’in beni yanlış anlayacağını hiç aklıma bile getirmemişim. Bu arada taksici ağabey deyip duruyorum, ismi Sami’ymiş, Sami Dinler.

“Vay be, Sami Dinler ne de güzel dinledi seni. Sen de güzel masal anlattın ama.”

“Masal değil gerçek bu, ben o parayı Asmin’i aşağılamak için bırakmadım. Ben sadece eve dönebil”

“Kes! O yüzden mi o notu bıraktın?”

“Ben o notu o niyetle bırakmadım!” diye bağırarak isterken Sami eşiyle birlikte odaya girdi. Akşamın sonunda otele dönmek istediğimde beni bırakmayıp evlerinde kalmam için ısrar etmişlerdi, ben de onları kırmamak için kabul etmişim.

Sami çarşafı yeni serilmiş buram buram deterjan kokan çift kişilik karyolayı gösterip,

“Yerin rahat mı paşam?” diye sorduğunda başımı olumlu bir şekilde salladım. Yerim rahattı rahat olmasına da ben rahat değildim.

“Kusura bakmayın size de rahatsızlık verdim.” dedim mahcup bir ses tonuyla.

“Olur mu öyle şey, bundan sonra beni bir ağabeyin, Sofia’yı da bir ablan bil.” diye gülümsedi samimi bir şekilde. “Hadi sen şimdi yat dinlen, yarın sabah senin şu isteme işini konuşuruz.” dediğinde başımı minnettar bir şekilde salladım. Ne iyi insanlar vardı bu hayatta. Onlardan biri de Sami ağabey ve eşiydi.

“Tamam çok sağ ol. Allah razı olsun sizden.”

“Sen de sağ ol koçum hadi Allah rahatlık versin.”

Dinler çifti odadan çıktığında ben de üzerimi çıkarıp benim için hazırlanan yatağa yattım. Telefonumu elime alıp sosyal medya hesaplarımı gezinmek istediğimde Asmin’in bana tam tamıyla 33 mesaj gönderdiğini gördüm. Mesajları açıp tek tek okumaya başladım.

“Kapıya çıktım arabada yoksun neredesin?” ile başlayan mesajlar sona doğru, “Allah’ın cezası neredesin!” ile bitiyordu.

“Özür dilerim karıcığım bir arkadaşımınla sohbete dalmıştım görmedim mesajlarını.” yazıp gönderme tuşuna basacaktım ki son anda vazgeçtim. Bırak biraz da o düşünsün beni zalimin kızı. Telefonun wifi bağlantısını kapatıp yere bıraktım ve geçirdiğim bu yorucu günün ardından derin bir uykuya daldım.

Ertesi gün kahvaltıda Sofia ablanın hazırladığı çörekleri gömerken birlikte güzel bir plan yaptık. Şöyle özetleyeyim sizin için. Ben işimin başına geri dönecektim ve kendime bir ev kiralayacaktım. Sofia abla ona bıraktığım parayla güzel bir alışveriş yapıp Gülçin halamın ailesine hediyeler alacaktı. Tepsi tepsi baklavalar, çikolatalar, çerezler, hatta bir tepsi lokum bisküvi bile olacaktı. Halam ne istediye işte. İsteme işi de Sami’ye verildi.

Planladığımız gibi yaptık. Üç gün içinde bütün hazırlıklar tamamlandı. Ben işe başlamıştım, halamların birkaç mahalle ötesinde 10. katta lüks bir daire kiralamıştım. Sofia ablam sağ olsun, diğer hazırlıkların hepsini o tamamlamıştı. Akşam yemeklerimi Dinler ailesinde yiyip onlara daha fazla rahatsızlık vermemek için yatmaya otele gidiyordum. Sofia ablamın sözünü dinleyip bu üç gün içinde Asmin’i görmeye gitmemiştim, sadece telefonda görüşmüştük. Böylelikle beni iyice özleyip hasretimden delirecekti ki bir daha beni reddetmek aklının ucundan bile geçmeyecekti. Laf aramızda onu delirteceğim derken hasretinden ben delirecek gibiydim. Baktığım her yerde onun o güzel gözlerini görüyordum. Tabii ki ilk gece

mesajlarına geri dönmediğimi için defalarca özür diletmişti bana. Onu bir kız arkadaşımda kalmadığıma inandırana kadar akla kararı seçmiştim. Hatta Sami'yle birlikte fotoğrafımızı çekip atmıştım kendisine. Onun o pos bıyıklarını görünce ikna olmuştu sevgili karıcığım.

Sami ve eşi kısa sürede ailem gibi olmuşlardı. Sofia yaşadığı zor hayattan dolayı oldukça ciddi biriydi Sami ise onun aksine şakacı.

Üçüncü günün sonunda tekrar damatlığımla ve elimde bir demet papatyayla Devonshire Road'taki evin kapısının önündeydim fakat bu defa yalnız değildim. Ardımda tepsi tepsi hediyelerle Dinler ailesi vardı. Dönüşüm muhteşem olacak demiştim size.

Titreyen parmaklarla zile bastığımda içim yine kıpır kıpırdı. Asmin'siz geçirdiğim bu üç gün bana üç yıl gibi gelmişti. Zaman dediğimiz şey tuhaftı. Geçmesini istemediğin zaman ayrı, geçmesini istediğin zaman ayrı işliyordu zamanın akışı. Asmin'i o kadar çok özlemiştim ki dağ çiçeklerinin kokusu her an burnumda tütüyordu. Londra gibi kirli bir şehirde dağ çiçekleri ne arar diye sormayın bana... Aşk işte.

Kapı açıldığında gözlerim otomatikman onun gözlerinde asılı kaldı.

"Hoş geldiniz." diyerek elimdeki bir buket papatyaya uzandığımda elime değen eli tenimde küçük yangınlar başlattı.

"Hoş bulduk." deyip içeriye adımı attım. Benim ardımdan Dinler ailesi de girdi içeriye. Sofia abla elindeki tepsileri Berfin'e uzatırken şöyle alıcı gözüyle Asmin'e bakıp ardından onaylayarak bana baktı. Hoş geldiniz hoş bulduk faslı bittikten sonra hepimiz salondaki koltuklara dizilip oturmuştuk. Odada gergin bir sessizlik vardı. Sami ağabey bu sessizliği bozarak söz aldı.

"Efendim sebebi ziyaretimiz belli. Görüyorsunuz. Anlatmaya gerek yok. Ben konuşmuyorum. Mükemmel bir damat adayı işte, mükemmel."

Sami'nin mükemmeliyetimi ilan etmesinin hemen ardından Boran püskürerek gülme krizine girince diğerleri de gülmeye başladı ve böylelikle evdeki gergin hava biraz dağıldı. Ben de rahatlayarak oturduğum tekli koltuğa yayılacaktım ki karşımda kollarını iç içe geçirmiş bana zebani gibi bakan halamı görünce hemen geri doğruldum. Kravatımı hafifçe gevşetip ellerimi tekrar dizime yerleştirdim.

Herkes biraz sakinleştğinde Sofia ablam kocasının yeni bir gülme krizine sebep vermesine fırsat vermeden direkt Gülçin halamı muhatap alarak söz aldı.

“Gülçin Hanım sebebi ziyaretimiz malum. Oğlumuz Ezman okumuş, tahsil görmüş işini gücünü ele almış genç bir delikanlı. Eh hali vakti de yerinde bildiğiniz gibi o bir ağa fakat yine de hazır paraya konup rahat bir hayat yaşamayı değil çalışarak kendi parasını kazanmayı tercih etmiş. Londra’nın en büyük şirketlerinden birinde menajerlik yapıyor.”

Gülçin halam bildiği şeyleri duymaktan biraz sıkılmış olacak ki çok bilmiş bir şekilde elini sallayarak, “Sofia Hanım biz biliyoruz zaten bunları siz sadede gelin.” diyerek müdahale etti.

Sesinde birazcık da kıskançlık mı sezmiştim ne. Tabii yine karşısına dımdızlak dikileceğimi sanmıştı. Öyle yağma yok halacığım. Sen beni garip kuş mu sandın? Ben Ezman Ağayım ve her zaman dört bacak üstüne düşerim. İşte böyle!

“Dört bacak deyince daha çok kediye benzettim ben.” diye pörtleyen iç sesimi yok saymayı seçtim.

Sofia abla halamın bu tavrına bozularak yüzünü biraz ekşitse de konuşmaya devam etti.

“Madem öyle sadede gelelim o zaman Gülçin Hanım. Allah’ın emri Peygamberin kavliyle Asmin kızımızı oğlumuz Ezman’a istiyoruz. Siz ne diyorsunuz bu işe?”

Gülçin halam kollarını gevşetip ağır çekimde öne doğru eğilerek Sofia ablaya dik dik bakmaya başladığında, o da tırsamak yerine aynı şekilde karşılık vererek Gülçin halama yanaştı. Çivi çiviye söker demişler.

“Kararımı bildirmeden önce siz hele bir kendinizi tanıtın bakayım. Kimsiniz, neyin nesisiniz? Yeğenimi ne zamandır tanıyorsunuz da bugün burada onun büyüğü olarak benden kız istiyorsunuz?” dedi halam. Gerçekten kıskanmıştı onları demek.

Halam at üstünde zırhlı bir şövalye gibi atağa geçmiş hatta an itibariyle mızrağını fırlatmıştı. Heyecanla başımı Sofia ablaya çevirip karşı atağı beklemeye başladım. “Taht Oyunları” dizisinin bir bölümünü izliyordum adeta.

Sofia oturuşunu dikleştirip derin bir nefes aldı. “Valla şöyle söy-

leyeyim ben size Gülçin Hanım.” diyerek konuşmaya başladı. Sesi oldukça ciddi fakat bir o kadar da sakindi.

“Bir insanın iyi biri olup olmadığını gözünden anlayacak kadar çok şey yaşadım hayatımda. Genç yaşta ailemi kaybettim hayatla tek başıma mücadele etmek zorunda kaldım. Eşimde aynı şekilde. Biz Ezman’ın kalbini gördük, Asmin kızımızı çok seviyor. Gelin siz de bu işi yokuşa sürmeyi bırakın da izin verin birleşsinler.”

Sami ağabey şaşkın bir ses tonunda, “Hem onlar zaten evli değil mi yav neyin kafasını yaşıyoruz biz burada?” diye sorduğunda, Gülçin halamın atının yönünü çevirip Sami’ye mızrağını fırlatmasına engel olmak için hemen araya girdim.

“Hala biliyor musun Sofia abla da bizim oralı.” dedim ortaya atılarak.

Halamın da her gurbetçi gibi en zayıf noktası bir hemşerisiyle karşılaşmasıydı. İnsan gurbet ellerinde memleketinde yetişen bir otu dahi görse seviniyordu. Kendimden biliyorum bunu, ne de olsa ben de yıllardır yurtdışında yaşadım.

Halam bu bilgiyi duyar duymaz o saldırgan duruşunu üzerinden sıyırıp atarken yüz ifadeleri kendiliğinden yumuşamaya başladı. İşaret parmağıyla Sofia’yı gösterirken, “O mu?” diye sordu söylediğimden emin olmak için.

“Evet hala o.” dedim başımı olumlu bir şekilde sallayarak.

Halam coşkulu bir şekilde ayağa kalkıp altın bulmuş gibi kollarını açarak ona doğru yürüdü.

“Ya bunu en baştan deseydin ya kızım, daha hoş karşılardık seni.” dediğinde, Sofia abla da aynı coşkuyla karşılık vererek halamı yarı yolda karşıladı. Sanki az önce at üstünde birbirlerine mızrak fırlatan onlar değildi. Sıkı bir kucaklaşmadan sonra memleketin neresindensin kimlerdensin konularına girdiklerinde, tevafuk bu ya, bir de uzaktan akraba çıkmasınlar mı? Azad eniştemin üvey amcasının torununun kızı oluyormuş kendisi. Eniştem o kazadan sonra yıllardır yetim kalan amcasının torununun kızını aramış fakat bulamamış. Eniştem, halam ve Sofia ablam üçlüsü salonun ortasında bol bol kucaklaşıp sohbet ederken Sami abiyle ben yaşananlara şaşırarak öylece kalakalmıştık oturduğumuz yerde.

“Müge Anlı senin yanında halt işlemiş Ezman Ağa. Akrabaları da kavuşturduğuna göre artık asıl meselemize dönsek mi?” diyen iç

sesime hak verdim. İyi hoş da asıl mesele unutulmuştu kayıp akrabalar buluşunca. Dikkatleri üzerime çekmek için öksürerek ayağa kalktım.

“Benim konuya mı dönsek artık?” diye sordum çekimser bir tavırla.

Halam mutluluktan hızını alamamış olacak ki elini havada sallayarak, “Verdim gitti kızı.” diye şakıdı çöşkulu halinden bir gram eksiltmeden.

“Ne... Ne dedin halacığım?”

“Verdim gitti dedim.”

Benimle birlikte, “Allah!” diye nara atan Sami ağabeyi kucakladığımda dönmeye başladım fakat bu sefer döndüren değil döndürülen taraf ben olmuştum. Ne! O iri cüssesiyle Sami’yi kucağıma alacağımı düşünmemiştiniz değil mi? Tabii ki o beni kucağına aldı.

Sami beni iki üç tur dönderip tekrar yere bıraktığında elinde bir tepsi kahveyle Berfin girdi salona. Tam yerime oturmaya hazırlanıyordum ki Asmin bir gelin kız gibi süzülerek salona girdi. Elinde tek bir fincan kahve vardı. Muhtemelen içine şekerden başka her şey karıştırılmış damat kahvemdi.

Kim onlara haber verdi ve ne ara yapıldı bu kahveler farkında bile değildim ama umurumda da değildi. Mutluluktan gözüm dönmüş gibiydi ne yapacağımı nasıl davranacağımı bilemiyordum. Karımın bana doğru gelmesini beklemeden ona doğru koştum ve elindeki kahve fincanını alıp bir dikişte içtim. Daha doğrusu içmeye çalıştım çünkü zalimin kızı fincana kahveden çok karabiber attığından yarısını öksürerek yere püskürttüm. Boğazımı yakan kahvenin acısından kısılan sesimle, “Halam seni bana verdi.” dedim bayramda harçlık almış çocuk sevinciyle.

“Biliyorum. Duydum.” dedi sırtıkan bir şekilde.

Elimdeki fincanı en yakın sehpa bırakıp sıkı sıkı sarıldım ona. O da bana sarıldı. Ellerimi sırtında gezdirerek saçlarımı yüzüne gömdüm ve dağ çiçeklerini andıran o muazzam kokusunu içime çektim doya doya.

Boran’ın, “Hop n’oluyor aile var burada!” diye seslenmesiyle, yanak yanağa kucaklaşırken kamaraya bakan Yeşilçam artistleri gibi, bakakaldık sesin geldiği yöne doğru. Bütün gözlerin bize çev-

rilmesiyle utanıp sıçrayarak koptuk birbirimizden. Alacağın olsun Boran içine ettin vuslatımın.

Asmin ayaklarının ucunu kıvrıp yüzünü yere eğdiğinde yanaklarında kırmızının en koyusundan güller açıyordu. Bense açan o güllerin kokusuyla mest olmuşum. Vuslatımız çok kısa sürmüştü be. Doyamamıştım ki ben ona. Gerçi uzun uzun sarılsam da doyamıyordum ben ona. Yanındayken...Değilken... Hep özlüyordum onu.

“Ezman sana diyorum oğlum duymuyor musun beni?”

Halamın seslenmesiyle bakışlarımı güç bela karımdan koparıp bize bakan kalabalığa çevirdim. Başımı ne var der gibi salladım şaşkınca.

Halam değişime uğrayarak o eski şefkatli sesiyle Asmin’e yüzüğünü takip takmayacağımı sordu. Telaşlı bir şekilde cebimden ona aldığım yüzüğü çıkardım.

“Asmin halam da izin verdiği göre benimle tekrar evlenir misin?” diye sordum üzerimden şaşkınlığımı atamadan. Tabii ki bu defa diz çökmedim. O bir defa olur arkadaşlar, sevgili karım o hakkını kaybetti bir kere.

Asmin parlayan zümrüt yeşilleriyle bana evet dediğinde hemen yüzüğü parmağına geçiriverdim. Etrafımızda bir alkış tufanı koparken biz sadece birbirimize bakıp gülüyorduk. Çok mutluyduk. Geçen bir ana hapsolmaktan bahsetmiştim size. Vazgeçtim. O günkü ana değil bu günkü ana hapsolmak istiyordum.

Akşamın geri kalanı nasıl geçti bilmiyorum çünkü benim aklım fikrim karımla odamızda baş başa kalmaktaydı. Bütün akşam gözlerimi karımın dudaklarının kenarında beliren o çukurlardan alamamıştım ve odamıza geçtiğimizde o gamzeleri öperek doldurmayı planlıyordum ki halam bu planımın da içine etti.

Nasıl mı? Dur anlatayım...

Saat 12’ye yaklaştığında Sami ağabey ayağa kalkarak gitmek için müsaade istedi fakat halam Sofia’ya yeni bulduklarını ve bu gece misafir etmek istediğini belirtti. Tabii ki başta kabul etmediler. Sami gece taksiye çıkacaktı ve gitmek zorundaydı ama halam Sofia ablanın kalması konusunda bayağı ısrarcı çıkınca o da kalmayı kabul etti.

Sami ağabeyi uğurladık. Misafir odasında kalan Asmin’in odasını

Sofia ablaya hazırladık. Böylece Asmin Berfin'in odasında, ben de Boran'ın odasında Boran'la birlikte uyumak zorunda kaldım. Uyu-yabildim mi? Tabii ki hayır.

Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra yavaşça komidinin üzerine bıraktığım telefonuma uzanıp elime aldım. Dağ Çiçeğim'in çevrimiçi olduğunu görünce içten içe bir çığlık attım. Demek ki o da hâlâ uyuyamamıştı. Mesaj kutusuna giderek Dağ Çiçeğim olarak kaydettiğim karıma yazmaya başladım.

"Pışşt. Uyudun mu?"

"Pşşt ne ya! Kedi mi çağırıyorsun?"

"Asmin'im, karıcığım, kediciğim ben çok özledim seni."

"..."

"Kız sana diyorum. Sen özlemedin mi beni?"

"Hı hı."

"Hı hı ney ya? Özledin mi özlemedin mi?"

"Özledim."

"Ben şey diyorum."

"Ne diyorsun?"

"Bu gece birlikte mi uyusak, sözlendiğimiz ilk geceyi ayrı geçirmek istemiyorum?"

"Nerede? Pardon da evde başka oda yok."

"Boran'ın arabası?"

"Olmaz halam öğrenirse bizi öldürür!"

"Sabah erkenden döneriz kimse fark etmez, olmaz mı?"

"Olur mu ki?"

"Olur olur, hadi kırma beni. Çok özledim kız seni."

"Tamam geliyorum."

On dakika sonra ikimiz de kucağımızda battaniyeyle kapının önündeydik. Askılıktan arabanın anahtarını alıp ayaklarımızın ucunda yürüyerek dışarıya çıktık. Boran'ın arabasının önüne geldiğimizde Asmin'in titrediğini fark ettim. Kollarımı sevdiğim kadının boynuna dolayıp sıkıca sarıldım ve onun daha fazla üşümesini önlemek için arabanın kapısına uzanmıştım ki ortalığı inleyen bir alarm sesi yankılandı sokakta.

Ben öylece donup kalırken iç sesim, “Kaçın yakalandık!” diye bağırdı.

Asmin'in elinden tuttuğum gibi koşmaya başladım. Gördüğüm ilk büyük arabanın arkasına saklanıp cebimdeki uzaktan kumandalı araba anahtarını çıkardım ve art arda kapının açılma düğmesine basmaya başladım. Ne kadar basarsam basayım bir türlü susmuyordu şu kahrolası alarm sesi.

Asmin panikle sesini yükselterek,

“Bu böyle olmayacak Ezman galiba çok uzak duruyoruz gidip sustur şunu yoksa tüm mahalle ayağa kalkacak!” dediğinde gözlerimi bana korkuyla bakan yeşillerine sabitledim.

“Tamam sen burada bekle, olur da yakalanırsam ikimiz birden yakalanmayalım.” diye tembihledim kendimden emin bir şekilde.

Asmin'in başıyla beni onaylamasının ardından Boran'ın arabasına usulca yaklaşıp anahtarı kapı kilidine sokmaya çalıştım ama bir türlü olmadı. Telefonumun ışığını açıp kapıya doğru tuttum ve aydınlanan kapı kilidine tekrar anahtarı sokmaya çalıştım, ama nafile. Sanki anahtar biraz büyük gibiydi.

Minibüsün arkasından bana kısık bir sesle, “Hadi Ezman çabuk ol!” diye bağırان kadına oldukça gergin bir şekilde, “Bu anahtar bu kapıyı açmıyor!” diye bağırdım.

Asmin, “Ne bağıırıyorsun ya!” diye atılıp öfkesini adımlarına yansıtarak bana yaklaştığında, tırsarak bir adım geriye attım. Elini kaldırdığında bir an bana vuracak sansam da o otoriter bir sesle anahtarı ona vermemi söyledi.

“Anlaşılan sen bu işi beceremeyeceksin!” diye söylendiğinde elimdeki anahtarı zorsunarak avucunun içine bıraktım.

“Al. Sen yap kolaysa.” diye mırıldandım.

Asmin elindeki anahtarı kapıya yaklaştırıp kilidi açma tuşuna basınca arabanın sesi aniden durdu. “Başardım!” diye sevinçten zıplarak bana doğru döndüğünde aniden durduğu yerde donup kaldı.

“Ne oldu?” diye sordum gözlerine bakarak. Yeşil gözleriyle omzumun üzerinden evin kapısını işaret ederken, “Halam.” dedi.

“Eyvah halam mı?” diye tekrar eden iç sesimle birlikte arkamı döndüm. Halam Boran’ın arabasının anahtarını havaya kaldırmış elinde sallıyordu.

“Sizin yine kurallarımı hiçe sayıp böyle bir şey yapacağınızı tahmin ettiğim için anahtarların yerini değiştirmiştım.” dedi. “Geçenlerde Boran’ın arabasında kaldığından haberim var Ezman.”

Asmin’le aynı anda başımızı eğip şaşkınca bizdeki anahtara baka-kaldık. Arabayı neden susturamadığımızı şimdi anlamıştım. Oyuna gelmiştik, yine bizden bir adım öndeydi halam.

İç sesim, “Hala değil, kara çalı mübarek!” diye atılsa da ben sustum. Halamı daha da kızdırıp damarına basmak istemiyordum.

“Hala anla bizi. Sadece birlikte uyumak istedik, çok özledik birbirimizi.” dedim en masum yüz ifademi takınarak.

Halam takındığım bu masum yüz ifademden hiç etkilenmemiş-çesine kollarını önünde kavuşturup kaşlarını kavisli bir şekilde havaya kaldırdı. “Düğünü bekleyemeyecek kadar çok özlediyseniz birbirinizi elinizdeki anahtar benim arabamın anahtarı.” dedi gayet sakın ama ürkütücü bir ses tonuyla. Eliyle biraz ilerde duran Smart ForTwo’yu göstererek bakışlarını tehditkâr bir şekilde bana çevirdi.

“Hani şu tosbağa gibi diye beğenmediğin arabam var ya Ezman.” deyip duraksadı kısa bir süre. Sonra bıkkın bir ses tonuyla, “Gidin bundan sonra orada kalın o zaman.” diyerek içeriye yöneldiğinde hemen harekete geçtim. Asmin’in bileğinden kaptığım gibi eve doğru koşmaya başladım. Halam tam kapıyı yüzümüze çarpacaktı ki son anda yetişip ayağımı kapı aralığına koyarak buna engel oldum.

“Tamam hala dediğin gibi olsun, düğün olana kadar Asmin’le ayrı odalarda kalacağız. Hatta istersen ona elimi bile sürmem bir daha, yeter ki sen evde kalmamıza izin ver.”

Halam kapıyı açıp sessizce kenara çekildiğinde bana şaşkınca bakan Asmin’in kulağına doğru eğildim.

“O arabaya benim tek bacağım bile sığmaz.” diyerek içeriye girdim. Asmin de ayaklarını yere sürterek beni takip etmek zorunda kaldı. O da benim kadar heves etmişti demek ki. Bu her halinden belliydi.

Kapı önünde kalakalmıştık öylece. Özlemle birbirimize bakıyorduk. Halam da bize.

Gidip ayrı odalarda yatmamız gerekiyordu fakat bir türlü bakışmamızı sonlandıramıyorduk.

Halam bize bakmaktan sıkılmış olacak ki, “Eh hadi gidin yatın artık.” dediğinde,

“Hala bize birkaç dakika müsaade ver. İzin ver karımla”

“Yanlış! Karım değil, nişanlın!” diye böldü halam sözümü.

“Halacığım izin ver nişanlımla vedalaşayım.” dedim.

“Tamam, sadece birkaç dakika, ama yukarda sizi bekliyor olacağım.”

Halamın merdivenlerden çıkmasını bekleyip o gözden kaybolur olmaz Asmin’e sarıldım.

“Özür dilerim, yine her şeyi elime yüzüme bulaştırdım.” derken bir taraftan da dağ çiçeklerinin kokusunu doya doya içime çekiyordum. Sarılmamı gevşetip yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda yeşil zümrütlerindeki parıltılar kalbimin teklemesine sebep oldu. O parıltılar benim yaşama sebebimdi.

“Her şeyi düzeltereğim, sana söz veriyorum. Yakında birbirimizden hiç ayrılmak zorunda kalmayacağız.” derken alnımı alnına yasladım.

“You better do (Yapsan iyi olur) Ezman çünkü seni özledim.” dediğinde şaşkınca alnımı geriye çekip gözlerine hayretle baktım.

“Sen az önce bana İngilizce mi konuştun? Doğru mu duydum?”

“Boşuna İngilizce kursuna gitmiyoruz herhalde Ağam. Az çok konuşabiliyorum artık.”

“Ama bu çok iyiydi. Yani aksanın falan çok iyiydi.”

Asmin kendinden emin bir sesle, “Junkflix izlerken bir dizide

duymuştum aklımda kalmış.” derken yüzüne düşen saçını kulağının arkasına koyarak gülümsediğinde yanağında beliren gamzelere kaydı bakışlarım. Sevdüğimin yanağında beliren çukurlar gözlerimin mezarı olurken kalbim bir tık daha hızlandı.

Baş parmağımı hafif dokunuşlarla dudağının kenarında gezdirirken bakışlarımı bana yeşil yeşil bakan zümrütlerine tırmandırdım.

“Ya demek Junkflix ha? Söyle bakalım daha başka neler öğrenmiş benim karıcığım?” diye sorduğumda çocuksu bir mutlulukla,

“I love you Sir (seni seviyorum efendim).” dedi. Muhtemelen tarihi bir film ya da dizi izlemiş olmalıydı çünkü bu günlerde ‘Sir’ diyen kalmamıştı pek. Yine de hoşuma gitmişti. Bana ‘Ağam’ diyor-muş gibi gelmişti.

Gülüşümle gülüşünü örtmek isterken duyduğum öksürük sesiyle duraksayıp gözümün ucuyla merdivenleri kontrol ettiğimde cehennem zebanisi gibi bizi bekleyen Gülçin halamın kolundaki saati işaret ettiğini gördüm. Tekrar indirdim bakışlarımı sevdiğimin dudaklarına. Ah hala! Ne vardı sanki otuz saniye sonra öksürseydin? Son anda gülüşüne uzanmaktan vazgeçerek dudaklarımı sevdiğimin alnına kaldırıp bastırdım. Dudaklarımın temasını koparırken İngilizcede iyi geceler aşkım diye fısıldadım.

Düşürdüğü göz kapaklarını kırıştıtarak açtığında bana “İyi geceler Ağam.” diye karşılık verdi.

Asmin’in halamla birlikte merdivenlerden çıkışını seyrettikten sonra ben de ağır adımlarla Boran’ın odasına çıktım. Sabaha kadar uyuyamam sanıyordum ama uyumuşum. Rüyamda Asmin’i halamın arabasıyla kaçırdığım için aşiret peşimize düştü hatta. Bizi yakalayıp Gülçin halamın önüne getirdiklerinde hakkımızda berdel kararı çıktı. Asmin Toni’yle evlenecekti ben de Angelina’yla. En son Angelina’yı, patlama günü Asmin’e aldığım gelinlikle görünce, çılgılık atarak kan ter içinde uyandım.

Aman Allah’ım ne biçim bir rüyaydı bu. Neyse ki sabah olmuştu ve gün boyunca bir daha uyumak zorunda değildim. Gülçin halam resmen kâbusum olmuştu ama ben yapacağımı biliyordum ona.

“Ne yapacaksın?” diye sordu iç sesim merakla.

“Ne yapacaksam yapacağım sana ne iç ses bozuntusu!”

“Sana soran da kabahat ağa kurusu!”

“Sus bi ya sabah sabah asabımı bozma benim. Zaten moralim bozuk. Sabaha kadar neler gördüm rüyamda bir bilsen.”

“Biliyorum bilmem mi korkudan sabaha kadar horul horul horladın.”

İç sesime saydıracaktım ki Boran’ın gerilerek uyanmasıyla kendime geldim. Tövbe estağfurullah çekerek üzerimi giyinmeye başladım.

Sabah ailecek kahvaltı masasında otururken Sofia ablamla Gülçin halam sıkı bir pazarlığın içindeydi. Gülçin halam iki ay sonra düğün yapalım diyordu, o ise iki hafta sonra. Yok efendim şöyle hazırlık yapılacaktı da yok böyle hazırlık yapılacaktı da... Asmin’le bana kimse sormuyordu siz ne istiyorsunuz diye. Çatalı tabağımdaki peynirin yerine halamın diline batırdığımı hayal ettiğim bir anda eniştem olaya müdahale etti.

‘Yav hanımlar bir dakika susun da çocuklara soralım bakalım onlar ne istiyor.’

Ben “İki gün sonra.” derken Asmin aynı anda “On gün sonra.” dedi. Sonra birbirimize bakıp birlikte, “Yedi gün sonra.” dedik.

Halam, “Ne yedi gün mü? Olmaz hazırlıkları tamamlayamayız!” diye itiraz ettiğinde tabağımdaki yumurtalı ekmeği ağzıma tıktırıp dolu bir ağızla, “Siz hazırlıkları bana bırakın, ben her şeyi halloderim.” diye cevap verdim.

Onların bir şey demesine fırsat vermeden, “Ben işe geç kaldım.” diyerek kravatımı düzelterip ayağa kalktım. Benimle birlikte ayağa kalkan karımı da okula bırakacağımı söyleyip kapıya doğru yöneldiğimizde halamın sesi ilişti kulaklarıma.

“Berfin kızım hadi sen de oyalanma da Ezman seni de bıraksın okula.” diyordu.

İçimden, “Yine girdin aramıza kara çalı gibi hala. Kendin yetmedin şimdi de Berfin’i sardın başımıza!” diye geçirirken Asmin’e baktım. O da benim düşündüğümü düşünüyor muydu acaba?

Berfin, “Ezman ağabey beni de bekleyin!” diye seslendiğinde iç sesimin, “Kaçın!” diye bağırmasıyla koşmaya başladık. Sokağa çıkıp arabamın uzaktan kumandalı anahtarına bastığımda benim arabamın değil halamın arabasının ışıklarının yandığını gördüm. Allah kahretsin yine yanlış anahtarı almıştım.

Bir an dönüp kendi arabamın anahtarını almayı düşündüm fakat kapıda Berfin'i görünce Asmin'in bileğinden kaptığım gibi halamın Smart'ına doğru koştum. Hızlı bir şekilde arabaya binip motoru çalıştırdığımda dün gece gördüğüm rüyayı hatırladım.

Dur bir dakika ya, sanki bir dejavu yaşıyordum. Burası rüyamla tıpatıp aynıydı.

Öylece donup kalmıştım direksiyonun başında. Şu an rüyamla tıpatıp aynıysa... O zaman rüyamın devamı da mı? Aman Allah'ım! Hayır olamaz bu! Ben Angelina'yla Asmin Toni'yle berdel olamaz!

"Ezman ne 'olamaz olamaz' diye sayıklayıp duruyorsun? Hadi gaza bassana, bak Berfin iyice yaklaştı." diye seslendi Asmin.

Kabusuma hapsolmuş gibiydim kulağıma ilişen sesi anlayamıyordum. Angelina üzerinde Asmin'in gelinliğiyle bir vampirin avına sokulması gibi bana doğru yaklaşıyordu ve Asmin düğün gecemizde giyindiği o gecelikle Toni'nin kucığında kahkaha atıyordu.

Omzumdan kavranarak silkelenmeye başladığımda, "Uzak dur benden!" diye bağırmamla gördüğüm kabustan aniden sıyrılıp tekrar Gülçin halamın uzun insanlara eziyet etmek için üretilmiş araba modeline geri döndüm. Asmin ise yan koltukta şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

"Çok şükür buradasın." diyerek sarıldım ona. İyi ki benim berdelim olmuştu Asmin'im yoksa Angelina beni bir vampir gibi avlayacakmış. Angelina değil vampirine mübarek.

Asmin sarılmama çekimser bir şekilde cevap verdi.

"Ezman ne oluyor sana Allah aşkına, önce 'olamaz' diye sayıklıyorsun sonra 'dokunma' diye bağırıyorsun, şimdi de 'şükürler olsun' diyerek boynuma atlıyorsun? İyi misin sen?" diye sorduğunda sarılmamı gevşetip minnetle yeşil zümrütlerine baktım.

"Çok kötü bir kâbus görmüştüm de hâlâ onun etkisinden kurtulamadım." diye cevap verdim hakkımızda berdel kararı çıkaran aşirete içimden hayır dualar ederek.

"Euhm. Durun burası benim sahnem, 'içimden' dedi." diye hortladı yine iç sesim.

İç sesime gözümü devirip Asmin'e sarılmamı sürdürürken arabanın camı tıklatıldı. Sarılmamı gevşetip başımı dışarıya doğru çevir-

diğimde Berfin elinde benim arabamın anahtarını sallıyordu.

“Ezman ağabey istersen senin arabanla gidelim bu araba sana bir beden küçük gelmiş.” derken sırtımdan ağzı yırtılacaktı nerdeyse. Anasının kızı işte.

“Gidelim Berfin, gidelim.” diye mırıldanıp Asmin’e döndüm. Şunun şurasında sevdiğim kadını okula bırakıp birlikte mini minnacık biraz vakit geçirmek istemiştım ama bu bile çok görülmüştü bize. İçimdeki hayal kırıklığını sesime yansıtır, “En iyisi benim arabamla gidelim. Berfin de gelecek artık bundan kaçış yok.” dedim.

Asmin başını olumlu bir şekilde sallayıp arabadan çıkmak için kapıya yöneldiğinde ben de aynısını yaptım. Halamın arabasının anahtarını posta kutusuna atıp benim arabamla kızları okula bıraktım ve sonra da neden Boran gibi bir öğretmen değil de menajer olduğuma saydırarak işe gittim. Neyse ki bütün gün toplantılarım vardı. Çalışanlarım projelerini sunarken ben onları dinliyormuş gibi yapıp bütün günümü Asmin’i düşünerek geçirebilecektim.

Sadece öğle arasına kadar dayanabildim karımdan ayrı kalmaya. Dişim ağrıyor dişçiye gitmem gerekiyor diye bir bahane uydurup kurtardım kendimi o sıkıcı sunumları dinlemekten. Toplantıdan çıkar çıkmaz telefonu elime alıp sevdiğim kadına mesaj yazdım.

“Dersin bittiyse gelip alayım mı seni Gelin Ağam? Birlikte Londra’yı gezeriz.”

Durduğum yerde elimde telefonu çevirerek sabırsızca bir cevap gelmesini beklerken kalbim ergen âşıklar gibi hızlanmaya başladı. Bu kadın bana neler yapıyordu böyle, kendimi tanıyamaz hale gelmişim.

“Az kaldı Ezman Ağa yakında tımarhaneyi boylayacaksın. Demedi deme.”

İç sesime laf yetiştirmek için ağzımı açmışım ki bir bildirim sesi geldi. Heyecanla telefonumu açarak mesajlara gittim.

“Olmaz. Gelin Ağalar marabalarla gezmez.” yazmıştı karım.

Mesajı okur okumaz dudaklarım kulaklarıma kaydı. Hep bu kadının bu cesur tavırları değil miydi beni kendine çeken. Düşünsenize... Bana, Ezman Ağaya maraba diyor. Ne yazacağımı düşünerek asansöre doğru yürümeye başladım. Ben düğmeye basmadan asansörün kapısı açılınca içeriye adımımı atıp zemin kat düğmesine bastım ve

üzerime kapanan kapıların 10 kat sonra tekrar açılmasını beklerken telefonu elime alıp Asmin'e yazmaya başladım.

“Ezman Ağa sadece senin maraban, çünkü sana kör kütük âşık.”

Aşıktım, değil marabası kölesi bile olmaya razıydım onun.

“Doğru hem kör hem kütüksün.” diyen iç sesimi duymazdan gelip Asmin'in o güzel yüzünü gözümde canlandırdım. Dağ çiçekleri gibi güzeldi benim karım. Gülçin halam bir izin verse onu dünyanın en mutlu kadını yapacaktım ama halam kara çalı gibi aramıza girip duruyordu nedense. Çok sürmeden Asmin'den cevap geldi. Ben bir ilan-ı aşk beklerken o sadece “İspatla.” diye yazmış zalimin kızı. Parmaklarımı ekranın üzerinde gezdirerek ona yazmaya başladım.

“Benimle Londra'yı gezmeyi kabul edersen ispatlayacağım sana olan aşkımı.”

“Nasıl?”

“Gelirsen görürsün.”

“Ama Gülçin halam ders çıkışı hemen eve gelmemi istemişti.”

“Onu arayıp üniversitenin kütüphanesinde biraz kitap okuyacağını söyle. Olmaz mı?”

Gözlerim ekrana kilitli bir şekilde cevap yazmasını bekliyordum. Asansörün kapısı açılıp içeriye iki kişi girdiğinde başımı kaldırıp kim olduklarına dâhi bakmadım. Karımla baş başa vakit geçirmeyi o kadar çok istiyordum ki başka hiçbir şey ve hiç kimse umrumda değildi. Sadece telefonuma odaklıydım. Buraya geleli bir ayı geçmişti ama daha birlikte bir Londra turu bile yapmamıştık.

İç sesimin, “Kimin yüzünden acaba?” diye pörtlemesiyle birlikte telefonuma bildirim sesi geldi. Hızlanan kalbimin sesi adeta bir bateri setinden çıkan sesi andırırken nefesimi tutup titreyen parmaklarla ekran kilidini açtım.

“Tamam.”

“Yaşa be!” diye sevinç naraları atarak birkaç kez havaya zıpladığımda asansör feci şekilde sallanmaya başladı. Asansördeki kadının çığlık atmasıyla kendime geldim gelmesine ama kadının dengesini kaybedip karşısındaki adamın kollarına düşmesine engel olamadım. Adam refleks olarak kadını tuttuğunda birbirlerinin gözüne klişe bir

şekilde bakakaldılar.

“Affedersiniz, beni çok mutlu eden bir mesaj aldım.” diye açıklama yapsam da adamla kadın beni duymuyordu bile. Transa girmiş gibi birbirlerine bakmayı sürdürüyorlardı. Galiba yeni bir aşkın fizizlenmesine sebep olmuştum. Asansörün kapıları tekrar açıldığında yeni âşıkları ardımda bırakarak kendimi dışarıya attım. 7. Kat tabelasını gördüğümde ise donup kaldım. Ne yani ben bu kadar süre içerisinde sadece üç kat mı inmiştim asansörle?

“Ah Ezman ah, sen bu hallere düşecek adam mıydın? Zemin kata inip tekrar çıktı ya asansör, sen hiç fark etmedin mi?”

“Sen bir sus hain iç ses. Aşığım ben âşık.”

“Bence sen âşık değil karma karışık oldun iyice ama neyse... Susuyorum şimdilik.”

İç sesime aldırış etmeyerek merdivenlere yöneldim. Asansöre binmedim çünkü tekrar katlar arası bir gezintiye çıkmaya niyetim yoktu. Daha karıcığımaya yaşadığım şehri gezdirecektim.

Asmin’i almaya giderken yolda gezeceğimiz yerlerin planlamasını yaptım. Üniversitenin önüne park ettiğimde arabadan çıkmadan önce son bir arama yapıp hazırlıkları tamamladım. Kendimden emin bir şekilde arabadan inip üniversitenin bahçesine doğru havalı adımlarla yürürken içten içe gülümsüyordum. Dağ Çiçeğim’in görüş alanıma girmesiyle adımlarım hızlanırken sağ elimi dalgalanan saçlarımın arasından geçirip sevdiğim kadına çapkın bir gülüş attım. Niyetim onu büyülemektir fakat ondan önce ben büyülenmişim. Bana cıvı cıvı bakan yeşil ormanlarında içim bir kiraz ağacı gibi çiçek açtı. Kalbimde kırlangıçlar havalanıyordu. Onun da benim gibi hissettiğinden emindim çünkü gözleri daha yeşil bakıyordu sanki bana. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağına bir öpücük bıraktım.

16. Bölüm

Asmin’le Londra sokaklarında ele ele göz gözeydik. Ben ona gördüğümüz eski binaların tarihçesini anlatıyordum o ise gözümün içine bakıyordu yeşil yeşil. Tarihe olan ilgisini fark ettiğim için bir sonraki durağımız ‘The British Museum’ oldu. Londra’nın ve hatta dünyanın en ünlü ve en çok ziyaret edilen müzelerinden biriydi. Pablo Picasso ve Vincent van Gogh gibi ünlü ressamların eserlerini ziyaret ettikten sonra sıra benim favori bölümüm olan Antik Mısır koleksiyonu ve içinde yer alan mumyalara geldi. Cam vitrinlerin içinde yatan mumyalar, binlerce yıl ötesinden günümüze gelen sessiz tanıklardır adeta.

Asmin hem hayranlık hem de ürpertiyle asırlar öncesi yaşayan mumyaların çürümemiş kalıntılarını seyrediyordu. Çocuksu bir merakla etrafına bakıp elindeki broşürü okumaya çalışıyordu ben ise bir türlü söylediklerine odaklanamıyordum. Kalbimde küheylanlar şaha kalkıyordu sanki. Onun kokusu, onun gülüşü, onun bakışı... Her şeyi bütün benliğimi sarmış durumdaydı. Göz kapaklarımı düşürerek saçlarından yayılan o muazzam kokuyu içime çektiğim bir anda, “Ezman.” diye seslenince suçüstü yakalanan çocuklar gibi geriye sıçradım.

“Efendim Asmin.” dedim nefesimi toplayarak.

“Artık dönelim mi? Halam yine kızmasın sonra.”

“Hayır dönemeyiz.” dedim kararlı bir şekilde.

Nedenini sorduğunda parmaklarımı saçlarının arasından kaydırarak çenesine indirdim. Yüzünü hafif kaldırarak bana yaklaşmasını sağladım.

“Çünkü sana daha aşkımı ispat etmedim de ondan.” dedim kısık

bir ses tonuyla.

Sadece aşkımı ispat etmek değil Gülçin halamı arayıp izin almak da bana kalmıştı. Bana dişi aslan kesilen kadın her nedense mevzu bahis halam olduğunda süt dökmüş yavru kedi oluyordu.

The British Museum'dan çıktıktan sonra Asmin'den bir iki adım uzaklaşarak halamı aramaya başladım. Ona nasıl yalvardığımı Asmin'in duymasına gerek yoktu değil mi? Çünkü işin içinde halam olunca yalvaracağım âşıkardı.

“Alo Gülçin ben.”

“Alo Gülçinlerin gülü, evimizin sümbülü! Nasılsın?”

“Sen kimsin gardaşım evli barklı bir bayanım ben.”

“Benim hala.” dedim gülerek. “Ezmanyı canavarını nasıl tanımazsın?”

Bakmayın böyle süper bir vücut yapısına sahip olduğuma, oldum olası iştahım açıktır benim, çok yemek yerim. Ekmeği yemeğin suyuna bandıra bandıra hem de. Hem çok yiyen hem kilo almayan bunu da olur olmaz yerde paylaşarak bütün negatif enerjiyi üzerine toplayan insan türündenim. Eminim siz de şu an bütün negatif enerjinizi bana gönderiyorsunuzdur. Hadi itiraf edin.

İtiraf itirafı getirir derler, ben de size bir şey itiraf edeyim bari. Sportif yaşam tarzımın kilo almamamda büyük etkisi. Çok yiyordum ama aynı zamanda çok da spor yapıyorum. Gerçi şu son zamanlar göbeği saldım çayıra, mevlam gayıra ama... Neyse ki durum o kadar da vahim değil. Artık sekiz değil sadece altı baklava dilimim var.

“Hay senin baklava böreklerine de yediğin yemeklere de!”

“Baklava börekler değil hain iç ses! Dilimlerim. Baklava dilimlerin diyeceksin.”

“Oğlum dağıtma konuyu başa sar. Nerede kalmıştın?”

Tabii ya hakikaten nerede kalmıştım ben? Ha hatırladım! Çok yemek yememde kalmıştım. İşte Boran bu yüzden eskiden bana “Tazmanyı canavarı gibi silip süpürdün yine ortalığı, oğlum biraz da bize bırak aç kalıyoruz senin yüzünden.” diye söylenirdi ufak ufak. Halam da tabağıma bir porsiyon yemek daha ekleyerek, “Ellemeyin yesin benim Ezmanyı canavarım.” derdi. Nerede o melek yüzlü

Gülçin halam, nerede bugünkü konuştuğum kara çalı.

“Sen Ezman mısın?”

“Evet benim hala. Beni tanımayıp telefon sapığı sandın ya, sana da pes doğrusu.”

“Eşek sıpası! Konuşturma beni şimdi! Dün gece sizin başınızı bekleyeceğim derken üşütmüşüm kulak burun boğaz hepsi tıkanmış, duymuyorum!”

Bunu duyunca yüzümde geniş bir sırıtma oluştu. Oh olsun demek geldi içimden ama tabii ki kendime engel oldum. Daha Asmin’le gezmek için izin isteyecektim halamdan.

“Çok geçmiş olsun halacığım dikkat et kendine.” dedim yapmacık bir endişeyle. “Gece gece fazla dolaşma ortalıkta bir daha, bak üşütüyorsun sonra.”

“He dolaşmayayım da sen de Asmin’le rahat rahat buluş, değil mi? Tövbe tövbe. Git konuşturma beni şimdi. Sen ne diye aradın bu saatte de hele. Yine ne isteyeceksin?”

Yok arkadaş yok! İnsan hasta olunca birazcık mazlumlaşır ama benim halam zalimliğinden bir gram eksiltmemişti. Daha benimle uğraşıyordu bu haliyle!

“Üzülme Ezman Ağa zalimin zulmü varsa sevenin Allah’ı var.” derken cırtlakça kahkaha attı iç sesim.

Ağzımı bükerek iç sesimin gülüşünü taklit ettim sessizce. Halam yetmezmiş gibi bir de şu hain iç sesimle uğraşıyordum sürekli. Ben bu iç sesimden nasıl kurtulacaktım acaba? Asmin’i gördüğüm günden beri bana musallat olmuştu.

“Oğlum Ezman konuşsana! Neden aradın bu saatte söylesene!” diye çıkışan halamın sesiyle irkilip kendime geldim. Ne diyecektim şimdi ben halama? Öyle pat diye izin istemek olmazdı dolaylı yoldan istemeliydim. Aklıma gelen fikirle “Hala!” diye seslendim coşkulu bir ses tonunda.

Akşama içli köfte yapar mısın?’ diye sordum son kısmı daha ısrarcı olması için biraz uzatarak. “Canım çok çekti de.”

“Hayırdır aş mı eriyorsun?”

Tövbe tövbe! Allah'ım sen bu halama biraz akıl, bana da sabır ver.

“Sana da versin o akıldan.” diyen iç sesimi duymazlıktan gelip, “Yok hala ne münasebet! Ne aşermesi!” diye atıldım. Sesimi yükselttiğimin farkına vararak hemen geri yumuşadım.

“Hem sen karıma yaklaşıyor musun ki aşereyim!” dedim işi şakaya vurarak.

Halam da sonunda gülmeye başladı. Şükürler olsun. Kadın hiç yumuşamayacak sanmıştım.

“Tamam deli oğlan, Ezmanya canavarım, akşama vaktinde gel sana içli köfte yapacağım.”

Ben tam teşekkür edip halam yumuşamışken karımla gezmek için izin isteyecektim ki yine kara çalı Gülçin ortaya çıkarak sözümü yarıda kesti. “Yalnız karın değil önümüzdeki on gün boyunca Asmin senin nişanlın unutma bunu.” dedi keskin bir dille.

Bir anda umutlarım yine cam kırıkları gibi yerlere saçıldı. İzin istesem de izin vermeyecekti bu halam bize.

“Tamam hala.” dedim yüzümü düşürerek. “Dediğin gibi olsun Asmin benim nişanlım.”

“Hah şöyle yola gel biraz. Akşama da gecikme sakın.”

“Tamam hala gecikmeyiz, yemek saatinden önce evde oluruz sen merak etme!”

Telefonu kapatmak için hazırlanıyordum ki halamın, “Oluruz derken? Kiminle geleceksin ki?” diye sorduğunu duydum.

Telefonu tekrar kulağıma götürüp, “Kim olacak hala tabii ki de nişanlımla.” diye cevap verdim. Onun bir tepki vermesine fırsat vermeden Asmin'i okuldan aldığımı ve biraz gezip akşam yemek saatinden önce evde olacağımızı söyledim bir solukta. Sonra da hemen kapatıverdim telefonumu ve cebime koydum.

Birkaç metre ötede heyecanla telefon görüşmemin bitmesini bekleyen Asmin'e baş parmağımı kaldırarak olumlu bir işaret yaptım. O dolgun dudakları gül yaprağı gibi kıvrılıp gamzelerine doğru kaydığında sol yanımdaki organım varlığını hissettirdi yine. İri adımlarla ona yaklaştığımda yeşil zümrütlerini aydınlatan parıltılar bir mıkna-

tıs gibi beni kendine çekti.

“İzin verdi.” dedim gözlerinin içine bakarak. Yalan söylüyordum, ama beyaz yalandı bu.

“Nasıl başardın?” diye sordu bakışlarını benden koparmadan.

“Üzümünü ye de bağıcı sorma demişler karıcığım.” dedim burnunu hafifçe sıkarak.

“Peki, şimdi nereye gidiyoruz?”

“Gidince görürsün. Hadi gel.”

Arabamla Tower Bridge köprüsünün üzerinden geçerken Asmin köprüünün iki ayağının üzerinde boy gösteren Gotik mimarisiyle dikkat çeken kulelere hayretle bakakaldı.

“Köprüden daha çok sanki bir şatoya benziyor.” dediğinde,

“Evet öyle, bu köprü ve Londra’daki birçok bina Viktorya dönemine ait.” diye cevap verdim.

İç ve dış aynadan arkamı ve sağımı kontrol ettikten sonra sinyal vererek sağ yola geçtim. Kırmızı yanan trafik ışıklarında durduğumda Asmin merakla, “Viktorya dönemi nedir?” diye sordu. Galiba dikkatimi dağıtmamak için daha önce sormamıştı.

“Viktorya devri genellikle Kraliçe Victoria’nın hüküm sürdüğü 1837 ile 1901 yılları arası için kullanılır. 19. Yüzyılda İngiltere tarihindeki en görkemli dönemini yaşıyordu ve bu döneme adını veren Kraliçe Victoria ise bu görkemin sembolüydü. 18 yaşında tahta çıkan ve 81 yaşında ölen kraliçe, gelmiş geçmiş en sevilen hükümdar olarak kabul ediliyor.”

“Hımm anladım. Elin İngilizizi 18 yaşında ülke yönetirken bizim kızlar berdel oluyor desene.” diye mırıldandı hüzünlü bakışlarını Thames Nehri’nin üzerinde kaydırarak. Sustum, ne diyeceğimi bilemedim çünkü haklıydı. Biz de berdel yoluyla evlenmiştik onunla. Pişman mıydı yoksa? Bu sorunun cevabını ne kadar merak etsem de sormaya cesaretim yoktu. O yüzden sessizliğimi sürdürmeye devam ettim.

“Gideceğimiz yer daha uzak mı?” diye sordu aramızdaki sessizliği bozarak.

“Hayır geldik sayılır.” diye cevap verirken direksiyonu sağa kırıp Tower Bridge’ in yakınlarındaki yeşillik alana doğru sürdüm arabamı. Müsait bir yere park edip arabadan indik ve el ele parkta yürümeye başladık. Mavi vincin görüş alanıma girmesiyle yutkundum. Biraz tırsmıştım açıkçası, ama ölmek var dönmek yoktu. Biraz daha yaklaştığımızda halatla aşağı atlayan adamı görünce ikimiz de duraksadık. Adam ciğeri patlıyormuşçasına bağıırıyordu. Ben de mi böyle böğürecektim acaba?

“Ezman Ağa buradan atlamayı düşünmüyorsun değil mi? Aşkımı ispatlayacağım derken olmayan beynini patlatacaksın!” diye sordu iç sesim en cırtlak sesiyle.

“Aslında tam da bunu düşünüyorum.” dedim sesli bir şekilde.

“Saçmalama!” diye karşılık veren iç sesim değil Asmin’ di.

“Sen benden aşkımın ispatını istemedin mi Asmin?”

“İstedim ama”

“Aşkın ispatı yoktur Asmin, ama eğer izin verirsen seni nasıl sevdiğimi sana hissettirebilirim. Eğer oradan benimle atlarsan”

“Vazgeçtim!” diye sözümü kesti. “Aşkını ispatlamayı istemiyorum tamam mı vazgeçtim.”

Çocuksu bir inatla bana sırtını dönüp geldiğimiz yöne doğru yürümek istedi fakat bileğinden tutarak buna engel oldum.

“Sen gelmesen de ben çıkacağım o zirveye Asmin.” dedim kendimden emin bir şekilde. Bu duyguyu yaşamak istiyordum. Ölümle yaşam arasında canımı bir ipin ucuna takıp atlamak istiyordum sevdanın kollarına. Bundan önce yaşadıklarımızı sevdiğim kadının hafızasından silip onunla yeniden doğmak istiyordum. Bunun için onu benimle birlikte atlamaya ikna etmem gerekti. Onu kendime doğru çekip yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

“Ben gözlerine her baktığımda zaten yükseklerden düşüyorum Asmin. Kalbim görünmez bir halatla sana bağlı ve senin her bakışında göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.” dedim.

“Oradan atlamak senin gözlerine bakmaktan daha az tehlikeli inan bana.” derken hafifçe gülümsedim. Gülümsememi genişleterek, “Hem fena mı ölürsem kurtulursun benden.” diyerek sevdiğim

kadından birkaç adım uzaklaşmıştım ki beni durdurdu.

“Tamam ben de geliyorum.”

“Hayda! El deliye ben akıllıya hasret. Bizim kız da sana uydu iyi mi?”

Başka zaman olsa iç sesime burada kesin bir laf yetiştirirdim. Nereden bizim oluyor o sadece benim derdim mesela ama şu an o kadar mutluydum ki onunla uğraşamazdım. Cesur karım benimle atlamayı göze almıştı. Onu bilmem ama ben çoktan onun aşkının ispatını almıştım.

Bungeeclub tabelasına doğru yürümeye başladığımızda kolumu omzuna atıp, “Doğru bir karar verdin.” dedim yüzümde muzip bir ifadeyle. “Sefa’nın karısı olmak için çok yaşlısın.”

“Sen ne demek istiyorsun!” diye yüzüme atıldığında alev alan ormanlarına sevgi dolu bir bakış attım. “Sen benim berdelim değil misin?” diye sordum ses tonumu yumuşatarak.

“Eee.” diye uzattı gözlerini şüpheyile kıсарak. Konuyu nereye bağlayacağımı merak etmişti.

“Ben ölürsem aşiret seni Sefa’yla berdel yapar muhakkak.” deyip güldüm.

Omzuma inen yumrukla geriye doğru sarsıldım. Görünüşte çelimsiz birine benziyordu ama bas baya bir aparkat atmıştı bana.

“Ya Ezman çok kötüsün, bunun şakası bile kötü!” derken ikinci bir darbe de göğsüme indirdi.

“Yavaş kız, öldüreceksin beni! Ne çok meraklıymışsın Sefa’yla evlenmeye.”

“Bak hâlâ konuşuyor!”

Asmin’in yumruğu tekrar havalandığında onu yanağından öpüp kaçmaya başladım. Ona aşkımı ispat etmeden öldürecekti yoksa yumruklarıyla beni. Bungee jumping noktasına yaklaştığımda durup onun beni yakalamasına izin verdim. Nefes nefese kalmıştı. Sıcak nefesi yüzümü okşuyordu.

“Merak etme seni kimselere yâr etmem ben.” dedim bakışlarımı gözlerine tırmandırarak. Gözleri şenlendi. Bir süre zümrüt yeşille-

rinde oyalandıktan sonra bakışlarımı yerden 50 metre yükseklikteki sallanan sepete kaldırdım. Yeşilleri aynı şekilde benim gözlerimi takip edip benimle aynı noktaya baktığında, “Hazır mısın?” diye sordum.

“Hazırım.” dedi.

Kısa bir süre sonra az önceki gördüğümüz sepetin içinde yavaşça göğre doğru yükseliyorduk. Hem birbirimize hem de vinçe esnek bir halatla bağlıydık. Başım hafif hafif dönmeye başlamış kalbimse deli gibi atıyordu. Her an bayılacakmış gibi hissediyordum. Yükseklik korkum olduğunu söylemiş miydin size? Bu yüzden gözlerimi sevdiğim kadının gözlerinden bir dakika bile ayıramıyordum. Korkuyordum fakat onu kaybetmekten korktuğum kadar değil.

“Ezman sakın bırakma beni.” diye fısıldadığında, “Bırakmam.” diye fısıldadım.

Adamın bize hazır mısınız diye sormasıyla birbirimize daha sıkı sarıldık. Titriyordum. O da titriyordu. Zümrüt gözlerindeki parıltılar bile titriyordu ürkekçe. Omuzumdaki ellerin baskısını hissetmemle etrafımızı gökyüzünün mavisi sardı ve düşmeye başladık. Asmin’i göğsüme bastırıp sarılışımı sıkılaştırırken nefesimi tutup gözlerimi sıkıca kapattım. Sonrası boşluktu ve Asmin’in kulak zarımı delercesine çıkan o tiz çığlığı. Karnımda bir sürü sığırcık kuşu kanat çırpıyordu adeta. Hem nefesimi hem ona söylemek istediklerimi artık içimde tutamayacağımı hissettiğim bir anda, “Seni seviyorum!” diye bağırmaya başladım.

Serbest bir düşüşün ardından esnek halatların etkisiyle yavaşlayıp tekrar yukarı doğru çekildik. İkinci bir düşüşün ardından sallanmaya başladık. Gözlerimi açıp sevdiğim kadının yüzüne baktım. Onun da gözleri kapalıydı.

“Asmin aç gözlerini gözlerime bak!” diye fısıldadım aldığım kesik nefeslerin arasında.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarak yere doğru indik. O an o kadar özeldi ki anlatamam size. Sanki sadece birbirimiz için yeniden doğmuş gibiydik. Ayaklarımız tekrar toprağa bastığında, “İşte ben seni ilk gördüğüm günden beri kendimi hep böyle hissediyorum.” dedim titrek bir sesle. “Sanki yüksek bir yerden boşluğa düşüyormuşum gibi.”

Dağ Çiçeğim sessizce beni dinliyordu. Titreyen elini göğsümün üzerine koyup deli gibi atan kalbimi hissetmesini istedim. “İşte tam

şuramda.” diye devam ettim. “Şuramda öyle bir sızı var ki sanki sen olmasan bir daha nefes alamayacak gibi hissediyorum. Ben seni çok seviyorum Asmin. Anlatamayacağım kadar çok.”

Onun da beni sevdiğini söylemesini bekledim o an, ama söylemedi. Olsun. O söylemese de ben onun beni sevdiğini biliyordum. Sevmese benimle atlamazdı ki boşluğa.

Hâlâ sakinleşememişti. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu.

“Artık inanıyor musun seni sevdiğime?” diye sorduğumda başını olumlu bir şekilde salladı. Sonra gülümsedi ve bana o güzel gamzelerini bahsetti.

Arabamı park ettiğim yere döndüğümüzde, galiba az önce yaşadıklarımızın da etkisiyle, sebepsizce gülmeye başladık. İçimize sığdıramadığımız bir mutluluk vardı. Gülüşlerimiz yerini anlam dolu bakışmalara bırakırken sol yanıma yine ince ince sızlamaya başladı. Onu bu kadar sevmek canımı yakıyordu bazen. Ama ben bu acıyı bile seviyordum. Kalbimin tam ortasına yaralı bir kuş yuva yapmıştı sanki ve onun bakışları hem o yaranın dermanı hem de sebebi olmuştu. Anladım ki içimde bir şeyler değişmişti artık. Ben sadece eşine âşık bir eş değildim. Daha fazlasıydım. Ben sevdalanmışım karıma evet, doğru duydunuz. Ben Ezman Ağa. Mecnun’un Aslı’ya, Kerem’in de Leyla’ya sevdalandığı gibi sevdalanmışım ona.

“Lan! Leyla Mecnun’un ki Aslı da Kerem’in ki. Hayır yani kızları doğru söyleyen inanacağız nerdeyse.”

“Benim Leylâ’m Asmin olmuşken bu kadarcık şaşkınlığı çok görme bana hain iç ses. Hem bana ne Mecnun’dan Leyla’dan ya da Kerem’den Şirin’den.”

“Şirin de Ferhat’in ki ama neyse.”

İç sesime aldırmayın siz. Ben bundan sonra onu yok sayacağım siz de öyle yapın. Çok fazla pörtler oldu artık. Ya seviyorum, deli gibi aşığım, kara sevdaya tutuldum diyorum hâlâ inanmıyordu.

Asmin, “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sorduğunda dikkatimi yoldan koparmadan cevap verdim.

“Seninle biraz yalnız kalabileceğimiz ve doğanın tadını çıkarabileceğimiz bir yere, Hyde Park’a.”

Londra oldukça büyük ve kalabalık bir şehir olmasına rağmen birçok sayıda yeşil alanlara ve parklara ev sahipliği yapar. İnsanlar

havayı güzel gördükleri an kendilerini parklara atıp piknik ya da yürüyüş yaparlar bu alanlarda. Hyde Park'sa Londra'daki parklardan belki de en popüler olanıdır.

“Londra da Londra, ne de çok severmişsin Londra'nı.” diye söylendi iç sesim. “Sen Londra'yı boş ver de memleketten bahset. Ne zaman dönüyoruz?”

Bana kalsa hiçbir zaman ama galiba Yazar Hanım böyle düşünmüyor. Neyse ya, yazarı fazla çekiştirmeyeyim ne de olsa akıbetim onun elinde. Ben en iyisi Hyde Park'ı anlatayım size.

Eskiden Hyde Park'ta her sabah koşu yaptığım için her köşesini bilir ve tanırdım. Hani şu sekiz baklava dilimlerimin olduğu dönemler var ya. İşte o dönemler tesadüfen rast geldiğim etrafı ağaç ve çiçeklerle çevrili olan küçük bir alan vardı. Parkın göbeğinde saklı bir cennet misali. Arabamı park ettikten sonra Asmin'le birlikte oraya kadar yürümüş ve şimdi bu saklı cennetimizde çimlere uzanmış el ele gökyüzünü seyrediyorduk. Avucumun içinde onun eli ve karnımda sevdiğim kadına baktıkça uçuşan bütün böcekçiller. Mutluluğun tarifi buydu galiba.

“Şimdi de filozof kesildi başımıza.”

Derin bir nefes alıp içimden ya sabır çektim. Ben kafayı yemeden şu iç sesim susacak mıydı acaba?

“Mutluluğu bulmak için anı yaşamak gerekiyormuş ya hain iç ses!” diye cevap verdim içimden bıkkın bir şekilde. “İşte ben de tam olarak bunu yapıyorum. Asmin'le bu anın tadını çıkarıyorum.” diye çemkirdim.

Hem ne demiş ünlü Çin filozof: Mutsuzsan geçmişte yaşıyorsundur. Endişeliysen gelecekte yaşıyorsundur. Huzurluysan şu anda yaşıyorsun demektir.

Neyse konumuza dönelim. Yine daldan dala atladım biraz. Eh malum insan hem zeki hem âşık hem de maşuk olunca kafası karışıyor biraz.

“Oğlum sen oldum olası böylesin. Bence sende dikkat eksikliği var. Daldan dala atlaman da bu yüzden.”

“Sen sus hain iç ses! Hep sen karıştırıyorsun kafamı!” diye çemkirdim içimden. Artık sesli düşünmemeyi öğrenmiştim. İçten içe de kavga edebiliyordum iç sesimle.

“Nankör! Ben olmasam sen burada Asmin’le değil Angelina’yla çimlere uzanıyor olacaktın bir kere!”

İç sesimin Angelina’dan bahsetmesiyle sinir katsayılarım tavan yapmıştı yine. Hain iç ses bizi kışkandı mı ne? Hem ne demek Angelina’yla çimlere uzanıyor olacaktım. Yok daha neler! Asmin’le o kadının adının tek bir cümlede anılmasına bile tahammülüm yoktu.

Öfkemi etrafımda dönen kara sinekten çıkarmaya niyetlenmişim ki o iç ses bozuntusu en uyuz sesiyle, “Memlekette Angelina türküsü çağırıyordun ya hani, ne çabuk unuttun?” diyerek damarıma basmaya devam etti.

Dişlerimi sıkarak sesli bir şekilde, “Unutmadım!” diye mırıldandığımda, Asmin uzandığı çimlerden hafif doğrularak bana doğru yan döndü.

“Neyi unutmadın?” diye sordu.

Yeşil gözlerine bakıp, “Seni.” diye cevap verdim.

Ne! Angelina türküsünü diyeceğimi düşünmediniz değil mi? Tabii ki kıvıracaktım. Bak, iç sesime uyup yalancı falan demeyin bana şimdi, çünkü doğru söylüyorum. Asmin’i ilk gördüğüm andan itibaren aklımdan hiç çıkaramadığıma siz de şahitsiniz.

Elimin tersiyle sevdiğim kadının yüzüne yerleşen mutluluğu okşarken bakışlarımız perçinleşti ve zümrüt yeşillerinin renk tonlarına yine mavi elmaslar karıştı. Bakışlarım dudaklarının kenarındaki çukurlara kaydığına parmak uçlarımı dudaklarına kaydırıp üzerinde gezdirirdim. Elim titriyordu.

“Allah’ım ne kadar da körmüşüm.” diye fısıldadım duyulmayacak bir şekilde ve titrek bir nefes alarak gamzesinin çukurunu dudaklarım ile kapattığımda kalbim yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu.

Neden onu sevdiğimi daha önce anlamamıştım ki? Gözlerim kördü, kör olmasına da, kulaklarım da sağırmış demek, duymamışım kalbimin avaz avaz çıkan sesini. Boşa harcadığım onca zaman, onca saat, onca dakika... Onsuz geçirdiğim her saniye için çok pişmandım. Bu pişmanlığı her zerremde hissediyordum ama harcadığım onca zamanı geri çeviremezdim, bu imkansızdı. Şu Çin filozofun da dediği gibi, yapılacak en güzel şey bu anda yaşamak olacaktı.

Hani demiştim ya memlekete gitmeye niyetim yok diye. Neyi fark ettim biliyor musunuz? Hangi gökyüzünün altında hangi havayı soluduğunun bir önemi yoktu. İnsanın yeri, yurdu, sevdiğinin yanıydı. Sevdiğim kadınla birlikte gökyüzünün mavilerine atlamış, ardından çimlere uzanıp aynı mavilerin altında hayaller kurmuştuk. Kim bilir, belki de aynı hayalleri kurmuştuk birbirimizden habersiz. Hani her yeni evli çiftin kurduğu türden hayaller: Bir mavi bir de pembe battaniye içinden uzanan minik minik eller mesela. Artık sevdiğim kadından çocuklarım olsun istiyordum fakat Gülçin halam aramıza girdiği sürece bu mümkün olmayacaktı.

Gülçin halam demişken, saat kaç olmuştu acaba? Yemek saatinden önce evde olmalıydık yoksa içli köfteyi değil ayvayı yedik. Kolumu kaldırıp saatime baktığımda daha vaktimizin olduğunu görüp rahatladım.

Batmaya başlayan güneş gökyüzünü kızıla boyarken, hafifçe esen sonbahar rüzgârı soğumaya başlamıştı. Deli gibi çarpan kalbim hâlâ sakinleşememişti. Aldığım her nefeste göğsüm ciklet balonu gibi şişip her nefes verişimde patlarcasına geri iniyordu. Sakinleşmem nasıl mümkündü ki onun yanında.

Asmin'in telefonu çalmaya başlayınca yanımdan kalkıp uzaklaştı. Kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapatıp bana baktı.

“Dönmemiz gerek içli köfteler hazırmış.”

Başımı olumlu bir şekilde sallayarak ayağa kalktım. Halam ne yapmış ne etmiş yine romantik anımızı yarıda bölmüştü. Alacağın olsun hala!

Asmin'le el ele göz göze, salınarak arabayı park ettiğimiz noktaya doğru yürürken kızıla boyanan gökyüzü sonbaharın o muazzam görüntüsüyle o kadar uyum içerisindeydi ki sanki bir tablonun içeriğini çizilen iki sevgiliydik biz de. Ağaçlardan yiyecek toplamak için inen küçük sincaplar çitlerin üzerine tırmanıp boncuk boncuk bakan gözlerle bizi uğurlarken, Asmin çantasından küçük bir kurabiye paketi çıkarıp sincapları beslemeye başladı. Gökyüzü kararmaya başladığında biz de arabaya ulaştık.

Asmin, “Her şey çok güzeldi, teşekkür ederim.” dediğinde,

“Asıl ben teşekkür ederim, bana bu güzel günü yaşattığın için.” diye cevap verdim.

Eve ulaştığımızda içli köftelerin kokusu beni kapıda karşıladı. Sadece içli köfte değil daha neler neler döktürmüştü Gülçin halam bir bilseniz. Anlatmayayım şimdi yoksa canınız çeker.

Yemek yerken bir ara Berfin Asmin'e bugün nereleri gezdiğimizi sordu. O da heyecanlı bir şekilde müzede gördüğü mumyaları atlayıp direk bungee jumping yaptığımızı anlatınca sofradaki herkesin ağız bir metre açık kaldı.

Yanımda oturan Gülçin halam bana doğru sarkarak, "Gerçekten yaptın mı bunu?" diye fısıldadığında,

"Yaptım hala." diye cevap verdim.

"Ama senin yükseklik korkun var, sen balkona bile çıkamazsın ki."

Gülümseyerek halama baktım. Haklıydı, ben eskiden üçüncü kattaki balkona bile çıkmaya korkardım. Nasıl atladım o kadar yükseklikten bilmiyorum ama atlamıştım işte.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Evet öyleydi." deyip duraksadım. "Ama artık onu kaybetmekten daha çok korkuyorum hala."

17. Bölüm

En büyük korkumun Asmin'i kaybetmek olduğunu itiraf ettiğim o günden sonra Gülçin halam çok değişmişti. Kara kedi gibi aramıza girmiyor hatta Asmin'le benim birlikte vakit geçirebilmemizi sağlamak için sürekli bahaneler üretiyor gibiydi. Bizi birlikte tuz almak için markete yolluyordu mesela ya da sokaktaki çöp konteyneri doldu diye üç sokak ötesi çöp atmaya. Üstelik işten çıkınca onu okuldan alıp gezdirmem konusunda bile fazlasıyla ısrarcıydı. İçine melek falan mı kaçmıştı anlamadım ki.

Sofia ablamla Gülçin halam iletişimi koparmamış günde üç öğün görüntülü konuşup düğünün detaylarını ayarlıyorlardı. Ha düğün demişken, bungee jumping yaptığımız günden bu yana üç gün geçmişti ve düğünümüze tam tamına üç gün kalmıştı, çok heyecanlıydım. Her ne kadar Gülçin halam artık bize karışmasa da Asmin'le hâlâ ayrı odalarda yatıyorduk. Yani anlayacağınız düğün günümüz her anlamda bizim için yeni bir başlangıç olacaktı. Çok heyecanlı olduğumu söylemiş miydiniz size?

“Evet söylemiştin.”

“Sana sormadım iç ses, sen sus!”

“Tamam sen bilirsin, her iki dakikada bir heyecanlı olduğunu tekrarlar dur o zaman.”

Şimdi buna cevap versem bu iç ses hiç susmayacaktı ve dır dır dır başımın etini yiyecekti. En iyisi mi ben onu boş verip size rüya gibi geçirdiğim şu son günleri anlatayım.

Asmin'le neredeyse her akşam dışarıya çıkmıştık. Bazen Boran'ı ve Berfin'i de alıp hep birlikte bir yerlere gidip bir şeyler yedik. Bazen sadece el ele dolaştık gün bitiminde boşalan ara sokaklarda.

Özellikle o anlar o kadar güzeldi ki. Avucumun içinde sıcacık eli, bana yeşil yeşil bakan gözleri... Londra'nın bütün ışıkları bir araya gelse yine de ısıtamazdı içimi onun bakışları kadar. âşıktım. Mutluydum. Karımı çok seviyordum. Onun da beni sevdiğinden emindim çünkü zümrütlerinde gördüğüm parıltılar yalan söylemez sanıyordum. İnsan hiçbir şeyden bu kadar emin olmamalıymış, özellikle de mesele aşksa.

Birkaç gün önce kiraladığım daireye mobilya seçmiştik Asmin'le. Daha doğrusu o seçmiş ben de o ne istediye almıştım. O evde bana sevdiğimden gerisi teferruattı. Bugün de gelinlik ve damatlık almaya gidecektik. Ben Asmin'le birlikte gideriz diye düşünmüştüm fakat iş çıkışı onu evden almaya gittiğimde kapıda Gülçin halamı, Sofia'yı ve Berfin'i görünce şaşırdım.

"Siz nereye?" diye sordum şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan.

"Gelinlik almaya." diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Onlar da mı gelecekti bizimle? Ben Asmin'le baş başa olacağımızı düşünmüştüm aslında. İçimdeki hayal kırıklığını yüzüme yansıtmamaya çalışarak gülümsedim.

"İyi düşünmüşsünüz, Asmin'e gelinlik seçimi konusunda yardımcı olursunuz." derken gözlerim sevdiğim kadını aradı. Onu görmeyeli tam tamına 450 dakika 27 saniye geçmişti. Çok özlemiştim onu.

"Oğlum sen şuna direkt 7 buçuk saat desene! İnsanlar seni mi okuyacaklar hesap mı yapacaklar anlamadım!"

İç sesime laf yetiştirmek için hazırlanıyordum ki gözlerim birden beyaz montuyla bir su nilüferi gibi süzülerek dışarıya çıkan sevdiğime bakakaldı. Büyülenmişim. Evet yine. Beyaz ne de çok yakışmıştı küçük sevgilime. Onu her gördüğümde hızlanan kalbimin sızısı son günlerde daha da artmıştı. Her defasında ona daha fazla âşık oluyordum galiba. İliklerimde hisseder olmuştum ona olan aşkımı. Artık ona su gibi, nefes gibi ihtiyacım vardı. Yani anlayacağınız durum vahimdi.

Bana doğru gelip kulağıma bir şeyler söyledi. Duymuyordum. Zümrüt yeşillerine mühürlenmişti bakışlarım.

"Tamam mı?" diye sorduğunu fark ettim.

"Tamam." dedim neye tamam dediğimi bilmeden. Uzanıp yana-

ğımdan öptü ve anlayışım için teşekkür ederek yanımdan uzaklaşırken girdiğim transtan çıkıp şaşkınca ardından bakakaldım. Ben neye tamam demiştim az önce?

“Oğlum sen iyice manyadın. Bu aşk sana yaramadı. Demedi deme!”

“Bana neyin yarayıp neyin yaramadığına sen mi karar vereceksin hain iç ses?”

“Tabii ki, iç sesinim ben senin.”

“Bana sen yaramıyorsun! Cır cır cır, vır vır vır! Bi sussan diyorum artık.”

İç sesimle ağız dalaşıma bir son verdiğimde Asmin’i Gülçin halamın arabasına binerken gördüm. Dur bir dakika, bu işte bir terslik var. Benim arabama binmesi gerekmiyor muydu?

“Asmin nereye gidiyorsun!” diye seslendiğimde Gülçin halamın tosba kılıklı arabası fırladı gitti. Tam dört kadın iki kişilik Smart arabasına nasıl sığıdı diye düşünüyordum ki omzumda bir el hissettim. Döndüm baktım ki Sofia ablamla Gülçin halam.

“Siz buradaysanız Asmin kiminle gitti o zaman?” diye sordum şaşkınca.

“O Berfin’le gitti, geçenlerde ehliyet sınavını geçmişti ya Berfin. Biz de seninle geleceğiz.” diye cevap verdi halam.

Yüzümün düşmesine engel olamadım. “Peki neden bizi beklemeden gittiler? Siz biliyor musunuz hangi gelinlikçiye gideceklerini?” diye sordum en sevdiği oyuncağını kaybetmiş bir çocuk yüzüyle.

“Biliyoruz ama biz oraya gitmeyeceğiz.” diye sırtan Sofia’nın ardından Gülçin halam gayet ciddi bir yüz ifadesiyle,

“Onlar kız kıza gelinlik bakacaklar, biz de sana damatlık alacağız.” dediğinde,

“Biz mi?” diye sayıkladım.

Ne yani ben bütün gün bunun için mi saniyeleri iple çekmiştim? Asmin’i gelinlikler içinde göremeyecek miydim? Ama ben merak-tan ölürdüm ki.

Kabak adamı yüz ifadesiyle arabamın kapısını açıp direksiyonun başına geçtim. Dikiz aynamdan arka koltukta oturan iki kadınla göz teması kurmamaya özen göstererek motoru çalıştırdım ve tek kelime dahi etmeden alışveriş merkezinin yolunu tutturdum.

Damatlık provamı en ince detayına kadar anlatıp sizi sıkmayacağım çünkü biliyorsunuz Ezman Ağanız ne giyse yakışır. O yüzden ilk giydiğim damatlık mağazada çalışan bütün kızların bakışlarını üzerimde toplayınca, ikincisini ve üçüncüsünü denemedim bile. Hem benim nasıl görüldüğüm önemli değildi ki. Ben asıl onu merak ediyordum.

Mağazadan çıkarken, “Hadi şimdi Asmin’le Berfin’in yanına gidelim.” dediğimde halamla Sofia aynı anda, “Olmaz!” diye kestirip attılar.

“Sen gelemezsin Ezman, düğünden önce gelini gelinlikle görmek uğursuzluk getirir.” diye ekledi halam.

“Uğursuzluk mu?” diye sayıkladım. Sahi mümkün müydü bu? Asmin’den bunca zaman ayrı kalmam yeterince uğursuzluk değil miydi? Şimdiye kadar yaşadıklarımız, benim hatalarım, onun hataları... Tam her şeyi düzene sokmuşken bu riski alamazdım. Bir süre sessiz kaldım. Gözümün önünde yaşanabilecek tüm felaketler canlandı tek tek. En son Asmin’in beni düğün gecemizin ardından bir notla terk ettiğini hayal ettiğimde panikle gözlerimi kırptırıp,

“Tamam ben sizi arabada beklerim.” dedim.

Halam burukça gülümseyerek avuç içini yanağıma yerleştirdi. “Ah deli oğlan, bu kadar çok mu seviyorsun bizim kızı?” diye sorarken sesi titremiştii.

“Biliyorsun hala.” dedim göz teması kurarak. “Onu kaybetmekten ne kadar çok korktuğumu söyledim sana.”

Birlikte alışveriş merkezinden çıkıp Asmin’le Berfin’in gittiği şehir merkezinin kıyısındaki büyük Türk gelinlikçisine gittik. Sofia’yla halam içeriye girerken ben arabanın içinde kalıp beklemeye başladım. Bir süre sonra can sıkıntısından telefonumla selfi çekiyordum ki bir hışımla arabamın kapısı açıldı ve içeriye Asmin daldı. Hemen gözlerimi kapattım.

“Ezman hadi çabuk halamlar gelmeden sür arabayı da kaçalım!” dediğinde,

“Süremem.” diye cevap verdim gözlerim kapalı bir şekilde.

“Neden?” diye sordu.

“Gözlerimin kapalı olduğunu görmüyor musun?”

“İyi de gözlerin neden kapalı? Açsana!”

“Açamam çünkü seni gelinlikle görürsem uğursuzluk getirirmiş.” dediğimde, Asmin şaşkınlık içinde, “İyi de üzerimde gelinlik yok ki!” diye cevap verdi.

“Yok mu?” diye sordum şaşkınca. “Ama ben beyaz gördüm sanki.”

“O beyaz montumun beyazı Ezman! Hadi çabuk yoksa yakalanacağız.” dediğinde gözlerimi açıp zümrüt yeşillerine baktım.

“Kime yakalanacağız?”

Yeşillerin rengi koyulaşırken sevdiğimin gözlerini süsleyen kaşları çatıldı.

“Bana bak Ezman Ağa!” diye atıldı yüzüme doğru. “Ya şimdi gazlarsın ya da gider Berfin’in beğendiği o transparan gelinliği alırım!” demesiyle motoru çalıştırmam bir oldu.

Park yerinden çıkıp uzaklaşırken aynada halamların dükkânın dışına koştuklarını gördüm ve gülmeye başladım. Ayıp olmuştu olmasına ama sonunda karımla yalnız kalabilecektim. Şehrin kalabalık trafiğinden kurtulduktan sonra arabamı sakin bir sokağa çektim.

“Neden durduk?” diye soran kadına hasretle bakıp “Çünkü seni çok özledim de ondan.” diye cevap verdim ve elimi yüzüne götürüp pürüzsüz tenini okşamaya başladım. Kalbim olimpiyatlara katılsa kesin altın madalya kazanırdı. O kadar hızlı atıyordu ki hiç sormayın. Yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda hafifçe geri çekilip, “Unuttun mu?” dedi. “Düğüne kadar uzak duracaktık birbirimizden.”

Tuttuğum nefesimi salarak, “Unutmadım.” diye fısıldadım. Dudaklarımı alına kaldırıp az önce çatılan kaşlarının arasına küçük bir öpücük bıraktım.

“Hadi çıkalım o zaman.” dedim aceleci bir tavırla.

Kendimi arabadan dışarıya atıp Asmin'in oturduğu tarafa doğru yürüyüp kapıyı açtım. O arabadan çıkarken elimi uzatıp onun çıkmasına yardımcı oldum. Asmin arabadan inip merakla etrafta göz gezdirmeye başladı.

“Burası neresi?”

“Burası mı? Burası patlamanın olduğu bölge.” diye cevap verdim. Elimle kavşaktaki metro durağını gösterip, “Aha tam orada gerçekleşti beni sana dönmekten alıkoyan patlama.” diye ekledim.

Ürperdi. Zümrüt yeşillerine yerleşen korkuyla elimi tuttu. “Peki neden geldik buraya?” diye sordu titrek bir sesle.

“Az ileride sana o gece gelinlik aldığım gelinlikçi var. Anladığım kadarıyla daha gelinlik almadın değil mi?”

Başını olumsuzca salladığında kolumu omzuna koyup onu kendime doğru çektim. Yüzümü saçlarına gömüp bronşlarımın onun kokusuyla dolmasına izin verdim.

“Sana o gece gelinlik aldım dediğimde bana inanmamıştın değil mi?” diye fısıldadım kulağına. Cevap vermesini beklemeden kolumu omuzdan indirip tekrar elini tuttum ve o gece gelinlik aldığım mağazaya doğru çekistirmeye başladım. Giderek hızlanan ayaklarım bir süre sonra koşmaya başladı ve Londra sokaklarında onunla el ele koşuyorduk. Gelinlikçiye ulaştığımız da nefes nefese kalmıştık. Asmin'in gözlerinin içine heyecanla baktım.

“Gerçekleri öğrenmeye hazır mısınız?” diye sordum. Cevap vermedi, sadece bakıyordu bana. Gözlerinde anlam veremediğim bir duygu karmaşası vardı.

“İçeri girelim mi?” diye sorduğumda beni başıyla onayladı. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirerek sıcacık elini tutup kapıyı açtım. Londra'nın kapalı havasının aksine içerisi oldukça aydınlıktı. Yine kasada o akşamki kadın vardı, hemen tanımıştım onu fakat onun da beni tanıyacağını düşünmemiştim hiç. Yanılmışım. Beni görür görmez aniden donup kaldı. Şaşkın bakışları sanki bir hayalet görmüş gibi kocaman kocaman olmuştu.

Asmin kısık bir sesle, “O kadın neden sana öyle bakıyor.” diye sorduğunda,

“Tanıdı galiba beni.” diye cevap verdim.

Kadının transtan çıkmasını beklemeyip kasaya doğru ilerledim.

“Merhaba.” dedim kusursuz İngilizcemle. “Tanıdınız mı beni. Ben patlama gecesı...”

“Aman tanrım! O sizsiniz... O gerçekten sizsiniz.”

Gülümsedim. “Evet o benim, hani o patlama gecesı sizden gelinlik alan.”

Kadın dolan gözlerini bir saniye bile üzerimden çekmeden kirpiklerini kırptırdı.

“Ben sizin öldüğünüzü düşünmüştüm, ertesı sabah size sattığım gelinliği parçalanmış bir şekilde kavşakta görünce çok üzölmüşüm.”

“Gördüğünüz gibi yaşıyorum, ölmedim.” diye güldüm. Asmin’in elini daha da sıkı kavrayarak yanıma iyice sokulmasını sağladım.

“O gece sizden aldığım gelinliği sevdiğim kadına veremedim, sizden aynı gelinliği almak için tekrar geldim.” dedim bakışlarımı Asmin’in zümrüt yeşillerine temas ettirerek. Bakışlarında daha önce gelinlik konusunda bana inanmadığı için mahcubiyet vardı ama en çok da hayranlık. Onun gözlerinde bu duyguyu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bize baygın baygın bakan kadın, “Ah ne kadar romantik!” diye iç geçirdikten sonra aniden canlanarak harekete geçti. Rafların arasında harareti bir şekilde gelinlik aramaya başladı. Bir süre sonra elinde o gece aldığım gelinliğin aynısıyla yanıma döndü.

“Bu gelinlikti galiba.” dediğinde başımla onu onayladım. Ardından bakışlarını Asmin’e çevirip “Denemek ister misin?” diye sorduğunda Asmin başını olumluca salladı.

“Evet denesin ama benim onu görmemem gerekiyor, bu uğursuzluk getiriyormuş.” diye eklediğimde kadın gülererek Asmin’i deneme odasına doğru yönlendirdi.

“Merak etmeyin deneme odalarımızın kilidi var, sizi ayrı odalara alacağım.”

Asmin’i bir odaya beni de diğer odaya tıktıktan sonra elinde o gece aldığım damatlığın aynısıyla yanıma geldi. “Siz de bunu denemek ister misiniz?”

“Ben başka yerden aldım bile.” dediğimde kadının yüzündeki hayal kırıklığını görünce, “Ama bunu da almak isterim.” diye cevap verdim.

Minnettar bir şekilde gülümseyerek damatlığı duvardaki askıya asıp odadan çıktı. Aslında satıcı kadın güzel düşünmüştü. Benim o geceki damatlığı giyinmem daha manalı olurdu.

Bir süre sonra yan odadan Asmin’in kadına seslendiğini duydum. Gelinliğin fermuarını çekmesi için yardım istiyordu. Maşallah kısa sürede ne de güzel İngilizce öğrenmişti benim zeki karım.

“Senden akıllı olduğu kesin.”

“Hah! Tam da bu iç ses beni bu defa rahat bıraktı diye düşünüyordum ki pörtledin yine hain iç ses. Oğlum bir kere de rahat bırak beni ya, bir kere de darlama beni.” diye söylendim yakamı düzelterek.

“Lan oğlum ben olmasam var ya.”

“Sen olmasan ne!” diye atıldım.

“Ben olmasam sen bu günlere zor gelirdin.”

“Hadi oradan be!” dedim kendimden emin bir şekilde dudağımı yana kaydırarak. “Bir kere bu kadar insan benim için okuyor bu kitabı.”

“Sen öyle san Ezman Ağa. asıl benim için okuyor.”

Kaşlarım çatık bir şekilde aynadaki yansımamı seyrederken deneme odasının duvarı tıklatıldı.

“Ezman iyi misin? Kiminle konuşuyorsun?” diye seslenen Asmin’di.

“Hiç. Hiç kimseyle... Sen hazır mısın?”

“Evet... hazırım.” dediğinde onu o kadar çok göresim geldi ki anlatamam size. Yüzümü duvara yaklaştırıp, “Nasıl oldun?” diye sordum. “Eminim çok güzelsin şu an.”

Sustu. Şu an utandığından emindim. “Asmin.” diye seslendim tekrar. “Dudağını duvara yaklaştıracak da öpeyim.”

“Olmaz.” diye kıkırdedi. “Düğüne kadar öpemezsin.”

“Kız zalimin kızı aramızda duvar var bir şey olmaz. Hayali bir öpücük bu. Hadi çok canım çekti.” diye ısrar ettiğimde,

“Neye, duvarı öpmeye mi?” diye cızırdayarak araya giren iç sesimle birlikte olumsuzca cıklayan Dağ Çiçeğim’in sesi bütün hevesimi kaçırdı.

“Alacağın olsun kız.” diye gülümseyerek duvardan uzaklaşıp üzerime denediğim damatlığı çıkarmaya başladım. Kendi kıyafetlerimi giyinip damatlığımı da elime alarak deneme odasından çıktığımda Asmin hâlâ çıkmamıştı. Bu kadınların hazırlanması neden bu kadar uzun sürerdi hep. Elimdeki damatlığı kasaya bırakıp bıkkın bir şekilde gelin ve damat olarak giydirilmiş manken bebeklere bakarken duvardaki boy anasından gelinlikçinin kapısının açıldığını gördüm. İçeriye sarmaş dolaş bir şekilde giren Angelina ve Toni’den başkası değildi.

“Ezman saklan çabuk seni görmesin.” diye ikaz eden iç sesim ilk kez bir işe yaramıştı.

Hemen sırtımı dönüp koşar adım Asmin’in olduğu deneme odasına doğru ilerledim. Panikle kapının kolunu indirdiğimde kapı aniden açıldı ve güzeller güzeli karım beline kadar indirdiği gelinliği hemen göğüslerinin üzerine çekti.

“Ezman ne yapıyorsun! Ne işin var senin burada!”

“Şey ben giyindin sanmıştım.”

“Ezman lütfen çıkar mısın? Senin beni görmemen gerekiyordu.”

“Hayır çıkamam.” diye itiraz ettim. Çıksam Angelina’yla karşılaşacaktım. Sadece onun yüzünü görmek istemediğim için değil, Asmin’in onu görüp üzülmemesi için o gidene kadar burada tutmalıydım sevdiceğimi.

Gelinlikçi kadına, “Galiba yeni müşterileriniz var.” dediğimde o dışarı çıkması gerektiğini anlayıp hemen deneme odasını terk etti. Ardından kapanan kapının sesiyle sevdiğim kadına çapkınca sırıttım.

Asmin yeşil yeşil bakan gözlerini pörtleterek, “Ezman ne duruyorsun sen de çıksana!” diye işaret parmağıyla kapıyı gösterirken diğer eliyle tuttuğu gelinlik kavramasından sıyrılıp tekrar beline düşünce bu defa panikle kollarını ortaya çıkan dantelli iç çamaşırının üzerine kapatıp bana sırtını döndü.

Ağlamaklı bir ses tonuyla, “Ama senin beni gelinliğimle görme-

men gerekiyordu!” diye yakındığında usulca yanaşıp kulağına doğru sarktım.

“Merak etme seni gelinliğiyle görmedim çünkü bakışlarım istemsizce başka yerlerine kaydı.” diye fısıldadım.

Öfkeyle gelinliği tekrar göğüs hizasına çekip bana yüzünü döndü. Zümrüt yeşilleri adeta ateş püskürüyordu.

“Ne! Ne dedin sen!”

Kahkaha atarak gülmeye başladım. Ben güldükçe gözlerinin yeşili daha da koyulaşıyordu. Farkında olmadan bakışlarını yaklaştırdığında yaklaşan elbette sadece gözleri değildi. Onu kendime doğru çekip doya doya öpmemek için adeta içimde üçüncü dünya savaşını yaşıyordum. Kalbimin şu an ışık hızında attığını size söylemememe gerek yok sanırım, tahmin ediyorsunuzdur.

“Bakma bana öyle!” derken sol eliyle gelinliği tutmaya devam edip sağ elini de gözlerimin üzerine örttü.

“Dikkat et, bak yine düşüreceksin gelinliği.” diye güldüm.

Asmin, “Utanmaz!” diyerek gözlerimdeki elini indirip yanağıma hafifçe tokat attığında ani bir hareketle belinden kavrayıp onu kendime doğru çektim.

“Bu utanmaz sana çok âşık.” dedim kısık bir sesle.

Havada asılı kalan sağ eli usulca göğsümün üzerine düşerken sol eli hâlâ gelinliği tutmaya devam ediyordu.

“Utanma benden bu kadar, iki gün sonra evleniyoruz.”

“Biz zaten evliyiz Ezman, unuttun mu?” diye cevap verdi buğulanan sesiyle.

“Hayır, değiliz. Değildik. Törelerin zoruyla bir araya getirilmiş iki insandık sadece.”

“Törelerin zoruyla mı?” diye sordu sitemli bir şekilde. “İstanbul’da töre mi var” diyecekti ki elimle ağzım kapattım.

“İstanbul’daki Ezman Ağanın bağlanma korkusu vardı, seni mecburiyeti olarak görüyordu, kendini tuzağa düşürülmüş hissediyordu.” derken sesimin titremesine engel olamadım. Sevdiğim kadının

uzun kirpiklerinin arasından düşen damlalar canımı yakıyordu. Parmaklarımın ucuyla onun yanağına düşen gözyaşlarını kuruladım.

“İki gün sonra düğünümüz olduğunda sadece kalbimle değil, ruhumla, hayallerimle, umutlarımla... Beni ben yapan her şeyimle geleceğim sana Asmin. Ölene dek gitmemek üzere.” dedim ve alnına dudaklarımı değdirip küçük bir öpücük bıraktıktan sonra sessizce arkamı dönüp kapıya doğru yöneldim. Anladım ki Asmin’de açtığım yara hâlâ iyileşmemişti. Bunun için yine nefret ettim kendimden. Acaba bir gün iyileşebilecek miydi?

“Zamanın da iyileştiremediği yaralar var Ezman Ağa.” diyen iç sesimin haklı çıkmasından o kadar çok korkuyordum ki. Ona açtığım yaraya rağmen sevsin istiyordum beni. Bencil miydi bunu istemem?

Deneme odasının kapısını açacaktım ki Asmin’in ismimi seslenmesiyle duraksadım.

“Üç gün sonra düğün gecemizin sabahında senden bir şey isteyeceğim, eğer senden istediğimi yaparsan, seni affedeceğim.” dedi.

Başımı hafifçe çevirip mecbur olduğum kadına baktım. “İşin ucunda affedilmek varsa yapamayacağım şey yok Asmin.” dedim.

Odadan çıktığımda dünyalar benim olmuştu. Asmin beni affedeceğini söylemişti. Acaba ne isteyecekti benden? Sahi o nasıl gelmişti Londra’ya? Bunu hiç sormamıştım ona? İstanbul’daki ablası mı yardım etmişti yoksa? Acaba ne isteyecekti benden? Ne isterse istesin, her şeyi yapmaya hazırdım onun için.

“Çok büyük konuşuyorsun bence Ezman Ağa!”

“Ya bi sus! Sevincimin içine etme. Ömrümü yedin ya vır vır vır cır cır cır. Bir rahat bırak artık beni hain iç ses!”

“Bu aralar dilin çok uzadı senin Ezman Ağa! Angelina’yla Asmin karşılaşırса o küçük dilini yutarsın sonra, demedi deme.”

Tam kendi kendime “Karşıma bir değil bin tane Angelina da çıksa vız gelir tırıs gider.” diyordum ki,

“Ezman! Yine mi evleneceksin?” diye seslenen kadının tiz sesiyle irkildim. Ben bu kadının bana iki yıl boyunca bu tonda seslenmesine nasıl katlanmışım aklım almıyor.

Arkamı dönüp kinayeli bir şekilde “Evet, yine evleniyorum fakat

bu seni ilgilendirmez!” dedim.

“Ezman ben hazırım.” diyerek odadan çıkan Asmin Angelina’yı görünce donup kaldı.

Angelina deneme odasından elinde gelinlikle çıkan Asmin’i baştan aşağı süzerek, “Bununla mı?” deyince sevdiğim kadının elini sahiplenircesine tutup kendime doğru çektim.

“Ben bir değil bin defa da evlensem sadece onunla evlenebilirim!” dedim.

“Tanıştırıyım, kalbimin tek sahibi ve eşim, Asmin.”

Angelina tek kaşını kavisli bir şekilde havaya kaldırarak Asmin’i tekrar baştan aşağı süzdü. Onun güzelliğini kıskandığına emindim fakat yine de kendini beğenmiş bir tavırla Asmin’e doğru yaklaşıp yüzünde sahte bir gülümsemeyle elini uzattı.

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

Ardından kırık bir Türkçeyle devam etti. “Ben Ezman sevgili, yani eski sevgili.”

Eski Asmin olsa bu hadsiz kadını çiğ çiğ yer, saçını başını yolar en az bir iki çizik atardı o suratına ama bu Asmin bin parçaya bölünmüşçesine nemli gözlerle bakakalmıştı Angelina’nın havada asılı kalan eline. Bu Asmin benim eserimdi. Benim ihanetimin eseri. İçim buz kesmişti. Sevdiğim kadının özgüvenini ben yıkmıştım.

Angelina’ya mesafeli bir ses tonuyla, “Eğer seni tanıtmak isteseydim tanıttırdım fakat o kadar bile değer yok gözümde.” diye yanıt verdim. O Türkçe konuştuğu için ben de Türkçe cevap vermiştim. Her ne kadar beni anlamamış gibi bir yüz ifadesi takınsa da beni anladığını biliyordum. Benden önce de Türk sevgilileri olmuştu. Bedenimi siper ederek aralarına girdim ve Asmin’i korumacı bir tavırla arkama alıp, “Şimdi sevdiğim kadını ve beni rahat bırak!” diye atıldım.

“Kadın?” diye tekrarladı beni o kulak tırmalayan kırık Türkçeyle. Alımlı bir şekilde bana yanaşarak parmak uçlarını yakamda gezdirmeye başladı.

“Hadi ama, o hoş bir kız ama senin gerçek bir kadına ihtiyacın var.”

İç sesimin, “Hop dedik!” diye araya girmesiyle birden yana doğru

savruldum.

“Kirli ellerini kocamın üzerinden çek!” diyerek öne atılan sevdiğimden başkası değildi. Şaşkınlık içinde bakakalmıştım. O dönmüştü! Eski Asmin geri dönmüştü.

İç sesim yine çok bilmiş bir tavırla, “Buna bu kadar sevinmene şaşırdım doğrusu, hatırlasana sana neler etmişti.” dediğinde düğün gecemizde öfkeyle duvağını kaldırıp gözlerimin içine baktığı o ânı hatırladım. İşte o an işlemişti o güzel gözleri içime. O an sevmiştim ben berdelimi farkında olmadan.

Tekrar bu âna döndüğümde Asmin işaret parmağını Angelina’nın göğsüne ittirerek hafif Türkçe bir aksanıyla patır patır İngilizce saydırıyordu. Bu kadar kısa bir sürede bu kadar iyi İngilizce öğrenmesine ayrıca hayran kalmıştım.

“Heyt be! İşte benim kadını!” diye bir sevinç çığlığı atıyordum ki birden Asmin parmaklarını bir kelepçe gibi bileğime sardı.

“Hadi gidelim sevgilim.” dediğinde midemde uçuşan böceklerle onu itaatkâr bir şekilde takip ettim. Biz oradan uzaklaşırken aramızdan deneme odasından çıkan Toni’nin sesi duyuldu. Neler oluyor burada diye soruyordu Angelina’ya. Arkamı dönüp,

“Ah Toni neler olmadı ki. Asmin senin karına bir güzel haddini bildirdi.” demek isterdim fakat o Angelina’nın yüzünü daha fazla görmemek için bunu yapmadım. Zavallı Toni bir bilse bana söylediklerini acaba daha durur muydu bu kadının yanında.

“Zavallı Toni mi? Angelina seni Toni’yle aldatırken suçüstü yakaladığını ne çabuk unuttun?”

“Unutmadım!” diye atıldığımda yine yanlışlıkla yüksek sesle konuşmuştum.

Asmin, “Neyi?” diye sorduğunda önce biraz afallasam da artık bu gibi durumlarda çabucak cevap bulmaya alıştım.

“Tabii ki yüz görümlüğünü.” diye cevap verdim.

“Yüz görümlüğü mü kaldı Ezman, Allah aşkına, gerek yok böyle bir şeylere. Birbirimizin yüzünü defalarca gördük artık.” dese de söz ağzından çıkmıştı bir kere. Almamak ağalığın şanına yakışmazdı.

“Olur olur, neden olmasın?” dedim sırtarak. “Seni ilk gördüğüm-

de o kadar büyülenmişim ki yüz görümlüğünü takmak aklıma bile gelmemişti.”

Asmin, “Öyle mii.” diye uzatırken yüzünü yüzüme yaklaştırıp kirpiklerini abartılı bir şekilde kırıştırdı.

“Ben neden beni kanepeye falan göndermek istediğini hatırlıyorum o zaman?” diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Gözlerinin gözlerime temas etmesiyle içim yine eriyip akışkan bir hale gelirken,

“Eşeklik etmişim.” dedim kısık bir sesle. “Fakat üç gün sonra yanımdan başka bir yerde yatamazsın asla.” diye fısıldadığımda kasadaki satış elamanı bize seslendi.

“Kararınızı verdiniz mi efendim?”

Asmin’in yanakları renkten renge girerken dudağımı çapkınca yana kaydırarak gülümsedim. Utanınca da ayrı bir güzel oluyordu Dağ Çiçeğim. Bakışlarımı yeşil harelerinden koparıp kasadaki kadına kararımızı verdiğimizizi ve hesabı ödeyebileceğimizi söyledim. Asmin’in kucağındaki gelinliği alıp daha önce kasanın üzerine bıraktığım damatlığın üzerine koydum.

Gelinlikle damatlığı paket yaptırıp parasını kredi kartımla ödedim. El ele gelinlikçiden çıkarken aklıma beni döven Hintli çakallar takıldı. Niye takıldı diye sormayın. Biliyorum konuyla alakası yok, ama takıldı işte. Şikâyet ettiğim polis bürosundan hâlâ bir haber alamamıştım. En yakın zamanda arayıp öğrenmeliydim durumun akıbetini.

Arabanın önüne geldiğimizde Asmin, “Angelina’yı görünce bir şeyler hissettin mi?” diye sordu.

“Hayır! Tabii ki hayır!” diye itiraz ettim keskin bir şekilde. “O kadınla aramda hiçbir zaman bir hissiyat olmadı. Bizimkisi sadece fiziksel bir birlikteliktir.” dediğimde Asmin yüzünü hüznle yere eğdi.

“Bu kalbimi daha da az acıtmıyor ama.” dedi kısık bir sesle. Ellerimi pişmanlık içinde yumruk yaptım. Karşıma Asmin’in çıkacağını bilseydim eğer, değil bir kadına dokunmak, şöyle göz ucuyla bile bakmazdım kimseye.

“Nedense buna pek inanasım gelmedi.” diye araya giren iç sesimi es geçip sevdiğim kadına odaklandım. Sağ elimi çenesine götürüp

yüzünü göz teması kurana dek kaldırdım. Baş parmağımla yanağını şefkatle okşadım.

“Ben ne senden önce ne de senden sonra sana hissettiklerimi bir başka kadında hissetmedim.” dedim duygu yoğunluğumu sesime yansıtarak. “Karşıma senin çıkacağını bilseydim beklerdim... Seni beklerdim Dağ Çiçeği.” diye eklediğimde bana umutla bakan yeşilleri içimin en uç köşelerinde çiçek açtırdı. İlk aşkım Zilan’ı bile bir erkeğin bir kadını sevmesi gerektiği gibi sevmemişim. Çocukça bir şeymiş ona karşı hissettiklerim. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum. Ben Asmin’i deliler gibi seviyordum. Bu duyguyu daha fazla içimde tutamayıp, “Çok seviyorum kızım seni.” dediğimde gül yaprakları kıvrılıp o gömülesi gamzelerini ortaya çıkardı.

“Essah mı Ağam?” diye gülümsedi.

“Essah.” dedim gülüşü gülüşüme bulaşırken.

“Yalnız kızım değil karım.” diye beni düzelttiğinde, “Emrin olur Gelin Ağam.” diye güldüm.

Arabanın kapısını açıp elimizdeki paketleri bagaja koyduk. Sonra da arabaya binip oradan uzaklaştık. Halamların sokağına ulaştığımızda hava da bir hayli kararmıştı. Asmin arabadan inmek için hazırlanırken ismiyle seslendim ona.

“Efendim Ezman.” diyerek bana döndüğünde kendime engel olmadım ve sevdiğim kadınla aramızdaki mesafeyi sıfıra indirip sıkıca sarıldım ona.

“Beni affettiğin için sana teşekkür ederim.” dedim ona duyduğum minnetle.

Arabanın camından gelen tıkırtı sesi sıçrayarak birbirimizden uzaklaşmamıza sebep olurken panikle sesin geldiği yöne doğru döndüm. Dışarda Gülçin halamın silüetini görünce bir anlığına camların karartılmış olduğunu unutup oturuşuma çeki düzen verdim. Sonra camların karartılmış olduğunu hatırlayıp rahatladım.

“Görürse görsün üç gün sonra düğünümüz var nasılsa?” diyerek omzumu umursamazca kaldırdım.

Asmin, “Ne demek görürse görsün! Sürekli yakalanıyoruz halama, ben utaniyorum.” dediğinde baş parmağımı hafifçe Asmin’in yanağından çenesine doğru kaydırıp okşadım.

“Sarılmaktan öteye gidemedik ki utanacak ne var?” diye güldüm. “Ama sen yine de utan bence. Çünkü utanınca çok güzel oluyorsun.” diye sırtıttığımda göğsüme sert bir yumruk yedim.

Arabanın camından gelen ikinci bir tıkırtı sesi halamın hâlâ dışarıda olduğunu hatırlatınca kapıdaki düğmeye basarak pencereyi açtım.

Halam işaret parmağını hararetli bir şekilde havada sallayarak, “Sabahtan beri arabadan çıkmanızı bekliyorum.” diye azarlayınca yüzümün kızardığını hissettim. Asmin’e kaçamak bir bakış attığımda onun yüzünün de benimkinden farksız olduğunu gördüm.

“Hiç hala konuşuyorduk işte.” dedim utangaç bir şekilde.

“Eh ne konuşuyordunuz bakayım beni burada dakikalarca bekletecek kadar?”

Asmin’le beraber tek bir ağızdan, “Düğünü!” deyip birbirimize baktık. Sonra tekrar halama bakıp düğün hakkında konuştuğumuzu bir daha tekrarladık.

Halam tek kaşını şüpheli bir şekilde kaldırarak bir süre bakışlarını üzerimizde sabitledi. Niye öyle bakıyordu ki bize? Gergindi sanki. Bu haliyle yine o eski kara çalı hallerini anımsatmıştı bana.

“Hala bir sorun mu var?” diye sordum.

Halam, “Evde sizi bekleyenler var.” diye cevap verdi.

“Kim? Sami ağabeyim ve Sofia ablam mı?” diye sordum merakla.

“Hayır onlar değil.” diye cevap verdi Gülçin halam. Onun bu gizemli cevapları tedirgin etmişti beni. Başka kim vardı ki şu koskoca Londra’da bizi ailecek tanıyan?

Halam sabırsızlanarak, “Hadi çıkın artık.” diye çıktığında onu daha fazla kızdırmamak için arabanın camını hemencecik kapatıp telaşlı bir şekilde dışarıya çıktım. Asmin de diğer kapıdan çıktıktan sonra arabamı kilitleyip eve doğru yönelmiştik ki biz zile basmadan dış kapı bir hışımla açıldı.

“Amca!” diye bağırarak boynuma atlayan Sefa’dan bir başkası değildi. Hemen ardından ikinci bir ses de, “Yenge!” diye bağırıp Asmin’in boynuna atladığında, ikimiz de kapıda bizi karşılayan Sefa ve Merve’ye öylece bakakaldık.

“Allah Allah bunların Londra’da ne işi var?” diyordum ki oturma odasından annemin sesi geldi.

“Çocuklar amcanızla yengenizi bir salın hele, evvela gelsinler de hesap versinler bakayım. Kos koca konak dururken Londra’da düğün yapmak da neyin nesiymiş.”

18. Bölüm

Ellerimi önüme bağlamış dikiliyordum annemin karşısında. Suçluydum. Yüzüne bakacak yüzüm yoktu çünkü ben sadece Asmin'i değil ailemi de bırakıp kaçmıştım Londra'ya. Evde derin bir sessizlik hüküm sürerken bütün gözler bana çevriliydi. Fakat en çok annemin

öfkeli bakışlarının ardında gizlenen hüznü eziyordu beni. Başımı yerden kaldırıp ona çekingen bir şekilde baktım.

“Anne ben”

“Anne ne! Eşek sıpası!” diye sözümü kesti. “Londra'ya kaçalı iyice yol yordam unutmuşsun sen!”

Neye kızılıyordu ki şimdi? Kaçtığıma mı yoksa düğünü Londra'da yapacağıma mı? Yoksa her ikisi için mi? Nasıl bir tepki vereceğimi kestiremediğim için, “Unutmadım ana, ben sadece...” diye lafı ağzımda geveledim.

“Bak hele hâlâ durup durur karşımda!” diye atılarak yine sözümü kesti annem.

“İnsan anasına bir hoş geldin eder, buker belini elini öper. Böyle sırık gibi dikilir mi hiç anasının karşısında!” diye yüksek sesle söylendiğinde rahat bir nefes alıp duruşumu gevşettim. Annem bunun için mi kızmıştı şimdi bana? Kızılacak onca şey varken hem de? Bu kadınları bazen gerçekten anlayamıyorum. Fazlasıyla detaya odaklılar, büyük resmi göremiyorlar.

“Dikkat et de Ezman Ağa o büyük resmi senin kafana geçirmesinler!” diye kikirdedi iç sesim.

“Geçirirler mi geçirirler. Evet, evet kadınlarda o potansiyel var. İlk defa haklısın iç sesim.” diye cevap verdim içimden iç sesime. Of be ne çok ‘iç’ geçiyordu bir önceki cümlede. İçim geçti inan ki.

“İlk defa mı haklıyım?”

“Tamam ya, ilk değil hep haklısın oldu mu? Ama şimdi sus!”

“Sen beni susturacağına git de annenin elini öp, büyük resmi bilmem ama biraz daha dikilirsen böyle karşısında, elindeki büyük çantayı geçirecek kafana.”

İç sesimin uyarısıyla hemen üzerimdeki şaşkınlıktan sıyrılıp anneme doğru hareket ettim. Bana doğru uzanan elini öpüp sıkı sıkı sarıldım ona. Özlemiştim onu.

“Şaşkınlığımı mazur gör, tabii ki de hoş geldin annem!” dedim şen şakrak bir şekilde.

Ne! Bakmayın öyle. Yağcılık yapmıyorum Vallaha özlemiştim annemi.

“Hoş buldum oğlum.” diyerek sarılmama karşılık verdiğinde huzurlu bir şekilde gözlerimi yumdum. Benimle birlikte evdeki diğer insanlar da rahatlamış olacak ki evdeki sessizliği neşeli gülüşmeler doldurmaya başladı. Annemin sarılışı ruhumdaki boşlukları da doldurmuştu. İnsan kaç yaşında olursa olsun ana kucağına muhtaçtı galiba, çünkü insanın iyileştiği yer orasıydı. İyi ki de gelmişlerdi buraya. Sahi nasıl gelmişlerdi ki Londra’ya? Sarılmamı gevşetip anneme bunu sordum.

“Nasıl olacak, yürüyerek gelmiş olamayacağımıza göre şirketin özel uçağıyla geldik.” diye cevap verdi çok bilmiş bir tavırla.

“Tamam da neden haber vermediniz gelip alırdım sizi.”

“Bilmem. Belki yine kaçacağından korkmuşumdur.” dediğinde sağ elimi annemin sağ elinin üzerine örtüp usulca okşadım. Benimle aynı renkte olan gri gözlerine baktığımda gözlerine biriken nemi fark ettim.

“Çok üzdün bizi Ezman, çok.” dedi titrek bir sesle.

Yüzümü yere eğip “Biliyorum.” dedim. Dizlerimin üzerine çöküp buruşuk ellerini avuçlarımin arasına aldım. “Sizlere bunu yaşattığım için çok pişmanımı, çok özür dilerim.”

Annem donuk bir şekilde yüzüme baktı. Ağır çekimde ellerini avuçlarımın arasından sıyırıp duruşunu dikleştirdi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Öyle kuru bir özürle bundan kurtulamazsın Ezman Ağa!” diye ortalığı inletince sıçrayarak geriye attım kendimi. Bu nasıl bir ani duygu değişimiydi böyle? Daha iki gün önce bir dergide bipolar kişilik bozukluğu hakkında bir makale okumuştum. Bu rahatsızlığa sahip kişiler günlük hayatlarında keskin iniş-çıkışlar yaşarlarmış. Annemin şu anki duygu değişimi okuduklarıma o kadar çok benziyordu ki. Bakışlarımı dehşet içinde büyüterek bir kere daha sıçradım arkaya doğru. Ne yani? Annem bipolar mıydı?

Bu soru başımın dönmesine sebep olurken annem dizlerinden destek alarak ayağa kalktı ve bana doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Her adımını evi zangır zangır titretiyordu. Korku içinde pusarak bedenimi biraz daha küçülttüm bulunduğum yerde. Annem ne ara bu kadar uzamıştı yahu? Elindeki çantayı havaya kaldırdığında ellerimi başıma siper yapıp, “Hayır!” diye inlediğim bir anda cırtlak bir kahkaha yankılandı odanın içinde.

“Haha! Anneni bilmem ama sen kesinlikle şizofrensin Ezman Ağa. Annen koltukta oturuyor, hiç kalkmadı ki ayağa şapşal.”

Gözlerimi ovalayıp kırıştırdıktan sonra tekrar koltuğa doğru baktım. İç sesim haklıydı, annem hâlâ az önceki yerinde oturuyordu ve bana anlamsız bir şekilde bakıyordu. Hatta sadece annem değil tüm ev ahalisi bana öyle bakıyordu. Demek ki az önce gördüklerim bir hayalden ibaretti. Allah’ım az önce gördüklerim gerçekten de hayalmiş. Ne oluyor bana böyle? Zaten başım iç sesimle yeterince dertte, bir de beni hayalle mayalle uğraştırma ne olur?

İç sesim, “Âmin.” diyerek bu duama eşlik edince ilk defa benim tarafımda olduğuna hayret ettim.

“Ben yeterim sana Ezman Ağa!” diye uzatarak cırtlak bir kahkaha attı ardından.

İç sesime yine içten içe saydırırken Asmin’in elini omzumda hissettim. Başımı kaldırıp sevdiğim kadına baktığımda bana bakışlarıyla ayağa kalkmam gerektiğini işaret etti. Kahretsin, yine zihnimin oyununa gelmiş, rezil etmişim kendimi herkesin içinde. Hemen ayağa kalkıp mahcup tavırlar sergileyerek üstümü başımı düzelttim.

“Annem öyle birden çıkışınca ben biraz ürktüm de.” diyerek açıklamaya çalıştım az önceki meczup halimi.

Asmin zümrüt bakışlarını bir süre gözlerimde dinlendirdikten

sonra dudaklarına hafif bir gülümseme yerleştirerek elimi tuttu. Bakışlarını anneme çevirip. “Ben Ezman’ı affettim Hanım Ağam.” dedi sakın bir şekilde.

Az önce herkesin içinde Asmin beni affettiğini mi söylemişti?

“Eğer sen oğlumu affettiysen kızım, o zaman ben de onu affedebilirim.” dedi annem.

Oh be! Hayatımdaki iki kadın da affetmişti beni. O kadar rahatlamıştım ki bunun fazlasıyla kolay olduğu aklıma bile gelmemişti o an.

Asmin kararlı bir şekilde affettiğini tekrarladığında içimde on atlı karınca aynı anda dönmeye başladı. Tutamadım kendimi.

“Allah affetmiş beni!” diye nara atarak Asmin’i kucağıma aldım ve herkesin şaşkın bakışlarına aldırmaz etmeden salonun ortasında dönmeye başladım.

Annem tövbe estağfurullah çekerken, karım da onu indirmem için kucağımda çırpınıyordu.

“Ezman dur artık başım döndü!” dediğinde durmam gerektiğini düşünerek dönmemi yavaşlattım fakat ayağımın salon masasına takılmasıyla Asmin’imle birlikte boylu boyunca yere yapıştık. Bizi yerde gören ev halkı bir kahkaha tufanı koparıırken Asmin’in öfkeyle koyulaşan yeşilleri bana zehir püskürtüyordu. Hemen kalktım ayağa ve elimi uzatarak onun da kalkmasına yardımcı oldum. Ne yapayım, sevinince dönmeden edemiyordum.

Asmin ayağa kalkar kalkmaz utancından mutfığa kaçarken ben de bize büyük bir keyifle sırtarak bakan ailemden özür dileyerek müsaade istedim. Seri adımlarla salondan uzaklaşıp üst kata çıktığımda yatak odamın balkonuna çıkarak biraz hava aldım.

Biraz sakinleşip tekrar salona döndüğümde akşam yemeği kurulmuştu. Büyükler yemek masasının etrafında otururken, Sefa ve Merve ellerinde bir tabakla televizyonun karşısındaki koltuğun üzerine yayılmışlardı. Asmin’le Berfin de servis yapıyordu. Elindeki yemek tabağını masaya bırakıp bana öfkeli bakışlar atan Dağ Çiçeği’in peşinden mutfığa doğru gitmek isterken halamın bana seslenmesiyle yönümü değiştirdim.

“Hadi oğlum çek bir sandalye de sen de otur.” diyen halamı başımla onaylayarak çekimser bir tavırla annemin yanındaki yerimi aldım. Az önceki düşüşümüzü ailemin alay konusu yapmasından

korkuyordum açıkçası. Neyse ki herkesin ilgi odağı masaya art arda gelen birbirinden güzel yemeklerdi ve benimle kimse pek ilgilenmedi. Servis tamamlandıktan sonra Asmin’le Berfin de masadaki yerini aldı ve böylece aile tamamlanmış oldu. Bakışlarımı huzurla sevdiklerimin üzerinde gezdirirken babamın olmadığını fark ettim. O neredeydi ki? Annemlerle gelmemiş miydi?

Anneme doğru sarkıp babamı sorduğunda, “Koskoca Berzan Ağanın ayağına geleceğini düşünmedin değil mi oğlum?” diye sordu kinayeli bir ses tonuyla.

Başımı olumsuzca sallayarak bakışlarımı kaçırdım. Babamı tanıyordum, gururlu bir adamdı. Yapılan hataları da kolay kolay affetmezdi. Aslında annemin beni böyle kolay affetmesine de şaşırıyordum. O değil miydi beni memlekette tutmak için Asmin’i fitilleyen. Karımın bana olan ilgisinin bir oyundan ibaret olduğunu düşünmemin asıl sebebi annemdi. Nasıl olmuştu da beni böyle kolay affetmişti, anlamıyordum. Peki ben onu affedebilmiş miydim? Onu da bilmiyordum. Tek bildiğim ve hissettiğim şu an Asmin’e olan duygularımdı.

Düşüncelerimden sıyrılıp tekrar anneme baktım. “Keşke babam da gelseydi.” diye iç geçirdim. Annem şefkatle avucunu yüzümde kaydırırken, “O gelmedi ama sen nasılsa düğünden sonra gidersin değil mi oğlum?” diye sorduğunda sessiz kaldım çünkü bunu yapacağımdan emin değildim. Ben Londra’da Asmin’le çok mutluydum, bir masalı yaşıyordum adeta. Memlekete dönersem bu masalın bozulmasından çok korkuyordum. Elbette babamın hayır duasını almam gerekiyordu ama internet üzerinden görüntülü konuşmayla da yapabiliirdim bunu değil mi? Fakat şimdi bunu anneme söylemesem daha iyiydi sanki.

Akşamın geri kalanında bol bol sohbet ettik ve düğünün detaylarını konuştuk. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra kadınlar kına hazırlıklarını yapmak için biz erkekleri evden kovunca Boran’la Azad eniştem, nasılsa yapacak bir işimiz yok, diye işe gittiler.

Ben de Sefa ve Merve’yi alıp gezmeye çıktım. Yeğenlerime arabamla şehirde küçük bir tur attırdıktan sonra Londra’nın simgesi olan büyük dönme dolabına bindirdim. Ben onları aşağıda bekledim. Neden onları daha önce Londra’ya götürmeyi akıl edememiştim ki? Çocuklar ağabeyim ve yengem vefat ettiğinden beri hiç çıkmamışlardı ülkeden.

Dönme dolaptan indikten sonra çocukları bir alışveriş merkezine götürdüm ve söylemesi ayıp ne istedilerse aldım. Şimdi ne düşündü-

ğünüzü biliyorum. Çocukların sevgisini satın mı alıyorsun diye düşünüyorsunuz ama öyle değil. Ben sadece hiç yapmadığımı amcalığımı telafi etmeye çalışıyordum. Eve dönüş yolunda Sefa acıktığını söyleyince Londra'nın en meşhur balıkçısına uğrayıp Fish&Chips (balık ve patates kızartması) yedik. Bir ara Asmin'e hâlâ yüz görümlüğü almadığımı hatırlayarak çocuklara restoranda beklemelerini söyleyip sokağın köşesindeki gözüme çarpan kuyumcuya uğradım. Kuyumcudan tam da Asmin'in gözleriyle uyumlu olan elmas ve zümrüt taşıyla işlenmiş bir kolye aldım. Hani onu ilk gördüğümde, "En mavi elmaslara zümrüt karışmış." demiştim ya onun gözleri için. Artık gözlerinin yansıması boynunu da süsleyecekti. Restorana döndüğümde Asmin nerede kaldığımızı sormak için mesaj gönderince heyecandan elim ayağıma dolaştı. Doğru çok oyalanmıştım. Çoktan evde olmamız gerekiyordu. Alelacele hesabı ödeyip hemen ayrıldık restorandan.

Eve dönüş yolunda Sefa ve Merve'nin isteği üzere arabadaki müziğin sesini bağırttırarak halamların sokağına girdiğimde evin önündeki uzun boylu esmer tenli adamı görünce ani bir fren yaptım. O adam Shahbaz değil miydi ya? Hani üniversitenin bahçesinde Asmin'in yanağına dokunan, hani şu Hintli çakalları üzerime salan... Bu çakma Hint aktörünü nerede olsa tanırdım. Onun kapımın önünde ne işi vardı?

Yediğim tekmeleri hatırlayarak dişlerimi sıktım ve sertçe gaz pedalına yüklenip arabamı tekrar hareket ettirdim. Bu Hintli çakala haddini bildirme günü gelmişti. Işık hızında evin önüne ulaştığımda aniden bastığım frenin etkisiyle arabamın teker lastikleri kuyruğuna basılan bir kedi gibi öterken aynı anda direksiyonu sağa kırarak ustaca park ettim. Geldiğimi fark eden adamın arabama doğru geldiğini görünce çocukları arabadan çıkmamaları konusunda tembihleyerek dışarı çıktım ve onun üzerine doğru yürüdüm. Yakasını kavradığım gibi sırtını arabamın motor kapağına yapıştırırken, "Senin burada ne işin var lan!" diye kükredim.

"Şu çıkışını İngilizce yapsan da adamcağız da anlasa Ağam." diye uyarın iç sesim az önce adamcağız mı demişti? Ama bu beni daha da çok öfkeliendirirdi ki. İç sesimin benim tarafımda olması gerekmiyor muydu? Karıma sarkan, bana toplu dayak attıran bu çakma Hint şebegine adamcağız demek de neyin nesiydi?

"Hain iç ses bir kere de benim tarafımda ol ya bir kere!" diye içimden sitem ederken bütün hıncımı arabamın motor kapağında yatan adamdan çıkardım. Gözüm dönmüş gibiydi, neler saydırıyordum ya da hangi dilde inanın hatırlamıyorum. İnsan benim gibi çok dilli olunca bir saydırmasyonun içinde Türkçeden başlayıp Kürtçeye

oradan da İngilizceye geçiş yapabiliyordu. Sözlü saldırının öfkemi dindirmeye yetmeyeceğini anlayınca hâlâ yakasında olan ellerimin kavramasını sıkılaştırarak onu tekrar ayağa kaldırdım.

“Söyle! Ne işin var senin burada!”

Elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım ve an itibariyle fiziksel saldırıya geçiş yapacaktım ki,

“Dur lütfen. Ben sadece Hint kınası getirdim.” diye kıvrandı.

Yumruğum havada asılı kalırken şaşkın bir yüz ifadesiyle “Hint kınası mı?” diye tekrarladım.

“Evet Hint kınası, Asmin için.” diye cevap verdi.

Asmin’in ismini söylemesiyle tekrar kan beynime sıçradı.

“Sana mı düştü lan benim karımın kınası!” diye gürlerken havadaki yumruğumu çenesinin sağ köşesine indirdim. Yüzü sola doğru savrulurken düşmesine izin vermedim. Tekrar yakasından kavrayıp bir daha indirdim yumruğumu yüzünün tam ortasına. Bedeni 180 derece dönerek yere serildiğinde aynı onun üzerime gönderdiği çakalların beni tekmelediği gibi ben de onun soluğunu kesene kadar tekmelemek istiyordum ki ardımdan duyduğum sesle duraksadım.

“Ezman dur sakın yapma!”

Başımı çevirip sesin geldiği yöne doğru baktım. Seslenen Boran’dı. Bana doğru gelip omzumdan tuttu ve beni kendine doğru çevirdi.

“Oğlum ne yapıyorsun? Shahbaz’ı senden özür dilemesi için ben çağırdım.” dedi.

“Sen mi?”

“Evet ben! Onun hiçbir şeyden haberi yokmuş. Sana kimlerin saldırdığını bile bilmiyor.”

İnanamıyorum en iyi arkadaşım, kardeşim dediğim, kankam ya, kankam bu adama nasıl inanırdı? Hayal kırıklığı içinde omuzumdaki kavramasından sıyrılarak bir adım geriye attım.

“Sen de inandın mı buna?” diye sordum.

“Evet inandım.” diyerek tekrar kavradı omzumu. “Bak Ezman sen

düğünle meşgulsündür diye geçenlerde şikâyetimiz hakkında bilgi almak için polisi aradım. Hâlâ patlamayı araştırıyoruz çok meşgulüz diyerek geçiştirdiler beni.

“Ece...” diye uzatarak sözünü kestim. Hâlâ neden o adama inandığını anlayamamıştım. Ne alaka yani değil mi?

“E si şu Ezman.” diye devam etti Boran. “Polisten iş çıkmayınca üniversitede kurulu topladım ve tarif ettiğin kişileri konuşmaya çağırıp yüzleştirdim. Ne Shahbaz onları ne de onlar Shahbaz’ı doğru düzgün tanıyorlar.”

“Yalan! Saldırı günü bana bir Hinti tehdit ettiğim için saldırdılar. Besbelli işte onları bunun gönderdiği. Benim tek tehdit ettiğim Hintli o.”

“Belki de böyle düşünmeni istediler.” derken doğrulup yerden kalktı Shahbaz.

Bunca zaman hâlâ yerde mi yatıyordu?

“Nasıl yumruk attıysan Ezman Ağa adam anca kalktı demek ki.” diye kikirdedi iç sesim.

“Benim yumruğum serttir bilirsin, ama galiba bu defa Yazar onu yerde unuttu.”

“Öyle mi diyorsun... Desene sonumuz vahim, bizi de unutmasın sonra?”

Dudağımı hafifçe yana kaydırdım. “Unutmaz merak etme, biz ana karakteriz.” dedim kendimden emin bir şekilde.

Boran, “Adam haklı Ezman.” diyerek araya girdiğinde

Boran’ın iç sesimle olan konuşmamı duyduğunu düşünerek paniğe kapıldım.

“Ne! Kim? Kim haklı? Hangi adam?” diye peş peşe sıraladım soruları.

Boran başıyla Shahbaz’ı gösterip, “O haklı.” dedi. “Seni dövenler Hintli evet ama Shahbaz bir Pakistanlıymış. Sizin tartıştığınızı görünce sırf onu üniversiteden kovdurtmak için seni onları Shahbaz’ın gönderdiğine inandırmışlar. Fakat şimdi ceza alan onlar oldu. Üç hafta uzaklaştırma kararı aldı kurul.”

“Sen Pakistanlı mısın?” diye sordum Shahbaz’a. Başını olumlu bir şekilde salladı.

“Gel o zaman gardaş, sen de bizdensin.” diyerek bana yaklaşması için işaret ettim. “Yalnız bir konuda anlaşalım seninle, karım Asmin’den uzak duracaksın.”

“Özür dilerim.” dedi burnundan akan kanı elinin tersiyle silerek. “Asmin’in eşin olduğunu bilmiyordum. Yeni öğrendim, Boran Hoca söyledi.”

“Bilmiyor muydun?” diye tekrarladım sözlerini. Sesinin tonundan söylediğinde samimi olduğunu anlamıştım.

“Evet bilmiyordum.” dedi tekrar ve yakasını düzelterip cebinden kullanılmış bir mendil çıkardı.

“Ben senden her şey için özür dilemeye geldim ve samimiyetimi göstermek için senin bana vurduğun halde sana karşılık vermedim.” diye ekledi mendille burnundaki kanı temizleyerek.

Kendi cebimden temiz bir mendil çıkarıp ona uzattım. “Al bunu kullan.” dediğimde başını sallayarak teşekkür etti bana. Burnu hâlâ kanamaktaydı. Benim verdiğim mendille yüzünü temizlemeye devam ederken, “Duyduğuma göre yeniden evleniyormuşsunuz?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Evet evleniyorlar.” diye cevap verdi Boran. Elini Shabaz’ın omzuna yerleştirip, “Hadi gel, burnunu bir doktora gösterelim biz, damat bey de daha fazla bekletmesin gelini eve gitsin.” dedi.

Shahbaz Boran’ın teklifini başını sallayarak kabul ettikten sonra bana başını sallayarak veda etti. Ben de istemsizce salladım başımı aynı şekilde. Bu Hintliler neden hep sallardı ki başını?

“Hintli değil Pakistanlı.” diye beni düzelten iç sesime göz devirdim.

Boran’la birlikte arabaya yönelen Pakistanlı son anda dönüp cebinden kırmızı bir paket çıkardı ve bana doğru uzattı. “Bu kınayı benden bir özür olarak kabul edin ve Allah mesut etsin.” diye ekledi çekingen bir şekilde. Elindeki paketi alıp teşekkür ettim.

Boran’ın arabası sokağı çıkarken ben de bir süre ardından öylece bakakaldım. Ne tuhaf bir adamdı bu? Özür dilemek için insan Hint kınası mı getirir arkadaş? Hiç mi yok bunların baklavası, lokumu? Yine de iyi niyetine karşılık olarak polis bürosunu arayıp şikayeti-

mi geri çektim. Asmin'le hayatıma yeni bir sayfa açarken geçmişin izlerini peşimde sürüklemek istemiyordum. Bunca zaman arabada usluca bekleyen yeğenlerime gelineleri için işaret edince telaşlı bir şekilde çıkıp neden kavga ettiğimi sordular. Onları az önce gördüklerini kimseye söylememeleri konusunda sıkı sıkı uyardıktan sonra kapı ziline bastım.

Kapı açılır açılmaz bir çift el kapandı gözlerime. Sıratarak ellerimi gözlerime kapanan ellerin üzerine kapattım. "Asmin? Sen misin?" dedim sırnaşık bir şekilde.

"Aman Ezman ağabey akıllı dur! Benim ben Berfin."

"Ha sen miydin Berfin?" dedim hayal kırıklığımı sesime yansıtarak. "Ne diye kapatıyorsun gözümü? Açsana?"

"Olmaz!" diye yükseltti sesini. "Asmin'i görmemelisin."

Dudağımı yana kaydırarak çapkınca gülümsedim. Niye görürsem vazgeçeceğimden mi korkuyor Gelin Aga'm." dediğimde yukarı kattan onun sesini işittim.

"Berfin bence sen onun ağzını da kapat yoksa ben vazgeçeceğim." diye seslendi.

Elimle ağzımın fermuarını çekiyormuş gibi yaparak Berfin'in beni gözlerim kapalı bir şekilde üst kata çıkarmasına izin verdim. Sefa'yla Merve de kikirdeyerek oturma odasına kadar takip ettiler bizi. Annem onları mutfığa çağırınca ayrıldılar peşimden.

Gözüm kapalı bir şekilde Boran'la birlikte yattığım odaya ulaştığımızda Berfin ellerini gözlerimden çekip bana kıyafetimin yatağın üzerinde olduğunu söyledi. Karanlığa alışan gözlerimi birkaç defa kırptırdıktan sonra elimdeki Hint kınasını komidinin üzerine bırakıp yatağın üzerinde takım elbise aradım fakat sünnet kıyafetine benzeyen bir kıyafetten başka bir giysi yoktu.

"Hani nerede?" dedim bakışlarımı yatağın üzerinde gezdirerek. Sünnet takımını andıran bir kıyafet vardı ama o kesinlikle benim değildir diye düşünerek Berfin'e baktım.

"O işte." dedi Berfin şaşkınca eliyle sünnet kıyafetini göstererek. "Senin bu akşamki kıyafetin o."

"Bu ne kızım! Sünnet kıyafeti gibi. Ben giymem bunu!"

Berfin kararlı bir ses tonunda, “Giyeceksin Ezman ağabey!” diye üsteledi. “Asmin Hint filmlerini çok sevdiği için bu akşam Hint temalı bir kına gecesi hazırladık sizin için.”

“Ne! Hint mi? İstemem ben Hint mint.”

Ellerimi semaya kaldırıp, “Allah’ım nedir benim bu Hintlilerle imtihanım, sen koru beni bunların şerrinden?” diye dua ederken Berfin yanıma gelip sünnet kıyafetini elime tutuşturdu.

“Dua da etsen isyan da etsen giyeceksin bunu. Asmin diğer odada hazır bile.” dedi hafif sinirli bir şekilde. “Bu saatten sonra temayı değiştiremem!”

Asmin’in hazır olduğunu duyunca heyecanlandım. Kim bilir küçük karıma saree (Hint kıyafeti) nasıl da yakışmıştı? Gözümde en romantikinden rüzgârda uçuşarak açılan bir saree sahnesi canlandırdığımda daha da heyecanlandım. Şaşırmayın bu kadar arkadaşlar. Gülçin halam seyrederken azıcık ucundan seyretmiş olabilirim Hint sinemasını.

Asmin’i bir saree ile görmek uğruna bu sünnet kıyafetine benzeyen kıyafeti bile giyebilirdim. Her şey yeşil boncuğumun göbeği, yani gözlerindeki parıltıları görmek içindi. Elimde sünnet takımı, banyoya doğru giderken, iç sesim ardından ritim tutmaya başladı.

“Oldu da bitti Maşallah! Oldu da bitti Maşallah!”

“Yeter artık ya! Nedir benim senden çektiğim.” diye sitem ederek öfkeli bir şekilde soyunmaya başladım. Bir süre sonra dışarı çıktığımda Berfin ıslık çalarak etrafımda bir tur attı.

“Valla Ezman ağabey ne giysen yakışıyor.” dediğinde azıcık şımaracaktım ki ardından, “Aynı sünnet olan çocuklara benzemişsin.” diye ekleyince yüzümü düşürdüm.

İç sesimin oldukça rahatsız edici kahkahası odada yankılanırken öfkeyle elimi yakama götürüp çıkarmak istedim üzerimdeki kıyafeti ama Berfin buna engel oldu.

“Kızma hemen şaka yaptım.” dedi gülerek. “Çok yakışıklı olmuşsun ya.”

“Bak Berfin üzerime gelme bugün zaten çok stresliyim.” dedim odadaki boy aynasına bakarak. Sahi ne giysem yakışıyordu bana. Söylemesi ayıp çok yakışıklı görünüyordum. Burnumu hafif hava-

ya kaldırarak modeller gibi poz verdiğimde Berfin hafifçe kafama vurdu.

Aman maşallah de kendine, aynayı çatlatacaksın.” dedi.

Hemen birkaç defa maşallah çekip kalçamı kaşıdım. Allah korusun! Düğün arifesi nazara mazara gelmek istemiyordum. Sorunsuz bir şekilde Asmin’imle dünya evine girmek istiyordum bu defa.

Berfin’in, “Ben çıkıyorum, ben haber edene kadar çıkma odadan.” demesiyle düşüncelerinden arınıp başımı olumluca salladım. O çıktıktan sonra temiz hava almak için balkona çıktım. Birkaç defa derin nefesler alarak kanıma karışan oksijenin beni rahatlatmasını bekledim ama rahatlayamıyordum bir türlü. Çok heyecanlıyım. Yan odada Asmin’in olduğunu hatırlayarak balkondan hafif onun balkonuna doğru sarktım. Belki ondan bir görüntü yakalayabilirdim.

Kapı hafif aralıklı duruyordu fakat balkonun boş olduğunu görünce kısık bir sesle Dağ Çiçeğim’e seslenmeye başladım.

“Asmin... Asmin...”

Hiçbir hareketlilik olmayınca biraz daha yükselttim sesimi. Yine pencere önünde hiçbir kıpırtı görmeyince içimi bir endişe kapladı. Asmin heyecandan bayılmış olmayasın?

“Hiç zannetmiyorum.” diyen iç sesime rağmen balkonun demirine tırmanıp yan balkona atladım. Ayaklarımın ucunda aralıklı olan kapıdan içeriye sızdığım Asmin’in üzerindeki bir saree değil ama daha modern görünen lehenga choli (etek bluz) olduğunu gördüm. Bu isimleri nereden bildiğimi sormayın sakın, Angelina’dan önce Hint bir sevgilim olduğunu anlatmak istemiyorum çünkü.

“Anlattın bile.” diye cızırdayan iç sesime omuz silkerek ayaklarımın ucunda odada ilerlemeye devam ettim. Asmin’in sesimi duyup geldiğimi fark etmesini istemiyordum. Niyetim onu balkonun köşesinden gizlice izleyip odama sıvışmaktı tekrar.

Üzerindeki altın işlemeli somon rengi kıyafeti teninin rengine o kadar yakışmıştı ki anlatamam size. Güzel yüzünü çevreleyen boncuklu duvağı alına dökülürken hafif açıkta kalan ince beli dikkat çekiciydi. Bakışlarımı boynundaki parlak taşları beğeniyle seyreden o güzel yeşillerine ve gülümseyen o dolgun dudaklarına kaldırdığımda elimde olmadan bir mıknaş gibi ona doğru çekilmeye başladım. Asmin’in de benim gibi çok heyecanlı olduğu aşikârdı, çünkü normalde cin gibi olan karım benim geldiğimi fark etmemişti

hâlâ. O daha çok duvağın boncuklarıyla oynamakla meşguldü.

Arkadan yanaşıp ismini fısıldadığımda sıçrayarak dönen Dağ Çiçeğim yere kadar uzanan eteğinin ucuna basınca dengesini kaybetti. Düşmemesi için ellerimi ince beline yerleştirdiğimde kollarımda asılı kalan Asmin'le birlikte karnımda bir arı kovanı vızırdamaya başladı. Ağır çekimde onu doğrulturken onun bu muazzam görüntüsüyle büyülenmişim. Bir süre hiçbir şey demeden birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Onun yeşilleri hiç olmadığı kadar yeşildi. Benimkisi ise onun yeşillerine meftun.

“Yeter bu kadar bakıştığınız. Hint dizilerinin en uzun bakışma sahnesinin rekorunu kıracaksınız nerdeyse.” diye pörtleyen iç sesimle kendime gelip sevdiğim kadının adını fısıldadım kekeleyerek.

Asmin benim kekelememle girdiği transtan çıkıp paniğe kapılarak bedenini kollarımdan sıyırdı ve bana hemen sırtını döndü. Duvağını hafif yukarı kaldırıp Hint usulü başını sallayarak bir şeyler söyledi.

“Ne! Anlamadım?” dedim şaşkınca. Nece konuşmuştu anlamamıştım. Türkçe değildi, Kürtçe de değildi, İngilizce hiç değildi.

Duvağının ardından sessizce kıkırdediğini fark ettiğimde sesimin tonunu biraz yükselterek “Benimle alay mı geçiyorsun yoksa?” diye sordum.

Elinin tersini alnına koyup aşırı dramatik bir şekilde, “Hayır Ezman asla.” dediğinde anladım meseleyi. Bu da Hint konseptinin bir parçası olmalıydı galiba. Hintçe konuşmuştu benimle. Hatta repliğini bir filmde hatırlar gibi olmuştum. Gülçin halamın seyrettiği filmlerin birindendi galiba. Neydi ki anlamı? Seni seviyorum değildi çünkü onun Hintçesini biliyordum. Söylemesi ayıp zamanında peşimden az Hintli kızlar koşmamıştı. Kızmayın hemen. Hepsi Asmin'den önceydi.

Sevdiğim kadının başlattığı bu oyunu sürdürmeye karar verdim. Ne de olsa geçmişimde birilerini tavlama için birkaç Hintçe cümle öğrenmişliğim vardı.

“Asmin.” dedim sırnaşık bir şekilde. “Ben seni seviyorum.” dedim Hint aksanıyla.

“Siz gerçekten manyaksınız.” diyen iç sesimi es geçip Asmin'in bana Hintçe karşılık vermesini beklerken kapı açıldı ve sevgili kuzenim panik içinde odaya daldı.

“Asmin! Ezman ağabeyim odasında yok!” diyen Berfin beni fark edince, “Buradasın demek!” diyerek ellerini beline yerleştirdi.

“Meraktan çatlamıştım ne yapayım?” diye sııttım yaramaz çocuk edasıyla. “Yalnız Bollywood filmimizi tam yarıda böldün.”

Berfin merakla bir bana bir Asmin’e baktı. “Ne filmi?” diye sordu kelimenin sonunu uzatarak. Belli ki az önce Asmin’in çevirdiği film planda yoktu. Yine küçük karımın yaramazlıklarından biriydi demek ki.

“Yanımdaki şu şahısa sor.” dedim işaret parmağımla Asmin’i göstererek.

Asmin şımarık bir şekilde ellerini o incecik beline yerleştirerek, “Kusura bakma Ezman ama az önceki fragmandı, Bollywood filmi asıl şimdi başlıyor.” dediğinde rahatsız bir şekilde gülümsedim. Kim bilir daha neler planlamıştı bu deli bizim için?

Asmin Berfin’e döndü ve her şeyin hazır olup olmadığını sordu. Berfin olumlu cevap verince,

“Tamam.” dedi heyecanını sesine katarak. “Sen Ezman’ı salona götür. Ben de müziğin sesini duyunca gelirim.”

Berfin koluma girip beni odadan çıkarırken Hint Prensesim’e son bir bakış attım. Mutluluktan gözlerinin içi gülüyordu sevdiğimin. O mutluydu ben de mutluydum. Bu sünnet kıyafetlerinin içinde bile.

Kısa bir süre sonra hepimiz salonda merdivenlerin önünde Asmin’in inmesini bekliyorduk. Odada nefes kesen bir sessizlik vardı. Berfin’in bilgisayarın düğmesine basmasıyla evin içinde ince bir kaddın sesi yankılanmaya başladı ve benim Hint Prensesim bütün ihtişamıyla merdivenlerin başında belirdi.

Asmin Hint müziği eşliğinde ağır adımlarla merdivenlerden inerken ben dünyadan soyutlanmış bir şekilde sevdiğim kadına bakıyordum. O bir rüzgâr gibi akıyordu bana doğru ben ise bir bulut gibi dağılıyordum ona baktıkça. O kadar güzel olmuştu ki güzelliğiyle başımı döndürüyordu.

Yüzündeki o eşsiz gülümsemesinin sıcaklığı bedenimin her bir zerresine yayılırken kalbim, ah zavallı kalbim, göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Elimi istemsizce sol yanıma götürüp sakın olmasını fısıldadığımda gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. Göz kapaklarımı düşürüp gözlerimi yakan tuzlu suları itelerken kü-

ük bir damla yaş düştü kirpiklerimin gölgesine ve yanağıma doğru süzölmeye başladı. Elimi yanağımda kaydırıp gözyaşımı kuruladıktan sonra derin bir nefes alıp göz kapaklarımı yavaşça kaldırdım. Şükür sebebimdi o benim.

Gözlerimi açar açmaz bana doğru akan yeşil gözlerle mühürlendi bakışlarım. Sanki gökyüzünün bütün yıldızları sevdiğim kadının gözlerinde yeniden doğmuştu bu akşam. Öyle güzel bakıyordu ki gözlerinin ışığında sönmeye mahkûm bir gölgeydim ben.

Merdivenin son basamaklarını inmesine yardımcı olmak için elimi uzattığımda duraksayıp hafifçe gülümsedi ve elimi tuttu. Onu kollarımın arasına alıp dudaklarımı alnına götürmek isterken etrafımız evin kadınları tarafından çevrelendi.

“Asmin yenge! Ay çok güzel olmuşsun!” diye zıplayarak aramıza giren Merve’ye zıplayarak bir tekme atmamak için zor tuttum kendimi. Hayır yani... Beğeneceksen de uzaktan beğen değil mi, aramıza girmek de nedir? İnsan amcasına bu kötülüğü yapar mı?

Merve yetmezmiş gibi bir de Sofia ablam girdi aramıza.

“Asmin gerçekten de çok güzel olmuşsun Ezman çok şanslı.” dedi elini hafifçe duvağın üzerindeki işlemlerde kaydırarak.

“Ah bir müsaade etseydiniz de ben de yakından süzseydim.” diye ufak ufak söylendiğimi duyan halam bana doğru sarkarak, “Biraz sabırlı ol Ezman Ağa yarından sonra hep senin.” diye fısıldadığında utancımdan nereye bakacağımı bilemedim. Bu orta yaşlı kadınlar olur olmaz yerlerde insanı yerin dibine sokma uzmanlarıydı.

“Sen utanmayı da mı bilirdin Ezman Ağa?” diye alay eden pörtlek iç sesime sinirlenip yönümü bizim için hazırlanan tahtlara doğru çevirmiştim ki Asmin’in uzaklaşmama engel olmak için elimden kavradığını hissettim.

“Ezman dur! Beni bekle!” diyerek kızların arasından sıyrılıp yanıma sokuldu ve birlikte bizim için hazırlanan tahtlara doğru ilerledik. Annemin yanından geçerken onun halama “Bizim oğlanı niye sünnet çocuğı gibi giydirmişler Gülçin?” diye sorduğunu duydum.

“Bu sünnet kıyafeti değil Hint kıyafeti!” diye yüksek sesle isyan edesim geldi ama neyse ki benim yerime Gülçin halam gerekli açıklamayı yapıyordu.

Fakat annemin öyle hemen pes etmeye niyeti yoktu galiba. “Hint

teması da neymiş? Bizim güzelim kına gecelerimiz dururken.” diye söylenmeye devam etti.

“Oğlumu sünnet çocuğu yapmış kendini de dansöz.”

Asmin’in bunları duyup üzülmemesi için adımlarımı hızlandırdım. Gözümün ucuyla ona baktığımda gamzelerinin yüzünü süslediğini gördüm. Çok şükür ki annemin söylediklerini duymamıştı. Hint şarkısındaki kadının sesinin oldukça cırtlak olması işe yaramıştı galiba.

Salonun orta kısmına ulaştığımızda etrafımız yine ailemiz tarafından çevrilmişti. Herkes bize bakıyordu. Asmin aceleci bir tavırla gelin ve damat tahtına doğru ilerlemek isterken bu defa da onu ben durdurdum.

“Benimle dans etmeyecek misin Hint Prensesi?” diye gülümse-dim çapkınca.

Gözlerimin içine bakıp, “Aslında ben kızlarla bir dans gösterisi hazırlamıştım.” dedi tereddütlü bir şekilde. “Senin için.”

“İçinde benim olmadığım bir dans gösterisi mi?” diye sordum alnımı buruşturarak. Yüzümü yana sarkıtarak onun yüzüne yaklaştırdım ve kulağına “Galiba benim dansa ne kadar iddialı olduğumu bilmiyorsunuz.” diye fısıldadım oldukça sırtkan bir şekilde. “Hem ilk dansını benimle yapmanı istiyorum.”

İtiraz etmek istediğinde konuşmasına izin vermeyip, “Lütfen.” diye ısrar edince,

“Tamam sen kaşındın.” dediğinde neden öyle dediğine anlam veremesem de karşına geçip dans pozisyonumu aldım. Asmin’in Berfin’e müziği başlatmasını işaret etmesiyle evde duru bir piyano sesi yankılanmaya başladı. Onu kollarımın arasına alıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Diğer enstrümanların da yavaş yavaş çalmaya başlamasıyla dans etmeye başladık. Ona bu kadar yakın olmak kar-nımın içindeki böcük sürüsünü yine harekete geçirmişti. Çok fena gıdıklanıyordum içten içten. Derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım ve aramıza biraz mesafe koymanın rahatlamama yardımcı olacağını düşünerek Asmin’i kendimden uzaklaştırıp çevirmeye başladım. Onu tekrar kollarımın arasına aldığımda ona dans yeteneklerimi nasıl bulduğunu sordum.

“Fena değil.” diye cevap verdi gülümseyerek.

Yüzünde beliren gamzelere hasretle bakıp, “Demek fena değil ha.” dedim. Ani bir hareketle narin bedenini tek kolumun üzerine yatırıp üzerine doğru sarktığımda, “Ya şimdi?” diye sordum iddialı bir ses tonuyla.

“Kaldır beni Ezman düşeceğiz yoksa.” derken düşmemek için boynumdaki sarılmasını sıkılaştırdı.

“Ben deminden beri düşünüyorum sana görmüyor musun?” diye fısıldadım nefesimi salarak. “O kadar güzelsin ki nefesimi kesiyorsun.”

Sözlerime karşılık vermesini beklemeden ani bir hareketle Asmin’i doğrultup beline sarıldım ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. Müzik eşliğinde onunla birkaç tur döndükten sonra Asmin dönerek benden uzaklaşmaya başladı. Peşinden gitmek için hazırlanıyordum ki dans ettiğimiz şarkı aniden kesildi.

Ne yapmam gerektiğini öğrenmek için Asmin’e baktığımda davul ve def sesleri hareketli bir şekilde yükselmeye başladı. Asmin keyiflenerek ellerini beline yerleştirip bana iddialı bir şekilde baktığında huzursuzca ellerimi saçlarımdan arasından kaydırıp Zalimin kızı yine yapmıştı yapacağını. Ben ilk dans demiştim o benden Hint dansı yapmamı istiyordu şimdi.

“Bence bilmediğin işe kalkışma Ezman Ağa, çekil git otur yerine Asmin’in dans gösterisini izle.”

Başımı olumsuzca sallayarak iç sesimi zihnimden kovdum. Ben bu saatten sonra tükürdüğümü yalamaktansa zıplayıverirdim olur biterdi.

Asmin’e bakarak üzerimdeki kıyafetin düğmelerini rahat hareket etmemi sağlayacak kadar açtım. Bacaklarımı ve kollarımı havaya kaldırıp zıplamaya başladığımda evde yüksek bir alkış ve kahkaha sesi yükselmeye başladı. Boran’a bana eşlik etmesi için işaret ettiğimde sevgili kankam başını şiddetli bir şekilde salladı. Sağ olsun ondan da destek alamayınca inadına daha çok zıplamaya başladım. Kendi etrafımda dönerken sevdiğimin gülüşlerine takıldı bakışlarım. Çok eğleniyordu. O eğleniyorsa benim maymun gibi sıçramam sorun değildi.

Sonra müzik değişti birden. Asmin, Berfin ve Sofia birlikte piste çıktı ve beni kenara çekip, dans etmeye başladılar. Kadınların benden daha başarılı olduklarını size söylememe gerek yok sanırım. Asmin kıvrak hareketlerle etrafımda dönerken dansının hiç

bitmemesini istedim.

Sıra kına yakmaya geldiğinde beni Asmin'in yanından uzaklaştırdılar. Eline benim adımı yazacaklarmış ben de sonradan bulacaktım. Hint kına gecelerinde bu bir adetmiş.

Boran'ı da yanıma katıp odama gittim. Odada sabırsızca bir o yana bir bu yana mekik dokurken,

"Onu çok seviyorsun değil mi?" diye sordu Boran.

"Sevmek ona olan hislerimi ifade etmek için eksik kalır." dedim yatağın kenarına oturarak. "Ben onun gözlerine her baktığımda yaşadığımı hissediyorum."

"Peki neden onu İstanbul'da bırakıp kaçtın Ezman? Madem bu kadar seviyordun?"

"Bilmiyorum Boran. Asmin'in beni memlekette tutmak için anemle iş birliği yaptığını öğrendim. Bu yüzden kaçtım. Ama sonradan fark ettim ki ben aslında hissettiklerimden kaçmışım."

"Peki ya Asmin seni affetmeseydi Ezman? O zaman ne yapacaktın?"

Boran'ın sorusuna susup kaldım. Asmin beni affetmeseydi ne yapardım bilmiyordum. Onun beni affetmeme ihtimalini düşünmek ürpermeme sebep oldu.

"Bilmem." diye sayıkladım bakışlarımı uzaklara daldırarak.

Huzursuzca ayaklanıp kına merasiminin ne zaman biteceğini zihnimde sorguladığımda gözüme Shahbaz'ın bana verdiği kına paketi takıldı. Aklıma gelen fikirle tekrar canlanıp paketi bıraktığım komodine doğru ilerledim. Paketi elime alıp Boran'a baktım.

"Biz de küçük bir kına merasimi yapalım mı ne dersin?" diye sordum.

Boran şaşkın bir yüz ifadesiyle ne demek istediğini sorduğunda ona kınayla sol göğsümün üzerine Asmin'in ismini yazmasını söyledim.

"Saçmalama!" diye atıldı Boran yüzüme. "Hem oğlum döşündeki kıllar amazon ormanlarını andırıyor, yazacak yer var mı ki?"

“Tıraş ederim.” dedim sırtarak. Dügün gecesi Asmin’e sürpriz olur hem.”

Boran’m, “Delisin oğlum sen.” demesine aldırış etmeden kıya-fetimin düğmelerini tamamen açıp çıkarttım. Komidinin çekmece-sinden tıraş makinesini çıkarıp fişini prize taktım ve döş kıllarımı tıraş etmeye başladım. Göğsümü tamamen kıllardan arındırdığımda kınayı Boran’a uzattım. “Hadi sıra sende.”

“Emin misin Ezman?”

Paketi kendim açıp üzeri güllerle süslenmiş karılmış kınayı karar-lı bir şekilde Boran’a uzattım.

“Eminim, hadi al.”

Boran başını olumsuzca sallayarak işaret parmağını kınaya dal-dırdı ve ardından sol yanıma Asmin’in ilk harfini yazmaya başladı.

Bir süre sonra üzerim açık bir şekilde yatağın üzerine uzanmış kınanın kurummasını beklerken kapıya vuruldu.

Berfin, “Ezman ağabey Asmin’in kınası hazır.” diye seslendi.

“Tamam geliyoruz birazdan.” diye cevap verdim. Hemen yatak-tan kalkıp banyoya gittim ve göğsümdeki kınayı heyecanla yıkama-ya başladım. Üzerindeki çamurumsu görüntü gidince sol göğsümün üzerinde kırmızı harflerle ‘âmin’ yazdığını gördüm.

Doğru gördüğümünden emin olmak için tekrar baktım. Ama bas bayağı âmin yazıyordu göğsümün üzerinde. Bir hışımla banyodan çıkıp Boran’ın karşısına dikildim. “Bu ne lan!”

“Ne o?” diye cevap verdi Boran yüzüme anlamsızca bakarak.

“Yüzüme değil burama bak!” diye atıldım sol göğsümü işaret ederek. “Ne yazıyor burada?”

“Asmin yazıyor.”

“Asmin mi? Asmin mi yazıyor burada iyi bak!” diye atıldım.

Boran yüzünü göğsüme doğru eğip heceleyerek âmin yazısını okuduğunda püskürerek gülmeye başladı.

“Ne yapayım oğlum kaç defa birisinin göğsüne kına yaktım.” di-

yordu kahkahalarının arasında.

“Ben o kınayı!” diye atılmışım ki Boran’ın üzerine yatak odamın kapısı tekrar tıklatıldı. Bu defa Gülçin halamdı.

“Ezman hadi oğlum, seni bekliyor herkes.”

Boran’a ‘sen görürsün’ bakışı atarak yatağın üzerindeki kıyafeti-me uzandım.

“Geliyorum hala.” diye seslendim üzerimi giyinirken.

Kısa bir süre sonra halamla birlikte aşağı indiğimde Asmin gelin tahtında oturmuş kırmızı ellerle beni bekliyordu. Yanındaki tahta oturup gözlerine baktım. Yeşillerindeki parıltılar yıldızları kışkandıracak derecedeydi. Bu akşam onun gözlerine bakmaya doyamıyordum. Gerçi hiçbir zaman doyamıyorum ama neyse.

Asmin’in gözleriyle ellerini işaret etmesiyle bakışlarımı ellerine çevirdim ve çiçek nakışları arasında ismimi aramaya başladım.

“Allah ömür boyu Asmin’in ismini sol yanında taşımayı nasip eylesin!” diye dua eden iç sesim ilk defa beni sinir etmek yerine hayır duası ediyordu benim için diye düşünecektim ki ardından alaycı bir ses tonuyla, “Âmin!” diye uzattı.

Göğsümün üzerindeki yazıyla alay geçtiğini anlayarak içimden Boran’a saydırırken Asmin’in sağ avucunun içinde ismimi gördüm.

“Buldum!” diye bağırdım göğsümün üzerindeki yazıyı unutarak.

“Buldun mu gerçekten? Hadi nerede göster bize.” diyen halama büyük bir şey başarmış gibi bakarak Asmin’in sağ elini gösterdim.

“Aferin.” dedi halam. “İsmi bulduğuna göre Asmin’e nasıl bir hediye alacaksın hadi söyle bize.”

“İsmi ben buldum hediye ni neden ben alıyormuşum?” diye sorduşumda,

“Senin en güzel hediyen benim de ondan Ezman Ağa.” diye sıratarak güldü Asmin.

“Doğru söze ne denir.” diye cızırdayan iç sesimle birlikte evdekiler alacağım hediye ni söylemem için bana tezahürat yapmaya başladılar. Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırıp onları susturduğum-

da herkes heyecanla vereceğim hediyeıi söylememi bekliyordu.

“Asmin’e kına hediyesi olarak” deyip duraksadım ve bana büyük bir beklentiyle bakan kadına baktım.

“Asmin’e kına hediyesi olarak kendimi veriyorum!” diye ilan ettiğimde erkekler coşkuyla beni alkışlarken kadınlar buna itiraz etti.

“Doğru düzgün bir hediye söyle.” dedi anam sert bir şekilde. “Koskoca Ezman ağasın sen!”

Şu koskoca kelimesi bana o kadar saçma geliyordu ki. İnsan insandan büyük mü olurmuş. Hepimiz eşit değil miyiz?

“Buna gerek yok.” diye itiraz etti Asmin. “Benim de en güzel hediyem o!” diye eklediğinde dünyalar benim oldu.

“Maşallah gelinimizin gözü de pek tok çıktı!” diyen halamın ardından Berfin zılgıt çalmaya başlayınca hepimizin içindeki halay aşkını harlamıştı farkında olmadan.

Gülçin halam “Birden acayip halay çekesim geldi.” dediğinde Boran, “Valla benim de.” diye ekledi. Hint müziğı kesmemişti galiba kimseyi. Ne yalan söyleyeyim beni de kesmemişti. Sırf Asmin’im mutlu olsun diye zıplayıp durmuştum.

“Zıplamışmış... Sen bu aralar karizmayı fazla çizdirir oldun benden söylemesi.” diyen pörtlek iç sesime hayali bir dil uzatıp bakışlarımı “Kına merasimi bittiğine göre biraz da halay çekelim mi?” diye soran Gülçin halama çevirdim.

“Hay aklınla bin yaşa halacığım!” diye şakıdım.

Berfin müziğı değiştirmek için bakışlarıyla benden izin istediğinde, ben de Asmin’e baktım. Gül dudaklarının ucu yukarı doğru kıvrıldığında bakışlarımı Berfin’e çevirip başımı olumlu bir şekilde salladım. Sonra hemen geri çevirdim bakışlarımı sevdiğimin gül dudaklarına. Bana nerede can vermek istersin diye sorsalar onun gül yaprağı gibi kıvrılan dudaklarının gamzelerinde derdim kesinlikle.

Davul sesi evin her tarafına yayılmaya başladığında hepimiz sıraya dizilip halay çekmeye başladık. Yarım saat sonra tamamen kendimizden geçmiş halde hâlâ halay çekiyorduk. Boncuk boncuk parlayan terler alnımızı süslerken coşkumuzdan bir gram eksilmemişti. Omuzlarımızı silkeleyerek ay şeklinde salonun ortasında dönmeye devam ederken ilk anam ayrıldı halaydan. Sonra da Gülçin halam.

Eniştemin de çekilip oturmasıyla biz gençler daha da hızlanmaya başladık. Asmin'in boncuklu Hint duvağı başından sıyrılmış saçları da hafif dağılmıştı ama ne yalan söyleyeyim, hâlâ çok güzel görünüyordu.

Kulağına doğru eğilip, "Çok güzelsin." diye fısıldadığımda yüreğime ok gibi batan kirpiklerini kaldırıp bana baktı. Biliyordum bu sünnet kıyafetiyle bile aşırı yakışıklı görünüyordum. Asmin bunu söylemese de bana beğeniyle bakan gözleri onu ele veriyordu.

"Hay senin özgüvenine!" diye başlayıp sövmeye başlayan iç sesimin sesini dış kapının zil sesi bastırduğunda Berfin halay zincirini bozup müziğin sesini kapattıktan sonra kapıya koştu. Bir süre sonra yüzü düşmüş bir şekilde salona döndüğünde ona ne olduğunu sordum.

"Komşu geldi. Müziğin sesi çok yüksekmiş. Çocuğu uyuyamıyormuş."

"Onun çocuğunun uyku sorunu varsa biz ne yapalım." diye atıldım. Daha yeni ısınmıştık.

"Komşu haklı Ezman saat on bir olmuş. Biliyorsun bu saatten sonra yüksek sesle müzik dinlemek yasak." dedi Gülçin halam.

"Yarın devam edin çocuklar bugün geç oldu, komşularımla kötü olmak istemiyorum." diye ekledi.

"Ama halacığım lütfen!" diye ısrar ettim. Halam bir karar vermiydi kararından döndürmek zordu ama yine de şansımı deniyordum işte.

"Çocuklaşma Ezman koskoca adam oldun bak yarın evleniyorsun." dediğinde anam öfkeli bir şekilde, "Üstelik bu ilk evliliğin de değil, açtırma şimdi benim ağzımı!" diye atıldı.

"Hanım Ağa bir, Ezman Ağa sıfır." diye kahkaha attı iç sesim.

Hem çocuklaşma diyorlardı hem de sevdiğimin yanında beni çocuk gibi azarlıyorlardı. Hem şu iç sestem de oldukça sıkılmıştım. Ne zaman susacaktı bu? Ağzının fermuarı yok ki çekebilseydim. Mahcup bir şekilde sevdiceğime baktım.

"Özür dilerim." dedim kısık bir sesle.

"Çok güzel bir akşam geçirdim, özür dilememelisin bence." diye

gölümsemi. Onun gülümsemiyle rahatladım tekrar. Ben de gülümsemi.

Halay zincirimiz dağılmıştı herkes yorgunluktan bir kenara yığılmıştı. Annem sarktığı koltuğun köşesinden doğrulup, “Gelin hadi bir yorgunluk kahvesi yap da içelim.” dediğinde Asmin bitkin bir şekilde doğrulurken ben de ayağa kalktım.

“Ben de sana yardım edeyim.” dedim.

“Sen otur!” diye gürlledi annem. “Bir erkeğin, hem de koskoca bir ağanın kahve pişirdiği nerede görülmüş.”

“Görsünler o zaman ana.” dedim saygımı koruyarak. “Bu saçma tabuları yıkmanın vakti geldi de geçiyor.”

Ben Asmin’in peşinden mutfağa doğru ilerlerken Gülçin halam annemi sakinleştirmeye çalışıyordu. Yav bu halama ne olmuştu anlamıyordum. İlk zamanlar kara kedi gibi sürekli karımla arama girerken son günlerde cupido kesilmişti başıma. Asla şikâyet etmiyorum ama şaşıyorum sadece.

Asmin mutfakta kahveleri pişirirken ben de sürekli ona bakıyordum. Kahveyle birlikte içim de köpürmeye başlamıştı. Kalbim aşkıyla taşıyordu adeta. Yüzüne düşen bukleleri elimle kulağının arkasına sıkıştırıp yanağına bir öpücük bıraktım. Ufak bir öpücük beni kesmeyince sarılıp boyun girintisini koklamaya başladığımda Asmin gülerek sarılmamdan sıyrılmaya çalıştı.

“Ezman dur kahveyi taşırtacaksın bana!” diye kikirderken ocağın altını söndürüp bana döndü.

“Bırakacak mısın beni? Bak kahveyi dökeceğim rahat dur.” dedi ciddi görünmeye çalışarak.

“Tamam duracağım söz ama bir kerecik öpeyim ne olur?”

“Olmaz! Biri gelir sonra.”

Olabildiğince ikna edici bir ses tonunda, “Gelmez, merak etme. Herkes çok yorgun.” dediğimde sevdiceğim ikna olmuş gibiydi ki hain iç sesim, “Ben geldim!” diye cırladı. Refleks olarak arkaya sıçradığımda Asmin şaşkınlık içerisinde bana baktı.

“Ne oldu? Neden korktun?”

“Yok bir şey sadece biri geldi sandım.” dedim yüzümü düşürerek. Allah’ım kurtar beni şu iç sesimden lütfen.

Düşüncelerimi toparlayıp tekrar sevdiğim kadına baktım. Bir gün bu iç sesimi fark edecek ve beni deli sanacak diye ödüm kopuyordu. Panikle aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sıkı sıkı sarıldım.

“Seni çok seviyorum Asmin. Asla bırakma beni.” dediğimde kapı açıldı ve kahvelerin nerede kaldığını soruyorlar diyerek mutfığa Berfin girdi.

Sarılmanı gevşetip kahveleri götürmemiz gerektiğini söylediğimde Asmin beni başıyla onayladı. O kahveleri fincana doldurduğunda tepsiyi elime almak istedim, izin vermedi.

“İlla yardım edeceksen dolapta kurabiye kutusu vardı sen de onu getir.” dedi emrivaki bir şekilde. Uslu kocalar gibi karıcığımın dediğini yaptım. Kahveler içildikten sonra ortalık toplanıp salona yataklar serildi. Kadınlar üst katta, biz erkekler de salonda yatacaktık. Yarın düğüne hazırlanmak için erken kalkmamız gerekiyordu.

Herkes yerine yerleştikten sonra ışıklar söndürüldü. Azad eniştemle Sami ağabey başını yastığa koyar koymaz horlamaya başladılar. Boran’dan horlama sesi gelmeyince uyanık olduğunu düşündüm.

“Boran!” diye fısıldadığımda ses vermedi. Biraz bekleyip tekrar fısıldadım.

“Boran? Uyudun mu?”

“Sen susarsan uyuyacağım.” diye mırıldandı uyukulu bir şekilde. Bir süre sonra horlama senfonisine Boran da eşlik etmeye başlayınca yattığım yerden oflayarak doğruldum. Ama ben bu gürültüde nasıl uyuyacaktım ki? Acaba kızlar uyudu mu sorusu aklıma takıldığında üst kata çıkıp kontrol etmeye karar verdim. Onlar uyanıksa biraz onlarla laflardım.

Yerimden kalkıp ayak uçlarımda merdivene doğru yürüdüm. Aynı şekilde usulca merdivenleri tırmandığımda Asmin’le Berfin’in odasının ışığının yandığını fark ettim. Buna sevinerek kapıya yaklaştım. Tam kapıyı tıklatmak için elimi havaya kaldırmıştım ki Berfin’in “Gerçekten düğünden sonra kaçacak mısın Asmin?” diye sordüğünü duydum.

Dur bir dakika... Ne kaçması. Kâbus mu görüyordum acaba?

Kulağımı kapıya biraz da yanaştırıp can kulağımla dinlemeye başladım.

“Yazık değil mi Ezman ağabeyime seni çok seviyor ama.” diyordu Berfin.

“Bu kıza yazık değil miydi peki Ezman onu İstanbul’da bırakıp kaçtığında?” diye atıldı annem.

“Yangına körükle gitme. Ezman bir hata yaptı tamam, ama çok pişman.” dedi Gülçin halam.

Aslan Gülçin hala! Sen de olmasan bu konseyde meze olarak servis edileceğiz.

“Ben onu hiç böyle görmedim daha önce. Seni çok seviyor kızım.” diye devam etti halam.

Asmin ağlamaklı bir ses tonuyla, “Biliyorum sevdiğini hâlâ ama bana yaptığını affedemiyorum.” dediğinde annem, “Affetme de zaten!” diye yükseldi.

“O eşek sıpası bize yaşattığının aynısını yaşayacak!”

Duyduklarım ile sendeleyip bir adım geriye gittim. Ah anne... Anne yine mi? Göz kapaklarımı düşürüp yutkundum. Ya sen Asmin? Yine mi annemle iş birliği içindesin? Öfkeyle elimi yumruk yapıp kapıya tekrar yanaştım ve dinlemeye devam ettim.

Gülçin halam, “Hanım Ağam nasıl yapacaksın kendi oğluna bunu? Gelinini düğün sabahı memlekete kaçırmaktan bahsediyorsun?” dediğinde annem sesini yükseltmeye başladı.

“Gülçin sen de hemen yumuşadın ha! Ta en başından beri planımız bu değil miydi? Ben Asmin’i niye gönderdim Londra’ya?” diye atıldı.

Demek Asmin’i annem göndermişti Londra’ya. Ben de ablası yardım etti sanmıştım hep.

“Birlikte yapmadık mı bu planı?” diye konuşmaya devam etti annem ben de can kulağımla dinlemeye devam ettim.

“Asmin Ezman’ı kendine iyice âşık edip en mutlu anında onu terk etmeyecek miydi? Sen de bu yüzden işi yokuşa sürmedin mi başta? Onun inatla daha fazla bağlanmasını sağlamak içindi bu. Böylelikle

gelinim intikamına ben de sonunda oğluma kavuşacaktım. Planımız buydu!”

“Ama” diye itiraz etmek isteyen halamın sözünü kesip konuşmaya devam etti annem. Gerçi buna konuşma denilirse. Bildiğin kamçıliyordu annem beni sırtımdan.

Demek her şey yine annemin başının altından çıkmıştı. Onun yüzünden bu hallere düşmemiş miydik? Beni yanında tutmak için karımın aklına girip beni baştan çıkarmasını söyleyen de o değil miydi? Ah anne... Nasıl bir annesin sen? Ya sen Asmin? Yaşadığımız onca şeyden sonra... Demek yine her şey bir oyundan ibaretmiş...

Neler konuşuyorlar daha fazla duymak istemedim. İhanet bir kaya gibi oturmuştu göğsüme, nefes alamıyordum. Hızla uzaklaşmaya başladım bulunduğum yerden. Merdiven basamaklarını ikişer ikişer atlayıp dış kapıya doğru ilerdim. Kapıyı açar açmaz yalın ayak koşmaya başladım. Ayaklarımın altındaki asfalt buz gibiydi. Ama duramazdım. Dursam, çökerdim. Çökersem ayağa kalkamazdım bir daha.

19. Bölüm

Gözyaşları içinde koşuyordum Londra'nın boş sokaklarında. Her adımında bir şeyler kırılıyordu içimde. Gece bir kâbus gibi çökmüştü şehrin üzerine. Koştukça Asmin'le yaşadığımız güzel anılar bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerimin önünden. Görüş açım bulanıyordu, göremiyordum önümü. İki tane yıldız düşmüştü gökyüzünden, yolun tam ortasına. Asmin'in gözlerindeki parıltılara benziyordu parıltısı. Yaşama sebebim dediğim o yalancı parıltılara...

Yolun tam ortasında aniden donup kaldım. Meğer bir arabanın farlarıymış yoldaki yıldızlar. Onlara da aldanmıştım Asmin'in gözlerindeki parıltılara aldandığım gibi.

“Neden!” diye feryat ettiğimde sesim boş sokaklarda yankılanmaya başladı. Gözyaşımınla buğulanan bakışlarımı gökyüzüne kaldırıp gecenin sisine sinen yıldızlara baktım.

“O yıldız yıldız bakan gözler yalan mıydı?” diye sordum titreyen bir sesle kendime. Bakışlarımı yola indirip üzerime doğru gelen araba farlarına bağırmaya başladım. Çığlıklarım hıçkırıklarla boğulurken yoldaki araba da giderek yaklaşıyordu. Gecenin sessizliğini delen korna sesine aldırmadan kollarımı yana doğru açıp gözlerimi kapadım.

“Kendine gel! Çekil kenara!” diye yankılandı cırtlakça.

İç sesimin sert ses tonuyla gözlerim ani bir refleksle açılırken arabanın lastikleri inleyerek ötmeye başladı. Aramızda üç nefeslik mesafe kalmıştı.

İç sesim tekrar “Çekil!” diye bağırdığında hemen sağa doğru bir takla attım. Araç yolda zikzak çizerek sokağın köşesindeki sokak lambasına çarpmak üzereyken son anda durduğunda, arabanın

şoförü dehşet içinde arabadan çıkıp bana doğru koştu.

“Senin kafan iyi mi adamım?” diye sordu İngilizcede. Afrika kökenli adamın siyah yüzü adeta bembeyaz kesilmişti, belli ki korkmuştu. Gözlerimdeki yaşları silerek ayağa kalktım ve iyi olduğumu söyledim. Hiç iyi değildim aslında. Kalbim bir deprem yeriye ve enkaz altında kalan sevdamdı. Ama bundan ona neydi ki? Onu bu kadar korkuttuğum için özür dileyip zararını karşılamayı teklif ettiğimde itiraz etti.

“Siz iyi misiniz onu söyleyin bana. Sizi hastaneye götüreyim mi?” diye sordu endişe içeren bir ses tonuyla.

“İyiyim. İyiyim. İyiyim gerçekten.” diye üç defa tekrarladım. Sanki o adamı değil de kendimi ikna ediyordum iyi olduğuma. Ben nasıl iyi olacaktım ki bundan sonra?

“Olacaksın, merak etme. Dağ gibi iç sesin var artık senin ardında!” diye omuz veren iç sesim ben bu haldeyken bile burukça gülümseme sebep oldu. Sonunda iç sesimi benim tarafıma çekmeyi başarmıştım galiba.

Bir erkeğin hayatında güvendiği iki kadın olurdu, biri annesi biri de karısı. Gel gör ki benim hayatımdaki kadınlar güvenimi boşa çıkarmıştı. Hem de iki defa. Belki de iç sesim o yüzden benim tarafıma geçmişti. Bana acıdığı içindi.

“Hayırdır iç ses? Benim tarafıma geçmek için sırtıma hançer yiyip ölmemi mi bekliyordun?” dedim kahırlı bir ses tonuyla.

“Ne ölmesi! Ölme falan yok. Yaşayacaksın. Bak benim çok güzel bir planım var. Sen şu adamı başından gönder de ben sana anlatayım bu işin içinden nasıl sıyrılacağımızı.”

Derin bir nefes alarak tekrar adama baktım. “Kusura bakmayın korkuttum sizi.” dedim nefesimi salarak. “Ve merak etmeyin ben iyi olacağım.” diye ekledim.

“Emin misiniz?” diye sorduğunda,

“Eminim.” diye cevap verdim iyi olacağımdan hiç emin olmasam da.

Adam arabasına dönüp yola devam ettikten sonra iç sesime seslendim.

“Söyle bakalım iç ses neymiş planın?”

“Kaçalım.”

“Bu muydu planın? Ben de sandım ki”

“Sen planı boş ver şimdilik. İlk önce evden çıktığın hızla geri eve dön çünkü ayaklarım dondu.”

Kaşlarımı anlamsızca havaya kaldırıp alnımı buruşturdum. Hem planım var hem boş ver diyordu. Sonra yüzümü yere düşürüp soğuktan morarmaya başlayan çıplak ayaklarıma baktım.

“Donan benim ayaklar olmasın sakın?” diye sordum.

“Aman aramızda senin benim mi var? Ha senin ayağın ha benim, sen Hatice’ye değil neticeye bak.” diyen iç sesime,

“Hatice de kim?” diye çıktığımda gökten ince bir kadın sesi yankılandı.

“Ben sizin yazarınızım.”

Dehşet içinde sıçrarken gökyüzüne kaldırdım bakışlarımı. Bu ses de nereden gelmişti?

İç sestem sonra bir de gök sesi mi duymaya başlamıştım. Allah’ım deli miyim ben?

“Yürü Ağam yürü! İyice sıyırdın, hadi marş marş!” diye kıs kıs güldü iç sesim. Sanki onun bildiği benim bilmediğim bir şey vardı.

Soğuktan karıncalanmaya başlayan ellerimi pijamamın cebine sokup geldiğim yolu tekrar yürümeye başladım. Sırtıma çarpan soğuk rüzgâr titrememe sebep olunca adımlarımı büyütüp hızımı arttırdım. Eve yaklaştıkça Asmin’in ve annemin söyledikleri zihnimde tekrar yankılanmaya başladı. Affedemiyorum demişti Asmin. Peki ya ben onu nasıl affedecektim bundan sonra? Bir insan iki defa aynı yerden vurulmazdı ki. Beni düğün gecesinin sabahında terk edeceğini bile bile onunla nasıl tekrar evlenecektim?

Evin kapısına geldiğimde kapının önünde bir sağa bir sola mekik çekmeye başladım. Ben şimdi ne yapacaktım? Hiçbir şey olmamış gibi annemin ve sevdiğimin intikam planını uygulamasına razı mı olacaktım? Gurursuzca, beni derin bir mutsuzluğa iteceğini bile bile, onun yanında geçirdiğim her saniye için mutlu mu olacaktım? Çok değil daha bir saat öncesi mutluluktan başım dönerken şimdi bir ya-

nım cennet bir yanı cehennem olmuştu adeta.

“Durdurun Dünya’yı başım dönüyor.” diye içten içe uzun hava çekiyordum ki yine iç sesim o cırtlak sesiyle araya girdi.

“Sen de hemen arabeske bağladın Ezman Ağa, sus yoksa gökten jilet yağacak.” dedi.

“Jilet Müslüm Baba’nındı. Bu Ferdi Baba’nın şarkısı.” diye seslendi yine gökten ince bir ses. Bu az önce ‘ben sizin yazarınızım’ diyen kişiydi.

“Her ikisi de rahmetli oldu Yazar Hanım.” diye cevap veren iç sesimle birlikte ellerimi kulaklarıma götürüp dizlerimin üzerine çöktüm.

“Susun!” diye bağırdım çaresizce. Bir sesle baş edemezken şimdi bir de ikinci ses çıkmıştı başıma.

“Ben kafayı yemeden final yap. Ne olur?” diye yalvardım Yazar Hanım’a.

“Sen önce Asmin’in intikam planından sıyrılmanın yolunu bul da Ezman Ağa final kolay.” diye seslendi yazar.

“Ne yapayım? Yine kaçayım mı?” derken gözlerimi pörtleterek gökyüzüne baktım. “Yazar sen değil misin? Sen bul çaresini.”

“Hayır olmaz!” diye itiraz etti kulak tırmalayan ince sesiyle. “Okurların mutlu son istiyor, üstelik benim de bir tek dileğim var.” deyip duraksadı gökten gelen ince ses. Sonra oldukça detone bir şekilde “Mutlu ol yeter.” diye uzattı.

“Hayda yazar da bağladı arabeske. Oğlum Ezman sonunda onu da kendine çevirdin.” diyen iç sesime, “Ben ne yaptım ya?” diye sitem ettim. Herkes de beni suçluyordu.

“Hangimiz sevmedik çılgınlar gibi!” diye ağlamaklı bir ses tonuyla atıldığımda iç sesimin tiz sesi ortalığı inim inim inletti.

“Yeter! İçim dışım arabesk oldu.”

Dizlerimin üzerinden ayağa kalkıp kalçama düşen pijamamın pantolonunu belime kadar çektim. Ben ne demiştim ki şimdi?

“Hadi eve girelim artık Ezman Ağa yoksa donan sadece

ayaklarımız olmayacak. Burnunun ucu da mosmor kesilmiş.”

Elimi panikle yüzüme götürüp o güzelim burnumun hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Sonra elimi tekrar pijamamın cebine götürdüğümde evin anahtarlarının cebimde olmadığını anladım. Anahtarı alacak akıl mı bırakmıştı bende sevdiğim kadın. Ben şimdi nasıl girecektim eve? Demek ki insan pijamasıyla yalın ayak evden fırlayıp giderken bile yanına anahtarlarını almalıymış.

“Açsana kapıyı!” diye bastıran iç sesime,

“Anahtarım mı var ki açayım!” diye çemkirdiğimde kapının önünde tıkırtılar duymaya başladım. Panikle iç sesimi de yanıma katıp trabzanların üzerinden aşip bahçeye zıpladım. Merdivenlerin dibine büzülüp gelen kişinin kim olduğunu izlemeye başladım.

Kapı açılır açılmaz tutuldu bakışlarım yine dışarıya çıkan kadının bir çift yeşil elmaslarına. Esen rüzgâr beline kadar uzanan saçlarını uçururken sırtına attığı battaniyeye daha sıkı sarılarak usulca merdivenin ilk basamağına çöktü. Soğuk zemine basan ayak uçlarını kıvrıp battaniyenin altına aldı ve sessizce gökyüzünü seyretmeye koyuldu. Ben de onu.

Kirpiklerinin arasından sıyrılıp yanağına doğru süzülen gözyaşını takip ettim boyun girintisinde kaybolana kadar. Ağlıyordu. Neden ama? Neden ağlıyordu ki?

“Ezman bir yanım senden hiç ayrılmak istemiyor ama diğer yanım...” diye mırıldandığında onu daha iyi duyabilmek için biraz daha sündüm trabzanlara doğru. Sesinin tonu kalbime umut tohumları serpiyordu.

“Bu intikam planını yaparken sana çok kızgındım. Ama seni o kadar çok seviyorum ki sana yaptığımdan sonra beni affetmeyeceksin diye ödüm kopuyor.” dedikten sonra sesli bir şekilde ağlamaya başladı. Yüzünü avuçlarının içine gömüp hıçkırıklarının arasında, “Affet beni Ezman, ne olur affet.” diye tekrarlıyordu.

Her ne kadar beni bırakıp kaçmayı düşündüğü için ağladığını bilsem de onun o haline içim parçalandı. Bulunduğum yerden doğrulup ayağa kalktım ve merdivenlerin başına doğru ilerledim.

“Neyi affetmeliyim?” diye sordum sesimi düz tutmaya çalışarak. Allah biliyor ya... Kalbimin içi kıpır kıpırdı. Serptiği umut tohumları filizlenmeye başlamıştı bile. Onun pişman olabileceği ihtimalini... den atamıyordum bir türlü. Belki de gerçekten pişmandı...

Bırakıp gitmeyecekti beni.

Yüzünü kaldırıp şaşkın bakışlarını yüzümde gezdirdi.

“Ezman...” diye fısıldadı adımı usulca. “Senin ne işin var burada?”

“Boş ver şimdi beni. Neyi affetmeliyim onu söyle.” derken sesim istemsizce biraz sert çıkmıştı. Hayır ya istemsizce değil, isteyerek sert çıkmıştı sesim. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni nasıl terk etmeyi düşünebilirdi? Ben onun için bunjee jumping bile yapmıştım, yükseklik korkuma rağmen.

Asmin donuk bir yüz ifadesiyle yüzüme baktı.

“Haydi söyle!” diye bağırdım. “Seni nasıl sevdiğimi bile bile beni nasıl bırakıp gideceğini söyle!”

Asmin panikle ayağa kalkarken sırtındaki battaniye sıyrılıp yere düştü.

“Ezman sen... sen...” diye sayıklamaya devam ederken, “Duydum tamam mı!” diye haykırdım titrek bir sesle.

“Yine annemle bir olup beni nasıl sırtımdan bıçaklayacağınızı duydum!”

Gözlerime biriken yaşlar yanaklarımı ıslatmaya başladığında ona sırtımı dönüp birkaç adım uzaklaştım. Ağladığımı görmesini istemiyordum. Gururumun son kırıntılarıydı gözlerimden dökülen o yaşlar. Kahretsin! Neyin kavgasını veriyordum ki ben? Benden geriye ne kalmıştı ki?

Gidecek oldum ama gidemedim. Ayaklarım gitmeyi reddediyordu. Kalamazdım da. Kalsam terk edilecektim. Arafta kalmıştım. Gitmek ölüm, kalmak ölümün de ötesi gibiydi.

Boğazımı tıkayan bir hıçkırık sesli bir şekilde dudaklarımdan fışkırdığında elimi ağzıma bastırıp gitmeye yeltendim.

“Ezman dur gitme!” diye seslendi Asmin ardımdan. Duraksadım. Sesi ağlamaklıydı. Koşarak yaklaştı bana ve kollarını belime doladı. Başını sırtıma yaslayıp sarılmasını sıkılaştırırken “Gitme ne olur.” diye fısıldadı.

Yüzümü hafif yana çevirip nedenini sordum. “Senin düğünün er-

tesi sabahı gitmeni beklemek için mi?”

Belimdeki ellerini çözüp ondan birkaç adım uzaklaştıktan sonra dönüp gözlerine baktım. Yeşilleri nemliydi. Bu benim ne kadar canımı yaksa da öyle hemen yumuşamaya niyetli değildim. Elimin tersiyle gözlerimi kurulayıp içimde biriktirdiğim ne varsa dökmeye başladım.

“Seni İstanbul’da bıraktığım için hep beni suçladın.” dedim derin bir nefes alarak.

“Bir kere de sordun mu kendine seni neden bıraktığımı? Tamam ben suçluyum kabul ediyorum ama senin hiç mi suçun yok Asmin?” diye bağırdım.

Asmin birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp elleriyle göğsünden ittirmeye başladı.

“Neymiş benim kusurum ha, neymiş? Söylesene Ezman Ağa?” diye haykırdı. “Beni neden bıraktın Ezman? Ben o gece sana seni sevdiğimi söylememiş miydim?” diye sordu ağlamaklı bir ses tonuyla.

“Çünkü annemin sana gönderdiği mesajları okudum. O mesajları okuyunca ben kendimi... Ben kendimi kandırılmış hissettim.”

“Ben annenin bana aldığı gecelikleri hiç giyindim mi Ezman bir düşün? Üzerimde ilk geceden sonra ayıcıklı pijamadan başka bir şey gördün mü?”

Başımı olumsuzca salladım. Doğru hiç görmemiştim o gecelikleri üzerinde. Bir adım geriye doğru sendelediğimde Asmin üzerime doğru geldi.

“Yargısız infaz yaptın yani bana.” diye devam etti. “Bana o mesajları sorma gereği bile duymadan bırakıp gittin beni bilmediğim bir şehirde, bir otel odasında.

“Özür dilerim.” diye sayıkladım. Özür dilerim Asmin ben sandım ki”

“Ne sandın?”

“Yaşadıklarımızı bir yalan, bir oyun sandım Asmin. Kendimi aldatılmış hissettim. Evet, sana bunun açıklamasını sormadan kaçtım senden. Çünkü yıkılmıştım, seninle her şeye yeniden başlamaya ka-

rar vermiştim çünkü o sabah. Sana kalbimi açmak istemiştim.”

Asmin başını olumsuzca sallayarak ağlıyordu. “Oyun değildi Ezman. Seni sevdiğim gerçektir.” diyordu hıçkırıklarının arasında. “Tamam kabul ediyorum başta annenin beni yönlendirmesine izin verdim ama ne bileyim. Tecrübesizdim.”

Asmin’in bunları anlatırken ne kadar utandığı her halinden belliydi. Bana kaçamak bir bakış atıp konuşmaya devam etti.

“Annem evlenmeden önce hep bana kaynanamla iyi geçinmemi söylerdi. Sonra annen her gün gelip benim üzerimde baskı kurunca, karşı koyamadım. Ama yine de oyun oynamadım sana.”

Asmin utanarak ellerini yüzüne kapatıp hıçkırmaya başladığında onun parmak uçlarından tutarak ellerini yüzünden araladım. Elimi çene altına kaydırarak düşürdüğü yüzünü kaldırıp gözlerime bakmasını sağladım.

“Keşke anlatsaydın annemin sana baskı uyguladığını.” dedim.

“Küçüktüm Ezman. Seni Baran Ağanın düğününde gördüğümde çok küçüktüm. İlk kez hissetmişim kalbimin serzenişlerini. Bir Ağaoğlu’nun benimle işi olmaz diye düşünürken çıkan berdel kararı benim en büyük şansım olmuştu.”

“Bir dakika, ne dedin sen?” dedim sözlerini bölerek. Az önce beni düğünde gördüğünde âşık olduğunu mu itiraf etmişti. Demek ki İstanbul’da yaptığı o şaka, şaka değildi. Gerçektir. Mutluluktan kalbim uçacak gibi atıyordu.

“Sen bunu bana İstanbul’da da anlatmıştın ama şaka yaptım diye böğürmüştün sonrasında. Şaka değildi o zaman?” diye sordum.

Çocukça omuzlarını kaldırarak beni cevapladığında gülmeye başladım. “Beni elde etmek için kız kardeşim Dilan’la ağabeyinin arasını yaptığın da doğru mu?” diye sordum merakla.

“Yok o kısmı uydurmasyon.”

“Gel buraya.” diyerek sıkı sıkı sarıldım ona. Saçlarının arasına öpücük bırakıp yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. “Ben de ilk gece tutuldum sana.” dedim yeşil elmaslarına aşkla bakarak.

“Essah mı?” diye fısıldadığında, “Essah.” diyerek dudaklarına uzanmışım ki, Asmin, “Anahtar!” diyerek geriye çekildi.

“Ne anahtarı?” diye sordum belindeki sarılmamı sıkılaştırarak.

“Evin anahtarı Ezman.” dedi işaret parmağıyla kapıyı gösterirken. “Ben çıkarken evin anahtarını almaya unuttum.”

Püskürerek gülmeye başladım. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş dedikleri bu olsa gerek. Asmin neden güldüğümü anlamlandıramazken sarılmamı gevşetip elini tuttum ve onu merdivenlere doğru çektişirdim.

“Nereye gidiyoruz Ezman?” diye sorduğunda gülüşümü sırtmaya dönüştürüp, “Yanında getirmeyi akıl ettiğin battaniyeyi almaya.” diye cevap verdim.

“Sende de mi yok anahtar?” diye soran Asmin’e, “Cık.” diye cık-ladığımda panikledi.

“Hih! Ne yapacağız o zaman?” diye hayıflandı. Kendimden emin bir şekilde basamakların üzerindeki battaniyeye uzanıp havaya kaldırdım.

“Bu battaniye içinde birbirimize sarılarak sabahlayacağız, başka çare yok!”

“Sabaha kadar donarsınız ama!” diye pörtleyen iç sesime, “Donmayız merak etme.” diye cevap verdiğimde Asmin kiminle konuştuğunu sordu.

“İç sesimle.” diye cevap verdim. Artık aramızda gizli bir şey kalsın istemiyordum.

“Senin gözlerine baktığım ilk günden beri iç sesimi duyuyorum.” dedim.

“Kalbinin sesi olmasın o Ezman.” dedi gülerek. Söylediğimi ciddiye almamıştı.

“Öyle galiba.” dedim sevdiğim kadına sokularak. “Ama artık ona ihtiyacım yok, çünkü kalbimde gizlim saklım kalmadı. Tamamıyla sana ait artık.” diye fısıldadım.

“Beni postallıyor musun Ezman Ağa.” diye sızlanan iç sesime,

“Bir zahmet kitabın sonuna kadar ortaya çıkma iç ses.” diye geçirdim içimden.

Kapının önündeki kuytu köşeye yerleşip battaniyeyi etrafımıza sarıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. Aidiyetliğimin mührünü sevdiğim kadının gül gibi açılan dudaklarına bırakmadan önce battaniyeyi başımızın üzerine çekip bize biraz mahremiyet sundum.

“Beni asla bırakma olur mu?” dediğinde, “Asla.” diyerek kısa bir süre daha nefesini çaldım. Başını tam da onun için deli gibi atan kalbimin üzerine yerleştirip iyice sokuldu koynuma. Birbirimizin sıcaklığında biraz ısındık fakat hâlâ çok soğuktu.

“Anneni ne yapacağız Ezman? Düğünün ertesi sabahı şirketin uçağıyla beni havaalanında bekleyecek.” diye mırıldandı yeşil gözlerinin perdesi düşerken.

“Sen onu bana bırak.” diye mırıldandım sarılmamı sıkılaştırarak. Onun üşümemesi için bir saniye bile gevşetmiyordum sarılmamı. O ise göğsüme iyice sinerek derin bir uykuya dalmıştı. Bir ara ben de uykuya dalacak gibi olmuştum fakat Asmin’in üzerimizdeki battaniyeyi tamamen kendi üzerine çekmesiyle soğuktan tir tir titremeye başladım.

“Acil bir şey yapmalısın Ezman Ağa sabaha kadar donarak öleceksin yoksa.” diye panikleyen iç sesime başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktım.

“İç ses?” diye seslendim dişlerimi birbirine çarptırarak. “Sen daha gitmedin mi?”

“Gitmedim. Hem iyi ki de gitmemişim. Yoksa seni kim kurtaracaktı?”

“Ne ne ne ne ya ya ya-pacak-sın?” dedim titrek bir şekilde.

“Tabii ki en iyi bildiğim şeyi yapacağım Ezman Ağa.” diyerek benden uzaklaşmaya başladı iç sesim. “Gidip evde birilerine musallat olacağım.”

Kısa bir süre sonra üst katın penceresinin önünde iç sesimin o cırtlak sesi yankılandı gecenin karanlığında.

“Hanım Ağa! Eğer Asmin’i bizden kaçırırsan iki elim yakanda olur Hanım Ağa!”

Gidip uyanması gereken en son kişiyi uyandıracaktı salak iç ses. Anam bizi Asmin’le böyle sarmaş dolaş görürse Asmin’in onunla kaçmayacağını anlardı.

“A a a-namı de de değil iç iç iç ses!” diye kekelediğimde, üst kattan, “Tamam Gülçin halana geçiyorum o zaman. Tamam mı?” diye seslenen iç sesim, ben tamam demeden, bir hayalet gibi Gülçin halamın ismini uğuldamaya başlamıştı bile.

“Gülçin çin çin... Senin adın neden Çin? Hadi uyan da gül Çin, ya da tek uyan da gülme Çin.” İç sesimin bu hortlak sesine uyanmayanı da ne bileyim. Üstelik yaptığı kelime şakaları berbattı.

İç sesim bir süre daha uğuldamaya devam etti. Halamı uyandıramayınca tekrar bana seslendi.

“Lan oğlum Ezman uyanmıyor bu halan ne yapacağız?”

Benimse artık cevap verecek halim kalmamıştı. Kirpiklerime asılan derin bir uyku göz kapaklarımı düşürmek üzereydi. Üşüyordum. Dağ çiçeklerinin kokusu beni sarıp sarmalarken ben sadece uyumak istiyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi bu derin uykunun kollarına bırakacaktım ki iç sesimin sesi ilişti kulağıma çok uzaklardan.

“Ezman Ağa Gülçin halanı uyandırmayı başardım sonunda! Şu anda aşağı geliyor, hadi kalk!”

Bunu duyduğumda içim tekrar canlandı. Gözlerimin perdesini kaldırmak için var gücümle savaştım ama açamadım. Çok garip, iç sesimin kalkmam için bana yakarışlarını çok net duyabiliyordum hatta ona içten içe cevap da verebiliyordum ama kıpırdayamıyordum bir türlü. Galiba donmuştum.

“Zalim Yazar bana bu sonu mu reva gördün?” diye geçirdim içimden. İnsan öldürecekse de düğünden sonra öldürür değil mi arkadaş?

İç sesim ağlamaklı bir ses tonuyla “Hayır... Hayır bu şekilde bitemez... Bu hikâye böyle bitmemeli...” diye itiraz edince içten içe tebessüm ettim. İç sesimin benim için ağladığını da duydum ya artık ölsem de gam yemezdim.

“Elveda iç ses.” diye geçirdim içimden. “Varsın okurlarım da bir Ezman Ağa geçti bu dünyadan desinler.” diye düşünüyordum ki gökten Yazar Hanım’ın o tiz sesi yankılandı.

“Nereye Ezman Ağa daha sana damatlık giydirip papyon takacaktım.”

“O papyonu tabutumun üzerine takıp ‘Damat olamadan gitti.’ diye yazarsın artık hain Yazar.” diye düşündüm.

“Hain deme bana yoksa gerçekten dondururum seni şuracıkta!” diye beni tehdit eden yazarın ta kendisi olunca, şahadet getirmek için hazırlanıyordum ki dış kapı aniden açıldı ve Asmin evin girişine ben de Asmin’in üzerine düştüm.

Sevdiğim kadın çığlık atarak uykudan uyanırken korkuyla kollarını boynuma dolayıp bana sıkı sıkı sarıldı.

“Hadi yine iyisin Ezman Ağa, bak yine Asmin’in üzerine düşürdüm seni.” diye gülen yazarın kahkahaları gökte yankılanırken Gülçin halam besmele çekerek geriye sıçradı.

Asmin Gülçin halamı görür görmez beni üzerinden ittirip doğruldu. Ben ise hâlâ donuk bir şekilde yerde yatıyordum. Asmin dış kapıyı kapatıp yerdeki battaniyeyi benim etrafıma sarınca beni hayatta tutmak için beynime ve kalbime çekilen kan tekrar damarlarımda dolaşmaya başladı. Dişlerimi birbirine çarptırarak titremeye başladım.

“Tövbe estağfurullah! Oğlum kalksana! Bildirim gelince sessize alınmış telefon gibi tir tir titriyorsun.” diyen Gülçin halama,

“Dur dur durduramıyorum ken-ken-kendimi hala.” diye cevap verdim.

Asmin ellerimi avuçlarının arasına alıp sıcak nefesiyle soğuktan moraran parmaklarımı ısıttı.

“Gülçin hâlâ sıcak su tulumun var mı?” diye sordu.

“Var da çocuklar ne işiniz var sizin gecenin bu saatinde dışarıda?”

“Sonra anlatırız hala sen önce sıcak su tulumunu, çorap, battaniye, bizi sıcak tutacak ne varsa getir.” diye cevap verdi Asmin. Halam gittiğinde ellerimi bırakıp bacaklarımı ovalamaya başladı.

Yavaş yavaş ısıniyordum. Asmin’e bacaklarımı ovalamasını sonlandırıp bana sarılmasının yeterli olduğunu söylediğimde battaniyeyi aralayıp göğsüme sokuldu. Yüzünü hafif yukarı kaldırıp bana baktı.

“Benim yüzümden oldu bu değil mi? Neden uyandırmadın beni?” diye sorduğunda bakışlarımı zümrüt yeşillerine temas ettirdim.

“O kadar güzeldin ki uyurken seni uyandırmaya kıyamadım.”

“Galiba bunlara pek gerek kalmadı çocuklar. Gördüğüm kadarıyla yeterince ısınmışsınız siz?” diye göz kırptı. “Hadi kalkın bakalım.”

Asmin’le aynı anda “Nereye?” diye sorduğumuzda o düz bir yüz ifadesiyle, “Mutfığa tabii, gecenin bir yarısı kapıda ne yapıyordunuz hesap vereceksiniz.” dedi.

Bir süre sonra mutfakta battaniyemize sarılmış halamın bize pişirdiği ballı sütümüzü içiyorduk. Halama her şeyi anlatmıştık.

Asmin, “Ben Ezman’ın pişmanlığına inanıyorum hala, onu affettim. O da beni affetti, bana inandı. Bu mutluluğumuzu mahvedecek bir şey yapmak istemiyorum, onu bırakmak istemiyorum.” dediğinde halam Asmin’in doğru kararı verdiğini söyledi.

“Ben şahsen en başından beri Ezman’ı bırakıp gitmenin doğru bir karar olduğunu düşünmüyordum. Sen de aynı hatayı yapmış olacaktın o zaman. Fakat bize bu planını anlattığında o kadar intikam ateşiyle doluydun ki o anda sana bunu söylemiş olsam benden de uzaklaşırdın. İkinize de göz kulak olabilmek için yanında yer aldım ama eninde sonunda birbirinizi affedeceğinizi umarak.”

“Aslan halam benim!” diyerek halamın boynuna atılıp yanağına sulu bir öpücük bıraktım. Onu desteği çok önemliydi benim için.

“Yalnız bana çok çektirdin haberin olsun!” diye sııttım ardından.

“Hak etmiştin ama insan eşini bir otel odasına bırakıp gider mi hiç? Ne olursa olsun konuşmalıydın, sorunlarını kaçarak halledemezsin.” dedi.

Başımı olumlu bir şekilde sallayarak sıcak sütümden bir yudum aldım. “Haklısın hala.” dedim kupamı masaya koyarken. “İnsan nereye kaçarsa kaçsın sorunlarını da beraberinde götürüyormuş.”

Acaba annemle de konuşmalı mıydım? Ona Asmin’in intikam planından vazgeçtiğini anlatsam... Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi anlatsam vazgeçer miydi karımı kaçırma planından? Annem kolay kolay vazgeçen bir insan değildi gerçi. Aklına bir şey koydu muydu mutlaka gerçekleşmesi için uğraşırdı.

Halam ne düşündüğümü sorunca tereddütlü bir şekilde halama baktım.

“Annemi hala.” diye cevap verdim. “Acaba annemle konuşsak mı diye düşünüyorum.”

“Ben geldiğinden beri konuşuyorum oğlum, vazgeçmiyor. Senin Asmin’i ne kadar sevdiğini anlattım. Yazık çocuklara yapma dedim. Fakat o Asmin’i götürürsem Ezman mutlaka peşinden gelir diyor da başka bir şey demiyor.”

“Ama ben artık gitmek istemiyorum hala.” diye itiraz etti Asmin. Hüzünle koyulaşan yeşillerini yüzümde gezdirip tekrar halama baktı. “Ben Ezman’dan ayrılmak istemiyorum. diye ekledi. “O nerdeyse ben de ordayım bundan sonra.”

“Ben de senden ayrılmak istemiyorum yeşil boncuğum benim.” derken kolumu sahiplenircesine omzuna atıp yüzüne sulu bir öpücük bıraktım.

“Hop hop aile var burada!” diye pörtleyen iç sesimi takiben Asmin yapmacık bir öfkeyle, “Ezman ne yapıyorsun halanın yanında çok ayıp!” diyerek aramıza tekrar bir mesafe koydu.

Halam bana göz kırparak, “Ne yaptı ki çocuk ben bir şey görmedim.” diye güldüğünde ben de şımarık çocuklar gibi sırtımaya başladım.

Gözümün ucuyla Asmin’e baktığımda onun da dudaklarının kenarlarında gamzelerinin belirmediğini gördüm. Halam masadaki boş kupaları alıp tezgâha doğru döndüğünde Asmin’in yanağına bir öpücük bırakmak için tekrar sündüm ona doğru. O ise benden kaçmak için yana doğru sarmaya başladı. Kaş göz işaretleriyle bize sırtı dönük bir şekilde kupaları yıkayan halamı gösterse de koymuştum bir kere aklıma onun o gamzelerini dudaklarımla doldurmayı, o yüzden pek aldırış etmedim. O sarktı ben sündüm, o sarktı ben sündüm derken Asmin dengesini kaybedip sandalyeden düştü. Eh tabii haliyle ardından ben de.

Halam yaptığımız gürültü patırtıya arkasını dönüp Asmin’i yerde beni de onun üzerinde görünce tövbe estağfurullah çekerek başını salladı.

“Ezman sana da öp dediysek kızın üzerine düş demedik.” diye söylenirken sandalyeyi kenara çekip kalkmamız için bize yer açtı. “Sizi de bir dakika yalnız bırakmaya gelmiyor ha! Hayırlısıyla şu düğününüzü bir yapsaydık.”

Masanın kenarından tutunarak ayağa kalktım. Hararetli bir şekilde tezgâhın üzerindeki bardakları kurularak dolaba yerleştiren kadına,

“Hala benim suçum yok, hepsi Yazar’ın suçu o düşürüyor sürekli beni Asmin’in üzerine.” diye itiraz etmek istedim fakat sonra halamın saçmaladığını düşüneceğini düşünerek sessiz kaldım. Hem iç sesimi hem de yazarın sesini duyduğumu söylesem acaba halam ne düşünürdü? Kesin deli olduğumu düşünürdü. Kesin.

“Sen yine kendi kendinle konuşmayı bırak Ezman Ağa kızı yerde unuttun onu kaldır ayağa.”

İç sesimin beni uyarmasıyla hemen arkamı dönüp yerde bana kızgın boğa gibi bakan kadına baktım. Onun kalkmasına yardımcı olmak için elimi uzattığımda öfkeli bir şekilde kolumu kapıp ayağa kalktı. Bana bir şeyler saydırmak için hazırlanıyordu ki Gülçin halacığım, “Hadi çocuklar uyuyun artık.” diyerek beni onun şerrinden kurtardı.

Halam Asmin’i önüne katıp mutfaktan çıkarken ben de onları usluca takip ettim. Onların merdivenden üst kata çıkmasını bekledikten sonra evdeki bütün ışıkları kapatıp salondaki yer yatağıma uzandım. Yarın gece Asmin’e vereceğim sayısız öpücükleri hayal ederek gözlerimi kapadım ve hafifçe gülümsedim.

“Euhm hafifçe mi?”

“Tamam kabul ediyorum iç ses, sırttım oldu mu?”

“Cıvıma hemen Ezman Ağa, ananı ne yapacağız onu düşün.”

Hay Allah anam mı? Sahi ben onu ne yapacaktım?

“Kaçın bence.”

“Kaçmak mı? Ama daha az önce Gülçin halamla insanın sorunlarından kaçamayacağını konuşmadık mı iç ses?”

“İyi de Ezman Ağa sorun var SORUN var. Senin annen o büyük harflerle olanı.”

“O kadar da değil iç ses.” diye mırıldandım yorganımın içine gömülürken. Anneme ne kadar kızgın olursam olayım iç sesime bile laf söyletmem icabında. Sonuçta o benim annem. Üstelik şu an yarın olacıklara kafa yoramayacak kadar çok yorgundum. Ne olacaksa olacaktı artık. Düşünmüştür Yazar Hanım bir şeyler.

“Düşündüm düşündüm merak etme, sen dinlenmene bak.” diye yankılanan ince bir sesle gözlerimi kapayıp kendimi derin bir uyku-

nun kollarına bıraktım.

Sabah mutfaktan gelen güzel kokularla birlikte gözlerimi açtığımda ev halkı oldukça hareketliydi. Mutfaktan gelen nefis kokulara bakacak olursak kadınlar çörekli mörekli bir kahvaltı hazırlıyorlardı. Evin erkekleri ise yatak yorganları kaldırıp sağı solu toparlıyorlardı. Uykusuzluktan batan gözlerimi kapatıp bir süre daha dinlenmeye karar verdim. Fakat çok sürmeden Sefa başımda dikilip beni gıdıklamaya başladı.

“Amca hadi kalk! Hadi kalk amca, uyan.”

Yorganımı başımın üzerine çekip, “Amcam elleme beni biraz daha uyuyayım.” diye mırıldandığımda Gülçin halam da seslendi.

“Ezman kalktın mı oğlum. Hadi gelin kızımızı da kaldır da sofraya oturalım. Anca hazırlanınız düğüne.”

Uyuyan güzelimi öperek uyandırma düşüncesi uykumu kaçırdı. Hemen yattığım yerden kalkıp seri adımlarla merdiven basamaklarını çıktım ve Asmin’in yattığı odaya doğru yöneldim. Son anda dişlerimi fırçalamadığımı hatırlayarak yönümü çevirip banyoya gittim. Yüzümü elimi yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı da tarayarak kendimi öpülecek kıvama getirdiğimde tekrar sevdiğimin odasının yolunu tutturacaktım ki merdivenin başında annemle sevdiğim kadının hararetli bir şekilde konuştuğunu duydum. Açtığım banyonun kapısını tekrar kendime doğru çekerek onları duyabileceğim şekilde aralıklı bıraktım.

“Ne demek vazgeçtim!” diye kızıyordu annem. “Çocuk oynamışımı bu! Ben bunun için mi seni Londra’ya gönderdim? Hem senin için kalktım ta buralara kadar geldim!”

“Ezman’a bunu yapamam Hanım Ağam. Bırakamam onu.” diye ağlamaklı bir sesle itiraz ediyordu Asmin. Fakat annem hiç yumuşayacak gibi görünmüyordu.

“Bunca zaman aklın neredeydi? Madem affedecektin beni niye buraya kadar getirttin?” derken tehditkâr bir şekilde Asmin’in üzerine yürüdü. Koca cüssesiyle adeta eziyordu trabzanlarla kendi arasına sıkıştırdığı Dağ Çiçeği’ni.

“Ben anlamam gelin!” diye tıslayarak devam etti konuşmaya. “Koskoca şirketin uçağını kaç gündür bekletiyorum havalimanında senin için. O uçak boş dönmeyecek!”

“Ama Hanım Ağam...”

“Aması maması yok, yarın sabah o uçak bu şehirden kalkacak! Bu mesele de burada kapanmıştır!”

Anam ardında ağlamaklı bir Asmin bırakarak merdiven basamaklarını ağır adımlarla inmeye başladığında saklandığım yerden çıkıp hesap soracaktım ki Asmin duruşunu dikleştirip annemin ardından, “Bu mesele kapanmadı Hanım Ağam!” diye seslendi. “Ne Ezman’ı yarı yolda bırakacağım ne de o uçağa bineceğim.”

Annem ağır çekimde arkasını dönüp Asmin’e baktı. Gözleri ateş püskürüyordu. Merdiven basamaklarını tekrar tırmanıp tehditkâr bir şekilde Asmin’e sokuldu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne söylediğini bilmiyordum fakat annem tekrar uzaklaşırken Asmin, “İstediyini yap ama senin istediğini yapmayacağım!” diyerek gözyaşları içinde kendini yere bıraktı.

Annemin gözden kaybolmasını bekleyip saklandığım yerden çıktım ve merdivenin başında sessizce ağlayan karımın yanına çöktüm. Elimi omzuna götürdüğümde avuçlarıyla kapattığı yüzünü kaldırıp bana baktı.

“Ezman ben...” diye hıçkırarak boynuma atıldığında sarılmasına karşılık verip saçlarını okşadım.

“Ne dedi annem de böyle üzüldün?” diye sorduğumda sarılmasını gevşetip yüzüme baktı.

“Gelin kaçtı diyerek berdel kararını bozdurup peşime aşireti takacağını söyledi.” dedi. “Benim infazımdan sonra da sana başka”

Sözlerini tamamlamasına izin vermeyip parmaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. Bir başkasıyla ismim dâhi anılsın istemiyordum. Parmaklarımı usulca dudaklarından kaldırırken nemli yeşillerine değdirdim bakışlarımı.

“Sana bir şey olmasına izin vermem. Senden başkasına da karım demem ben. Annem Hanım ağaysa ben de Ezman ağayım.” dedim kararlı bir şekilde.

“Ne yapacaksın?”

“Sen işin o kısmını bana bırak. Annem sorarsa kabul ettiğini söyle tamam mı?”

Asmin başını belli belirsiz salladığında onu kaldırıp elini yüzünü yıkaması için banyoya götürdüm. Sonra giyinip aşağı indim. Halam nerede kaldığımı sorunca dışarda hava aldığımı söyleyerek geçiştirdim. Kısa bir süre sonra Asmin de aşağı inince hiçbir şey olmamış gibi hep birlikte güzel bir kahvaltı yaptık. Bu süre içerisinde annemle göz göze gelmemek için özen gösterdim çünkü eğer göze gelmiş olsaydık kendimi tutamazdım. Kahvaltıdan sonra kadınlar ellerimize takım elbiselerimizi tutuşturup biz erkekleri dışarıya kovdu. Yok efendim hazırlanmaları gerekiyormuş da yok düğünden önce damat gelini göremezmiş de. Tamam anladık damat benim de diğerlerini niye kovdunuz o zaman değil mi? Neyse fazla söylenmeyeyim çünkü ne yalan söyleyeyim kovulmamız benim de işime geldi açıkçası, çünkü daha hazırlamam gereken bir kaçış planım vardı. Doğru duydunuz, kaçacağım yine, ama yalnız değil tabii ki. Nereye mi? Daha bilmiyorum.

20. Bölüm

Bir süredir Asmin’le yaşayacağımız dairede cam kenarına oturmuş amaçsızca seyrediyordum sokakta yürüyen insanları. Hâlâ kusursuz bir kaçış planı bulamamıştım. Kaçmak kolaydı ama öyle bir plan yapmalıydım ki annem Asmin’e söylediği tehditlerini gerçekleştirememeliydi.

Dünya’nın öbür ucuna kaçmak gibi çılgın fikirler gelse de aklıma, bunun geçici bir çözüm olduğunu biliyordum çünkü ne Asmin ne de ben uzun süre ayrı kalabilirdik ailemiz ve aile saydıklarımızdan. Eninde sonunda dönmek isteyecektik kaçtığımız yere, ucunda ölüm bile olsa.

Başımı olumsuzca sallayarak ölüm kelimesini zihnimden iteledim. Yok, hayır! Kimse ölmeyecekti. Ben Dağ Çiçeği’le çok mutlu olacaktım, minik minik junior Ezmanlar’ımız ve Asminler’imiz olacaktı. Üçü erkek, üçü kız.

“Yuh! Daha neler! Üç erkek, üç kız yetmez, bir futbol takımı doğurtsaydın Ezman Ağa!” diye araya giren iç sesime “Sana ne! İki de bir araya girip durmasan olmaz mı?” diye çemkirdim.

Şunun şurasında oturmuş güzel güzel bizim juniorların hayalini kuruyordum. Bir kere de hayalimin içime etme arkadaş!

“Sen de adam akıllı hayaller kur o zaman Ezman Ağa! Sen Asmin’i kuluçka makinesi mi sandın? Kolaysa sen doğur altı tane.”

Öfkeyle oturduğum yerden kalkıp, “Ulan iç ses! Bir gün koparacağım o dilini!” diye sesimi yükselttiğimde sanki karşımda biri varmışçasına elimi tehditkâr bir şekilde havaya kaldırıp öne doğru atıldım.

“Sana kaç defa dedim karımı sahiplenerek konuşma diye! O sadece benim. Hem altı olmazsa dört doğurur, sana ne!”

“Sen biraz daha in Ezman Ağa!” diye cızırdadığında,

“Üç! Bu son kararım!” diye kestirip attım.

O anda yine Yazar Hanım’ın sesi yankılandı odada. “Siz çocuk pazarlığını bırakın da Hanım ağanın tehdidinden nasıl sıyrılacaksınız onu düşünün.” dedi çok bilmiş tavırla.

“Yazar sensin ya, sen düşün.” diye atıldım.

“Kaçın bence.” dedi.

“Nereye?” diye hayıflandım. İkidir bana kaçın deyip duruyorlardı. Nereye kaçacaktım onu da söyleseler bari.

Omuzlarımı düşürüp kendimi bitkin bir şekilde pencere önündeki berjerin üzerine bıraktım. Saat öğlen olmuştu ve akşama sadece birkaç saat kalmıştı, ben ise burada iç sesimle gelecek neslimin sayısını tartışıyordum. Birazdan Boran’la Sami beni almaya gelecekti ve ben hâlâ bu işin içinden nasıl sıyrılacağımı bilmiyordum.

Burukça yüzümü pencereden çevirip evin her tarafına yerleştirdiğim mumlara baktım. Düğün gecemizin bu defa çok özel ve güzel geçmesini istemiştım ama annemin tehdidi zihnimi böylesine meşgul ederken bu nasıl mümkün olacaktı? Annem sevdiğim kadını nasıl ölümle tehdit edebilmişti anlamıyordum. Zilan’ı töreye kurban verdiğim için topraklarımı terk ettiğimi biliyordu. Onun kucığında ağlamıştım o gün. Şimdi Asmin’i de aynı töreye kurban veremezdim. Vermeyecektim.

Kapı zilini duyunca panikle yerimden kalkıp görüntülü diyafo- nu açtım. Boran hazır olup olmadığını sorduğunda birazdan aşağı ineceğimi söyleyerek diyafo- nu kapadım. Üzerimdeki kıyafetleri alelacele çıkarıp keçi gibi kokan bir damat olmamak için hızlıca bir duş alıp takım elbisemi üzerime giyindim. Evden çıkmadan önce antredeki boy aynasında kendime bir göz attığımda gururla burnumu hafifçe havaya kaldırıp poz verdim. Çok yakışıklı olmuşum be. Yakıyordum ortalığı.

“Havanı yesinler Ezman Ağa. Bakalım Asmin’i görünce de böyle hava atacak mısın?”

“Onun yanında hava atmak ne mümkün iç ses. Hem onun güzelli-

ğinin yanında benim yakışıklılığım bile sönük kalıyor.”

Aşağı inince Boran’la Sami ağabey beni ıslık çalarak karşıladı.

Sami, “Çok yakışıklı olmuştun paşam.” diye sırtarak omzuma bir yumruk geçirdiğinde acı içinde inleyerek elimi omzuma götürdüm.

“Sami ağabey gözünü seveyim, sen bana vurma ya!” diye sitem ettiğimde, “Ne var oğlum elimizin ucuyla azıcık dokunduysam, sen de pek narinsin. Damat dediğin dövülür!” diyerek cevap verdi.

Hâlâ ağrıyan omzumu ovalayarak, “Sen vurmuyorsun ki öldürüyorsun adamı.” diye yakındığımda Boran ciddi bir şekilde didişmeyi bırakıp gitmemiz gerektiğini söyleyince onu onaylayarak arabaya doğru yöneldim.

Eve dönmeden önce Azad eniştemi restorandan alıp bir erkek kuaförüne uğradık. Ben gıcır gıcır bir damat traşı olurken Boran’la Sami de sadece cilt bakımı yaptırdı. Azad eniştem ise “Ben evde traş olurum, gerek yok fuzuli masraf etmeye.” diye inat edince ısrar etmedim. Eniştem oldum olası tutumlu bir insandı. Birinci kuşak gurbetçilerin birçoğu gibi idareli harcardı parayı. Gurbet elde para biriktirmek insanımızın ruhuna işlemişti sanki. Bir gün döneriz hayali bir ömür tükettirdi gurbette.

“Başınızı öne eğin.” diyen kuaförün sesiyle başımı itaatkâr bir şekilde öne eğdiğimde kendi topraklarımda damat tıraşı olurken berberin çenemin altına ulaşmak için önümde diz çöktüğünü anımsadım. Memleketimde koskoca bir Ezman Ağa iken burada sadece Ezman’dım. Acı bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Ben de dönmemiştim. Dönmek istememişim. Ama benim dönmememin parayla bir ilgisi yoktu, yeterince zengindim. Peki neydi beni o zaman beni Londra’da tutan?

Kuaför başımı tekrar kaldırabileceğimi söylediğinde başımı kaldırıp aynaya baktım.

“İstedığınız gibi olmuş mu?” diye sorduğunda başımı çevirip şakağıma attırdığım çiziklere baktım. Dudaklarım muzip bir şekilde ağzıma kaydıığında Azad eniştem başını olumsuz bir şekilde sallayarak bana baktı.

“Hiç yakıştı mı şu güzelim damat tıraşına Ezman. Çizik attırmak da neymiş?” diye sorduğunda umursamazca omuzlarımı kaldırdım.

“Ben böyle istiyorum enişte. Tarz bu.” dedim boynumdaki havluyu sıyrarak. Galiba beni bu ülkede tutan şey her şeyin benim istediğim gibi olmasıydı. Özgürdüm.

“Sen özgürsün Ezman Ağa ama aşiretindeki birçok insan bu duygudan mahrum. Sen burada bencilce kendi özgürlüğünün tadını çıkarırken, oradaki birçok insan ya ekonomik şartlardan ya da toplumsal değer yargılarından dolayı okuyamıyor, sevdiğine kavuşamıyor ya da zorla evlendiriliyor. Senin için kaçmak ne kadar kolay ama onlar için değil.” diye söylenen iç sesimin sesiyle susup düşündüm.

İç sesim haklıydı. Ben Londra’ya kaçarak o insanları kaderlerine terk etmişim. Oysa memleketimin benim gibi eğitilmiş insanlara ihtiyacı vardı. Halamın dediği gibi, hiçbir sorun kaçarak çözülmezdi.

Bakışlarımı daldırdığım boşluktan kaldırıp, “Buldum!” diye ayağa fırladığımda hep bir ağızdan, “Neyi buldun?” diye sordu bizimkiler.

“Siz hesabı ödeyip eve geçin ben de birazdan geliyorum.” diyerek farkında olmadan hesabı onlara kilitlesem de durup bunu düşünecek vaktim yoktu. Onları şaşkın bir şekilde kuaför salonunda bırakıp kapıdan dışarıya fırladım. Arabama atlayıp hızlı bir şekilde tekrar eve döndüğümde bavul hazırlamaya başladım. Asmin’le nereye kaçacağımı sonunda bulmuştum. Annem’in bizi en son arayacağı yere kaçacaktık. Yani kendi topraklarımıza. Böylelikle annemin Asmin’i aşirete şikâyet edip berdel kararını bozdurtması da imkânsız olacaktı.

Üstelik belki de artık sorumluluklarımı almamın vakti gelmişti.

İçine birkaç mum da ekledikten sonra bavulumu kapatıp elime aldım. Ne! Bakmayın bana öyle gözlerinizi devirerek. Tabii ki de romantik mum ışığından vazgeçmeyecektim ilk gecemizde. Gece vakti ben mum mu arayayım konakta? Üstelik âşık olduğum kadına, âşık olduğum odada kavuşmak kadar daha özel bir gece düşünemezdim. Her şey başladığı yerde bitecek de denilebilirdi. “Değil mi Yazar Hanım, ne güzel düşündüm ama.”

“Sen de hemen şımarıyorsun Ezman Ağa.” diye yankılandı üstten.

“Tabii şımaracak Yazar Hanım.” diye araya girdi iç sesim. “Kimin dış sesi bu, bu benim dış sesim.” diyerek uzun hava çektiğinde sesli bir şekilde gülmeye başladım.

Elimdeki bavulu yere bırakıp antredeki boy aynasında kendime

son bir bakış attıktan sonra kapıyı açtım ve besmele çekerek evimden çıktım. Uzun bir yolculuğa çıkacaktım gitmek var, dönmek yoktu belki de. Dışarı çıktığımda derin bir nefes alarak bakışlarımı yüksek binaların boy gösterdiği ve kırmızı otobüslerin turistlere şehri gezdirdiği caddede gezdirdim. Özleyecektim buraları.

Arabama binmeden önce bizim uçağın pilotunu arayıp akşam on ikide uçmak için hazırlanmasını ve bundan kimseye, özellikle de anneme, bahsetmemesini söyledim. Pilotu ayarladıktan sonra konağı da aradım. Kimse almayınca direkt olarak Ayşe'yi aradım. Ona Asmin'le kendi topraklarımıza döneceğimizi söylediğimde Ayşe sevinçten bir çığlık attı.

“Ay Ezman Ağam sonunda dönüyor musunuz çok özledim sizi!” diye cıyıkladığında,

“Şşt! Sessiz ol Ayşe bundan kimsenin haberi olmasın. Sürpriz yapacağız.” diye uyardım.

Ayşe aniden sessizleşip, “Tamam Ağam, siz merak etmeyin ben kimseye bir şey çaktırmam.” diye fısıldadı. “Zaten babanız bu aralar konakta pek durmuyor.” diye ekledi.

Bunu duyduğuma sevinerek aramayı sonlandırdım ve arabama atlayıp süratli bir şekilde Gülçin halamların evine sürdüm. Kaçış planımı da hazırladığıma göre artık karımı gelinlikler içinde görmemin vakti gelmişti.

Arabamla sokağa girer girmez beni davul zurna sesi karşıladı. Evin önüne biriken kalabalığın arasından birisi damat geldi diye seslenerek gelişimi haber verince tiz bir zılgıt sesiyle halay halkası kuruldu. Boran kolumdan kapıp beni halay halkasının içine çekerken, “Nerede kaldın oğlum, kız evde ağaç oldu beklemekten.” diye kulağıma bağırdı. Yüzümü buruşturarak geriye çekildim ve Boran'ın elini bırakıp kulağımı ovaladım.

“Yavaş oğlum sağır edecektin beni.” diye söylenerek tekrar Boran'ın elini kaptım ve davul zurnanın sesine ritim tutarak halay çekmeye başladım. Yüzümü Boran'ın kulağına yaklaştırıp “Kim ayarladı bu davul zurnayı?” diye bağırınca bu defa Boran aynı benim gibi yüzünü acıyla buruşturdu. Elimi bırakıp kulağını ovaladı, sonra tekrar elimi kavrarken yüzündeki buruşukluğun yerini geniş bir sırtmaya bıraktı. “Bilmem ama kim düşündüyse güzel düşünmüş sağ olsun.” diye cevap verdi.

Çoşkulu bir şekilde halay çekmeye devam ettik sonra. Konu

komşu hatta bütün sokak seyredip alkışlarla ritim tuttu. Davul sesinin durmasıyla halay halkası dağılırken bu defa da kalbim davul çalmaya başladı. Çünkü sıra Asmin'i evden çıkarmaya gelmişti. Kapıdaki kalabalığı arkama katıp kapıya doğru ilerledim ve zile bastım. Heyecandan dizlerim titriyordu.

Berfin pencereyi aralayıp, "Kapı kilitli Ezman ağabey, kilidi açmak için 1000 İngiliz sterlini istiyorum." dediğinde panikle elimi cüzdanıma attım. Üzerimde o kadar para yoktu ki. Cüzdanımdaki bütün paramı çıkarıp saymaya başladım. Tam tamına 385 Pound çıkmıştı. Hepsini Berfin'e uzattım.

"Üzerimdeki paranın tamamı burası." dediğimde kabul etmedi.

"Koskoca Ezman ağasın, vere vere bu kadarcık mı veriyorsun?"

"Kızım nereden alayım şimdi. Üzerimde yok. Rezil etme beni al şunu."

"Olmaz. Yeni telefon alacağım. Bana bin lazım."

"Tamam kız, telefonunu da ben alacağım söz ama aç artık şu kapıyı." dediğimde Sefâ'yla Merve Berfin'in ardından aynı anda, "Amca biz de isteriz telefon!" diye bağırınca bir anda gaza geldim ve, "Tamam size de alacağım telefon, yeter ki açın kapıyı!" diye coştu.

Berfin iyice pekiştirmek için "Söz mü?" diye sorduğunda, "Söz kız, söz, almazsam iç ses çarpsın!" diye cevap verdim.

Açılan kapıdan adımımı atarken, "Emin misin Ezman Ağa, bak ben çarparsam fena çarparım." diye pörtleyen iç sesime laf yetiştirecektim ki Asmin'i beyazlar içinde görmemle donup kaldım.

İnsanın sevdiğine bakarken içi acır mıydı? Benim acıyordu şu an. Sol yanımda başlayan sızı bedenimin her bir zerresine dağılırken sevdam gözlerimden dökülmek için can atıyordu. Ellerimi yüzüme kapatıp derin bir nefes aldım. Kirpiklerimin ucuna takılan gözyaşlarımı silerek ellerimi yüzümden çektiğimde Asmin'le göz göze geldik. Onun da yeşilleri nemliydi. Sevdası yüreğinden taşan sadece ben değildim anlaşılan. Gül yapraklarının uçları kıvrılıp yüzünü bir tebessümle süslediğinde ben de gülümsedim ve gözlerimin temasını koparmadan ona doğru ilerledim. Elimini ona doğru uzattığımda elimi tuttu. Avucunun içi sıcacıktı. O sıcaklık önce elime sonra bütün vücuduma yayılırken huzurla gözlerimi kapayıp yutkundum. Mutluluğun nirvanasını yaşıyordum şu an.

Gözlerimi tekrar açtığımda Boran Asmin'in beline kardeş kuşağını bağlıyordu. Minnetle baktım kan kardeşime. Kısa zamanda sevdiğim kadının da ailesi olmuştu. Hatta bütün aile Asmin'i bağrına basmış onu Berfin'den ayrı tutmamışlardı. Aynı yıllar önce benim de ailem oldukları gibi. En çok da onları özleyecektim.

Herkesle vedalaşıp evden çıkarken yine sokağı inleyen bir davul zurna sesiyle arabamıza doğru ilerledik. Biz önden gidip şehirde birkaç fotoğraf çekinecektik. Arabayı Boran sürecekti, Berfin de geçen yıl doğum gününe aldığım oldukça pahalı fotoğraf makinesiyle bizim fotoğraflarımızı çekecekti. Diğerleri ise direkt düğümüzün yapılacağı restorana gideceklerdi. Neyse bu konuları anlatıp daha fazla sıkımayayım sizi, biliyorum ki siz de en az benim kadar düğünü ve sonrasını bekliyorsunuz.

Uzun ve eğlenceli geçen bir fotoğraf çekiminin ardından Boran arabayı düğünümüzün olduğu restorana doğru sürerken, pencereden akıp giden Londra'nın manzarasını seyreliyordum sessizce. Çöken akşamla birlikte bir bir yanmaya başlayan ışıklar sanki sırf beni uğurlamak için yanıyordu bu akşam. Özleyecektim bu şehri.

Yıllar önce âşık olduğum kızın canına kıydıkları için kaçtığım topraklarıma yine âşık olduğum başka bir kadının canını kurtarmak için geri dönecektim.

Asmin'e bunu söyleyememiştim daha ama, düğünden hemen sonra birlikte Türkiye'ye kaçacaktık. Ben bütün ayarlamaları yapmışım. Her şeyi son anda kararlaştırıp son anda ayarladığım için hiç kimseye kaçacağımızdan bahsetmemiştim. Yani gidişimiz sadece anneme değil bütün aileye sürpriz olacaktı.

Annem aslında sadece Asmin'i değil beni de tehdit etmişti dolaylı olarak. En büyük korkumun bu olduğunu biliyordu. Öyle ki sırf bu korkum yüzünden Dağ Çiçeğim'e âşık olduğumu kabullenememişim zamanında, hep kaçmışım ondan. Ama artık kaçmak yoktu, tıptış tıptış dönecektim topraklarıma. Annem... Ah annem... Aslında onun istediği de olacaktı işte sonunda.

Fakat onun kazandığını düşünmeyin sakın çünkü kaçtığımızı anladığındaki alacağı yüz ifadesi bile kaçmaya değer.

Boran, "Geldik." dediğinde daldığım düşüncelerden sıyrılıp bakışlarımı Asmin'e çevirdim. "Hazır mısınız?" diye sorduğumda derin bir nefes alarak başını olumlu bir şekilde salladı.

Gülümseyerek titreyen ellerine kaydırdım bakışlarımı. Galiba ka-

Ters Masal

rım bugün benden de heyecanlıydı. Bir de Türkiye'ye döneceğimizi bilse kim bilir ne kadar heyecanlanırdı?

Boran arabayı park edince hemen arabadan inip Asmin'in tarafına geçtim ve kapıyı açarak onun inmesine yardımcı oldum. Berfin birkaç poz daha çektikten sonra restorana doğru ilerledik. Biz kapıda beklerken Boran'la Berfin geldiğimizi haber etmek için içeri girdiler. Yalnız kalınca Asmin bana dönüp nasıl görüldüğünü sordu.

Bakışlarımı gözlerindeki pırıltılarda gezdirip, "Güzel." dedim. Oysa sadece güzel demek yetersizdi Dağ Çiçeği'ne. Bir masaldan çıkmış gibiydi.

"Sizinkisi olsa olsa ters masal olur Ezman Ağa. Çünkü sen kaçtın o kovaladı seni buralara kadar." diye cızırdadı iç sesim.

Ter masal... Hoşuma gitmişti iç sesimin bu tabiri. "Kitabımın ismi bu olsun mu Yazar Hanım?" diye sordum içimden.

"Olsun." diye yankılandığında gülümsedim.

Asmin'in, "Sadece güzel mi?" diye sormasıyla düşüncelerimden arınıp ona baktım. Şımarık kız çocukları gibi dudak büktüğünü görünce ellerinden tutup dudaklarına kaldırdım bileklerini.

"Sen benim en güzel mecburiyetimdin. Şimdi en güzel teslimiyetim oldun. Ömrüm boyunca da en güzel mahkumiyetim olacaksın." derken her iki bileğinin içine küçük bir öpücük bıraktım.

"Sen de benim yaşama sebebinsin Aşam." diye cevap verdiğinde annemin ölüm tehdidini hatırlamamla göğsümün tam ortasında büyük bir acı hissettim. Asmin yaşayacaktı ve ben bunun için ölüme bile giderdim.

Bakışlarımı derinleştirerek kısık bir sesle, "Aşam sana kurban olsun." diye fısıldadığımda,

"Asıl ben sana kurban olurum kocişim!" diye şakıyarak küçük bir çocukmuşum gibi yanağımı sıktı.

Parmaklarımın ucuyla acıyan yanağımı ovalarken, "Kocişim ne ya! Daha güzel bir hitap şekli bulamadın mı?" diye sitem ettim.

Asmin omuzlarını kaldırıp çocuksu bir şekilde dudaklarını büzdü. Uzun kirpiklerinin altından yeşil yeşil bakıp gülümsedi muzipçe.

“Kocam değil misin?” dedi sesini incelterek. “Nasıl istersem öyle hitap ederim.

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırarak güldüm. “Tamam Hanım Ağam, siz nasıl isterseniz öyle hitap edin yeter ki kelimelerinizin sonunda sahiplik eki olsun.” dedim.

“Ha şöyle yola gel kocişim!” derken yakamdan tutup beni kendine doğru çekti. Alnıma sulu bir öpücük bırakıp yakamı tekrar bıraktığında bu fevri hareketiyle biraz afallamış bir şekilde elimi alnıma götürüp ruj izini silmeye başladım.

“Boşuna uğraşma 24 saat kalıcı bir ruj bu, öyle silmekle çıkarmazsın.” dedi sırtarak.

“Hadi ya! Tüh nasıl çıkaracağız peki!” diye yakındığımda Asmin kahkaha atarak gülmeye başladı. “Çıkamaz ki, bütün akşam alnında aşkımın mührüyle kalacaksın.”

Onun bana gülmesine bozularak panikle bir ayna arayışına girdiğim bir anda, iç sesim, “Oğlum biraz uyanık ol, kalıcı bir ruj ise senin alnına da geçmiş olamaz değil mi?” diye uyarınca aklım başıma geldi. Dalga geçmişti demek benimle.

Ayna aramayı bırakıp ağır adımlara Dağ Çiçeğim’in üzerine doğru yürümeye başladım. Yüzümde beliren sinsi ifade onu tırtırmış olacak ki geri geri kaçmaya başladı. Tam da onu kapıyla bedenim arasına sıkıştırmak isterken restoranın kapısı aniden açıldı ve içeriye doğru sarkan Asmin’in üzerine sarkıp bedenini son anda havada kaptım. Bizi bu şekilde birbirimize asılı gören davetlilerin alkışları havada asılı kalırken Asmin, “Ezman bırakma beni sakın.” diyerek panikle boynuma sarıldı.

“Bırakmam. Sonsuza dek benimsin artık.” diye cevap verdiğimde salondaki havada asılı kalan eller birbirini buldu ve salonda büyük bir alkış tufanı koptu.

Giriş müziği için seçtiğim şarkı çalmaya başlayınca kendimizi toparlayıp el ele piste doğru ilerledik. Etrafımız ailemiz ve en yakın arkadaşlarımızdan oluşan davetliler tarafından çevrelendi. Bu âna kadar heyecanımı kontrol altında tutabilmişim ama az sonra yapacağım şey için şimdiden midemde kasılmalar başlamıştı.

Herkes ilk dansımızı beklerken müzik grubunun solisti müziğin sesini kısıp mikrofonu bana doğru uzattı. Pistin ortasında şaşkın bir Asmin bırakarak gidip mikrofonu elime aldım. Ses

kontrolü yaptıktan sonra titreyen sesimle ona doğru yürüyerek şarkı söylemeye başladım.

Şarkım bittiğinde alkışların ve ısıkların dinmesini bekledim bir süre. Sonra herkes susunca mikrofonu tekrar yaklaştırdım dudaklarıma.

“Beni çok sevecek misin Asmin?” diye sorduğumda sevdiceğim tuttuğu gözyaşlarını salarak “Çok!” diye bağırdı.

“Beni asla bırakma olur mu?” diye sordum anneme meydan okurcasına.

“Asla.” dedi.

Mutlulukla ayağa fırlayıp onu havaya kaldırdım ve pistin ortasında dönmeye başladım. Az önce söylediğim şarkı tekrar çalmaya başladı. Tabii ki bu defa şarkıyı söyleyen ben değil ünlü bir müzik grubunun solistiydi.

Onu görür görmez salondaki kadınlar çığlık atarak bizi bırakıp etrafını sararken Asmin’i kucığımdan yere indirdim. Göz kapaklarımı düşürüp kadınının alnına uzandığımda dudaklarım havada asılı kaldı. Şaşkınlıkla gözlerimi açıp baktığımda Asmin de o bağırان kadınların arasına karışmıştı. Kendi kalesine gol atmış bir kaleci suratıyla neredeyse Berfin’in sırtına tırmanmak üzere olan karımı kapıp çıkardım o kalabalığın arasından. Sağ kolumu o ince beline sarıp onu kendime doğru çektiğimde hâlâ gözü o şarkıcıdaydı. Elimle çenesini nazikçe çevirerek bana bakmasını sağladım.

“Sadece bana bakmalı o yeşil gözlerin.” dedim.

“Ama Ezman” diye itiraz etmek istediğinde dans ederek onu podiumun önündeki kalabalıktan uzaklaştırdım. Yüzümü yüzüne yaklaştırıp, “Hem sen az önce beni çok seveceğini söylemedin mi?” diye sordum. “Sadece beni sev o zaman.”

Yüzünü geriye çekip gözlerime baktı. Gül yapraklarını kıvrarak gülümsediğinde bakışlarım yanağını süsleyen o çukurlara kaydı. O çukurları özlem dolu bakışlarımla doldururken Asmin, “Tamam Ağam?” diye cevap verdi.

“Ağam sana kurban olsun.” diye şakıdım.

“Deme öyle. Asıl ben sana kurban olayım.” dedi aynı şekilde.

“Asıl ben size gurban olayım gadasmı aldıklarım.” diye pörtleyen iç sesimin içine sanki Yozgat’lı bir teyze kaçmış diye düşünüyordum ki salonun avizesi Yazar Hanım’ın o tiz sesiyle sallanmaya başladı.

“İç ses sen beri dur, buradaki tek Yozgatlı benim!”

İç sesimle yazar birbirleriyle ağız dalaşına girerken müzik grubunun solisti oyun havaları söylemeye başladı. Hep birlikte ailecek çiftetelli oynadık. Daha sonra yemeğimizi yemek için bizim için hazırlanan masaya geçtik.

Bir ara masadan kalkıp müzik grubuna programı bir saat erken bitirmelerini söylemek için uzaklaştığımda gözümün ucuyla annemin hemen Asmin’in dibinde bittiğini gördüm. Artık neler söylüyorsa yüzünü düşürmüştü sevdiceğimin. Annemin onu daha fazla üzmesine seyirci kalmamak için hemen yerime geri döndüm. Beni görünce “Allah sizi bir yastıkta kocatsın güzel gelinim benim.” diyerek Asmin’in yüzünü yapmacık bir sevgiyle okşadığında dişlerimi sıkarak sahte bir gülümseme takındım yüzüme. Aslında söylenecek çok şey vardı ama hepsi için yarın sabahı bekleyecektim.

Annem uzaklaştığında Asmin’e annemin ona az önce ne söylediğini sordum.

“Hiç bildiğin şeyler.” dedi yüzünü düşürerek. “Yarın sabah onunla dönüp dönmeyeceğimi sordu.”

“Sen ne dedin peki.”

“Onunla gideceğimi söyledim. Bana öyle söylememi demiştin ya.”

Başımı olumlu bir şekilde sallayıp anneme baktım. Planımı gerçekleştirmem için sadece birkaç saatim kalmıştı. Anamın bütün tehditlerini boşa çıkaracaktım.

Yemekten sonra pastamızı da kesince müzik grubunun solisti anlaştığımız gibi bir saat öncesinden düğünün bittiğini anons etti. Tam Asmin’i takip koluma gitmek için hazırlanıyordum ki Gülçin halam, “Gelinle damat Reyhani oynamadılar ama.” diye tutturdu.

“Ben bilmem Reyhani oynamayı.” diyerek bu işten sıyrılmaya çalıştım fakat annem de halama katılıp, “Vallaha bu defa oynamadan bırakmam sizi.” diye yemin verince kol saatime bakıp zamanı kontrol ettim. Uçuşa 1 saat 15 dakika kalmıştı.

“Hayır olmaz!” diye inatlaştım.

Asmin, “Bal gibi de olur.” diyerek elimden tutup beni piste doğru çekti. “Hem bu ilk olacak, ilk düğümüzde oynamamıştık çünkü.” diye ekledi.

“Ama geç kalacağız Asmin.”

“Önümüzde bir ömür var Ezman.” diye göz kırptığında ince bir kemeçe sesi çalmaya başladı ve Asmin kollarını kaldırıp diz bükerek oynamaya başladı. Benim de oynamam için bana imalı bakışlar attığında kollarımı kaldırıp ona eşlik etmeye başladım. Birbirinin etrafında dönen kumrular gibi bakışarak dönüyorduk pistte. Asmin’in koyulaşan yeşilleri bana saati ve uçağı tamamen unuttururken karşılıklı olarak birlikte diz çöktük. Dağ Çiçeğim kıvrak hareketlere tekrar doğrulurken ben onun etrafımda dönüşünü hasretle seyrettim. Tekrar ayağa kalktığımda bu defa ben Asmin’in etrafında dönmeye başladım. Asmin ise o zümrüt gözleriyle benim her hareketimi takip ediyordu. Göz göze geldiğimiz bir anda müzik aniden durdu ve biz öylece bakakaldık birbirimize. Gözlerimi bir türlü koparamıyordum onun gözlerinden ve kalbimin o deli gümbürtüsünü adeta kulaklarımda işitiyordum. Aslı arası Reyhani oynamıştık ben neden bu kadar heyecanlanmıştım ki anlamıyorum.

“Bence heyecanını sonraya sakla, uçağın kalkmasına sadece bir saat kaldı.” diye pörtlek iç sesimin yine beni uyarmasıyla Asmin’in elini kapıp gitmemiz gerektiğini söyledim. Bizimle vedalaşmak isteyen aileme toplu bir şekilde el salladıktan sonra Dağ Çiçeğim’in elini kaptığım gibi çıkışa doğru ilerledim. Arabaya bindiğimizde uçağın kalkış saatine 1 saatten az kalmıştı. Tekerleri öttürerek arabayı hareket ettirdim ve son sürat havaalanına doğru sürmeye başladım.

Şehrin merkezinden uzaklaşırken, trafik seyrekleşiyor ve sessizlik artıyordu. Tanıdık sokakları geride bir anı olarak bırakırken yola sarkan bir sokak lambası Heathrow tabelasını aydınlatıyordu. Asmin tabelanın gösterdiği yöne döndüğümü görünce nereye gittiğimizi sordu.

“Gidince görürsün.” dedim gözlerimi yoldan ayırmadan.

“Ezman söylemene nereye gidiyoruz?” diye ısrar edince “Seni kaçıyorum Hanım Ağam!” diye bağırdım neşeli bir şekilde. “Eve dönüyoruz!”

Heathrow havalimanına ulaştığımızda uçuşa sadece 30 dakikamız kalmıştı. Bagajdan daha önce hazırladığım bavulu kapıp Dağ

Çiçeğim'in elini tuttum ve koşarak gümrük kontrolüne doğru ilerledik. Özel bir uçuş olduğu için bavulumuza işlem yapılmasına gerek yoktu. Gümrük kontrolünü geçtikten sonra uçağa bineceğimiz çıkış kapısına doğru koşmaya başladık. Uçuşa sadece 15 dakika kalmıştı. Saat 12'den sonra uçuş izni yoktu ve eğer geç kalırsak sabahı beklememiz gerekecekti ve sabahı beklemek demek anneme yakalanmak demekti.

Uçağa daha da çabuk ulaşmak için yürüme bandının üzerine çıktım ve koşmaya başladım. Uçuş saatine yetişmeye o kadar odaklanmışım ki Asmin'in biraz geride kaldığını fark edemedim. Bir çığlık sesiyle durup ardıma baktığımda onu yürüme bandının üzerinde yerde gördüm. Topuklu ayakkabısının topuğu banda takılınca ayağı burkulmuştu. Bavulu yürüme bandının üzerinde bırakıp hemen ona doğru koştum.

"İyi misin?" diye sordum sesime yansıttığım endişeyle.

Başını olumsuzca salladı. "Ayağım çok ağrıyor." diye sızlandı.

Ayağındaki ayakkabıları çıkartıp onu kucağıma aldığımda ellerini boynumda birleştirip bana minnettar bir şekilde baktı. Yeşil gözlerindeki parıltılar kalbimde ufak çaplı bir tutulmaya sebep olurken yürüme bandının üzerinde sevdiğim kadını taşıyarak seri adımlarla çıkışa doğru ilerledim. Uçağa bineceğimiz çıkış kapısının numarasını biraz ileride görünce rahat bir nefes aldım. Yetişmiştik...

Bandın sonunda devrilen bavulun üzerinden büyük bir adım atarak geçtiğimde Asmin bavulu almaya unuttuğumu söyleyince gülmeye başladım.

"Seni bırakıp da bavulu almamı ister misin?" diye sordum sırtarak. "İkinizi birden nasıl taşıyayım?"

Söylediği şeyin ne kadar mantıksız olduğunun farkına varıp gözlerime baktığında "Bakma bana öyle boncuk boncuk dikkatim dağılıyor." diye mırıldandım.

"Nasıl Ağam? Böyle mi?" diye gülerek muzipçe gözlerini gözlerime yaklaştırdıncaya nasılsa yetiştik, günah benden gitti, diye düşünerek kısa süreliğine gülüşünü dudaklarımla örttüm.

Bir öksürük sesi duymamla temasımı koparıp sesin geldiği yöne baktım.

Hostes düz bir yüz ifadesiyle, "Acele edin efendim, kalkmamız

gerek.” deyince sevdiceğimi kucağımda uçağa taşıdım.

Bir süre sonra uçak kalkışa geçtiğinde Asmin’in eli avucumun içinde yeni hayatımıza doğru yükseliyorduk. Uçakla birlikte karınımdaki böcekğiller de yükseliyordu. Asmin ise elimi sıkı sıkı tutmuş hiç konuşmuyordu. Uçağa ilk binişi değildi fakat yine de çok heyecanlı olduğunu görebiliyordum.

“İyi misin?” diye sordum başımı eğip bakışlarımı yüzünde gezdirerek. “Ayağın nasıl oldu?”

Başını olumlu bir şekilde sallayarak iyi olduğunu söyledi. Derin bir nefes alıp, “Hâlâ inanamıyorum biliyor musun?” dedi.

“Neye?” diye sordum.

“Eve döndüğümüze.”

“Londra’yı sevdiğini düşünmüştüm.”

“Sevdim ama...” deyip duraksadı. “İnsanın doğdu topraklarla arasında bir bağ vardır, dalları uzaklara uzansa da kökleri oradadır çünkü.” diye devam etti. “Bizim de köklerimiz Türkiye’de Ezman. Orası gökyüzüne bakarken yabancılık hissetmeyeceğimiz tek yer.”

Susup düşündüm Asmin’in söylediklerini. Aidiyetlik duygusundan bahsediyordu. Haklıydı da ama yine de içime oturmayan bir şeyler vardı. Asmin’in eğitimi mesela. Onunla daha önce bunu konuyu konuşmamıştık ama ben onu, İngilizce kursunu tamamladıktan sonra, Cambridge üniversitesine yazdırmayı düşünmüştüm. Sanki şimdi her şey yarım kalmıştı. Asmin’in eğitimi, benim Londra’daki işim... Gerçi düğünden sonra Asmin’le doyasıya vakit geçirmek için birkaç hafta izin almıştım ama hâlâ bir yönetici olarak çalışıyor görünüyordum o şirkette. Tez zamanda yazılı olarak çıkış almam gerekecekti.

Asmin, “Neden bu kadar düşüncelisin Ezman?” diye sorunca saklamadan aklımdakini ona direkt söyledim.

“Ben İngilizce kursundan sonra direkt üniversite eğitime devam edersin diye düşünmüştüm fakat şimdi dönüyoruz. Bu yüzden kendimi”

Asmin konuşmamı yarıda kesip, “Ben de memlekette okurum, yeter ki sen buna müsaade et.” dediğinde, “Müsaade de ne demek? Okumak senin hakkın.” diye cevap verdim.

Asmin minnetle boynuma sarıldı ve yüzümün her yerine küçük öpücükler bırakmaya başladı.

“Asmin dur yapma yine şu suratsız hostese yakalanacağız.” diye gülerek sarılmasından sıyrılıp aramıza mesafe koyduğumda, “Efendim dilerseniz dinlenme odanıza geçebilirsiniz, daha rahat edersiniz?” diye seslendi hostes patavatsızca.

Bıkkınlıkla hostese bakıp kaşlarımı çattım. “Aa uçak benim değil mi hanımefendi! İster burada öperim karımı ister dinlenme odasında, size ne!” diye atıldım.

Asmin, “Aynen!” diye atılarak tekrar boynuma asıldığında cada-loz hostese nispet olsun diye karımın yanağına en sulusundan bir öpücük bıraktım.

Bir süre sonra Asmin’in başı omzuma düşünce onu kaldırıp dinlenme odasındaki yatağa yatırdım. Kendim de yanına uzanıp yüzümü saçlarının arasına gömdüm ve onun o muazzam kokusunu soluyarak uykuya daldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda havalimanına yeni inmiştik. Asmin’i de uyandırıp geldiğimizi söyleyince o güzel yeşillerinin perdesini hemen kaldırdı. Yatakta gerilerek doğruldu.

“Geldik mi?” diye sordu uyku mahmurluğuyla.

“Geldik, geldik, hadi kalk.” dedim mus mutlu bir şekilde.

Yataktan kalkıp dağılan gömleğimi ve saçımı başımı topladım. Elimi uzatıp Asmin’in kalkmasına yardımcı olmayı düşünüyordum ki dün akşam ayağını burktuğunu hatırlayarak eğilip onu kucağıma almak istedim.

“Gerek yok buna kocişim ben yürürüm.” diye itiraz etti.

Kaşlarımı çatarak, “Kocişim deyip durma bana ya!” diyerek hoşnutsuzluğumu belli ettim.

“Peki ne diyeyim?” diyerek yataktan kalktı. Burkulan ayak bileğine birden fazla yüklenince acı içinde inleyerek tek bacak üstünde sekmeye başladı. Dengesini kaybedip tekrar yatağın üzerine düşecekti ki hızlı bir hareketle onu kucağıma alıp gözlerine baktım.

“Bir düşün bakalım, daha güzel bir hitap şekli bulacağına eminim.” dedim iddialı bir şekilde.

Ben onu kucağımda uçağın çıkışına doğru taşırken, o bir süre düşünüyormuş gibi yaparak işaret parmağını şımarıkça yanağına götürdü.

“Hımm... ne desem ki? Azman nasıl?”

“Yok Gargamel!” diye atıldım. “Hadi ama daha yaratıcı olabilirsin.”

“Dağ Dikenim nasıl?” diye sorduğunda,

“Asmin, bak indirim seni kucağımdan.” diye tehdit ettim.

“Tamam, tamam. Sustum. Kızma hemen Londra’ya Kaçanım benim.” diye güldüğünde uçağın kapısına kadar ulaşmıştım. Bizi karşılayan kızıl gökyüzü ağarmak için can atarken, dün akşam körükten geçerek bindiğimiz uçaktan merdiveni kullanarak inmemiz gerektiğini gördüm.

“Al kendin in o zaman bu merdivenlerden çünkü Londra’ya Kaçanın kaçır.” dedim ve Asmin’i gelinliğiyle tek ayak üstünde bırakıp uçağın merdivenlerini inmeye başladım.

“Ezman bırakma beni burada! Ezman dön çabuk!” dese de aldırış etmedim. Aşağı indiğimde arkamı dönüp, “Bana güzel bir söz söylemek o kadar mı zor senin için?” diye sitem ettim.

“Ezman şaka yapıyordum sadece.” diye kendini açıklamaya çalışsa da kızmıştım bir kere. Yok, aslında kızmamıştım hiç. İçten içe komiğime bile gitmişti sözleri ama sadece ona küçük bir ders vermek için kızmış gibi yapıyordum. Ben ona kıyamazdım ki. Hem onun bu şımarık halleri değil miydi beni kendine çeken?

Uçağın pilotu kapıda üniformasıyla belirince bir pilota bir de Asmin’e baktım. Kadınların üniformalı erkeklere karşı bir zaafı olduğunu duymuştum. Acaba doğru muydu bu?

“Şimdi bu pilot sırf göze girmek için Asmin’e yardım da etmek ister.” diye pörtleyen iç sesimi haklı çıkaran pilot karıma yardım teklif ettiğinde Asmin başını olumlu bir şekilde salladı.

Pilotun tekrar uçağa girmesini fırsat bilip hemen karımın yanına çıktım. Tam Asmin’in önüne eğilmiş sırtıma binmesini söylüyordum ki pilot elinde ilk yardım sandalyesiyle uçaktan çıktı.

Asmin beni değil de ilk yardım sandalyesini tercih edince bu defa gerçekten kırılmıştım. Pilot Asmin’i sandalyeye oturtup onun arka-

sına geçmemi istediğinde itaatkâr bir şekilde benden istediğini yaptım fakat yüzümün düşmesine de engel olamadım. Aşağı inince pilot hostese tekerlekli sandalye getirmesini söylediğinde itiraz ettim.

“Gerek yok ben taşıyım.” deyip Asmin’i tekrar kucağıma alıp pilota nazikçe teşekkür ettim.

Havalimanına doğru yürürken mağlubiyetime keyiflenen kucağımdaki kadınla göz göze gelmemeye özen gösteriyordum. Bizim memleketin havasından mıdır suyundan mıdır nedir, gelir gelmez didişmeye başlamıştık onunla.

Gümrük kontrollerini geçip havalimanından çıktığımızda bir taksiye binip ilk olarak bir hastaneye gittik. Ayağının filmi çektilirip sadece incindiğini öğrenince biraz rahatlamış olsam da hâlâ Asmin’le konuşmuyordum. Ayak bileği sargıya alındıktan sonra konağa doğru yola çıktık. Bu arada gün iyice ağırılmış güneş tepeye doğru tırmanmaya başlamıştı. Konağa varana kadar Asmin gönlümü almak için bana ne diller döktü bir bilseniz. Aşkım mı demedi, ömrüm mü demedi...

Ama en çok da iç sesimin bana, “Akıllı ol Ezman Ağa, düğün günü insan karısına küser mi hiç? Daha vuslata ereceksiniz.” dediğinde yumuşadım. Elim mahkûm ne yapacaktım.

Taksi konağın önünde durduğunda kapıdaki adamlar önce şaşkın bir şekilde donup kaldılar. Sonra panikleyerek ceketlerini ilikleyip kendilerine bir çeki düzen verdiler.

“Hoş geldin Aşam.” dedi ikisi tek bir ağızdan kapımı açarken.

“Hoş bulduk,” deyip arabadan indim ve Asmin’in kapısını açtım. Kapıdaki adamlara taksicinin parasını ödemelerini söyleyip Asmin’i arabadan çıkarıp kapıya yöneldim. Kucağımda karımla konaktan içeriye girdiğimde Ayşe’yle karşılaştık.

“Hih!” diye iç geçirdi ilk önce. “Hoş gelmişsiniz Ezman Aşam!” diye bağırıldı sonrasında.

“Hoş bulduk Ayşe.” dedim.

Terasta babamın silüeti belirince Asmin’i kucağımdan yavaşça indirdim.

“Eğer bir daha kaçacaksan geldiğin gibi geri git oğul. Ben yüzümü bir kere daha yere düşüremem.” diye seslendi babam o gür sesiyle.

“Senin yüzünü yere düşürmeye değil yerden kaldırmaya geldim baba.” dedim kendimden emin bir şekilde. “Eğer iznin olursa artık karımla burada, kendi topraklarımda yaşamak istiyorum. Sorumluluğumu alıp şirketimizin başına geçmek istiyorum.”

Babam sözlerimi duyar duymaz heyecanlı bir şekilde merdivenlerden inip karşıma dikildi.

“O zaman hoş gelmişsin oğlum!” diyerek bana sarıldığında ben de babama sıkı sıkı sarıldım. Sarılınca anladım, çok özlemiştim babamı.

“Hoş buldum baba!” diye cevap verdim sarılmamı gevşeterek. “Sana gelinini getirdim.”

“Acaba kim kimi getirdi? Sen mi onu, o mu seni?” diyerek göz kırptı babam. Sonra Asmin’e dönüp, “Hoş geldin kızım.” dedi.

Asmin başını saygıyla eğerken babam bakışlarını kapıda gezdirmeye başladı.

“Ananla ufaklıklar nerede? Sizinle gelmediler mi?” diye sorunca rahatsız bir şekilde enseme kaşımaya başladım.

“Şey... baba... Annem...” diye geveledim lafı bir süre. Sonra da doğrunun yardımcısı Allah’tır diye düşünerek dosdoğru bir şekilde anlatmaya karar verdim babama.

“Annem’i orada bırakmak zorunda kaldım çünkü eğer bırakmasaydım karımı kaçırıacaktı.” dedim.

Babam kıs kıs gülererek, “Biliyorum.” dedi. “O kadar da dedim oysaki çocukları rahat bırak zamanı geldiğinde kendileri dönmek isteyecektir diye.”

Söylediğine şaşırarak babamın yüzüne baktım. Gerçekten de böyle mi demişti? Halbuki ben bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Canım babam hep olgun bir adamdı zaten.

Babam en babacan ses tonuyla, “Hadi çıkıp dinlenin siz, yoldan geldiniz yorgunsunuzdur.” dediğinde başımı olumlu bir şekilde salladım.

“Açsanız Ayşe’ye söyleyin bir şeyler hazırlasın size. Ben şirkete gidiyordum, Japon iş adamlarıyla bir iş görüşmem var. Akşam da

sıra gecesine gideceğiz.” dediğinde küçük çocuklar gibi mutlu oldum. Hiç de beklediğim gibi karşılanmamıştım babam tarafından.

“Ağam ben zaten odanıza yiyecek şeyler çıkarttım.” diye araya girdi Ayşe.

“Sağ ol Ayşe.” dedim minnetle bakarken.

Dışarda babamın kapıdaki adamlarımıza, “Ezman ağanın döndüğünü aşirete haber edin.” dediğini duydum. Onun konağın önden uzaklaşmasını bekledikten sonra bakışlarımı tekrar Asmin’e çevirdim. “Merdivenleri çıkabilecek misin yoksa seni yine kucağında mı taşıyayım Hanım Ağam?” diye sordum.

Omzunu çocukça kaldırarak cıkladı. “Taşı bence.” diye cevap verdi şımarık bir şekilde.

“Taşı bence.” diye tekrarladım sözlerini sesimi incelterek. “Azıcık şımarık mı biz?” diye sordum gülererek.

“Sen bana öyle bakarsan şımarmamak elde değil ki.” dedi sırnaşık bir şekilde.

“Ya nasıl bakıyor muşum ki sana?” diye sordum onu kucağıma alırken.

“Sanki dünyadaki en değerli varlığın benmişim gibi.” diye cevap verdi kollarını boynuma dolayıp. Bakışları midemdeki bütün böcekğillerin uçuşmasına sebep olurken yüzümü yüzüne yaklaştırıp kulağına, “Öylesin zaten.” diye fısıldadım.

Odamızın kapısına ulaştığımda o ilk günkü heyecanımı hatırlayarak gülümsedim. Bugün de yine aynı şekilde heyecanlanmıştım. Onu usulca kucağımdan indirip odamızın kapısının koluna elimi uzattığımda elim yine titriyordu. Kapıyı açtıktan sonra Asmin’i tekrar kucağıma alıp odamıza girdim. Her şey bıraktığımız gibiydi. İkimiz de nemli gözlerle bakışlarımızı bir süre odamızda gezdirdik. Her ikimiz de bir dejavu yaşıyor gibiydik. İlk gece yaşadığımız o anlar bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerimizin önünden. “Sen kanepede yatıyorsun ben de yatakta.” demiştim o gün. Ne kadar salaktım. Salaktan da öte mankafanın önde gideniydim.

O da o anı düşünmüş olacak ki başıyla eskiden kanepenin olduğu yeri göstererek nerede olduğunu sordu.

“Ona ihtiyacımız kalmadı artık, kaldırttım.” dedim sırtarak.

Beni o akşamki sözlerimle vurarak, “Sen de pek bir meraklı çıktın koynumda yatmaya Ezman Ağa?” diye güldüğünde gül yaprağı gibi kıvrılan dudaklarına kaydı bakışlarım.

“Öyleyim valla.” diye mırıldanarak yatağıma doğru ilerledim. Asmin’i yatağın üzerine nazikçe bırakıp ceketimi çıkardığımda yine o pörtlek iç sesim pört diye pörtledi ortaya.

“Yüz görümlüğü takmayacak mısın gelinimize Ezman Ağa?”

Hay Allah yüz görümlüğü mü? Ben onu yanıma almaya unutmuş-
tum. Londra’daki odamızın kasasında kalmıştı.

“Yüz görümlüğü kaldı mı ki iç ses?” diye seslendi Yazar Hanım o ince sesiyle. “Adam kadının yüzünü göre göre kalbine resmetti zaten.”

İç sesimin cızırdayarak, “O başka bu başka Yazar Hanım.” diye itiraz etmesiyle aralarında ufak bir münakaşa başladı. Biri yüz görümlüğü olmadan olmaz diyordu, biri de olacaksa olsun artık okurlar bu anı bekliyor diyordu. Bakışlarım tavanda bir o yana bir bu yana kayıp dururken yatağın üzerinde bana aşkla bakan kadına odaklanamadım bir türlü. Asmin’e birazdan döneceğimi söyleyip iç sesimle yazarın sesini de yanıma katarak odadan çıktım.

“De haydi, yeter artık sizden çektiğim. Bir zahmet ben odadan çıkana kadar da yanıma gelmeyin! Hatta mümkünse hiç gelmeyin!” diye kestirip attım.

Sonra da kapıyı sertçe yüzlerine kapatıp içimden dualar okuyarak kilitledim. Yer gök duaylaydı... Kim bilir belki bu defa gerçekten rahat bırakırlardı beni.

Ezman Ağa kapıyı yüzümüze kapatınca iç ses ve ben kapıda öylece kalakaldık. O kapının tekrar açılmasını beklerken güneş battı Mezopotamya’nın topraklarında ve ters masal başladığı yerde bitti. Gelin bundan sonrasını tekrar Ezman’dan dinleyelim. Son defa...

Perde aralığından içeriye sızan ay ışığıyla huzurlu bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Uyku bedenimden usulca çekildi ve yerini bitmek bilmeyen bir hasrete bıraktı. Sevdığım kadının tenine dokunma arzusuyla elimi yanına atıp yatakta onu aramaya başladım. Sevdüğimin sıcak teni yerine soğuk çarşafa dokununca, gözlerimi aralayıp onu aradım. Yanım boştu. Başımı çevirip diğer tarafıma baktığımda orası da boştu. Yanımda değildi bunu anlamıştım fakat neredeydi? Panikle yatakta doğrulduğumda yastığın üzerindeki 100 liralık banknotunu gördüm. Üzerinde benim ona daha önce bıraktığımı o not yazıyordu.

“Hayır, hayır Asmin bunu yapmış olamazsın.” diye sayıklayarak banknotu elime alıp avucumda buruşturdum. Aklım gördüklerimin doğru olduğuna inanmamakta direniyordu. Bu gerçek olamazdı. Olmamalıydı? Kötü bir şakaydı bu, ya da bir kâbus. Evet, evet bir kâbus.

Ayağa fırlayıp yerdeki pantolonumu almak için eğildiğimde başım dönmeye başladı. Düşmemek için komodinden destek alarak doğruldum ve buğulanan gözlerimden yaşlar akmaması için dişlerimi sıkmaya başladım, fakat nafile. Kalbime sığmayan bir acıydı bu. Gözlerime nasıl sığsındı?

Taşan göz pınarlarıma aldırış etmeden üzerime çektiğim pantolonun bir cebine banknotunu diğer cebine de telefonumu koyup düğmesini ilikleyerek panikle odadan dışarıya fırladığımda gördüğüm manzarayla donup kaldım. Gitti sandığım kadını terasta üzerinde beyaz bir gecelikle ay ışığında efsunlu bir peri gibi süzüldüğünü görünce kendimi dizlerimin üzerine bırakıp sessizce ağlamaya başladım. Onun, benim ona yaptığım kötülüğü bana yapmamış olmasına ne kadar sevindiysem, benim ona bir zamanlar bu kötülüğü yapmış olmama da o kadar pişmandım. Ona neler yaşattığımı şimdi daha iyi anlamıştım. Ömrüm boyunca onda açtığım bu yaranın izlerini silmek için çabalayacaktım. Çok sevecektim onu. Dünya’da hiçbir kadının sevilmediği kadar çok. Gözlerimi kurulayarak ayağa kalktım ve kararlı adımlarla terasa çıkıp sevdiğime arkadan sarıldım.

“Gittin sandım.” diye fısıldadım yüzümü boyun girintisine gömerek.

“Gitmedim.” dedi. “İstesem de gidemezdim.” dedi.

“İyi ki gitmedin.” dedim onun gitmemiş olmasına içimden binlerce defa şükrederek.

Bana doğru dönüp kollarını boynumda birleştirdi. “

Ama o 100 lirayı geri iade etmesem içimde kalacaktı.” diye burukça gülümsediğinde hafifçe onun o küçük burnunu sıktım.

“Neredeyse kalbime indirecektin ama. Yastığın üzerinde parayı görünce dünyam başıma yıkıldı. Gittin sandım.” diye tekrarladım hissettiğim acıyı gözlerime yansıtarak.

Omuzlarını muzipçe kaldırdı. “Paranın üzerindeki notun tamamını okumadın galiba?” diye sorduğunda başımı olumsuzca salladım.

“Hayır okumadım.”

“Okusaydın bu kadar korkmazdın.” dedi.

“Ne yazıyordu ki?” diye meraklanarak elimi cebime attım ve buruşturduğum 100 liralık banknotunu çıkardım. Bir yüzünde benim ona yazdığım o saçma sapan not yazıyordu. Diğer yüzünde ise “final.”

Ne demek istediğini anlamamıştım. Banknotunu havada tutarak, “Final mi?” diye sorduğumda,

“Evet final, yani mutlu son.” diye cevap verdi.

“Ama daha mutlu son sayılmaz ki.” diye itiraz ettim.

“Niye ki?”

“Çünkü daha selfie çekip anneme yollamadık?” dedim sırtarak.

“Ezman çok fenasın.” diye gülen Dağ Çiçeğim’in yanağına sulu bir öpücük bırakırken cebimden telefonumu çıkarıp bir selfie çektim.

Fotoğrafı anneme gönderip altına da “Londra’da havalar nasıl? Konaktan selamlar.” yazınca, “Hah şimdi oldu!” diyerek telefonu tekrar cebime koydum.”

Gülüşleriyle ömrümü süsleyecek olan kadını kucağıma aldığımda parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirmeye başladı. “Ezman göğsünün üzerine kına mı yaktın sen?” diye kikirdedi çocukça. Bakışlarımı gamzelerine kaydırıp gülümsedim.

“Evet.”

“Neden âmin peki?” diye sorunca gördüğüm ilk andan itibaren

Hatice Yılmaz Işıktas

meftunu olduğum gözlerine tırmandırdım bakışlarımı tekrar. Ne çok seviyordum ben bu kadını?

“Çünkü sen benim kabul olan en güzel duamsın.” diye cevap verdiğimde kıvrıldı hemen gül yaprakları. Gülüşünü dudaklarımla örtmek için uzanmıştım ki, sevdiğim kadın benden önce davranıp gülüşüyle kapadı dudaklarımı. Onu kucagımda yatak odamıza taşıırken ayağımla kapıyı örtüyordum ki, son kez o pörtlek iç sesimin sesi ilişti kulaklarıma.

“Onlar erdi muradına biz çıkalım kerevetine Yazar Hanım.”

